

Giới thiệu Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!

"Mẹ kiếp! các người đều không phải người!" mang theo khuôn mặt đầy hắc tuyến nhìn ba bánh bao nhỏ ngồi trước mắt, Lam Diệp Phù cảm thấy thật sự bất đắc dĩ.

"Nhất là người, Nam Cung Thi Nguyệt, chỉ mới 3 tuổi đã khiến thế giới gọi là tiểu nữ nãi nãi,. Các người mau biến! Nếu ai hỏi đừng nói là lão nương sinh ra các người a!"

"Hình như...cha cũng không phải người thường mà" Bánh bao Thi Nguyệt khả ái liền hướng ngón tay về phía nam nhân trẻ tuổi.

Lam Diệp Phù bức bối liếc lão công đang tươi cười chói lọi "Mấy người các người tốt! Hào hảo tốt!

Vậy ta liền rút! Trong cái nhà này ta chính là người bình thường nhất!"

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Chỉ một cú điện thoại...vận mệnh bắt đầu rồi!

Việt Nam-8h-----

Lam Diệp Phù dùng đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm vô định vào kim giây di chuyển trên mặt đồng hồ, chờ đợi thời gian chậm chậm trôi...

Cô là một học sinh trung học lớp 9, đang trong thời kì tối tân của việc học đội tuyển. Lượng bài tập chất đồng dồn nén đến nghẹt thở, cuối cùng là chán nản, tâm trạng duy nhất hiện tại của cô.

Lam Diệp Phù ngịch ngịch cái điện thoại trong tay, với một ý niệm duy nhất là tìm kiếm một cú điện thoại để giải sầu

Diệp Phi Yên

Cái tên đầu tiên hiện ra trong đầu cô, đây là đứa bạn học với cô tới 5 năm, tình cảm không kể cũng thấy có bao nhiêu sâu sắc.

Lam Diệp Phù lười biếng chui ra khỏi chăn, chậm chạp lết đến bên kệ sách, lật cuốn sổ nhỏ ra, tra số điện thoại, trong lòng thầm hứa sẽ sớm lưu số điện thoại của nhỏ vào máy, mà cô chắc chắn cô sẽ không làm

186XXXX...

Tút...tút...tút...

Điện thoại đổ từng hồi chuông...Sự chờ đợi làm cô không khỏi nóng lòng

"Nỉ hã"(xin chào). Một giọng nam dễ nghe vang lên qua đầu dây làm tim cô đập từng hồi

Bỏ mị!

Nhầm số rồi! Nhầm mất rồi!

Mà...mà...mà....cái giọng này...có khi nào là người ngoại quốc không..

Trong lúc cô đang bối rối, người đầu dây có vẻ hơi mất kiên nhẫn: "Nà shì shéi?"(Ai vậy?)

Moeeeeeeeeeee! thần mòi ơi! Tiếng Trung đó! Là tiếng Trung đó mòi!

Đối với một đứa nghiện nặng ngôn tình Trung Hoa như cô thì đây quả thực là một điều hết sức to lớn, lúc này cô giống như vừa mới phát hiện ra châu lục mới vậy!

Lam Diệp Phù tỉnh tâm lại, bắt đầu trả lời, với vốn hiểu biết tiếng Trung của cô, cũng may đi, họ nội của cô đều là người Trung (dịch luôn Việt đi):

"Tôi...tôi...xin lỗi...tôi nhầm số"

Đối phương trầm mặc vài giây

Ngay lúc cô tưởng người đối diện đã cúp máy, lại nghe thấy thanh âm có hút khăn đặc

"À..."

Đet, tim như ngừng đập rồi

"Vậy tôi cúp máy"

"KHOAN ĐÃ". Cái miệng của cô dùng tốc độ xé gió ngăn chặn sự hoạt động của não bộ truyền qua các neuron rồi đến các cơ quan thụ cảm, phản ứng trước.

"Cái kia..cậu là người Trung Quốc sao...tôi...rất thích Trung Quốc, có thể thường xuyên gọi cho cậu không?" Lam Diệp Phù nói chuyện có chút ngốc

"Được"

"Ừm..vậy giờ này tối mai tôi lại gọi cho cậu, tên của tôi là Lam Diệp Phù!" Ách, cô cần phải có thời gian tiêu hóa, hiện tại không thể nói linh tinh được

"Từ..à..Thiên Phi" Lam Diệp Phù dở khóc dở cười, có phải cái tên này hơi giống tên mấy phi tần thời cổ đại không?

"Tên của tôi". Nói xong câu đó, trực tiếp cúp máy rồi

Lam Diệp Phù thần thờ thật lâu

Trung Quốc-----

Nam Cung Từ Phi có chút bàng hoàng nhìn điện thoại. Cô gái đó...không hiểu sao cậu lại đồng ý rồi. Cậu khá không thích bị làm phiền, thế nhưng khi nghe cô gái đó hỏi câu kia, liền tự dung tưởng tượng ra một khuôn mặt tràn đầy mong đợi, vô ý thức đáp ứng.

Ánh sáng từ cửa sổ hắt vào khuôn mặt thiếu niên có chút nhợt nhạt. Nam Cung Từ Phi lớn lên rất đẹp, nhưng đôi mắt lại vô thần, nói cách khác, cái gì cậu cũng không nhìn thấy.

Không hiểu sao trong lòng lại mong ngóng đến tối ngày mai

Tổng Nhượng Vy vô ngữ mà nhìn Lam Diệp Phù nằm thần thờ trên bàn: "Bà rớt cuộc tối hôm qua thức làm gì vậy? Hai mắt như gấu trúc kia"

Lam Diệp Phù có chút khóc không ra nước mắt, cô biết giải thích thế nào đấy, rằng cô nhớ mong tiểu soái ca đất ngôn tình Trung Hoa sao?

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Bé con à, chị sẽ dẹp hết đám cản đường kia cho em có chịu không?

Trung Quốc-----

Hàn Mạt Mạt và Nam Cung Hải từ sân bay di chuyển về khu biệt thự

Hàn Mạt Mạt nhíu mày, vô cùng ảo não. Họ đều là những thương nhân, rất nhiều công việc phải giải quyết, thật sự rất hiếm có thời gian ngó tới con cái. Đứa con trai của bọn họ, tình cảm đối với cha mẹ cũng có chút bất mãn. Nó là một người trầm mặc, cũng không biết đi truyền từ đâu...từ nhỏ đã luôn như vậy

"Hãy, đợt này nghỉ lễ, chúng ta cũng nên dành thời gian bồi bổ tình cảm với Từ Phi chút a~"- Hàn Mạt Mạt than vãn "Còn có...mất của nó...đến lúc nào mới tìm được giác mạc phù hợp?"

Nam Cung Hải ngồi bên cạnh, lúc này mới liếc bà một cái "Em yên tâm, anh đã cho người tìm rồi, việc này cũng không khó...chẳng qua..."-Ông ngập ngừng-" Phải xem nó có đồng ý qua Mi phẫu thuật không? Nó bài xích chúng ta như thế...tính tình thế kia..."

Hàn Mạt Mạt thờ dài, đây mới là thứ bà quan tâm nhất, đối với điều kiện và địa vị của bọn họ không cho phép họ có quá nhiều thời gian chăm sóc gia đình, rốt cục với đứa nhỏ này...bà phải làm sao mới ổn thỏa đây?

Việt Nam

Lam Diệp Phù đang trong tình trạng ngổn ngang

Cô dẫn Diệp Phi Yến đi qua một con đường tắt nhỏ hẹp để về nhà. Những ngày bình thường cô cũng rất nhiều khi sử dụng nó. Không nghĩ tới tại nơi này họ lại đụng mặt một đám thanh niên lưu manh

"Tiểu nữ nhân~" Một trong số đó liếc mắt về phía cô "Đi cùng anh một chút, chúng ta cùng nói chuyện vui về nhé"

Đột

Nói chuyện cái khi gì? Tường bốn bảo bảo bị ngu à. Đây rõ ràng là muốn cưỡng hiếp cô có được không?

Diệp Phi Yến từ đằng sau ló mặt ra, sợ sệt nhỏ giọng "Chị Tiểu Phù...phải làm sao đây?"

"Á chà, lại thêm một cô em dễ thương nữa này, hôm nay chúng ta lời rồi, nào, đi chơi với tụi anh đi"-Một tên khác lộ liễu đánh giá

Lam Diệp Phù có chút lo lắng nhìn khuôn mặt tái bệch của nhỏ bạn thân. Cô liếc đám kia một cái, thầm đánh giá...với số lượng này, cô giải quyết được.

"Bé con à ~ yên tâm đi, hôm nay chị sẽ làm nữ nhân cứu công chúa có được không? Chị sẽ dẹp hết đám cản đường kia cho em nha!"- Lam Diệp Phù trấn tĩnh nỗ lực cười mà nói chuyện với Diệp Phi Yến

Cô không giỏi ăn nói, nhiều khi nói cũng rất ngập ngừng, nhưng mà có một điều làm cô tự tin...

Cô biết võ

Loại ý thức này làm cô không khỏi cảm thấy may mắn

Trong những trường hợp như thế này, chúng ta không thể chờ trực người khác nhảy đến cứu mình. cũng không thể hi vọng đám cầu huyết này bị ông Tào cute rượt cả lượt được, vận may của cô không lớn đến như thế. Cho nên...tự túc là hạnh phúc thôi...

"OÁT CON, tao chính là đang nhân nhượng với mày, mày còn dám bôi ông đây. Hừ, để xem mày có bản lĩnh gì" Một tên đầu trọc giận dữ quát tháo "Các ngươi còn bị đần cái gì nữa, còn không mau lên đi" Hắn quát tháo lũ đàn em phía sau

...

Cuộc ẩu đả, diễn ra trong vài phút, căn bản chính là...Lam Diệp Phù đánh cho chúng không thể kêu cha gọi mẹ chửi người thân.

Diệp Phi Yến nhìn dáng vẻ khí phách của cô, gương mặt có chút ngạo mạn, xinh đẹp như một yêu tinh, giờ phút này chính là đang dùng ánh mắt kiêu hãnh nhìn cô, làm cô không khỏi ngượng ngùng

Lam Diệp Phù nhìn khuôn mặt nhỏ của Diệp Phi Yến, lắc đầu bất lực, được rồi a, cô cũng cảm thấy khuôn mặt của bản thân khá xinh đẹp a...

Không biết...tối nay...sẽ có tư vị gì...cô thực sự rất mong chờ mà

Bạn đang đọc truyện *Chi Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Cậu kì thực không phải kẻ lừa đảo

(Lúc đầu chỉ định viết chơi thôi, không nghĩ tới có người thích, nên mình có nói qua thế này: tác giả mình là một người rất vĩ đại, yêu hòa bình thế giới nên cứ coi như các nước trên thế giới đều chung sống yên ổn hiện tại và mai sau đi, tình hữu nghị hợp tác gắn bó như keo 502 ko rời, ko có mâu thuẫn, tranh chấp j hết cả, mệt lắm, còn có đây là truyện nam chính nhỏ hơn nữ chính một tuổi nữa, ko đọc dc có thể click back)

Việt Nam-----

"Alo, xin chào"

"Lam Diệp Phù?" Điện thoại truyền đến thanh âm nghi hoặc

"À...cậu còn nhớ tôi a!"

Đối phương trầm mặc

Cô chợt phát hiện Thiên Phi là người khá kiêu lời

"Cô là người nước nào?" Nam Cung Tử Phi mở miệng hỏi

Lam Diệp Phù ngạc nhiên, hẳn nhiên không nghĩ tới cậu sẽ hỏi như vậy: "Tôi là người Việt...kỳ thực, cả họ nội nhà tôi đều mang gốc Trung...thế nhưng từ trước đến hiện tại họ sinh sống và làm việc chủ yếu ở Việt Nam. Còn tôi...chỉ biết là mình có giống nòi như vậy. Mặc dù tôi rất thích Trung Quốc, cũng chưa bao giờ đặt chân đến đó cả"

"Tôi thắc mắc..."

"Hả?"

"...cô không sợ tôi là kẻ lừa đảo sao?"

Lần này đến lượt Lam Diệp Phù im lặng, cứ như đã nửa ngày trôi qua, cô mới lên tiếng: "Cái đó...cậu...khuôn mặt của cậu...có đẹp không?"

Nam Cung Tử Phi...

Cô tiếp tục: "Nếu cậu là một tiểu soái ca thì không ngại bị lừa gạt đâu, với lại tôi không có tiền, cũng không có sắc, nên cũng chẳng sợ gì"

Nam Cung Tử Phi....

"Vậy nếu tôi xấu xí thì sao?"

Lam Diệp Phù nhanh nhẩu: "Làm gì có tên lừa đảo nào dụ dỗ thiếu nữ người ta lại nói mình xấu đâu, cho nên...cậu cũng không phải muốn lừa gạt tôi?"

"Ngu ngốc" Nam Cung Tử Phi chỉ phun ra hai chữ

Nhưng mà...

...cậu thích

Sau đó, Lam Diệp Phù dành rất nhiều thời gian lời 18 đời tổ tiên của mình ra kể lể, nói thế thôi, cô thực ra chỉ nói về những người thân cận nhất

Ông bà nội cô có 3 người con, cha cô là con cả. Cô có một đứa em gái họ là Lam Mạn Ly, đó là sự tồn tại cực kì quan trọng đối với cô mà nói.

"Gia đình cô thật tốt a"

Nam Cung Tử Phi vẫn luôn lắng nghe làm cho cô không khỏi cảm động. Kỳ thực, cô luôn thấy bản thân là người nói rất nhiều, cho nên số người chịu nghe những câu chuyện của cô chỉ có thể tính trên đầu ngón tay, mà Thiên Phi là người ngoại quốc cô chỉ vừa mới quen được,... lại có thể nghe lâu như vậy về những thứ chẳng có chút nào liên quan tới cậu cả

"Thiên Phi...cậu là người Trung Quốc...đã bao giờ nhìn thấy mạn phù sa chưa? Là thứ hoa hay được gọi là bi ngân ấy. Nó làm tôi liên tưởng đến dáng vẻ của hoa sữa của Việt Nam. Cậu nói xem, đây liệu có phải là sự linh thông giữa hai đất nước chúng ta không?"

Lam Diệp Phù cực kì háo hức mà nói

Nhưng mà rồi...cô chợt thấy kì quái...

Thiên Phi này giờ không có hồi âm...

A...có phải cô chọc vào chỗ nào của cậu rồi không?

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Nam Cung Hải?

Lam Diệp Phù vô cùng xoắn xuýt, ảo não

Tại sao lâu như vậy còn chưa trả lời cô? Thiên Phi bị sao a? Liệu có phải cô đã nói gì sai không?

Mãi một lúc sau, cô mới thấy Thiên Phi lên tiếng, giọng nói mơ hồ rất nhỏ: "Tôi..."

"Hả?"

"...mù"

Sau đó cúp máy rồi

Lam Diệp Phù ngây ngốc một hồi lâu, mãi mới tiêu hóa được những gì cậu nói

Cậu vừa bảo...cậu bị mù sao?

Cho nên chưa từng thấy qua Mạn Phù Sa? Mà trong khi đó cô lại luôn hỏi cậu đã thấy chưa?

Cho nên...cô vừa chọc vào nỗi đau của cậu rồi?

Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!! Cô vừa mới được làm bạn với cậu thôi mà, đã bị người ta ghét mất rồi

Tổng Nhượng Vy khinh bỉ nhìn Lam Diệp Phù: " Bà nhìn lại cái mặt bà xem? Rốt cuộc tối qua bà đến cùng thức làm gì? Tại sao lại thảm như vậy?"

Diệp Phi Yến cũng vô cùng lo lắng nhìn cô: " Chị tiểu Phù, chị không có sao chứ?"

" Tôi kể cho cậu nghe..."- Lí Tiểu Vũ - cô gái ồn ào nhất lớp chen vào, cô bạn này có thể nói rất nhiều và rất nhanh chỉ về một nội dung nào đó mà cậu ấy chú ý " Cậu biết Nam Cung Hải không? "

" Ai vậy? " Tiểu Ánh bàn bên ngo sang

Lí Tiểu Vũ cười mỉa cậu ta một cái, sau đó tiếp tục " Đó là thương nhân giàu có bậc nhất, thu tóm hai giới Hắc- Bạch, ông ta chính là một nhân tài từ dưới thấp vươn lên, dẹp hết mọi vật cản trên thương trường đến không hề có lòng từ bi. Bởi vậy mới nói a, thương trường là một nơi tranh đấu khốc liệt, nơi đó chỉ có lợi ích, hoàn toàn không có chút tình người nào"- Cô bạn lắc đầu"...nhưng nghe nói ông ta ngoài đời là một người tốt, còn đặc biệt rất chung tình. Nghe nói Nam Cung Hải còn có một đứa con trai a~ Nam Cung tập đoàn này...làm bất động sản, chỉ cần cậu là người trong giới kinh doanh, nghe đến cái tên này cũng phải kiêng nể"

Tiểu Ánh nghe Lí Tiểu Vũ kể, hai mắt sáng lấp lánh: " Nếu như được làm con ông ta thì tốt rồi"

" Nằm mơ đi" Tổng Nhượng Vy luôn ghét ảo tưởng

" Cậu này, cũng phải cho người ta mơ mộng tí chứ" Tiểu Ánh bực bội

Trên cái đời này...

bạn được sinh ra trong hoàn cảnh nào...thì tốt nhất nên cố gắng sống tốt trong hoàn cảnh đó

Nếu bạn có thời gian ngồi mơ mộng tới những thứ hào nhoáng, chỉ bằng dùng thời gian đó làm giàu và phát triển chính mình?

Lợi ích không phải là duy nhất

Có những người nhận ra điều này...quá muộn

Lí Tiểu Vũ chọt chọt vào người Lam Diệp Phù: " Đây, bà này giờ có nghe tui nói gì không?"

À, kì thực cô có nghe a.

nhưng giờ cô không còn tâm tư nghĩ đến cái đó

...thật là khóc không ra nước mắt mà

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Ai chọc giận cậu rồi?

Trung Quốc-----

"Tiểu tổ tông của tôi ơi...cậu lại làm sao vậy?" Nam Cung Tang Du lớn vồn bên cạnh Nam Cung Tử Phi, âm thầm nhìn sắc mặt của cậu

"Đừng ồn, anh họ. Tôi muốn yên tĩnh"

"Ai nha~ Đừng lạnh nhạt với người ta như thế chứ? Bố cậu đã giao cậu cho tôi quản lý đấy!" Tang Du bám rứt không buông. Kỳ thực...anh cũng không muốn phải trông coi thằng nhóc khó tính này đâu, mới có 14 tuổi...kém cậu ta những 3 tuổi cơ đấy. Trách cũng do thân phận và địa vị, cứ coi như anh ta là anh họ của tên nhóc này, nhưng ai bảo anh sợ Nam Cung Hải nhất cơ chứ?

"Được rồi được rồi, cậu nói cho tôi biết, tiểu tổ tông của tôi ơi...ai đã chọc cậu rồi"

Nam Cung Tử Phi liếc anh ta một cái, ánh mắt sắc bén âm trầm làm anh ta không rét mà run. Đây là cái ren nghịch thiên của Nam Cung gia đúng không?

"Chẳng ai cả"

"Cậu...có phải vẫn trách cha mẹ cậu không?" Nam Cung Tang Du dè dặt hỏi" Thực chất họ chỉ là quá bận thôi, họ vẫn rất quan tâm đến cậu mà. Tôi nghe nói họ còn đang ở khắp nơi tìm kiếm giác mạc cho cậu đấy..."

"Quan tâm tôi? Nực cười. Nhiều năm như vậy họ không thèm dả động gì đến tôi, họ tìm cái gì? Tình cảm giả tạo của họ tôi không muốn chấp nhận!!!" Nam Cung Tử Phi cười mỉa

"Cậu..."

"Đừng nói nữa! Tôi không muốn nghe đâu"

Căn phòng trong phút chốc lại chìm trong im lặng

"Này!" Cậu mở miệng

"Tôi không tên này"

Cậu không thèm để ý đến sự dờ hoi của người anh họ này, tiếp tục: "Mạn phù sao trông như thế nào? "

Phốc

Ừm...cái mặt của Nam Cung Tang Du giờ phút như gặp quỷ rồi...

Tên quỷ này...một phút trước mặt còn như Tu La Vương, giờ phút sau liền có tâm hồn quan tâm cái đẹp?

Đây là ai a? Nam Cung Tử Phi?

Anh ta sắp không hiểu cái thế giới này nữa rồi

Nam Cung Tang Du thực chất cũng không có họ hàng ruột thịt gì với Nam Cung gia cả. Anh ta là một diễn viên, cha anh ta có quan hệ kết nghĩa với Nam Cung Hải. Nam Cung Tang Du là một người đào hoa. Trên thế giới này, các cô gái không thể bám được Nam Cung Tử Phi, cho nên ôm đùi anh. Đó cũng không phải là lý do duy nhất, nhìn khuôn mặt siêu cấp mỹ nam của tiểu gia đây, ai có thể cưỡng cầu?

Nhớ lại những lời cậu nhóc kia nói trước đó, sắc mặt của anh trở nên ảo não. Bây giờ...anh ta cũng nên báo cáo một chút chứ nhỉ?

Hàn Mạt Mạt trầm lặng lắng nghe điện thoại: "Được, cô biết rồi...ừm, nó nói như vậy hả? Cảm ơn cháu tiểu Du, hiện tại chỉ có cháu ít nhất có thể làm nó mở miệng nói vài câu"

"Di đừng khách sao. Cháu cũng muốn giúp đỡ cậu ấy mà"

"Ừm, nhờ cháu"

"Thực ra cũng chưa chắc đâu dì ạ"

"Cái gì chưa chắc?" Hàn Mạt Mạt thắc mắc

"Dì không biết đâu. Hôm nay...cậu ta hỏi cháu..."

"Hỏi gì?"

"...hỏi...hỏi...về mạn phù sa"

Đầu dây trăm mấc mãi chưa thấy tiếng nói

Anh ta hiểu mà, đảm bảo giờ phút này thế giới quan của dì cũng bị tạm thời bị delay rồi. Anh ta thực sự muốn nhìn biểu cảm hiện tại của dì quá

"Cháu...cháu...nói cái gì? Cháu vừa mới nói cái gì? Cháu không có gat dì chứ? Nó hỏi về..." Hàn Mạt Mạt cực kì khẩn trương

"Cháu gat dì làm gì? Dì nói xem...tự dung một người như cậu ta lại hỏi về mạn phù sa. Có phải...thích cô gái nào rồi chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Thiên Phi...lại gọi cho cô sao?

(ns một chút, mình trước đây đọc rất nhiều thứ truyện và có ấn tượng sâu sắc với họ Nam Cung. Mà mình thích mấy âm như Phi, Ly, Xuyên,...nhưng đặt một âm thì không được, nên mình thêm từ đệm "Tư" vào đây. Tuy nhiên đánh 4 âm một lăm, nên mình từ giờ muốn đánh chủ yếu 2 âm thôi, cho đỡ mỏi tay)

"Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa, cậu xem chưa, bộ phim mới của Du Du vừa mới chiếu ngày hôm qua đó?"

"Du Du?" Một người khác thắc mắc hỏi

"Chính là tiểu thị tươi đang hot Nam Cung Tang Du đó. Nam thần của mị thật là đẹp quá mà, đẹp quá mà!!!!"

"Ặc, Tang Du thì nói là Tang Du, Du Du cái khi gì, nghe buồn nôn chết!"

"Ấy nhoo~ Tiểu Ly à, cậu cũng nên sống theo thời đại một chút chứ. Cậu không thể lúc nào cũng anime và game nhật. Hãy nhìn về tương lai phía trước, Du Du chính là đối tượng hầu hết các cô gái đều nhắm tới. Ai mà chả muốn bỏ lên giường của anh ta chứ. Aaaaaaaaaaaaaa, cứ nghĩ đến khuôn mặt siêu cấp hoàn mỹ của nam thần, tôi muốn phát điên mất thôi!!!!!!- Tiểu Ly này, chính là Lam Mạn Ly, em họ của Lam Diệp Phù, lớn hơn cô 1 tuổi

"Cậu nên sống thực tế một chút. Cậu thích người ta thì người ta sẽ liếc mắt tới cậu sao?" Lam Mạn Ly lạnh nhạt. Tại sao cô lại có mấy đứa bạn thân mê trai như thế này nha, cả chị họ cô cũng thế. Mấy người này toàn tìm cơ hội để "ngôn tình hóa" cô mà

"Nói như vậy...cậu cũng thích Du Du có phải không? Tớ biết mà" Mặt cô bạn nham hiểm. Cô bạn này... gọi là Đan Đan

Mặt Lam Mạn Ly tỏ vẻ nhàm chán" Mơ tưởng! Đẹp thì đẹp, cũng có ăn thay cơm được đâu?"

"Có một con bạn biết phá hư giấc mộng của người khác như cậu thật đúng là phải tu mất mấy kiếp mà" Đan Đan chán nản

"A lô, chị"

"Tiểu Ly à...tiểu soái ca của chị vẫn giận chị, mấy hôm nay chị không có gọi được cho người ta" Lam Diệp Phù vừa giả khóc vừa than phiền. Cô sống cách xa Lam Mạn Ly một đoạn, cả hai vẫn thường xuyên liên lạc với nhau

"Làm sao? Chị thích người ta rồi à?" Lam Mạn Ly đàm nhien phán một câu

"Làm...làm gì có chứ! Mới gọi điện nói chuyện được có hai lần à~"

"Em nhớ chị từng nói chị sống theo chủ nghĩa độc thân*? Cẩn thận sau này vướng phải mối tình nào thì bước qua không nổi đâu"

(*:không kết hôn)

"Đừng có độc miệng như vậy chứ!"

"Chị biết tiểu thịt tươi đang hot Nam Cung Tang Du không?"

"Đương nhiên biết! Nhưng mà lớn hơn chị 2 tuổi lận, không thích không thích"

"Cái chế độ mê shoutan của chị em cũng biết thừa rồi" Lam Mạn Ly cười cười

"Nha...quan trọng hơn là em kia, so với chị thì chị càng muốn tìm người yêu cho em hơn!"

"Ngu ngốc! Không có cửa đâu! " Mạn Ly lập tức phản ứng "Được rồi, lúc nào tiểu soái ca của chị chịu nghe máy thì nhớ báo em một tiếng, cẩn thận kéo bị lừa"

Lam Diệp Phù cười khe khẽ, cho nên mới bảo em họ là sự tồn tại cực kì quan trọng đối với cô mà nói. Con bé tuy hơi độc mồm độc miệng nhưng kì thực vẫn rất quan tâm đến chị nó a, nghĩ thấy cũng thật vui vẻ mà

Cô mau chóng lấy lại tinh thần, cố gắng gọi lại cho Thiên Phi

186XXX...

Ngay khi cô chuẩn bị bấm phím gọi thì nhận được một cuộc gọi

Đạch! Mất mình có mùi không?

Không! Hình như không!

Nhưng mà...tại sao Thiên Phi lại gọi cho a?

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Cậu ta thiếu tiền?

(Lúc đầu viết chơi thôi, giờ có người đọc rồi, là viết vì độc giả. Ủng hộ tinh thần cái đi)

Nhìn đi nhìn lại, cô cũng không cảm thấy mình nhìn nhầm

Nhưng tại sao Thiên Phi lại gọi cho cô? Quá phi lí, phi lí

Chờ đến lúc cô hoàn hồn thì bản thân đã vô ý bấm nghe rồi

Qua điện thoại, cô nghe thấy thanh âm của Thiên Phi nhỏ xiu, ngập ngừng, như thể phải vắt hết não bộ để tìm kiếm từ thích hợp: "Xin..lỗi"

Xin lỗi?

Là nói với cô sao?

"Đừng giận"

Tiếng nói của cậu truyền vào tai làm hô hấp của cô ngừng trệ

Hai từ này...làm tim cô mềm nhũn rồi

"Thiên Phi, kỳ thực tôi mới là người cần phải xin lỗi, tôi không biết là cậu..."

"Không sao" Cậu cắt ngang" Tiểu Phù..."

Tâm tư của cô chợt nảy lên

Có rất nhiều người gọi cô là tiểu Phù, bình thường bạn bè thân mật với nhau cũng thêm "tiểu" vào trước tên

nhưng hai chữ này từ miệng cậu nói ra lại khác...cực kì khác

Cô mãi mãi không thể quên được

thực là đủ ôn nhu, đủ ấm áp

"...về sau có thể gọi cho tôi bất kì lúc nào" Cậu tiếp tục

"Được"

"Hình như...cô lớn hơn tôi một tuổi?"

"Hả? Cậu...cậu..nói thật chứ?"

"Cô 15 đúng không? tôi 14 tuổi"

"Aaaaaaaa!!Moeeeeeeee, yêu chết cậu mất" Lam Diệp Phù kích động

Từ Phi....Chuyện gì đang xảy ra?

Nam Cung Tang Du lấp ló ngoài cửa

Ừm, thế giới điên hết rồi!!!

Vì sao a? Có phải thằng em họ của anh ta đang nói chuyện với một cô gái?

"Cái đó...Mạn Phù Sa...tôi chưa thấy qua. Xin lỗi!" Cậu thành khẩn" Nếu được, tôi cũng muốn thử nhìn một lần, chỉ là..."

"Không sao không sao. Nhưng mà tại sao cậu không đi thay giấc mạc, công nghệ kĩ thuật bây giờ tốt lắm mà?" Cô thắc mắc

"Tôi...thiếu tiền" Từ Phi mở miệng

Sặc

Phốc

Cậu-làm-gì-thế? (CLGT?)

Anh ta vừa nghe cái thế này?

Thiếu tiền? Oh really?

Con trai của Nam Cung Hải sẽ thiếu tiền?

WTF?

"À...à..." Lam Diệp Phù gạt đầu ra vẻ hiểu biết " Như vậy,đến Việt Nam đi...tôi nuôi cậu"

Khóe miệng Từ Phi nhếch lên

Cô nhóc này...vậy mà cũng tin à?

Tuy nhiên, cậu vẫn đáp lại:" Được! Khi nào có cơ hội, tôi sẽ đến Việt Nam. Lúc đó, cô nhất định phải nuôi tôi a ~"

"Đương nhiên rồi"

"Tiểu Du, cháu làm sao vậy?"

"Di à, cháu bệnh rồi" Nam Cung Tang Du mặt mũi trắng bệch

Hàn Mạt Mạt lo lắng: " Tại sao đang đứng lại ngã bệnh chứ?"

" Vì em họ ạ!"

"Hả? Từ Phi làm sao?" Hàn Mạt Mạt sùng sốt

" Cậu ta nói chuyện với một cô gái...nói..cậu ta thiếu tiền,muốn được bao nuôi! Cậu ta...còn cười...cười..."

Đối phương trầm mặc

Tang Du thầm khóc trong lòng

Cầu mong dì, cháu không muốn trông tên tiểu tử đấy nữa đâu, xin dì đấy!!!

Trông nó lâu quá thì cháu sẽ tổn thương toàn bộ giác quan, sẽ bị thần kinh, sẽ giết người đấy!!!

" Cho nên..."Hàn Mạt Mạt lên tiếng

"...vâng, dì hiểu ý cháu chứ? Sở dĩ cháu bệnh là do..."

Bà tiếp lời: " Do con trai dì cười lên quá đẹp sao? Ai nhoo~ Con trai mình thật đúng là không làm mình thất vọng mà!!!!"

Dì, cái vẻ mặt tự luyến của dì là thế nào?

Ý là anh ta bị bê cong đến phát sốt rồi?

Đạch! Mấy người còn có nhân tính không? Có tình người nữa không?

Tiểu gia đây bị mấy người ức hiếp, không chịu đâu!!!

Trong lòng Nam Cung Tang Du thầm gào thét

" Tiểu Ly...tiểu soái ca không giận chị nha, em thật đúng là phúc tinh của chị mà!!!!"

" Chị...biết gì không? Năm chị 18, em 19, cha mẹ dự định cho chúng ta ra nước ngoài"

" Há? Vì...vì sao?"

" Còn hỏi? Học tập, sinh sống, làm việc, không phụ thuộc"

" Nhưng...nhưng mà...nước ngoài...là nước nào?"Lam Diệp Phù sốt sắng

" Cái đấy thì em không biết, nhưng ít nhất thì chúng ta sẽ ở chung" Lam Mạn Ly đỡ đầu, ảo não

" Hi vọng...là tốt đẹp"

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Ôn thi

Dạo này, cô cực kì bận

Kì thi sắp tới rồi, cô bận tới mất tới mũi chuẩn bị ôn thi

Giáo viên trông thi nghiêm ngặt, thật là đủ đáng sợ!!!

Người ta thường nói, khi người con gái đứng trước người mình yêu, não bộ của cô ấy sẽ đình trệ, sẽ bỗng chốc trở nên áp úng, đần độn?

Cho nên...cô yêu thầy Toán và thầy Lí sao?

Phát hiện này thật đủ kinh hãi!

Mà còn có...dạo này cô không gọi cho Thiên Phi. Từ sau cuộc gọi lần trước, cô còn nói chuyện với cậu ấy được mấy lần, tình cảm có chút sâu sắc hơn

186XXX...

Cô cũng nên tranh thủ gọi cho cậu một cuộc

" Alo, tiểu Phù?"

" Tiểu Phi Từ!!!"

Từ Phi..... Tiểu Phi Từ? Biệt danh mới à?

" Tôi nhớ cậu chết mất" Lam Diệp Phù kích động

Nam Cung Từ Phi ho vài tiếng hơi mất tự nhiên, im lặng một chút không đáp trả

A~ Sao cậu có thể đáng yêu như vậy? Mệt tim quá!

" Thiên Phi, dạo này tôi đang phải ôn thi nên không liên lạc được với cậu. Thực xin lỗi"

" Ừm "

" Tôi nhất định phải vượt qua kì thi này a~ Nó vô cùng quan trọng, nếu trượt thì tôi chết chắc!" Cô lo lắng

" Như vậy...tôi giúp cô" Từ Phi mở miệng

" Có được không vậy? Cậu nhỏ hơn tôi một tuổi mà?"

" Ừm, nhưng toàn bộ kiến thức cấp bậc tiểu học, trung học, cao học và cả đại học, tôi học xong rồi"

" Ách" Thật là đủ kinh hãi a" Như vậy thật sự nhờ cậu giúp đỡ"

[Một tuần sau đó]

Trong lúc phân đa học sinh đang cực khổ lấy sách vở ra xem lại bài, cô nhón nhơ ngồi chơi, tán chuyện đến vô cùng vui vẻ

" Bà không lo sao? Không có được tài liệu đâu, giáo viên trông thi khó tính lắm!" Tổng Nhược Vy khó có được tốt bụng nhắc nhở

" Làm gì có chuyện đó. Bà có thấy từ trước đến nay tôi dùng tài liệu không?" Lam Diệp Phù gơ tay thề thốt

" Được rồi, Lam nữ nhân! Rốt cục ai cho cậu cái gan lớn như vậy? Trước khi thi bao giờ mình cũng thấy cậu lo lắng lắm mà?" Lí Tiểu Vũ thành linh xuất hiện, thắc mắc hỏi. Bộ dạng đang cực kì khổ não với mớ kiến thức cần ôn tập

" Hừ hừ" Cô bày ra bộ dáng vô cùng tự tin" Tôi đã có tiểu soái ca dịu dàng ôn nhu giúp đỡ rồi! Lần này nhất định tôi sẽ qua!"

" Hừm, tiểu soái ca, ai vậy?" Diệp Phi Yên nghi hoặc

" Đúng đúng, có mối tình nào rồi, khai ra mau!" Tiểu Ánh chen vào

" Chị nói là tiểu soái ca Trung Quốc em tin không?" Ách, dù gì nhân duyên của cô và Thiên Phi cũng một phần là nhờ Phi Yên ban cho mà! Chị đây thực sự ngàn vạn lần muốn cảm tạ em!

" Chị! Đừng ảo tưởng! Em biết bộ dạng chị xinh đẹp động lòng người, nhưng mà Trung Quốc chị cũng chưa từng đặt chân đến. Lấy đâu ra cái gì tiểu soái ca?"

" Hừm, không tin thì thôi!" Cô vờ giận dỗi

" Ai, không sao đâu" Cô bạn hám zai ngôn tình Phùng Như Hương cùng lớp lên tiếng" Thiếu nữ giờ ai chả ảo tưởng được trải qua mối tình đầy lãng mạn với soái ca Trung Hoa chứ? Chuyện này cũng bình thường thôi mà"

Ách, cô đã nói thật rồi đấy nha! Lần sau nếu lỡ Thiên Phi thật sự đến Việt Nam, cô sẽ chứng minh cho họ thấy cô kì thực có quen nam nhân Trung Quốc. Nhưng mà...cô thực sự không biết bộ dạng cậu ấy có đẹp không nữa

Tùng tùng...

Tiếng trống cất ngang mạch cảm xúc của cô. Trong những lúc như thế này, tiếng trống không phải là âm thanh của sự tự do, mà là thanh âm thê lương của giờ phút từ thần

Tít...tít...tít...

A, đây không phải là điện thoại của chị tiểu Phù sao? Sao lại để quên ở đây?

Diệp Phi Yến vừa lúc đi ngang qua thắc mắc, vô ý thức cầm lên nghe

"Tiểu Phù, thi thể nào?"

Tìm cô đập lệch nửa nhịp

Là...giọng nam...

...còn là...tiếng Trung Quốc...

...như vậy...chị tiểu Phù...không có nói lừa họ sao?

Diệp Phi Yến vắt hết óc tìm ra bằng được vài từ tiếng Trung và cách phát âm, kì thực...vốn tiếng Trung của cô cực kì ít ỏi

"Xin lỗi, Chị...chị ấy..không có đây"

Đợi một lúc, cô phát hiện đối phương căn bản đã tắt máy

Cô ngáy ngốc mà nhìn điện thoại

Hóa ra chị tiểu Phù không có lừa cô

Cô...vừa nói chuyện với nam nhân Trung Quốc sao?

Aaaaaaaaaaaaa!Giọng nói thật là dễ nghe quá đi!!!!

Bạn đang đọc truyện *Chi Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Cô là bạn gái cậu ta?

Lam Diệp Phù sau khi đi vài vòng quanh sân trường liền phát hiện mình quên mang theo điện thoại, nhanh chóng trở lại phòng thi

A, sao cô lại đăng trí thế nhỉ?

Bên dãy cầu thang cạnh phòng thi, cô thấy Diệp Phi Yến đỏ mặt tía tai cúi đầu xuống..

...hình như còn đang cầm điện thoại của cô?

"PHI YẾN!" Cô hô to

Cô bé giật nảy lên, ấp a ấp úng: "Chị...chị...tiểu Phù! Đ..điện...điện th...thoại của chị" Diệp Phi Yến luống cuống đưa máy cho cô, rồi nhanh chóng chạy đi

Con bé này, bị làm sao vậy?

Mở máy ra, cô phát hiện ngay lúc này Thiên Phi có gọi cho cô

Lam Diệp Phù nghi hoặc nhìn theo bóng lưng của Phi Yến, nhất thời hiểu ra. Không phải con bé nghe điện thoại của Thiên Phi chứ?

Mà cậu đã làm gì khiến cho con bé đỏ mặt thế kia? Cậu ấy không phải dạng hay đi trêu hoa ghẹo nguyệt đấy chứ?

Trong lúc đó, Nam Cung Từ Phi bên này vừa tắm xong, hắt xì một tiếng. Ai vừa nhớ thương cậu ta sao?

Nếu biết tiểu Phù sẽ hiểu lầm thì không biết cậu sẽ có vẻ mặt như thế nào?

Chuyện lúc này cậu thực sự vô tội mà!

Tút...tút...

Sự chờ đợi làm cô nóng lòng

Không biết từ bao giờ...âm thanh chờ đợi của điện thoại đã trở nên vô cùng quen thuộc với cô

"Ai vậy?" Điện thoại truyền đến một thanh âm khác

"Tôi...là... Lam Diệp Phù. Xin hỏi...anh là ai vậy?" Cô có chút lúng túng

"A ha, giới thiệu với cô, tiểu gia là Nam Cung Tang Du. Cô không phải là bạn gái của cậu nhóc kia sao?" Anh vô cùng tự mãn nói

Nam Cung Tang Du...

...là tiểu thịt tươi đang hot hiện nay?

Kì thực, các cô gái trên thế giới mê muội muốn lên giường với anh ta không phải chỉ vì anh ta có một khuôn mặt đẹp...mà còn vì gia thế của anh ta. Nam Cung Tang Du có quan hệ cực kì thân mật với Nam Cung gia, cái gia tộc nghe đến tên đã phải hãi hùng

Chỉ cần tiếp cận được Nam Cung Tang Du là có thể đến gần từng bước với Nam Cung gia. Vì vậy, anh ta là một miếng thịt mỡ vô cùng lớn, sở dĩ vì có kẻ chống lưng

Nhưng mà...người như vậy có quan hệ như thế nào với Thiên Phi?

Cô mơ hồ cảm thấy thân thế của Thiên Phi không đơn giản?

Lần này là Nam Cung Tang Du, lần sau...sẽ là ai đây?

Mà...bạn gái của cậu nhóc đó...là chỉ cô sao?

"Tôi...không phải" Cô ấp úng

"Thiên...Thiên Phi lúc này có gọi điện cho tôi nhưng tôi không nghe máy. Anh có thể chuyển lời với cậu ấy là tôi thi rất tốt, rồi cảm ơn cậu ấy hộ tôi có được không?"

Tang Du nghe vậy suýt sặc nước miếng

Thiên Phi? Tên nhóc này định lừa con gái nhà người ta sao?

Mà thôi, anh ta không muốn quân tên nhóc đó làm gì, còn phải bảo toàn tính mạng

Cái mặt của anh ta ít ra cũng phải chết bởi người đẹp

À...anh ta quên mất là Nam Cung Từ Phi cũng là người đẹp nha

"Không có vấn đề gì. Nhưng hai người có quan hệ như thế nào? Hiếm thấy cậu ta có quan hệ mờ ám như vậy với một cô gái đó nha~"

"Tôi...chúng tôi..."

"Tôi khuyên cô...đừng để cậu ta lừa. Lần trước cậu ta có phải nói với cô cậu ta xấu xí?" Nam Cung Tang Du trêu ghẹo

"Hừm...không phải sao?" Cô thắc mắc

"Ha! Cậu ta xấu xí?"

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Không thể ngờ

"Ha! Cậu ta xấu xí?" Nam Cung Tang Du ôm bụng cười" Cậu ta lừa cô đấy!"

"Hả?"

" Mặc dù không muốn thừa nhận...nhưng kể cả tôi khi đứng gần cậu ấy cũng trở thành vũng bùn khó nhìn.

Đạo trước có một cô gái nhìn thấy mặt cậu ta, trở về liền khóc suốt hai ngày ba đêm. Bạn cùng phòng hỏi vì sao khóc, cô ta liền bảo từ trước đến nay chưa từng gặp người nào đẹp đến như vậy. Các cô gái nhìn thấy mặt cậu ta đều kích động đến khóc thét lên. Mẹ kiếp! Rõ ràng là một tảng băng di động, tiểu gia đây mới là mặt trời rực rỡ ầm ắp có được không?" Nam Cung Tang Du oán trách

Cô giống như thật lâu cũng chưa tiêu hóa được

"Được rồi, cô yên tâm, tôi sẽ chuyển lời giúp cô. Tạm biệt, tôi cần ổn định cảm xúc đã!"

Ngạc nhiên!

Không thể ngờ

Không thể ngờ lần này cô lại biết thêm nhiều thứ như vậy về cậu

Cô gái kia nhìn thấy mặt cậu liền khóc suốt hai ngày ba đêm?

Đứng với Nam Cung Tang Du liền che chắn hết hào quang của anh ta?

Thiên Phi rốt cục đẹp đến mức nào?

Cậu lạnh nhạt vô tình, vì sao đối với cô ôn hòa ầm ắp?

Cậu đến tốt cùng có thân phận như thế nào?

Cậu...đến tốt cùng lừa cô những gì?

Cô bây giờ mới phát hiện ra...cậu ấy biết rất nhiều về mình, căn bản mình còn chẳng hiểu gì về người ta!

Lam Diệp Phù xoắn xuýt, cô có nên hỏi không?

Mà hỏi rồi thì thế nào? Lỡ cậu chê cô phiền toái thì sao? Cho nên tốt nhất là thôi đi?

Cô khuyên bản thân mình nên tin tưởng...sẽ có lúc Thiên Phi nói cho cô nhiều hơn về cậu

Cô nên tin tưởng...

Nam Cung Tang Du đi đến căn phòng chính được bài trí xa hoa, liền thấy thấp thoáng bóng người

Nam Cung Tử Phi tùy ý dựa vào thành kính của chiếc cửa sổ khổng lồ sát đất, phía dưới từng điểm chuyển dời, giao thông có chút vội vã, lại như chẳng ảnh hưởng gì đến cậu. Khuôn mặt thiếu niên với ngũ quan tinh xảo vốn đã cực kì thu hút, lại thêm đôi mắt vô hồn xinh đẹp kia làm tăng thêm vài vẻ mỹ cảm. Thiếu niên mặc áo sơ mi thuần sắc trắng, cổ áo hơi mở rộng cùng mái tóc đen có phần lộn xộn. Giữa sự hỗn độn hiện ra vài phần dã tính cùng tàn khốc vô tình đến cực hạn. Đúng là đứa con ưu ái của tạo hóa, nhìn từ góc độ nào cũng hoàn mĩ lóa mắt làm người ta nhìn một cái liền tự biết xấu hổ ngượng ngùng

Mới 14 tuổi lại có thể đẹp đến mức này!

Nam Cung Tang Du càng nhìn càng ảo não. Không nhìn! Không nên nhìn nữa! Anh ta không muốn bị bẻ cong!

May mắn là sự biến hóa trên mặt anh không bị Tử Phi nhìn thấy!

" Cậu làm sao vậy?"

" Nhàm chán!" Cậu phun ra hai chữ

" Ách, bạn gái cậu nhờ tôi chuyển lời cô ấy thi tốt, còn cảm ơn cậu. Ai nha~ Người như cậu cũng sẽ giúp đỡ người khác sao? Thật là bất ngờ nha!" Anh cười cợt

Mặc dù không nhìn thấy, nhưng Nam Cung Tử Phi vẫn chuẩn xác nhìn về phía Nam Cung Tang Du: " Anh nghe máy sao? Không nói gì thừa thãi chứ?"

" Ách...không...à..." Anh ta chợt dạ "...có...có nói chút về hình dạng của cậu. Yên tâm, thân phận tôi tuyệt đối không nói ra!"

Nam Cung Tử Phi có chút không được tự nhiên: " Ngoại hình của tôi...cô ấy nói như thế nào?"

Sao lại hỏi thế này a?

" À, không nói gì!

Cậu hừ lạnh một tiếng, rào bước về phòng ngủ

Nam Cung Tang Du một mình lẻ loi trong phòng

Gió ở đâu mà lạnh thế?

Cứ như thế, vài tuần sau đó Lam Diệp Phù lúng túng không biết nên đối diện với cậu thế nào, kết quả là một cuộc cũng chưa có gọi cho cậu

Cậu cũng không gọi tới

Nam Cung Tang Du để ý, dạo này sắc mặt của thằng nhóc này càng ngày càng kém..

Giống như...đối với anh ta còn có phần hận ý?

Anh ta... không có làm gì nha!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Cô phải làm sao đây?

" Tôi nghe tiểu Yến nói rồi! Khai mau, cậu đang quen soái ca nào vậy?" Phùng Như Hương tra hỏi

" Lần trước mình đã nói rồi a~ Là chính các cậu không tin!" Lam Diệp Phù khẳng định

Diệp Phi Yến sán lại gần: " Như thế nào? Có phải là rất đẹp không? Ai nha~ Giọng nói thật là dễ nghe quá đi mà! Thật sự vô cùng ôn nhu"

" Không đẹp!"

Nhan sắc có thể lu mờ cả Nam Cung Tang Du làm sao có thể dùng một từ đẹp để hình dung?

" Chị có ảnh sao? Kỳ thực là em thấy ánh mắt của chị có hơi cao!" Cô bé tiếp tục

" Ách...chị..."

Làm sao mà có a?

Ting!

Đúng lúc cô đang bối rối, điện thoại vang lên

Có tin nhắn

Nội dung là: Hehe, xin chào, là tiểu gia đây, cô có còn nhớ tôi không?

Tiểu gia?

Chỉ mới có một người xưng hô với cô như thế!

Nam Cung Tang Du

Ting

Lại một tin nhắn nữa: Tôi làm cái này vì cô đấy, vất vả lắm mới chụp được hình của ten nhóc kia

Tim của cô nảy lên!

Hình của Thiên Phi?

Cô...chưa sẵn sàng tâm lí mà?

Ting

Lam Diệp Phù tay run run mãi không thể ấn mở

Thừa cơ, Lí Tiểu Vũ cướp điện thoại của cô: " Xem nào! Có phải soái ca của bà nhấn tin không?..."

" Mở đi! Mở đi!" Mấy cô bạn hám zai xung quanh lập tức phụ họa

" Hehe! Tôi mở nha!"

Đừng a!

Lam Diệp Phù thầm gào thét!

Cô chưa chuẩn bị tâm lí!

Cuối cùng tin nhắn vẫn bị mở ra

Cô hồi hộp chờ đợi phản ứng của bọn họ

....

1 phút chậm rãi trôi đi

5 phút tựa 5 tiếng nhích mình rời khỏi

10 phút không nhanh không chậm tạm biệt thế giới vĩnh viễn ra đi

20 phút âm thầm không từ mà biệt

....

Tạo sao lại...lâu như vậy

Cái mặt đơ đơ của bọn họ là như thế nào?

Mãi nửa ngày sau, Phùng Như Hương mãi mở miệng: " Đ...đâ...đây là người hả?"

Hả?

Như vậy là sao?

Chẳng lẽ Nam Cung Tang Du kì thực lừa cô?

Xấu xí?

Ách...không phải chứ?

" Anh.tốt. nhất. nên.thành.thực!" Nam Cung Tử Phi ngồi trên ghế, ánh mắt vô hồn sâu không thấy đáy, lại vẫn toát ra hàn khí tàn mạn khiến người ta không rét mà run, nói từng chữ

" Tôi...chỉ...chỉ..." Thân hình Nam Cung Tang Du run cầm cập

Diệp Phù! Cứu tôi! Nó muốn giết tôi!

Tôi vừa giúp đỡ cô a!

"NÓI!"

" Tôi...chụp một tấm hình của cậu thôi mà!"

Đối phương không nói gì!

Áp lực nặng nề bao phủ căn phòng!

Hu hu! Có lẽ khi thăng nhóc này lớn lên, anh ta đứng trước mặt nó sẽ phải uống thuốc trợ tim!

" Anh...đưa cho tiểu Phù?" Cậu mở miệng

" À...tôi...tôi chỉ" Anh ta ấp úng

" Anh.chết.chắc!"

Cậu im lặng rồi đi

Vì sao a?

Nam Cung Tang Du thăm cảm thấy số chó!!!

Bạn đang đọc truyện *Chi Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Không đắc tội?

Trung Quốc-----

" Đồng sự trưởng, vất vả cho ông rồi!...Đúng, về dự án này chúng ta có thể xem như đã thành công một nửa, tiếp theo ông hãy dùng danh nghĩa của tôi mua lại mảnh đất kia!....được, càng sớm càng tốt!...

...

" Lâm Nghiệp, phiền cô sắp xếp cho tôi một buổi họp chiều nay vào lúc 3h15p!....đúng, tôi muốn mua lại một vài cổ phần!..

...ừ...cuộc họp mặt lúc 4h cũng hủy đi cho tôi!...

.....

"..còn có..."

.....

...

Xong!

Cuối cùng đã bàn giao hết những nhiệm vụ cần thiết cho một vài bộ phận cấp dưới!

Tuy nhiên...như vậy cũng chưa tính gì với lượng công việc trên giấy tờ mà bà cần hoàn thành!

Hàn Mạt Mạt đau đầu! Lượng việc như vậy đối với bà cũng không tính là gì so với thường ngày, thế nhưng hiếm lắm vợ chồng bà mới có cơ hội về thăm con trai, vậy mà từ lúc trở về đến giờ vẫn còn phải dính líu mãi với công việc!

Từ Phi của bà! Bà muốn đi gặp Từ Phi!

nhưng cũng không thể từ bỏ công việc!

Đau đầu quá!!!

Mục quản gia nhìn thấy vẻ mặt của bà chủ, cũng ngay lập tức hiểu ra sự phiền muộn của bà. Bà chủ và thiếu gia tuy nói là mẹ con nhưng số lần gặp mặt tính ra còn chưa đến 3 năm. Ngay từ khi thiếu gia ra đời, Hàn Mạt Mạt cùng Nam Cung Hải cũng chỉ ở bên con cái được 2 năm, sau đó bận rộn xử lý công việc từ rất nhiều nhánh công ty trên thế giới. Số quốc gia mà bọn họ chưa đặt chân tới là không đáng kể!

thời gian họ trở về rất ít, chính vì vậy, tình cảm của thiếu gia với cha mẹ khá bài xích, không tính là quá sâu sắc!

Thiếu gia là một đứa trẻ tội nghiệp!

Khi Hàn Mạt Mạt và Nam Cung Hải lựa chọn chiến đấu trên thương trường, họ phải hi sinh thời gian và cuộc sống cá nhân, gia đình. Công việc và gia đình, không thể cùng một lúc nắm giữ cả hai

Một người vật lộn trong giới thương nhân, không thể nói hai tay vẫn còn sạch sẽ, tâm hồn vẫn thuần khiết, trong sạch được!

Như Nam Cung Hải là một nhân vật rất nổi danh, cũng vô cùng tàn nhẫn!

Nam Cung gia là một đại gia tộc, phú khả địch quốc, danh tiếng lưu truyền! Chính vì có tai tiếng tốt, nên phần lớn đại gia tộc đều tự nguyện phục tùng, trở thành một thế lực của đại gia tộc này, chính là nơi mang lại cho họ không chỉ lợi ích kinh tế, mà còn dư thừa mang lại lợi ích cá nhân!

Điều khiển nhiều thế lực như vậy...làm sao có thể không bận rộn?

"Chú Lâm, phiền chú nấu cho bà chủ một ít đồ bồi bổ!"

"Vâng!" Ở trong nhà, Mục quản gia quản chế rất nhiều vấn đề, người làm trong nhà đều theo sự sắp xếp của ông, cũng một phần vì Hàn Mạt Mạt chẳng đủ thời gian bận tâm đến những vấn đề vặt vãnh khác

Trong một căn phòng tối tăm của "Miniature city", một người đàn ông thoải mái dựa vào chiếc ghế sofa khổng lồ, quanh người toát ra hàn khí lạnh lẽo. Do ánh sáng quá tối nên Quan Thâm không thể nhìn rõ khuôn mặt, nhưng có thể mơ hồ nhìn thấy đôi mắt của người đàn ông lạnh lẽo, thẳng tắp nhìn về phía ông ta

Quan Thâm bị bắt trời quỳ xuống đất, nhiệt độ trong căn phòng không quá thấp, nhưng lại làm ông ta thấy rợn cả người!

Đáng sợ!

Người đàn ông này quá đáng sợ!

Thật lâu sau, ông ta mới thu hết dũng khí mở miệng, với một thái độ hết sức cung kính: "N...Nam Cung tổng...!"

Đôi phương im lặng không trả lời!

"K..Kh...không biết ngài bắt giữ tôi làm gì? Tôi nào dám đắc tội với ngài a!"

"Hừm? Người là...đang nghi ngờ ý định của ta sao?" Người trên ghế hứng thú nhìn bộ dạng thê thảm của Quan Thâm, trong đáy mắt hiện lên sự khinh bỉ, chế nhạo

"Kh...không...không! Tôi nào dám chứ! Ngài...ngài hãy...!" Quan Thâm cuống quýt, mặt mày tái mét, kết hợp với ngoại hình ục ịch...trông rất hài hước

Rất lâu sau, Nam Cung Hải mở miệng, cười khẩy một cái: "Không đắc tội?"

"A Đường, phé hần đi!"

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: 4 năm trước

"A Đường, phé hần đi!"

Ông vừa nhẹ nhàng mở miệng, người đàn ông to cao áo đỏ bên cạnh đã tiến lên, không nhanh không chậm rút ra một con dao sắc bén, chia đến trước mắt Quan Thâm. Hàn quang kim loại ánh lên, bắn vào mắt Quan Thâm, khiến cho ông ta không cách nào mở mắt ra được!

Sợ hãi!

Đúng, là vô cùng sợ hãi!

Thủ đoạn của người đàn ông này có bao nhiêu tàn nhẫn, cực đoan, hần đều hiểu được!

Triệu Đường từng bước tiến lên, dùng con dao sắc nhọn trực tiếp tra tấn hần, từ từ...từng chút một...

...nhưng không giết chết hần...

Nỗi đau thân thể ập lên, lần chiếm tâm trí lão, nhưng lão không oán hận người kia...chỉ có sợ hãi!

Quan Thắm liên tục la lên, tiếng la thảm khốc thể lượng đến tột cùng khiến người ta không khỏi dựng tóc gáy!

Thật giống như nỗi đau của Lão Hạc khi tự sát!

Tuy nhiên, có sự khác biệt rất lớn...lão Hạc là tự giết bản thân, cuối cùng chết vô cùng thể thảm, nhưng Quan Thắm là bị tra tấn...tra tấn một cách khốc liệt!!!. Hắn giống như khi nửa người chui xuống Quỷ Môn quan... liền có một bàn tay mạnh mẽ kéo hắn lên!

Cứ liên tục như vậy!

"N..NAM CUNG TỔNG! LÀM ƠN THA CHO TÔI!!!! TÔI...TÔI KHÔNG LÀM GÌ HẾT!"

"Vẫn ngoan cố như vậy? A Đường!" Ánh mắt Nam Cung Hải lạnh lẽo, không có nửa phần thương tiếc

Triệu Đường tức giận, sai người mang vào một cái bệ nướng

"Ng...ngài...ngài..m..m..muốn làm gì?" Quan Thắm sợ hãi, cố gắng co rụt lại đằng sau

PHẬP

"Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!!!!"

Triệu Đường chém xuống, một chân của Quan Thắm văng ra. Hắn nhật lên với một vẻ mặt vô cùng kinh tởm, sau đó cho lên bệ nướng

"Quan tổng, ông giàu có như vậy...chắc hẳn đã từng ăn qua không thiếu thứ gì? Liệu đã từng ăn qua thịt người chưa?" Dạ Đường trào phúng hỏi, trong mắt không giấu nổi sự căm phẫn: "Tôi biết lá gan của ông rất lớn. Lớn đến nỗi có thể thương tổn thiếu gia!!!"

Th...thiếu gia?

Thiếu gia nào?

Lão làm gì có lá gan có thể đắc tội với người Nam Cung gia?

Thậm chí vị kia lão còn chưa từng gặp mặt!

"Chắc...chắc là có nhầm lẫn gì ở đây?" Lão đồ mờ hỏi

"Ngươi còn chưa nhớ ra sao? 4 năm trước, vụ tai nạn xe làm thiếu gia mất đi thị giác...là do ông làm!!!!" Triệu Đường tức giận

Thiếu gia là thiên tài tuyệt thế cỡ nào, chỉ vì một tai nạn xe mà mất đi cả tương lai

Mặc dù hiện tại Nam Cung Từ Phi đại khái có thể tham gia giải quyết một vài công việc, nhưng mà mắt không thể nhìn, nên luôn luôn phải cần tới người hỗ trợ

Cũng vì sự việc này nên Nam Cung Từ Phi mới càng bài xích lão đại và đại tỷ!

Hắn như thế nào có thể bỏ qua?

Hắn một phần là do quá trung thành với Nam Cung gia, một mặt khác là do bị kích thích từ đáng vẻ của Quan Thắm

Mà lúc này, Quan Thắm cũng cảm thấy mình xong rồi!

Thực sự xong rồi!

Lão vậy mà vô tình gây ra một vụ tai nạn, hơn nữa nạn nhân còn là người của Nam Cung gia?

Lão đột nhiên nhớ đến gần đây bản thân liên tiếp gặp bất trắc, đầu tiên là Nam Cung gia vứt bỏ làm cho cơ đồ sự nghiệp mất hết cả, những vụ việc xấu xa đã làm ra cũng bị phát giác và tố cáo triệt để, còn bản thân thì bị vô tù. Nhưng lão chưa ngồi tù được mấy ngày thì bị bắt đưa đến quán bar này!!!

Lão hỏi hận!!!

Xong cả rồi! Thực sự kết thúc rồi!

"Chưa đâu! Ta sẽ cho ngươi nếm thử cảm nhận sống không bằng chết!!!!" Triệu Đình bên cạnh cũng tiến lên. Bên cạnh Nam Cung Hải có 2 nhân thủ đặc lực: Triệu Đường tinh thông võ nghệ, còn Triệu Đình mưu mô xảo quyệt, tài trí hơn người

"Được rồi, chuyện ở đây sẽ giao cho mấy cậu giải quyết" Nam Cung Hải lúc này mới đứng lên, chậm rãi ra khỏi quán bar, ngay cả khi đã đi ra ngoài cửa, ông vẫn lơ mơ nghe thấy tiếng la hét thảm khốc

Khóe môi của ông cong lên, không có một chút thương tình

Reng

" Có chuyện gì?"

" Nam Cung tổng, có một khoa nghiên cứu về thị giác ở Mỹ, có thể phẫu thuật giác mạc, không cần phải tìm kiếm cái mới thay thế. Ngài có muốn hẹn bọn họ không?" Người đầu dây nói với vẻ cung kính

" Không vội, còn chưa biết tên tiểu tử kia có nghe lời không! Trước mắt cứ tìm hiểu hiệu quả làm việc của bên đó đi!!!"

" Vâng thưa ngài"

Kính hi!!!

Phải biết rằng giác mạc có thể thay thế cho Tử Phi rất khó tìm kiếm, vậy mà bây giờ không những không cần thiết phải truy tìm giác mạc thay thế, mà chỉ cần phẫu thuật. Mắt vẫn là mắt của cậu, nhưng có thể lại lần nữa nhìn thấy ánh sáng

Tốt quá rồi!!!

Nam Cung Hải vội nhấn máy gọi điện: " Mạt Mạt! Có tin vui cho em!"

Việt Nam

Lam Diệp Phù kì quái nhìn về mặt biến đổi linh hoạt của bọn họ, màu sắc đủ chủng loại: xanh, đen, trắng, đỏ, tím...; biểu tình thì cũng vô cùng phong phú: có người trực tiếp ngất tại chỗ, có người khóc ra nước mắt, có người mặt đơ không biểu cảm..

Bọn họ là như vậy, cô xem sẽ có biểu cảm như thế nào đây?

" Bà có tư tình bí mật với một người như vậy?" Tống Nhượng Vy là người nghiêm túc nhất, mặc dù không ham mê nam sắc, nhưng mà biểu tình cũng phải tương tự giống bọn họ!!!

Lam Diệp Phù không nhận được, giờ tay cướp lấy điện thoại

Cô không vội xem, đầu tiên là hít thở, lau mắt, chuẩn bị đủ kiểu...

Sau đó mới nhìn vào điện thoại

Khoảnh khắc cô nhìn vào chiếc màn hình quen thuộc, cô mới ngáy ngồ hiểu ra cái gì gọi là " Diên đảo chúng sinh", "Phong hoa tuyệt đại"

(Bye, tg ngủ đông đây, sắp thì rồi!)

Bạn đang đọc truyện *Chi Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: "Hồng nhan họa thủy"

Cô tự nhận thức...bản thân có một ánh mắt rất cao

Kì thực, gu thẩm mỹ của mỗi người chưa hẳn đã giống nhau. Khi đánh giá một nam nhân, có người thích người đàn ông lạnh lùng cao ngạo, có người lại say mê những anh chàng phong lưu tiêu sái, cũng có những người yêu thích kiểu người vui tính, dễ thương..

Cô là kiểu ăn tạp!

Thế nhưng phải nói rằng...có thể có người sở hữu vẻ đẹp khiến cho dù là người thuộc gu thẩm mỹ nào cũng không nhận được bị mê hoặc!!!

Chẳng hạn như...

...cái người được chụp lên gửi qua điện thoại của cô!

"Điên đảo chúng sinh" là gì? Hiện tại cô đã hiểu rồi!!

Người này quá đẹp!!!

Có thể là do không thể quang minh chính đại chụp, nên bức ảnh cũng phải giữ một khoảng cách kha khá. Ánh đèn khá yếu, nên cô không thể nhìn quá rõ ràng người trong hình. Thế nhưng cô có thể mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng cao lớn, dựa tùy ý vào khung cửa sổ. Hai chân thon dài, vắt chéo tạo nên một vóc dáng tao nhã, tiêu sái. Khuôn mặt của thiếu niên chính là điểm trọng yếu, ngũ quan lơ mơ dưới ánh sáng của đèn neon vô cùng tinh tế. Mặc dù không đứng cạnh cậu, nhưng cô cảm nhận được hơi thở tà mị khiến cho vạn vật thần hồn điên đảo!

Lam Diệp Phù chú ý...đôi mắt của cậu rất đẹp, giống như một hồ nước sâu không thấy đáy, ẩn chứa mọi tâm tư kín đáo, lại vô cùng lười biếng và dụ hoặc...

nếu không phải biết cậu bị mù...cô cũng không dám tin đó là sự thực

Cô nhìn kĩ hơn một chút

Hình như...

..Hình như, cái cổ áo...còn hở ra...

Lam Diệp Phù bất giác nhìn về lũ bạn...

...có đứa nào xịt máu mũi chưa?

Cô bộc phát thú tính quá!!!

"Đây...có phải người gọi cho chị hôm trước không?" Diệp Phi Yến rụt rè hỏi

"Àn" Lam Diệp Phù nhẹ nhàng trả lời

"Ôi mẹ ơi!!!" Lũ con gái tụ tập vào nhau

"Con sống mấy chục năm cũng chưa thấy người đẹp như vậy!!!Đờ...đờ tôi, tôi sắp không chịu được nữa rồi!!!"

"AAAAAAAAA!!! Muốn chết có được không?"

"Con người kiểu gì cũng phải chết, trước khi chết còn được nhìn mặt một soái ca như vậy, tôi hạnh phúc quá!!!"

"Trên đời vậy mà có người đẹp hơn Tang Du, còn đẹp đến mức sát thiên đạo, đẹp đến mức thái quá mà!!!"

.....

.....

.....

Lũ con gái ồn ào một hồi, đứa nào cũng mặt đỏ tim đập, nếu như anime...mấy đôi mắt hám trai kia có thể trực tiếp biến thành hình trái tim được rồi!!!

Đành chịu thôi, cô đã có một sức chịu đựng cực kì tốt rồi đấy nhé! Nếu không chỉ sợ cô còn phát cuồng hơn bọn nó!!!

Lũ con gái hét lên hét xuống một hồi, cuối cùng mấy đôi mắt tưởng chừng có thể hóa hình "trái trym" kia trở thành những viên đạn bạc, cùng một lúc bắn ánh mắt theo định luật truyền thẳng của ánh sáng, thành một chùm tia hội tụ tại một điểm, mà điểm đó...không ai khác chính là cô. cô cảm thấy mình bị nhìn thành cái sàng rồi

"NÓI MAU! SOÁI CA KIA CÓ QUAN HỆ GÌ VỚI CẬU?" Một cô gái bùng bùng khí thế hỏi cô

Có người đi đầu, thì dĩ nhiên có những người kẻ tiếp

"Đứng đứng, cậu thật là có phúc đó Diệp Phù à~" Có những người kéo quan hệ lại với cô, thực chất chỉ vì muốn tiếp cận với thiếu niên kia

"Cho tờ số điện thoại của anh ấy đi~ Tớ thề sẽ phục tùng cậu không điều kiện"

"Làm ơn nói cho tớ biết tên, tuổi, địa chỉ, nhóm máu, ngày sinh, chòm sao, sở thích, sở đoản....còn có...."

Điếc tai quá!!!!

Thiên Phi của cô đúng là lợi hại, từ một nơi xa như vậy mà trong nháy mắt đã treu ghẹo được một đồng hoa đào, hại cô phải mệt tai nhức óc!!!

Người ta nói là "hồng nhan họa thủy", kì thực nám nhân mới là họa thủy!!!

Tặng Love Xone! Đạo này ít người đọc và bình luận quá, mình cũng không có hứng thú viết mấy.

Nhưng mà mình thực sự phải ôn thi đây!!!!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Đạo phố

"Phù! Thật là một ngày mới lạ mà!"

Sau khi trốn thoát được sự tra hỏi khắt khe của lũ bạn, Lam Diệp Phù chậm rãi đi về nhà

Hôm nay, cô có nhiều cảm xúc!

Ngạc nhiên có, vui mừng có, phiền lòng có, và....ngại ngùng cũng có!

Ai nha~! Cô xác thực vô cùng ngại ngùng! Chỉ cần nghĩ đến người hay nói chuyện phiếm với mình qua điện thoại là một soái ca như vậy, cô thực sự rất ngại ngùng!

Lại còn...những lúc cậu nói chuyện ôn nhu với cô, vẻ mặt của cậu sẽ như thế nào?

Cô thực không dám tưởng tượng!

Hiện tại, cô phải lấy đầu ra can đảm tiếp tục trò chuyện với cậu ấy đây?

Thiên Phi khiến lòng cô có nai con chạy loạn!

Trung Quốc

Trên đường phố, có hai thiếu niên thu hút sự chú ý của mọi người

Cả hai đều mang khẩu trang làm người ta không nhìn rõ mặt, một đi trước, một đi sau

Thứ thu hút tầm nhìn đầu tiên chính là phong thái của họ, ung dung tiêu sái làm các thiếu nữ tim đập loạn nhịp. Thậm chí có người khóc nức lên khi nhìn vào thiếu niên đi trước với cổ áo đen hơi mở rộng

Thứ hai là bối phận, chỉ dựa vào quần áo bản giới hạn cũng đủ để biết gia cảnh thâm sâu bậc nào. Hơn nữa, theo sau họ còn có vài tên vệ sĩ cao lớn mặc đồ đen, uy áp vô cùng khủng bố

"Shit!!! Sao không nhìn tôi? Tôi mới là đại minh tinh!! Tôi mới là đại minh tinh đây!!! Tại sao lại chỉ nhìn cậu ta?" Thiếu niên đằng sau lên tiếng, vẻ mặt vô cùng đau khổ

Tại sao mỗi lần anh ta đi với đứa em họ huyền thoại này thì không bao giờ là trung tâm của tâm điểm sự chú ý thế? Nhan sắc của một đại minh tinh đã tụt hạng đến thảm hại cỡ nào??

Bực dọc than khổ mọi hồi, cuối cùng Nam Cung Tang Du đưa mắt nhìn người đi trước: "Thật là hiếm có a! Cậu có sở thích đi dạo phố từ lúc nào vậy?"

Im lặng một hồi, Nam Cung Tử Phi lên tiếng: "Thực sự giống như đang đi dạo phố sao?" Mặc dù không nhìn thấy nhưng Tử Phi vẫn chính xác liếc về phía đám vệ sĩ

Tang Du hiểu ý, quay sang mấy tên áo đen: "Ai nha~ Mấy anh đi theo thực giống như đang áp giải người ta nha! Cứ về đi, có gì tôi nói với bác họ cho!"

"Nhưng..." Đám vệ sĩ lộ vẻ khó xử

"Nhưng nhị gì chứ? Máy anh cũng không phải không biết trình độ tự vệ của cậu ấy đúng không?" Anh tươi cười khuyên bảo

"Nhưng...đây là mệnh lệnh của ông chủ!" Một tên mạnh dạn lên tiếng

"Vậy các anh cứ đứng xa xa một chút, dù gì chúng tôi cũng tự bảo vệ được bản thân mà!" Anh tiếp tục

Đám người áo đen giờ mới tản ra. Phải nói rằng, bảo vệ thiếu gia là công việc nhẹ nhàng nhất, bởi vì khả năng tự vệ của thiếu gia luôn rất tốt. Hơn nữa, cũng chẳng có tên điên nào dám trêu chọc thiếu gia đâu

Sau khi mất đi mấy cái đuôi, lúc này, hai thiếu niên mới thoải mái hơn một chút

"Nè..nè...cậu..." Nam Cung Tang Du tươi cười lấy lòng

Từ Phi liếc xéo anh ta một phát, sau đó lại quay lên. Bởi vì bị mất đi thị giác nên các giác quan còn lại phát huy tối đa công dụng: "Còn chưa tha cho anh đâu"

"Hả?" Đại minh tinh nào đó ngớ người

"....chưa... gọi" Cậu ngập ngừng nói

Mãi một lúc sau, Nam Cung Tang Du mới biết cậu đang nói về cái gì. Sống chung một thời gian dài, anh cũng hiểu khá khá về cái đặc tính tiếc chữ như vàng của cậu

Thực chất, Nam Cung Từ Phi không phải là ít nói theo kiểu không muốn mở miệng, mà bởi vì cậu không biết phải nói gì, cũng như không thấy cái gì đáng nói

Đại loại được dịch là...lâu rồi Lam Diệp Phù không có gọi điện?

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Có khi nhập viện rồi!

Đại loại được dịch là...lâu rồi Lam Diệp Phù chưa có gọi điện sao?

"À...à...cái...cái này hình như không liên quan đến tôi a~" Tang Du đồ mồ hôi

"À mà...có khi nào tại cái hình tôi gửi đẹp quá nên cô ấy chán kinh đến mức phải nhập viện thì sao?"

Như vậy con đường tán tỉnh của cậu cũng không còn quá gian khổ rồi!"

Đại minh tinh nào đó tự biên tự diễn

"Ừm...Ừm...đúng thế!!!Cách tốt nhất để tán đổ một cô gái là dùng mỹ nam kế!!! Đúng thế đúng thế!!!"

Nam Cung Từ Phi cũng không bận tâm đến tên tự kỉ nào đó, tiếp tục đi thẳng

Việt Nam

Lam Diệp Phù mở cánh cửa từng bước đi vào trong nhà

Cô cởi bỏ chiếc áo đồng phục của nữ sinh rồi treo trên một cái giá cao gần kệ

Vứt chiếc cặp sách lên bàn, cô nằm dài ngao ngán trên chiếc giường rộng lớn của mình

Bỗng nhiên, cô ngồi dậy, mở ngăn tủ, lấy ra một khung hình

Đó là một bức ảnh gia đình. Người cha mang nét Trung Âu dịu dàng hiền từ nhìn về phía ống kính. Đứng bên cạnh là một phụ nữ người Anh với đôi mắt

mang màu sắc đặc trưng của biển cả, đang tươi cười ngọt ngào với một thiếu niên chừng 20 tuổi một đầu tóc vàng chói lóa, hào hoa phong tình làm các thiếu nữ trong lòng có nai con chạy loạn

Thiếu niên đó đang dùng tay xoa đầu một cô bé chừng hơn 10 tuổi với đường nét gương mặt khá giống mình

Đặc biệt là...cô bé đó có hai màu mắt

Một mắt lam, một mắt tím

Đó là một cặp mắt tuyệt đẹp

Làn da của đứa trẻ trắng nõn, là một thành phẩm do sự ưu ái của ông trời

Cô bé đó...rất gầy

Một gia đình như vậy...trông thực sự hạnh phúc!!

Thế nhưng thực sự, thời gian hạnh phúc của bọn họ cũng không có bao nhiêu!

Đúng, đứa trẻ kia chính là Lam Diệp Phù!

Đôi mắt của cô như vậy...có lẽ là do đột biến gen

Bởi vì để tránh bị chú ý, cô luôn mang kính áp tròng, để đôi mắt của mình có được màu sắc như những người khác

Cô có một gia đình như vậy, mặc dù họ khá bận rộn

Cô thực sự rất hạnh phúc khi được sinh ra với những người thân như vậy

Giả như từ lúc sinh ra...cô đã được sống với bọn họ

Ác mộng từ cuộc sống của một đứa trẻ kể từ lúc mới sinh tới khi 10 tuổi luôn dày vò cô

Cuộc sống đó...những con người đó...tất cả đều ám ảnh cô

...và một lúc nào đó, cô sẽ cho bọn họ thấy...cô vẫn luôn sống tốt

Cô sẽ cho bọn họ thấy...đứa trẻ mà bọn họ coi thường...lớn lên sẽ là một con người như thế nào!

Kết

Từ Phi và Tang Du vừa đi qua một ngã tư, một chiếc xe Rolls Royce Ghost Fenice Milano đen bóng sang trọng dừng lại trước mặt hai người

Thính lực của Từ Phi vô cùng tốt, vừa nghe thấy âm thanh và khoảng cách âm từ cái xe, cậu đã đoán ra được những người này tới có mục đích gì

Từ trong xe, một người đàn ông cao lớn mặt mày cung kính bước ra, một tay đặt lên ngực, giọng điệu từ tốn nói: "Thiếu gia, ông chủ cho mời ngài!"

Nghe thấy lời nói nằm hoàn toàn trong khả năng dự định của mình, cậu chẳng hề đổi sắc mặt

Mãi một lúc sau, cậu mới mở miệng: "Ông ta muốn gì?"

'Ông ta' ở đây, là chỉ Nam Cung Hải

"Thưa thiếu gia, ông chủ và bà chủ có chuyện muốn nói với ngài!" Người đàn ông tiếp tục

"Cút"

Người đàn ông chưa kịp phản ứng liền cảm thấy cơ thể vô lực ngã xuống đất một cách nặng nề

Mấy tên áo đen bên cạnh nuốt nước bọt, cặp mắt khiếp sợ nhìn về phía thiếu niên

Tốc độ...biến thái quá đi!!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Sẽ không

Thủ hạ của Nam Cung Hải, tất cả đều đã được huấn luyện một cách vô cùng khắt khe, để trở thành những cỗ máy giết người tuyệt đối trung thành, kể cả một đứa con nít cũng có thể giết người không chớp mắt

Bởi vì có nhiều nhân thủ đặc lực, nên ông mới thu tóm được Hắc đạo. Tuy nhiên, ông không mang bang phái đi để gây gỗ tranh chấp hay thu nạp thêm bất kì bang phái nào khác, mà chỉ dùng danh tiếng để tăng thêm quyền lực

Những người có thể làm việc ở Nam Cung gia, tất cả đều phải có kĩ năng phòng thủ vô cùng tốt, kể cả một phụ tá bếp nhỏ

Thế nhưng...sở hữu một sức mạnh phi phàm, người đàn ông này có thể phản ứng chậm đến mức không hề nhận ra đối phương đã ra tay

À không, có lẽ...phải nói rằng tốc độ của Nam Cung Tử Phi quá nhanh!

Mà đây là hành động khi đã mất đi thị giác, nếu đôi mắt của cậu có thể nhìn rõ, thì không biết sức mạnh sẽ còn biến thái như thế nào?

Một người như vậy...lại hoàn toàn không có điểm yếu!

Đi theo ông chủ bao nhiêu năm, chứng kiến bao vụ mua bán đánh giết đẫm máu, bọn họ cũng không hề đổi sắc mặt

Lần đầu tiên...bọn họ run sợ! Cảm thấy tính mạng của mình thật quá mỏng manh!

Thế nhưng, tiếp theo, Nam Cung Tử Phi lại không có động thủ, chỉ dùng ánh mắt lạnh buốt nhìn về phía chiếc ô tô

Mà đúng lúc này, từ trong xe, Nam Cung Hải và Hàn Mạt Mạt bước ra, giữ vững đối với cậu một khoảng cách nhất định, sau đó mới mở miệng: " Tử Phi, ta chỉ muốn nói chuyện một chút với con!" Nam Cung Hải lên tiếng trước

" Nói chuyện?" Mắt cậu hơi nheo lại

" Đúng thế! Chúng ta là đang muốn nói về..." Hàn Mạt Mạt khản trương

" Giác mạc?" Cậu ngắt lời

Hàn Mạt Mạt giật mình. Đứa con trai này của bà vô cùng thấu hiểu nhân tâm. Đúng trước mặt nó, bà có cảm giác toàn bộ tâm tư của mình đều được phơi bày

" Thực ra...khoa nghiên cứu thị giác đó sẽ không thay thế giác mạc mà chỉ phẫu thuật một chút để mắt của con có thể vẫn nhìn được. Dù sao tai nạn xe năm đó giác mạc của con cũng không hư hỏng gì, chỉ là bị tổn thương gây thần kinh thị giác thôi!" Nam Cung Hải khó có được cơ hội nói nhiều như vậy

Cậu im lặng một chút, hơi cúi đầu xuống

Nam Cung Tang Du đứng đằng sau thềm nuốt nước bọt

Mẹ nó! Không khí của gia đình này căng thẳng quá!

" Không cần!" Nam Cung Tử Phi thẳng tắp nhìn về phía bọn họ, sau đó quay người định bước đi

Hàn Mạt Mạt thấy vậy, câu trả lời này bà đã suy đoán được. Thế nhưng...bà vẫn hi vọng

" Tử Phi, ta biết con bái xích chúng ta...nhưng mà, kì thực ta làm điều này cũng vì con thôi! Mong là, con sẽ suy nghĩ lại!" Bà biết, cậu không phải là không muốn nhìn thấy, chỉ là không muốn nhận sự trợ giúp từ bọn họ

Nam Cung Tử Phi nghe thấy, nhưng bước chân không có nửa điểm muốn dừng lại. Cậu mở miệng, nói rất nhỏ: " Sẽ không!"

Nam Cung Tang DU nhìn thấy thế, vội vàng quay bước chạy theo sau. Trước khi đi còn nhìn về phía gương mặt lo lắng của Hàn Mạt Mạt: " Di! Di yên tâm! Cháu nhất định sẽ làm cậu ấy đổi ý!"

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Jena và Nyu

Lam Diệp Phù vui vẻ đứng trước mặt Lam Mạn Ly

"Tiểu Ly! lâu lắm rồi chúng ta mới gặp mặt!" Cô vui vẻ ôm lấy một cánh tay của em gái mình

Lam Mạn Ly lạnh nhạt dùng đôi mắt tím biếc nhìn cô, hỏi: "Anh chàng bên Trung Quốc của chị thế nào rồi?"

Hơi sững lại một chút, cô trả lời: "Ai nha! Đạo này người ta không có gọi được cho cậu ấy! Cứ nghĩ tới gương mặt làm người khác tim đập ý loạn kia làm chị không kiềm chế nổi~" Cô đưa hai tay lên má, làm bộ nữ sinh ngại ngùng

"Được rồi được rồi, hiện tại chị cũng nên đến thăm gia gia một chút chứ nhỉ?" Lam Mạn Ly đề xuất

"Cũng được. Lâu lắm rồi chị không có gặp gia gia, không biết gia có khỏe không?" Cô có chút lo lắng

Nhớ đến bộ dạng của lão gia hòa kia, Lam Mạn Ly thở dài: "Yên tâm, lão còn khỏe chán

Ông nội của bọn họ, tên là Lam Thập Nhất. Trước kia vốn dĩ Lam Diệp Phù sống với cha mẹ và anh hai, còn cha mẹ của lam Mạn Ly cùng với gia gia sống ở một thành phố cách chỗ cô không xa. Thế nhưng khoảng hai năm gần đây, gia đình cô và tiểu Ly lại ra nước ngoài làm việc, thế nên hiện tại cô ở một mình, còn người em họ này của cô sống cùng Lam Thập Nhất và em trai, do không tiện chuyển trường. Thỉnh thoảng, cô có ghé qua chỗ tiểu Ly chơi, đồng thời thăm gia gia

Theo như lời Lam Y-anh trai của cô kể, hình như bọn họ đang làm việc ở Mỹ thì phải?

"Này, cậu nghe bài hát mới của Jena và Nyu chưa? Hay chết mất!!!"

"Đúng thế! Tiếng đàn của Nyu thực sự chạm vào tâm hồn, còn giọng của Jena biến đổi thật sự linh hoạt, có cảm giác như không phải tôi đang nghe nhạc, mà là đang trở về quá khứ và chìm đắm trong đó vậy!"

"Đương nhiên, bài hát nào của bọn họ chẳng mang lại cho người ta cảm xúc kì lạ chứ!"

"Tôi thì thích giọng hát bật ra giống như âm gió của Jena nhất!!"

"Ôi! Nghe bao nhiêu lần cũng không thấy chán!"

.....

Một đám nữ sinh trung học chừng nhỏ hơn Lam Diệp Phù đang phấn khích bàn tán về âm nhạc lướt ngang qua bọn họ

"Tôi mong có thể gặp Jena và Nyu một lần"

"Thế à?" Âm thanh của Lam Diệp phù nhẹ như gió, đứng lại một chút ngoái nhìn bọn họ. Những nữ sinh không nghe thấy giọng của cô, vẫn hồn nhiên tiếp tục đi thẳng về hướng ngược lại

"Chúng ta nổi phết nhì!" Lam Mạn Ly cũng mỉm cười nhìn bọn họ

"Ai mà biết! Lúc đầu chị cũng không nghĩ đến!" Cô cười cười

Đúng thế, Jena và Nyu trong miệng mấy nữ sinh nhắc tới, chính là bọn họ

Âm nhạc là một nguồn cảm hứng rất tốt và có ảnh hưởng rất lớn về mặt tinh thần. Bởi vì từng nhiễm phong cách của Vocaloid Nhật bản, nên những bài hát của bọn họ đều mang ý nghĩa rất đặc biệt, hơi thông qua máy biến âm. Lúc đầu cô và tiểu Ly chỉ là có chút tình yêu với dòng nhạc này, nên nổi dậy hứng thú, làm ra mấy bài hát đủ thể loại về ngôn ngữ, tung lên mạng. Bấy giờ thật không nghĩ tới mấy bài hát đó lại nổi lên như cồn

Jena là tên tiếng Anh của Lam Diệp Phù. Bởi vì mẹ cô là một người phụ nữ ngoại quốc quốc tịch Anh, cha lại là người Trung, nên khi sinh ra cô có tới hai cái tên. Thế nhưng cái đất quê ngoại kia, cô còn chưa đặt chân đến bao giờ

Mẹ của Mạn Ly là người Nhật Bản, nên cái tên thứ hai của cô cũng là một cái danh xưng nước Nhật. Mặc dù có hai người mẹ thuộc hai quốc gia khác nhau, nhưng lam Diệp Phù và Lam Mạn Ly vẫn giống nhau theo một cách nhìn nào đó. Cả hai đều thừa hưởng màu mắt tím của bà nội người Thụy Sĩ

Ai, cái gia tộc của bọn họ thực sự rất đa dạng về quốc tịch nha! Lam gia còn có cái gì truyền thống là nam nhân trong nhà không được kết hôn với người phụ nữ cùng quốc tịch nữa cơ!

À, may mắn, cô là nữ nhì, nếu không không biết cô đào đâu ra ông chồng khác giống ấy bây giờ?

Hơn nữa, dù gì thì cô cũng theo chủ nghĩa độc thân, sẽ không có chuyện kết hôn đâu!

Chương 19: Lam Thập Nhất

Đối với Lam Diệp Phù, một trong những ước mơ vĩ đại của cô là được đặt chân lên tất cả mọi quốc gia. Điều này trông có vẻ không khả thi cho lắm vì đến bây giờ cô mới chỉ lượn quanh ở Việt Nam, cùng với 10 năm như địa ngục ở cái nơi xa tít tận cực Bắc Bắc Mỹ kia.

Chep, hơn nữa kinh tế của gia đình cô có vẻ không đáp ứng nổi cái ước vọng xa vời này của cô đâu! Dù gì thì đi du lịch vòng quanh thế giới cũng cần một khoản chi phí kèch xù đấy!

Thực chất, đây cũng là một trong những lí do tại sao cô theo chủ nghĩa độc thân.

Những người thích độc thân thường muốn sự tự do, muốn được phiêu lưu, trải nghiệm cuộc sống thực, cho nên kết hôn sẽ hạn chế bớt sự tự do của họ

Mà đối với người phụ nữ, 'gia đình' được định nghĩa là 'lấy chồng'+ 'sinh con', ày, là mấy cái công việc cần sự tinh tế chọn lựa kĩ càng, yêu bằng cả con tim hay 9 tháng 10 ngày nôn nghén. Ếc, vấn đề này cô không làm được

Ông lão tóc trắng sau khi lấp ló thấy đám cháu cùng với cái đứa 'lâu ngày không gặp', liền nhảy lên giường với tốc độ bàn thờ. Biểu cảm thay đổi nhanh như chong chóng, từ vẻ mặt 'lúc nào cũng phờn' trở thành khuôn mặt như muốn nói 'tao sắp xuống hố rồi', làm mấy nữ giúp việc cười khở

Sau đó, ông lão lằm bằm đếm đêm ngược

3...2...1..

"Gia!" Đứa cháu 'lâu ngày không gặp' nào đấy vừa vào cửa đã lớn tiếng gọi

Trong đầu Lam Thập Nhất hiện lên mấy suy nghĩ, biết ngay mà!

Ông lão lằm tịch lằm bộ ho mấy tiếng rất 'thật', cực kì ốm yếu giống như một tờ giấy đơn bạc mà chống tay ngồi dậy, tay còn lại ôm trước ngực

"Ai nha, tiểu Ly, lâu rồi mới thấy cháu mang tiểu Phù về thăm ta! Thật là...!"

Lam Diệp Phù nhìn thấy Lam Thập Nhất ra bộ nghẹn ngào, liền không kịp nhận ra vấn đề liên sột sắng: "Gia, người không khỏe sao?"

"Làm sao ta khỏe được? Chắc...lão già như ta hiện tại đã 3/4 người xuống hố rồi, vậy mà con cháu cũng khó gặp! "

"K..không phải vậy đâu! Cháu vừa mới thi xong mà!" Cô vội vàng biện minh

lam Mạn Ly đứng cạnh đấy nhìn hai ông cháu diễn trò, lắc đầu cười khở

ừ đấy, chị vừa mới thi xong! Là ai vẫn còn thời gian buồn chuyện với soái ca Trung Quốc?

Còn ai vừa mới buổi sáng cực kì năng nổ tập gym? vâng, tập gym đấy!

Mà giờ... hãy nhìn xem, hiện tại cái người đấy đang than vãn về sức khỏe cùng tuổi đời trông có vẻ! ngắn hạn' của mình!

Vô si! Quá vô si!

"Đã nói là giúp, nhưng mà phải giúp thế nào đây?" Nam Cung Tang Du lăn lộn trên giường lớn, mãi không thể chọn mất

Anh đã hứa với di sẽ giúp Nam Cung Từ Phi, thế nhưng hiện tại cảm thấy thật ảo não!

'Cái miệng hại cái thân' thì cũng không đúng lắm, vì Hàn Mạt Mạt và Nam Cung Hải cũng không đặt niềm tin quá sâu vào lời thề thốt của anh, thế nhưng đã hứa rồi mà không có làm thì có vẻ cũng không tốt lắm

Làm sao đây? Nam Cung Từ Phi vốn dĩ khó lay động, nhất là về vấn đề tình cảm

Ừ thì đúng là đối với anh ta thì người em họ này có vẻ thân thiết hơn so với người khác, nhưng mà anh cũng chưa có sự tác động đặc biệt đến mức khiến

cậu ta nói gì nghe này!

Chep, nếu có một ngày nào đấy cậu ta nghe được tin anh chết đi, liệu có đến thấp một nén hương cho kẻ đang trên bàn thờ ăn xôi như anh không?

Vậy mới nói, sự ảnh hưởng của anh với Nam Cung Từ Phi là không đủ!

Đột nhiên, Nam Cung Tang Du nhớ đến cô gái ở Việt Nam kia!

Anh không dám chắc, cô gái đó trong lòng Từ Phi sẽ chiếm được bao nhiêu phần, thế nhưng có lẽ...anh có thể thử?

Bạn đang đọc truyện *Chi Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Quá khứ

Thời tiết đầu thu thực sự rất dễ chịu!

Lam Diệp Phù vừa tận hưởng cảm giác thư thái do thiên nhiên mang lại, vừa suy ngẫm về lời nói của Nam Cung Tang Du

Anh không nói rõ là Thiên Phi có bối cảnh thế nào, nhưng đại loại cô có thể hiểu sơ sơ về quan hệ của gia đình cậu

Quan hệ lạnh nhạt, cứng nhắc!

Tang Du nói với cô rằng cha mẹ của Thiên Phi là những người bận rộn, rất ít có thời gian chăm sóc con cái, nên quan hệ giữa bọn họ rất bài xích.

Anh nói rằng cô có thể suy nghĩ xem có thể giúp đỡ hay không, vì vấn đề này không có chút bắt buộc nào với cô cả

Nói thẳng ra thì nó hầu như đối với cô không có quan hệ

Thế nhưng, dù sao thì Thiên Phi cũng là một người rất đặc biệt với cô, lại còn làm gia sư tư vấn học tập cho cô một thời gian như vậy, làm sao cô có thể bỏ mặc?

Cho nên, cô nhất định phải làm gì đó!

"Lâu rồi không gặp cậu a!" Cô trầm suy nghĩ trong đầu, cố gắng xóa khỏi bộ não cái khuôn mặt cùng điệu bộ của cậu trong bức ảnh, để bụng bình tĩnh khi giao tiếp với đối phương

"Tôi...có nghe nói về gia đình cậu một chút qua Nam Cung Tang Du!" Cô ngượng ngập vào vấn đề

Thế nhưng sau đó cô cảm thấy bản thân không nên nói trực tiếp như vậy, có hơi thiếu lịch sự một chút không?

Ngay lúc cô đang nghĩ rằng cậu có thể sẽ tức giận, thì lại nghe thấy âm thanh của cậu: "Vậy cô nghĩ thế nào?"

Cô trầm mặc một chút, không trả lời câu hỏi của cậu mà lại nói về chính mình: "Tôi ấy à...mười mấy năm trước, cha mẹ tôi ra nước ngoài để thăm một người họ hàng"

Cậu im lặng không nói gì

"Do một vài vấn đề, mẹ tôi sinh non, thế nên sức khỏe của tôi không được tốt cho lắm! Mà cũng không biết cái dịch vụ làm việc ở cái bệnh viện gần đó như thế nào. Ngay cái lúc mẹ tôi nhập viện thì cũng có một thai phụ khác đi vào. Mặc dù con của bà ta được dự đoán là khỏe mạnh nhưng thế quái nào bà ta lại sảy thai"

"Bị nhầm sao?" Cậu mở miệng

"Đúng, đúng là như thế!" Cô có chút bất ngờ về tốc độ nhận nhận vấn đề của cậu

"Tôi bị nhầm lẫn với đứa trẻ đã chết đó trong suốt 10 năm "

Cha của đứa trẻ-Mạc Thi-là một nhà buôn giàu có, lại năm thế bấy thấp, con đàn cháu đống, nên cũng không quan tâm về một đứa trẻ như cô. À, mà phải là đối xử rất tệ chứ! Không những thế, người 'mẹ' kia của cô sau khi sảy thai lại còn qua đời, thế nên cô cũng không còn chút chỗ dựa nào

Cũng không biết bản thân lớn lên như thế nào, kể từ khi có ý thức, cô đã cảm thấy chơ vơ lạc lõng giữa chốn xa lạ như thế. Do mang ngoại hình hơi đặc biệt, lại có nét giống người Châu Á hơn, nên cô thường hay bị những đứa con khác của Mạc Thị bắt nạt. Những đứa trẻ đó bắt cô làm cái gì cô cũng phải nghe theo, nếu không sẽ bị chúng đánh cho tan xương nát thịt. Đầu gì cô cũng không có quyền lên tiếng trong căn nhà đó, vì vậy, cô cảm thấy bản thân không nên chống đối quá khắt khe với bọn họ. Kể ra thì cũng có vài lần cô kháng cự, đánh một trong số chúng, kết quả thì cô bị bỏ đói, lại còn bị bẻ đi mấy cái xương. Do vết tích trong quá khứ, nên hiện tại sức khỏe của cô không được tốt!

"Về sau gia đình của cô tìm thấy cô sao?" Cậu hỏi

"Đúng thế. Nhưng đó là lúc tôi 10 tuổi. Nếu không nhầm thì lúc đó tôi đang bị một người chị ba hay chị hai gì đấy tên là Mạc Y Y bắt nạt. Do có sự hỗ trợ nên cô ta mới đề được tôi ra và không may đập cả cái bình sứ vào người tôi. Ai nha, cũng không biết xui rủi thế nào, tôi lại mắc hội chứng máu không đông, thế nên lúc ấy có lẽ đã phải mất mấy lít máu cũng nên!"

"Hội chứng máu không đông sao?" Cậu có chút giật mình. Cô gái này cũng xui xẻo quá đi? Căn bệnh này rất ít người trên thế giới mắc phải

(Đông máu là một quá trình máu chuyển từ thể lỏng thành thể đặc do chuyển fibrinogen thành fibrin không hòa tan và các sợi fibrin này bị trùng hợp tạo thành mạng lưới giam giữ các thành phần của máu làm máu đông lại. Khi mắc hội chứng này thì máu không đông lại nên nếu bị thương thì máu cứ thế chảy ra)

"Đúng đúng. Lúc tỉnh lại thì tôi thấy bản thân đang ở trong bệnh viện. Đó là thời khắc tôi không thể nào quên được, bởi vì đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy người nhà"

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Cảm ơn

"Cô không...hận bọn họ sao?"

"Hận? Thì thế nào? Nếu tôi hận bọn họ, chẳng phải cái giấc mơ có một gia đình hạnh phúc trong suốt 10 năm sẽ chỉ vì một thứ này mà phá bỏ sao? Tôi là phải cảm ơn họ, họ cho tôi biết là...hóa ra tôi vẫn còn có những người thân thực sự, hóa ra tôi không có thuộc về nơi đó" Giọng nói của cô có chút ướt đầm

"Còn cậu! Nói thực ra thì theo một nghĩa nào đấy hoàn cảnh của chúng ta khá giống nhau. Tôi không thể khẳng định chắc chắn được cha mẹ cậu là người thế nào. Thế nhưng nếu họ thực sự yêu thương cậu, nhưng chỉ vì bận rộn mà không có thời gian chăm sóc gia đình, như vậy chẳng phải cái sự bài xích giữa cậu và bọn họ là một thứ cảm xúc không đúng đắn hay sao? Tại sao cậu không thử nhìn nhận bọn họ một lần, cảm nhận thử thứ tình cảm mà bọn họ gián tiếp hoặc trực tiếp thổ lộ có thực sự chân thành hay không? "

Nam Cung Từ Phi im lặng, lúc này, cậu không biết phải nói gì

Nếu như cô cũng mang cái tư tưởng 'cha mẹ luôn đúng' hay 'cha mẹ luôn yêu thương con cái' như những người khác đề khuyên bảo cậu nên đối xử tốt hơn với bọn họ như những người khác, cậu đã cảm thấy cô không khác biệt. Thế nhưng cô nói cô không thể khẳng định, cũng như nói cậu cố gắng cảm nhận một lần, làm cho cậu có cảm giác tin tưởng, cũng như hi vọng

À, hóa ra cậu còn có thể thử cảm giác có gia đình là như thế nào sao?

"Cảm giác đó...rất tốt đấy. Tôi mong là, cậu có thể cảm nhận được cảm giác đó, và sẽ không hối hận"

"Tôi...có thể sao?" Cậu ngập ngừng

"Đương nhiên. Đối với tôi, cậu cũng là một con người, không có sự khác biệt đâu. Vì là con người thì cũng cần phải có tình cảm chứ!" Cô dùng giọng thật triết lý giống như cô giáo đang giảng văn cho học sinh, thế những những lời này là xuất phát từ thật ý

"Cảm ơn"

Cô có cảm giác, cậu cũng nói từ tận đáy lòng.

Như vậy là, cô thành công rồi sao? Hi vọng là thế!

Đã lâu rồi cô không nói ra cái quá khứ của mình, cũng như chưa từng khuyên nhủ ai dài dòng và thật tâm như vậy

Cô có cảm giác...bản thân đối với cậu vượt qua một tình bạn?

Las Vegas, Nevada

Nước Mĩ

Đây là thành phố được mệnh danh là thủ đô giải trí của thế giới và là một thành phố nghỉ dưỡng, đánh bạc và ẩm thực nổi tiếng.

Du khách sẽ choáng ngợp trước khung cảnh dập dềnh ánh đèn trong hàng trăm các casino, trên đường phố và vô số các hoạt động giải trí

Tại một tòa nhà cao ốc nằm giữa trung tâm thành phố, với kiểu dáng kiến trúc bề ngoài vô cùng độc đáo, ngôi nhà nhấp nháy chút Gotham - một thú vui tao nhã của giới thượng lưu, người nam nhân trẻ mỉm cười nhìn ánh sáng pha lê phản chiếu qua hàng vạn chiếc ly thủy tinh

"Thật thất lễ! Xin lỗi đã để cậu chờ lâu như vậy!" Một người đàn ông chừng 24 tuổi cầm một ly High Roller ăn mặc sang trọng bước vào trong phòng, trên mặt nở nụ cười thâm thúy "Con gió nào đưa một vị khách quý như cậu đến thăm kẻ hèn mọn này vậy, Lục thiếu?"

Nam nhân trẻ chừng 15 tuổi, dừng lại động tác của mình, nghiêng ánh mắt về phía người đàn ông vừa bước vào: "Không thể đến thăm anh sao? À, mà không, tôi chỉ là tiện đường muốn thưởng thức chút tư vị cuộc sống ở nước Mĩ thôi!"

"Lục thiếu, nếu tôi nhớ không nhầm...thế lực của Lục Gia không bao hàm đất nước này đâu nhỉ?"

"Chắc, Lam Y, nếu anh về Ý, tôi sẽ xử đẹp anh!" Lục Niệm Dạ đáp trả "Nếu nói về nước Mĩ, có vẻ Lam Gia là một thế lực lớn mà nhỉ?"

Lục Gia là một gia tộc nằm trong Tứ đại gia tộc, là những gia tộc lớn nhất trên thế giới với quyền lực bao hàm trên toàn quốc gia, có thể ngang hàng với hoàng tộc

Tứ đại gia tộc đứng đầu là Nam Cung Gia, với phạm vi thế lực lớn nhất, bao trùm cả Châu Á và thị trường Châu Âu. Tiếp theo đó là Vân gia, Lục gia, và Tư Thiên Gia

Tất cả các thị trường chứng khoán, xí nghiệp, ngân hàng,...lớn nhất đều thuộc về tứ đại gia tộc

Nhưng trong đó, Lục gia là gia tộc cấu kết rộng rãi nhất, điển hình là Lục Niệm Dạ-người kế thừa gia tộc- là người rất thích giao du khắp các quốc gia trên thế giới, gặp gỡ các gia tộc lớn khác. Về một điểm này, anh ta khá giống Lam Diệp Phủ

Lục Niệm Dạ, Vân Từ Hy, Tư Thiên Vũ đều có thể coi là bạn thân của Nam Cung Từ Phi, theo một nghĩa nào đó

"Được gặp một trong tứ đại gia tộc, thật vinh hạnh đấy!" Lam Y cười cười "Vân gia và Tư Thiên gia hoạt động có chút phức tạp, chủ yếu ở Châu Âu, Nam Cung gia thì tôi không dám mơ tưởng gặp mặt rồi. Mà, có lẽ đến chết cũng không gặp được mấy gia tộc còn lại"

"Nam Cung gia à, nếu như cậu ta mà chơi trội có lẽ sẽ còn phát triển nữa" Lục Niệm Dạ cười cười

"Cậu ta?"

"Nam Cung Từ Phi, đó mới là người duy nhất có quyền kế thừa sản nghiệp của gia tộc đó, toàn bộ thị trường Châu Âu và châu Á. Mà, mặc dù cậu ta là một thiên tài về kinh tế nhưng ít lộ diện thật. Mà nếu cậu ta lộ diện thì cũng rất khó gặp. Chẹp, mặc dù là bạn nhưng tôi thực sự cũng không thể kéo cậu ta rời khỏi nước được" Anh lắc lắc ly rượu "Tư Hy và Thiên Vũ có lẽ một lúc nào đó sẽ về I-ta-li-a, chắc, cái lũ anh em này đúng là rải rác. Lâu lắm rồi tôi chưa gặp họ"

"Mà tiện thể, anh không định tìm vợ sao? Cái hủ tục của gia tộc anh tôi cũng có nghe qua, có lẽ là rất vất vả khi phải lựa chọn một người vợ hợp lý khác quốc tịch. Hơn nữa nếu anh cứ lẩn quẩn ở đất nước này thì sẽ không bao giờ có cơ hội lấy vợ đâu" Lục Niệm Dạ đề cập sang vấn đề khác, thực thích thú khi nhìn khuôn mặt dần biến sắc của Lam Y

"Chắc, thực sự rắc rối, nếu như không ở Mĩ, tôi có thể ở đâu được nữa. Mẹ tôi là người nước Anh, thế nhưng lại cấm tôi mang một cô vợ người Mĩ về" Anh than phiền "Tôi có một đứa em gái, có lẽ sẽ tốt hơn nếu như không có cái luật lệ này, hoặc tôi không phải nam nhân a"

"Mà đùa thôi, sớm muộn gì tôi cũng sẽ đến một đất nước khác. Chỉ dựa vào khuôn mặt này, tôi đã ưng ý người nào, ai dám từ chối?"

Chẹp, thế này thì lúc nào mới cho gặp mặt được đây? Dự tính là sau khi yêu cơ, còn lâu lắm TT Chán quá

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Đừng bao giờ để lũ con trai tán tỉnh!

Hôm nay là thứ bảy

Một ngày gần cuối tuần

Lam Diệp Phù vẫn phải đến trường

Vì nhà khá gần trường, hơn nữa lại có đường tắt, nên cô khá có lợi trong việc đi bộ đến trường

Mà nói đến đường tắt...đó là nơi cô đụng độ những phần tử 'trong tối' của xã hội khi đi về cùng Phi Yến

Mặc dù có thể xử lý, nhưng để tránh phiền toái, nên cô rất hạn chế đi bằng con đường đó, trừ phi muộn học

học sinh ấy mà...khi muộn học thì tâm tình nóng nảy. Đối với Lam Diệp Phù, cô sẽ sẵn sàng xử thẳng bất kì tên nào dám cản đường khi cô đang có nguy cơ chuẩn bị phục vụ tiệc trà giữa giáo viên và phụ huynh vì tội đi học muộn

"Các em nghe đây, đừng bao giờ tin tưởng vào mấy thằng con trai trong xã hội hiện nay, cũng đừng bao giờ trao thân cho người ta. Tình yêu và tình dục là hai thứ hoàn toàn khác nhau đấy!"

Con trai bây giờ có nhiều mảnh khõe để dụ dỗ mấy thiếu nữ tầm cỡ các em lắm! Thiếu nữ thì rất dễ rung động, rất dễ bị tán tỉnh, chỉ cần vào lưới rồi thì không thoát ra được

Cái gì mà 'anh là người quan trọng nhất đối với em' chứ? Cái gì là 'con tim rung động'? Tim lúc nào chả đập, nó chỉ đập nhanh khi cô giáo kiểm tra bài cũ hay đứng trước con giận dữ của giáo viên, phụ huynh mà thôi! Theo như việc nghiên cứu mô xê tim thì trong đấy không có cái gì được gọi là tình yêu cả.

Tim là để bơm máu, vận chuyển máu nuôi cơ thể, duy trì sự sống! Chớ nên vận dụng linh tính rằng tim là để yêu đấy nhé

Ày dà, điều đáng buồn lớn nhất đối với cô chính là trên thế giới này quá thiếu đàn ông tốt! Người đàn ông hoàn hảo dành cho ta đâu rồi?"

Cô giáo Sinh ngồi thuyết trình một hồi

Vì dạy nhanh hơn cương trình học rất nhiều nên chưa đến tháng ba lớp cô đã học xong hết bài, cô bắt đầu luyện thuyết về đủ thứ thể loại, kể cả nhân hiệu giấy vệ sinh cũng lôi vào

"Cậu nghe cô nói chưa? Đừng bị con trai tán tỉnh đấy nhé?"

"Biết rồi biết rồi, cô em bắt quá là chưa có mảnh tình nào vắt vai nên ôm hận chứ gì?" Phùng Như Hương đá đầu

"Làm gì có? Mình là khuyên từ tận đáy lòng đấy!" Lí Tiểu Vũ ôm tim, làm bộ nhu tình mật ý

"Đừng có sến sảm! Đúng thật là không nên bị con trai tán tỉnh một cách dễ dàng, đàn ông tốt bây giờ ít lắm, mà cũng dễ thay lòng đổi dạ, tốt nhất là không nên tin tưởng!" Lam Diệp Phù chen vào "Lũ con trai hiện tại biết tìm đâu ra phiên bản hoàn hảo chứ, mà thực chất tâm là trên hết. Đó cũng là một phần lí do tố theo chủ nghĩa độc thân!"

"Lam Mĩ nhân, cậu mà không kết hôn, có khối đứa con trai phải khóc ròng tự tử đấy!" tiểu Ánh trêu ghẹo

"Hiện tại cậu nổi tiếng rồi đấy, có bạn trai nhan sắc cao như vậy!" Đám bạn thường ngày bên cạnh cô giờ ra chơi vẫn luôn cực kì huyên náo

Nói thật thì từ cái vụ đó số người hâm mộ thì ít mà người ghen ghét chỉ tăng lên như ngồi trên lửa. Do đó, thỉnh thoảng cô sẽ phải đối mặt với một vài rắc rối nho nhỏ do đám nữ sinh

Phiên bản ngôn tình trường học!

Bất quá, cho dù cô có là nữ chính, thì tên nam chính kia cũng ở bên tận Trung Quốc, cậu cư nhiên là từ phương xa gieo rắc rối cho một mình cô gánh chịu!

Đây cũng chỉ là tưởng tượng!

Trong các truyện thông thường mà cô nghiên cứu qua, thì nam nữ chính thể loại học đường hoặc là học cùng trường, hoặc là thường xuyên đụng mặt, gặp gỡ. Còn với cái quan hệ qua đường dây dây điện thoại này thì cô không được hưởng phúc rồi

Hôm đó chỉ có một vài người xem, nhưng rồi không biết do ai lan truyền, bây giờ mọi người đều bàn tán cô có bạn trai cực kì ưu tú, cũng không biết có

đến tai giáo viên không

"Thực ra cũng không phải bạn trai đâu! Đó chỉ là..."

"Ày ày, đừng khiêm tốn nữa mà! Nếu đã có hàng cực phẩm như vậy thì cũng phải khoe tụi này một chuyến chứ!" Tiểu Ánh lên tiếng

Mẹ nó!

Chỗ nào nhìn ra là cô khiêm tốn?

Chỗ nào khiêm tốn chứ? Cô đang nói sự thật không phải sao?

"Bất quá là một nữ sinh dựa vào khuôn mặt.

Luận thần thái hay xuất thân đều không sánh ngang được với Kì tiểu thư! Vậy mà không biết xấu hổ mà khoe khoang!"

Một giọng nữ sinh lãnh lút lên tiếng

Đứng bên cạnh là mấy nữ sinh khác với bộ dáng cực kì khó chịu nhìn về chỗ cô, còn đứng trước đó là Kì Vũ Nhiên, xuất thân từ tầng lớp 'cậu ấm cô chiêu' trong trường, dựa vào danh thế để xây dựng thể lực

Mặc dù không dám công khai, nhưng mấy học sinh trong trường cũng thường xuyên lén lút nhận xét so sánh về cô và cô gái này.

Chính vì thế, Kì Vũ Nhiên đối với cô có phần hận ý

Nhất là gần đây, Lam Diệp Phù thường xuyên bị cô gái này gây khó dễ, thầy cô giáo trong trường cũng ngại gia thế Kì gia, nên không dám nhúng tay vào

Nhân vật phản diện?

"Chị Vũ Nhiên, chúng ta có nên dạy cô ta một bài học để cô ta nhận thức được thân phận của mình không?" Nữ sinh vừa nãy lập tức thay đổi sắc mặt, quay sang nhìn nọt

"Đúng đúng, nhất định phải cho cô ta biết bản thân là ai, để không dám vênh váo trong trường nữa!"

"Đề em, em không ngại tát cô ta vài cái đâu"

"Việc này cứ giao cho tôi đi!"

...

...

Có người khởi xướng, thì những người còn lại cũng nhao nhao phụ họa

Tình cảnh vô cùng hỗn loạn

"Diệp Phù, chúng ta nên làm gì. Có thể chúng ta đánh lại bọn họ, nhưng mà chọc vào cậu ta thì thể lực chống lưng là Kì gia sẽ không để yên đâu?" Tổng Nhược Vy lo lắng tình thế trước mắt

"hay là chúng ta nói với thầy cô?" Lí Tiểu Vũ đề xuất

"Cậu điên sao? Thầy cô dù có quý tiểu Phù nhưng cũng không dám làm gì Kì Vũ Nhiên đâu!" Tiểu Ánh phản bác

"Như vậy phải làm sao, phản bác cũng không được, đứng chịu cũng không xong?

Chẳng lẽ thực sự phải đứng yên cho cô ta vật lông sao?" Phùng Như Hương xù lông

....

....

"Chưa đánh đã sợ sao? Kể ra cô ta cũng nhát gan quá ấy nhỉ?"

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Thiên Phi! Lão nương muốn đánh ngươi!

"Kể ra lá gan của cô ta cũng không lớn lắm nhì?" Nữ sinh khiêu khích tên là Vũ Đán

Ở trong thành phố này, Kì gia sở hữu hàng trăm khu chăm sóc sắc đẹp, chỉ cần lấy lòng được Kì Vũ Nhiên là có thể miễn phí hưởng thụ những dịch vụ đó

"Ai nói vậy? Nếu lá gan cô ta không lớn lắm sao dám vênh váo trong trường mà không coi Kì tiểu thư ra cái gì chứ?" Một nữ sinh có má lúm cùng tóc bết hai bên lên tiếng, giọng nói chua ngoa bất chấp vẻ ngoài nhu nhược

"Được rồi, không cần đánh. Bắn tay!" Kì Vũ Nhiên lúc này mới lên tiếng. Mặc dù biết đám người này đi theo cô chỉ là để nịnh nọt nhưng dù sao cũng không làm gì được cô, lại còn giúp cô phi báng kẻ thù nên chúng cũng rất có ích "Với loại người dựa vào vẻ ngoài như cô ta làm sao xứng để xách giày cho ta được? Nói chuyện thôi cũng khiến ta cảm thấy thật ghê tởm!"

"Như vậy Kì bạn học còn đang hít chung bầu không khí với tôi, bạn cảm thấy thế nào?

Hơn nữa trước khi nói người khác, không phải chính bạn là người dựa vào danh tiếng sao?" Lam Diệp Phù vẻ ngoài cực kì lễ phép đáp trả

Cô từ nhỏ đã chịu sự phi báng nhục mạ của Mạc Y Y cùng đám con riêng của Mạc Thư nhiều lần rồi, đối với những lời này, cô có thể nghe không đổi sắc mặt

À, một phần là đã đọc nhiều truyện, cảm thấy nhân vật phản diện thế này bới còn quá tầm thường

Cô có võ công, nếu còn có cả chất cháy nổ, cô có thể không ngại tiêu diệt cái kia Kì gia đâu

Dĩ nhiên, cái này cô không có!

Đối với việc đối phó với Kì Vũ Nhiên, cô trước hết chỉ nên đầu miệng

May mắn rằng cô ta không phải là người giả dối mà che giấu tâm cơ, nếu không, lỡ đâu, cô ta tự gây thương tích rồi ngã ra đấy. Chỉ cần nói một tiếng, ai sẽ tin là cô không liên quan?

"Cô bắt quá là ghen tị với gia cảnh của Vũ Nhiên?"

Lam Diệp Phù, cô thậm chí còn không có cha mẹ?

Ai nha, hay là, bởi vì cô quá tiện, nên cha mẹ cô cũng ghê tởm cô nên đã rời đi rồi?" Vũ Đán châm chọc

"Như vậy, cô ta...là không có nhan sắc nên mới ghen tị với tôi sao?"

"Cô..." Kì Vũ Nhiên biến sắc "Đừng tưởng bản thân tốt đẹp lắm, người chỉ dựa vào vẻ bề ngoài để câu dẫn nam nhân, người tưởng người tốt sao? Bạn trai của người, ta nói...cho dù có đẹp thì thế nào, ta chắc chắn hẳn luận nhan sắc hay bối cảnh hoàn toàn không bằng một nửa của Hiên ca ca!"

Cô ta chưa nhìn thấy ảnh của Nam Cung Tử Phi

Nhiều năm về sau, Kì Vũ Nhiên nhớ lại những gì mình đã nói, mới cảm thấy chân chính hối hận

Tô Hiên là bạn trai của Kì Vũ Nhiên, đại thiếu gia Tô gia giàu nhất đất nước Việt Nam

Bối cảnh ngày càng máu chó, à ha, cô vừa chọc vào một lỗ người giàu!!

Anh ta cũng là một người khá kì quái, vì cái *beep gì lại yêu Kì Vũ Nhiên?

Nghe nói lúc trước có một người bắt quá nhầm tưởng bạn trai của cô ta là một tên khác trong trường, nói với anh ta, liền bị coi là kẻ thù không đội trời chung, đến nay giống như là còn chưa dám đi học

Cái gì mà thiếu gia tiểu thư tập đoàn này tập đoàn nọ? Đi bắt nạt một nữ nhân chân yếu tay mềm không một tác tiền trong người như cô? (À: chân yếu tay mềm?)

Kẻ thù chân chính của cô chỉ có Mạc Gia, còn lũ tôm cá nhãi nhép này cô không bận đối phó

Thế nhưng Kì Vũ Nhiên cũng không để yên cho cô, hàng ngày cùng cô gây rắc rối

Nhưng lần này, cô ta còn gây thương tích cho những người xung quanh cô, Diệp Phi Yên, còn có Tống Nhược Vy

" Xin lỗi, tại mình nên mới gây ra phiền phức cho các cậu" Cô có thể một mình chống đối lại họ, nhưng không dám liên lụy đến người khác

" Không sao, đều là do cô ta cố chấp quá thôi. Đừng lo, bọn mình cũng không bị thương nặng lắm, quan trọng là cậu kìa. Người bọn họ nhắm vào là cậu!" Tống Nhược Vy ngữ khí thản nhiên phát tay, ra vẻ không coi trọng chuyện này " Đừng đối địch với bọn họ, im lặng là sự khinh bỉ lớn nhất với kẻ thù không phải sao?"

" Nhưng mà..." Cô ngập ngừng

" Nhưng nhị gì, quân tử báo thù mười năm chưa muộn không phải sao?" Cô bạn tiếp tục

" Được rồi"

Cô tức giận

Cô chịu được họ nhục mạ, nhưng không cam lòng nhìn thấy những người xung quanh liên lụy

Thiên Phi

Đúng rồi, nếu không phải tại cái bản mặt nghịch thiên đó, cô làm sao lại ra nông nỗi này?

Đúng, có một phần lỗi là ở cậu!

Thực chất đẹp không phải một cái tội

Thế nhưng dùng sắc đẹp để gây hại cho người khác là một đại tội!

Lam Diệp Phù cực kì vô lí mà suy luận, quên mất rằng thực chất Nam Cung Tang Du mới là người chụp và gửi bức ảnh

Nghĩ đến đây, cô lấy điện thoại ra, xả giận vào những dòng tin nhắn

" Thiên Phi! Lão nương muốn đánh ngươi! Thiên Phi, ngươi là tên khổng!

Hỗn đản, nếu không phải tại nhan sắc khuynh thành của ngươi, lão nương sẽ không có ngày hôm nay.....@#%&\$#!~^"

Sau khi nhắn gửi, cô mới nhớ ra là cậu không nhìn thấy

mặc kệ, không đọc cũng được, cũng có thể nhờ người khác đọc giúp mà

Hoặc là sau này, thay gác mặc rồi đọc cũng không muộn

Lâu lắm rồi cô mới tức giận như thế này

Cô không cầu nhan sắc, không cầu tiền, không cầu gia cảnh

Cô chỉ cần gia đình và bạn bè

Dù họ nói gì đi nữa, gia đình của cô vẫn ở đó, vẫn yêu thương cô

Thế nhưng họ còn dám tổn thương bạn bè của cô!

Thật đáng hận!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 24: Du lịch biển

Ting

Một tin nhắn gửi đến

Nam Cung Từ Phi nghi hoặc

Chiếc điện thoại này vốn chỉ có vài người biết số

Nam Cung Tang Du, Lục Niệm Dạ, Vân Từ Hy, Tư Thiên Vũ, cha mẹ cậu...còn có..Lam Diệp Phù

Thế nhưng những người này đều biết cậu không nhìn thấy, sao còn gửi tin nhắn?

Đó là chưa kể, một trong số họ đang ở đây

Lục Niệm Dạ cầm điện thoại, không có lễ tiết mà mở ra đọc tin nhắn

' tiểu Phù'? Nữ nhân sao?

Không lẽ là bạn gái của Từ Phi? Kì thực, cậu ta đã 15 tuổi, có bạn gái cũng là chuyện bình thường

(Au: chưa quen nhau đến một năm nhưng qua sinh nhật r nên tăng thêm 1 tuổi)

Thế nhưng từ trước đến giờ anh chưa bao giờ thấy Từ Phi thân thiết với cô gái nào đến mức thân mật

Sau khi đọc tin nhắn, Lục Niệm Dạ ôm bụng cười nghiêng ngả

Tầng băng di động này cuối cùng cũng có ngày hôm nay

Anh không có gì bất ngờ khi cậu không dùng tên thật, đó là một điều cần thiết khi giao tiếp với người khác khi mang địa vị cùng thân phận như vậy

Thế nhưng nếu đây là bạn gái cậu ta, tại sao cậu ta còn dùng tên giả? Nếu như cô gái kia biết được sự thật, đoán chừng sẽ cảm thấy cậu không tin tưởng bản thân

Hoặc là, anh đoán sai rồi, cậu ta căn bản không coi trọng cô gái này?

" Chuyện gì?" Nam Cung Từ Phi thắc mắc, cũng không trách móc Lục Niệm Dạ tự ý đọc bức thư

" Đoán chừng là...bạn gái nhỏ của cậu đang tức giận?" Anh cười đầy ý vị

" Tức giận?" Nam Cung Từ Phi ngạc nhiên

Từ lúc quen biết cô, cậu chưa bao giờ thấy bộ dáng tức giận của cô

Tức giận đến mức quên mất là cậu không nhìn thấy sao? Rốt cuộc là vì cái gì?

" Muốn nghe không?" Lục Niệm Dạ đẩy mắt tràn đầy ý cười, mang theo chút tư vị mới lạ

Anh biết Từ Phi không nhìn thấy, nhưng với vai trò là bạn thân, chỉ cần qua nhịp thở và giọng điệu, cậu có thể đoán ra được đại khái ý nghĩ và cảm xúc của bọn họ

Được sự ngầm đồng ý của cậu, anh liền chậm rãi đọc nội dung tin nhắn, kèm với giọng điệu vô cùng linh hoạt, có phần giống như đang nhập vai

Nam Cung Từ Phi đầu tràn đầy hắc tuyến, khóe miệng gật gật

Đại loại là vì nhan sắc nên cậu ta bị chửi sao?

" Từ Phi, tốt lắm, người cuối cùng cũng có ngày hôm nay!" Thằng bạn tốt nào đấy ôm bụng cười

Thế nhưng dựa vào biểu cảm của cậu, xem ra cô gái này có thể đã động đến suy nghĩ cùng tâm trạng của Từ Phi

Ai za, muốn gặp quá đi!

Tốt nhất là anh nên sớm thông báo với Từ Hy cùng Tiểu Vũ một tiếng

" Có cần tôi giúp cậu tra xem có chuyện gì không?"

Trong tin nhắn của Lam Diệp Phù, cô chỉ đề cập tới việc nhan sắc bất phàm của tên nào đó đã làm hại cô

Nhưng cụ thể thế nào thì chưa rõ!

" Nếu cậu rảnh!" Từ Phi đáp lại một tiếng

"Tôi lúc nào mà không rảnh chứ?" Chỉ cần là những chuyện thú vị, anh không ngại nhúng tay vào "Được rồi, nói một chút về bạn gái nhỏ của cậu đi!"

"Sống tại Việt Nam, là người lai, gốc Trung Quốc, gần 16 tuổi...còn có số điện thoại. Đủ chưa?"

Phụt

Lục Niệm Dạ phun luôn ngụm cocktail mình vừa nhấp vào miệng, mang biểu cảm kì quái nhìn Nam Cung Tử Phi

"Cậu đùa tôi sao?" Anh thốt lên một câu tiếng Anh "Việt Nam? Mà từ từ, thế thì hai người quen nhau kiểu *beep gì?"

Từ Phi liếc xéo anh ta một cái, cũng không bận tâm trả lời

"Ày, hai người gặp nhau chưa?" Anh thắc mắc

"Chưa" Cậu thành thật trả lời "Và cô ấy không phải là bạn gái tôi"

Đối với đám bạn này, Nam Cung Tử Phi có thể phá lệ mà nói một chút về những vấn đề riêng tư

"Nhưng tên mình tình nào đó đã đem ảnh chụp của tôi gửi cho cô ấy" Cậu bổ sung

"Hiểu rồi hiểu rồi! Thực chất chỉ cần số điện thoại, tôi có thể lục tung thông tin về 18 đời tổ tông của cô ấy ra cho cậu"

"Không cần, đừng tìm hiểu quá sâu, cũng đừng nhúng tay vào việc gì cả" Cậu nhún mày

"OK, đợi tôi nửa khắc" Lục Niệm Dạ vô cùng tự tin hứa hẹn

(1 khắc = 15p)

Việt Nam

Lam Diệp Phù đang có một chuyến đi biển cùng với tập thể lớp

Lớp thôi! Cho nên cô không đụng mặt Kì Vũ Nhiên

Cũng không phải là sợ cô ta, cô chỉ không muốn tự rước thêm phiền phức, cũng như không muốn cô ta tiếp tục tổn thương bạn bè của cô

Nhìn khung cảnh tràn đầy màu sắc của những khóm hoa được trồng theo khuôn mẫu, cô bất giác mỉm cười

Đã đến đây thì phải vui chơi hết mình!

Tiền tất nhiên không phải đóng, là do lớp trưởng chi trả! Hơn nữa vì mọi người biết cậu ta là người hào phóng nên rất thoải mái tham gia cuộc vui!

Vài phút sau, xe dừng lại, cả đoàn vui sướng tung hô

"CHÚNG TA ĐẾN RỒI!"

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Kinasa

Biển

Đẹp quá đi!

"Mọi người! Cứ ăn chơi thỏa thích đi! Tiền xong miễn lo" Lớp trưởng Tử Lạp tự tin vỗ ngón tay cái vào người, cố thể hiện dáng vẻ đáng tin cậy

Ai cũng biết Tử Lạp không phải người có ra vẻ hào phóng nên đều cực kì sáng khoái tham gia cuộc vui

"Lâu lâu mới có một buổi du lịch với tập thể thế này, thật cảm ơn em!" Cô giáo Du Lan cảm động

"Có gì đâu, cô đừng khách sáo mà!"

Từ Lạp là một chàng trai đáng tin cậy, nhưng rất hay ngại ngùng

"Được rồi được rồi các em, bây giờ chúng ta về khách sạn nghỉ ngơi trước đã, dù sao cũng đã đi một chặng đường dài rồi mà!" Cô giáo cực kì phấn khích "Thế nhưng em nào có nhu cầu đi mua sắm thì cứ báo cáo nhé, tiền nong miễn lo mà" Du Lan nháy mắt với Từ Lạp một cái

Khách sạn

Lam Diệp Phù cô gắng mò mẫm căn phòng của mình

Cô bị mù đường bẩm sinh

Dù đã ở Việt Nam hơn 5 năm, nhưng cô mới chỉ đi quanh quẩn vài nơi trong khu vực sinh sống, là người rất dễ bị lạc đường

Lần này, cô được ở chung phòng với Phi Yến và Nhượng Vy

Cũng không phải ngẫu nhiên, chỉ là cô đã bày tỏ quan điểm với lớp trưởng, và được sự đồng ý cực kì thuận lợi

506???

Móa, hình như phòng của cô là 24? Như vậy là cô đi lộn tầng rồi sao?

À, được rồi, quả nhiên là vậy!

Lam Diệp Phù khoe miệng dạt dạt nhìn cái biển 'tầng 30' đỏ chói, vậy là cô đã vô thức lên đến tầng cao nhất

Nhưng nó thực sự rất giống như mê cung vậy!!!

"Nửa tiếng 13 phút, Chúc mừng cậu tiểu Phù. Sau 'chỉ' chừng này thời gian, cậu đã lết tám thân hơn 30 kí của cậu lên đến đây!

Ừ vâng, cậu biết đấy, phòng của chúng ta ở lầu 2!" Tổng Nhượng Vy cực kì khinh bỉ nhìn Lam Diệp Phù đang cực nhọc thở dốc

"Chị, em không biết chị mù đường trầm trọng đến như vậy!" Cô bé Diệp Phi Yến an ủi "Nhưng không sao! Chúng ta vẫn kịp giờ đi mua sắm mà!"

"Hả? Chúng ta cần đi mua sắm sao?" Cô thốt lên

"Đương nhiên, và cậu đang lãng phí thời gian của chúng ta đấy! Không biết sao? Địa điểm này là trung tâm mua sắm lớn nhất cả nước đấy!" Tổng Nhượng Vy ném cho cô một bộ đồ "Tốt nhất là cậu nên nhanh lên một chút!"

"Go...Gomen'nasai(xin lỗi)" Một người khách Nhật vô ý đụng phải Lam Diệp Phù

"Daijōbu Daijōbu!(Không sao đâu!)" Cô cực kì thoải mái đỡ vị khách dậy

May mắn quá đi, cô gặp được người Nhật nè, là đồ thật đó!

Trong tất cả các quốc gia, cô thích nhất là Trung Quốc và Nhật Bản, đó là những đất nước vô cùng quen thuộc

À, dĩ nhiên, cô cũng rất thích đặt chân đến đất nước khác

Lam Diệp Phù biết tất cả 5 thứ tiếng

Đầu tiên là tiếng Canada, tất nhiên, bởi vì cô đã sống ở đó tận 10 năm

Mà khi ở đó cũng như khi về nước, cô có thêm vốn tiếng Anh nữa

Tiếng Việt là một điều thiết yếu phải học khi cô đang sống ở đây, và cô đã phải mất hai năm để học và làm quen với nó. Thực sự rất khó để phát âm chuẩn theo tiếng Việt mà!

Tiếng Trung và tiếng Nhật chỉ là do cô xem phim và nghe nhạc thôi, ý là cô chỉ biết nó về mặt nghe và nói

À, còn về khoản viết và đọc hai thứ tiếng này, cô chịu!!!

Nhưng mà, tiếng Anh mới là ngôn ngữ quốc tế, nên Lam Diệp Phù nghĩ rằng, cô trước mắt thông thạo tiếng Anh là tốt rồi

"Kireina(Đẹp quá)!!!" Vị khách Nhật thốt lên

"Nani(Cái gì)?"

"Anata wa kireina des~(Cô rất đẹp)!" Vị khách trả lời

(Au: Cũng không định thêm đoạn này vào. Mình thì cũng biết tiếng Nhật và Tiếng Trung, nhưng mà mấy cái dấu không biết đánh nên nhiều khi cứ phải tra google dịch hoài, từ nào có dấu để copy lại==. Người này là thông gia tương lai của nữ chính)

"A...Arigatō gozaimashita! (Cảm ơn)" Cô ngượng ngịu trả lời "Watashi no Jena des~ (Tên tôi là Jena). Anata mo? (Còn cô?)"

"Kinasa! Hajimemashite(Kinasa. Rất vui được làm quen với cô!)"

"Tiểu Phù, cậu có nhanh lên không!" Tổng Nhượng Vy hỏi thúc

"Đến đây!" Cô vui vẻ. Hôm nay, cô có thêm một người bạn!

Bạn đang đọc truyện *Chi Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Chọn đồ

"Cậu thực sự...mặc bộ nào cũng đẹp được a!" Tổng Nhượng Vy cảm thán

"Cái đó đương nhiên" Lam Diệp Phù tỏ vẻ tự tin quần quần lộn tóc của mình

Diệp Phi Yến đang chọn lựa quần áo bên cạnh cũng quay sang cười nói: "Quả nhiên người đẹp mặc gì cũng đẹp mà! Thảo nào chị quen được soái ca Trung Quốc!"

Lam Diệp Phù vờ giận dỗi nói: "Em là đang mỉa chị dựa vào nhan sắc kiếm tiền có đúng không?"

Mà...đừng nhắc đến hấn ta. Thật là bực mình mà!"

"Làm sao vậy? Cùng người đẹp cãi nhau rồi à?" Tổng Nhượng Vy trêu chọc

"Hừ, nếu không phải tại khuôn mặt nghịch thiên của hấn ta...mấy cậu sẽ bị liên lụy sao?"

Tổng Nhượng Vy và Diệp Phi Yến đầu đầy hắc tuyến, khoe miệng dật dật nhìn cô:"Hình như...có một sự vô lí không hề nhẹ ở đây! Tội nghiệp cậu ta quá, không làm gì cũng bị mắng"

"Mình không biết. Hôm trước đã bới hấn ta một trận rồi, mà...chả biết hấn đã đọc tin nhắn chưa?"

"A" Diệp Phi Yến như nhớ ra điều gì đó, chợt la lên "Chúng ta đến đây...là đi du lịch biển. Em còn chưa có mua đồ bơi"

"Nhắc mới nhớ, chị cũng không có"

Ở Mạc gia, những đứa con của Mạc Thư luôn tra tấn cô để làm trò tiêu khiển, nhưng không giết cô. Không phải bọn họ có lương tâm, chẳng qua...nếu cô chết rồi, sẽ chẳng còn thú vui nào để bọn họ đùa nghịch nữa. Nhưng Mạc Y Y lại khác, do đố kỵ ghen ghét với ngoại hình của cô nên cô ta lúc nào cũng muốn giết chết cô. Dĩ nhiên, không ai ngăn cô ta lại cả. Phần vì không ai thương tiếc cô, phần vì Mạc Y Y là đứa con được sủng ái nhất của Mạc Thư

Có lần, Mạc Y Y dìu Lam Diệp Phù xuống một cái hồ sâu cùng với mấy con cá dị hợm. May rủi, cô không chỉ còn sống mà lại còn biết bơi, nhưng sự việc lần đó đúng là một nỗi ám ảnh kinh hoàng

Từ những lần đó...cô có thêm được nhiều kỹ năng, không biết có nên cảm ơn cô ta không nữa?

Sau khi trở về Việt Nam, cô cũng chưa từng đi bơi nên không có đồ bơi. Cha mẹ ruột rất nuông chiều cô, chẳng qua là do cô không mấy bận tâm về trang phục nên bọn họ không đề cập đến

"Như vậy, mĩ nhân...để tui này đưa bạn đi chọn một bộ nhé" Tống Nhược Vy kéo tay Lam Diệp Phù đến gian đồ bơi

"Chờ---" Cô còn chưa kịp phản kháng

Bãi biển

"Như vậy...được sao?" Lam Diệp Phù ngượng nghịu lấy tay che trước ngực

Do chưa từng mặc đồ bơi, nên cô cảm thấy mặc như vậy khá hở hang

Nó chả khác nào mang nội y ra biển, thật sự rất xấu hổ!

"Như thế là còn kém đấy, ai chả mặc như vậy. Mà bộ này cũng được, ít nhất...nó thể hiện rõ dáng người cùng nước da siêu hoàn hảo của cậu" Tống Nhược Vy trêu chọc "Hô hô, nam nhân quanh đây đều bị cậu thu hút cả đấy. mình tài quá đi mà!"

"Mặc dù có hơi gầy...nhưng 3 vòng của chị quyến rũ thật đấy" Diệp Phi Yên cảm thán "Bạn trai chị không nhìn thấy thì tiếc quá!"

"hắt-xì"

"Làm sao vậy?" Lục Niệm Dạ quan tâm hỏi

"Không có gì" Nam Cung Tử Phi hờ hững đáp "Thế nào rồi?"

"Hehe...chuyện đã được bàn giao cho tiểu nhân, sao có thể không hoàn thành?"

Bãi biển

"Hắn ta không để ý đâu" lam Diệp Phù lườm Diệp Phi Yên một cái

"Biết đâu đấy!" Tống Nhược Vy cười gian xảo

Như thế này còn đỡ đấy!

Trong suốt 10 năm ở Canada, do bị tra tấn nhiều quá, lại cộng thêm chứng thiếu máu nên lúc 10 tuổi, cô chỉ có 20 cân. Hay chưa?

Vậy mà kể cả hiện tại, anh trai của cô cũng nói cô không có trọng lượng, trong khi cô đã cố để tăng cân

làm sao để béo?

"Hello Shy. How is everything?" Lam Diệp Phù nói chuyện điện thoại cùng một giáo viên ngoại quốc

Nguyên lai...ở chỗ của cô có một cái trung tâm tiếng Anh quy mô vô cùng lớn, với đội ngũ giáo viên Việt nam được đào tạo chuyên môn sâu và giáo viên ngoại quốc được mời từ các quốc gia đứng đầu thế giới về khả năng nói tiếng Anh

Ví dụ như Shylir, người cô đang nói chuyện, là một người Mĩ

Trong một phút vô tình giúp đỡ Shylir, do biết được cô là người lai gốc Anh quốc nên đã nhờ cô làm volunteer (tình nguyện viên). Cũng không có gì to tát, cô đơn giản là giúp cho học viên ở đó cùng với Shylir tránh khỏi trở ngại của rào cản ngôn ngữ

"Oh jena. It's long time I haven't seen you. Where are you now?" Giọng một người phụ nữ vui mừng truyền qua đầu dây

"Well...a beach. I'm having a holiday"

"Oh great!"

Cô cùng Shylir trò chuyện đến hơn nửa tiếng. Nữ nhân mà...thích nhất là shopping cùng nói chuyện phiếm

"Bye bye, see you again" Cô cúp máy

Mấy phút sau, cô chợt nhận ra cô cần nói với Shylir về việc mua quà

Luống cuống mở máy, cô bấm gọi

" Well, I..." Cô ấp úng

Ngoài dự định của cô, không có tiếng của Shylir, mà là một giọng nam nhân đầy dụ hoặc

" Như thế nào? Còn đang giận dỗi sao?"

Thiên...Thiên Phi???

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Thụ sủng nhược kinh

Thiên...Thiên Phi

Như thế nào lại là Thiên Phi?

Khoan, hình như cô vào nhầm kí cuộc gọi để gọi cho Shylir, nhưng bấm nhầm xuống dòng dưới thì phải?

Từ cái hôm phát tiết nhắn tin cho cậu đến nay, cô cũng không có gọi điện thoại cho ai

Hay thật, chính mình mắng người ta, bây giờ lại gọi điện, liệu cậu có cho rằng cô là muốn nói xin lỗi không?

Nhục....Nhục mặt quá!

" Nhầm đấy!" Lam Diệp Phù phồng má lên đáp trả, bộ dạng thẹn quá hóa giận

Những tưởng rằng cậu sẽ tắt máy, cô lại nghe thấy giọng của cậu: " Xin lỗi a! Gây phiền phức cho cô rồi!"

Xin lỗi?

Biết cô vô lý mà vẫn xin lỗi sao?

Có cảm giác giống như cô rất ương ngạnh nhưng vẫn được sủng hạnh vô đối vậy

Có chút...thụ sủng nhược kinh

Khác với suy nghĩ, Lam Diệp Phù vẫn mang giọng giận dỗi nói: " Không chấp nhận. Bỏn bảo bảo hôm trước đã nhận được vô vàn rắc rối, lại còn liên lụy đến bạn thân..."

" Gì vậy? Bạn trai cậu gọi sao? " Trang Nhược Vy ló mặt vào phòng, vừa lúc nghe thấy cô bạn thân đang trách móc

" Không có, cậu đi ra" Lam Diệp Phù tổng cô nàng ra khỏi phòng, chờ đợi sự hội âm của cậu

" Nán péngyǒu?(Bạn trai?)" Nam Cung Tử Phi thắc mắc

" Đừng nghe bọn họ nói linh tinh...mà khoan, có gì đó sai sai, cậu nghe được tiếng Việt sao? " Cô ngạc nhiên

Mặc dù Việt Nam và Trung Quốc ở gần nhau, nhưng Việt Nam không phải một nước lớn với sự phát triển về kinh tế, vì cái gì cậu sẽ học tiếng Việt?

" Trí nhớ khá tốt. Trước đây khi chưa bị mù tôi có tìm hiểu một cái tài liệu Việt Nam, vì khá hứng thú nên học tiếng Việt. Bất quá, tôi không học cách phát âm "

" Cậu học một thứ tiếng trong bao lâu?"

" Khoảng hai ngày"

Ha, hai ngày. Cô học tiếng Việt mất hai năm

Vui vẻ lắm!

"Như vậy tiểu công chúa của tôi, nàng muốn như thế nào mới tha thứ cho tôi" Giọng của cậu tràn đầy sùng nịch

Cô cảm nhận không sai, là sùng nịch!

Suy nghĩ một lát, Lam Diệp Phù cười cười: "Đây là mệnh lệnh. Hãy nói ra một cái gì đó mà cậu còn giấu tôi "

Cậu trầm lặng

" Ví dụ?"

" Ví dụ sao? Bức ảnh của cậu có hay không sử dụng photoshop? Bộ đồ trong bức hình trông giống như trang phục phiên bản giới hạn, có hay không là hàng fake? Khung cảnh xung quanh có hay không là thật? Bức ảnh đó thực sự là chụp lên sao? Tại sao dáng đứng cùng phong thái của cậu có thể phi phàm và tiêu sái đến vậy? Còn có...@%\$#&^\$(%&\$**^\$^&" Lam Diệp Phù lâu một hồi

Nam Cung Tử Phi...

" Em nhìn thấy cái gì, thì chính là cái đó. Còn có...có thể hay không nói đến vấn đề khác? " Cậu đỡ trán ảo não

(À: ngôi trong tiếng trung cũng như trong tiếng Anh, chỉ có wo(tôi) và ni(bạn) thôi)

" Được, cái này tùy cậu"

" Cái đó...tôi...không có thiếu tiền" Cậu khó khăn mở miệng

Mặc dù đã đoán được trước, nhưng là lần đầu tiên nghe thấy chính miệng cậu nói ra, cô vẫn cực kì kinh ngạc

" Không thiếu tiền, tức là đơn giản là có tiền, hay là có nhiều tiền?" Cô thắc mắc

" Rất nhiều tiền" Nam Cung Tử Phi cực kì ngoan ngoãn trả lời" Có thể nuôi em cả mấy đời không hết"

" Như vậy lúc đầu cậu còn đòi tôi bao nuôi? cậu xem tôi ngu ngốc sao?" Lam Diệp Phù thẹn quá hóa giận

" Vô cùng ngu ngốc!"

" Cậu..."

Tại sao trước đây cô không biết, tên này không những yêu nghiệt mà còn phúc hắc thượng đẳng như vậy?

Đúng lúc cô đang xù lông chuẩn bị ứng chiến, lại nghe thấy cậu tiếp tục:" Rất đáng yêu"

Phụt

Cái..

" Cậu...cậu..."

" Như vậy, tha thứ cho tôi được chưa, Lam tiểu thư?" Cậu vô cùng lịch sự hỏi

"RỒI!" Cô nói xong câu đó, trực tiếp cúp máy

Nếu nghe tiếp, phỏng chừng cô sẽ mất mạng vì hỗn tạp cảm xúc cao trào

Hiện tại mới biết, hóa ra Thiên Phi là thích chọc cho cô xù lông lên sau đó lại làm cho cô nai con chạy loạn

Được, hay lắm

Đêm nay mất ngủ rồi

" Bé yêu, có loại thuốc nào có thể làm người ta quên đi một khoảnh khắc, không, một lời nói thôi cũng được" Lam Diệp Phù nằm trên giường, vòng tay qua chোàng lấy cổ Diệp Phi Yến, về mặt...oan ức hỏi

" Chị phát điên cái gì vậy?" Cô bé thắc mắc

" À không, không có gì!"

Chẳng qua...cô không thể ngủ được nữa!

Bạn đang đọc truyện *Chi Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Vũ hội

Một đêm khó ngủ

Rõ ràng chưa từng gặp mặt, chỉ 'gặp' nhau qua điện thoại, nhưng giọng nói của cậu khiến cô tim đập ý loạn

Tính cách khó nắm bắt

Dịu dàng ôn nhu như nước, ranh mãnh yêu nghiệt, còn có phúc hắc thượng đẳng

Sau một đêm, cô liền lí giải...cảm giác của cô ám chỉ cái gì

"Hôm nay làm gì?" Lam Diệp Phù quảng mắt có chút thâm nhìn Từ Lạp

"Hôm nay, buổi sáng chúng ta tham gia một vài hoạt động tập thể, buổi chiều đi du thuyền, buổi tối..." Từ Lạp nói ngắt quãng "...buổi tối, chúng ta có vũ hội"

Vũ hội?

Cô chưa từng tham gia cái dạng tiệc này

"Vũ hội tổ chức tại một nhà hàng lớn, cậu yên tâm, chi phí Từ gia lo liệu được. Các cậu cứ tự do hưởng lạc đi" Từ Lạp tự tin, sau đó mới chú ý một chút đến bộ dạng của cô

"Ai nha, Lam bạn học, hôm qua bạn ngủ không ngon sao? Hay để tôi đổi phòng khác?"

"Không cần không cần" Cô xua tay "Chỉ là có chút lạ phòng thôi, tối nay sẽ quen"

"Vậy sao? Bạn nhớ chăm sóc bản thân cho tốt nhé. À, tối nay có thể khiêu vũ"

"Khiêu vũ sao?" Cô thắc mắc

"Àn. Nhưng không bắt buộc. Yên tâm, trang phục tớ đã chuẩn bị hết rồi"

Quả nhiên, lớp trưởng đại nhân đúng là chu đáo

Nói đến khiêu vũ...Lam Y từng cất công dạy cô

Anh trai là người đào hoa, cũng thường tham gia những buổi tiệc lớn, nhưng chưa bao giờ mang cô đi

Anh nói rằng lúc nào đó mang cô đi dự dạ hội sẽ được một đám con trai mời mọc khiêu vũ, vì vậy, cô phải học

Mà cô cũng có chút hứng thú với vũ đạo, nên ngoan ngoãn theo học

Buổi sáng, cô được tham gia đủ các thể loại hoạt động tập thể

Còn có hoạt động quyên góp từ thiện

Mặc dù tiền nong là vấn đề của Từ Lạp, nhưng mọi người vẫn tự tay đóng góp giúp đỡ những người khó khăn, đều là nguyện ý

Bởi vì có khả năng âm nhạc, cô liền góp vui hát cho những đứa trẻ mồ côi

Chúng rất thích nghe cô hát

Thậm chí, có những bạn còn đứng ra phụ họa

Lần đầu tiên, cô cảm giác được hóa ra tập thể lớp là một mái nhà chung, một nơi đoàn kết như thế

Nhà

Năm năm nay, dù nói cha mẹ ruột nuông chiều cô, nhưng họ không ở bên cô nhiều lắm. Bên cạnh đó, cô có những người bạn

Bọn họ cùng cô học tập, cùng cô tham gia các hoạt động, cũng không ngại đương đầu với Kỳ Vũ Nhiên

Tất cả...là nhà

Buổi chiều

Trước kia, ở Mạc gia, cô từng được ngồi lên một cái thuyền lớn, lũ trẻ mang cô ra đó

Bọn chúng liền treo cô ở ngoài mạn tàu, cách một đoạn với mực nước biển. Bọn chúng là dự định dọa cô phải khiếp sợ với mấy con cá mập hay lũ cá răng dĩa hợm

Mặc dù biết chúng không chạm được vào mình, cô vẫn rất sợ. Lúc đó, cô mới 4 tuổi

Hiện tại, được ngồi trên một chiếc du thuyền lớn, đứng trên mạn tàu thưởng thức gió biển, cô nhớ lại những kỉ ức đó

Mái tóc tung bay, vẻ mặt hoài niệm làm cô thêm quẩn rĩ đến vạn phần

"Nhìn xem, mặt biển đẹp quá!" Đám bạn nữ trong lớp thích thú hò hét lên

"Em gái mình từng nói..." Lam Diệp Phù khôi phục lại dáng vẻ nhanh nhẹn "... đứng trước biển cả tận hưởng gió biển chính là cảm giác có cả tấn muối bay vào mặt "(Nước biển có muối)

"Thật sao? Quả thực gió có vị mặn" Tiểu Ánh cảm nhận

"Tôi nay còn có vũ hội, chúng ta nhất định phải thật lộng lẫy, lộng lẫy chết mấy đứa con trai luôn " Mặc dù bình thường ở trên lớp Tống Nhượng Vy rất khó tính lạnh lùng, nhưng những lúc như thế này, cậu ấy luôn là một trong những người nhiệt tình nhiệt

"Để coi...Cần Duệ, Kiên Khả...còn có Thiên Nhất và Lộ Lộ, cũng vô cùng soái đó nha. Tôi nay nhất định phải cướp được.

Kiên Khả! Tình yêu của em!!! " Phùng Như Hương hai con mắt giống như hình trái tim, vẻ mặt hoa si thiếu chút nữa chảy nước miếng đối với mấy đứa con trai trong lớp " Mình không biết, Kiên Khả là của mình rồi. Các cậu thích ai thì cứ chọn"

"Phi Yến! Bằng mọi giá phải có trong tay Cần Duệ đó nha" Lam Diệp Phù trêu chọc. Cậu bạn này, giống như là đã theo đuổi Diệp Phi Yến ròng rã mấy năm

"Chị..." Cô bé đỏ mặt ngượng ngịu

Kể ra thì Phi Yến cũng đáng yêu đấy, thân hình nhỏ nhắn, có hơi mập mạp, khuôn mặt khá ái!

"Cậu thì sao?" Lí Tiểu Vũ nhìn về phía Lam Diệp Phù

"Tôi sao?" Cô lấy ngón tay trỏ trỏ vào mặt " Không bắt buộc mà đúng không? Tôi không tham gia đâu"

"Không tham gia sao? hầu hết con trai trong lớp...à không, cả trường, ai chẳng theo đuổi cậu? Cậu làm thế hơi phũ phàng đấy. Nhìn xem, có rất nhiều người nhan sắc cao đấy" Nói là nhiều người, nhưng ánh mắt của Phùng Như Hương chỉ độc nhất có Kiên Khả

"Còn nói sao? Cậu ta có soái ca Trung Quốc rồi. Mặc dù không ở đây, nhưng nhan sắc người ta phi phàm như thế, cậu ta còn thèm quan tâm đến người khác sao?" Tống Nhượng Vy giải thích " Hôm qua hình như là làm hòa rồi phải không? "

"Cái gì mà làm hòa? Cãi nhau sao?" Lí tiểu Vũ và tiểu Ánh không biết chuyện xen vào

"Vợ chồng cãi nhau là chuyện bình thường"

"Cái gì mà vợ chồng chứ, cậu ta còn không phải bạn trai của tớ mà" Lam Diệp Phù thanh minh

"Mấy cậu, còn lè mè nữa là chúng ta không có cái ăn đâu" Tống Nhượng Vy ngo đầu vào một khúc rẽ" Lũ con trai không đợi mà đã ăn trước rồi kìa"

"Cái gì?" Cả lũ kêu lên

Thấy chưa, cô vẫn là thấy Thiên Phi của cô đáng yêu nhất

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Choose one

(Đây là lần đầu tiên au viết truyện...dài đến như này, trước đây cùng lắm là 9 chap thôi.

Au đặc biệt thích truyện ngược, bạn nào thấy mk buff nhân vật quá thì để au cho sad ending nhaoa^^

Yêu^^)

" Còn phải làm tóc à?" Lam Diệp Phù thờ dài trong khi mái tóc đen dài đang được một chuyên viên tạo mẫu nào đó chăm sóc

" Mặc dù còn nhỏ tuổi, nhưng là lần đầu tiên tôi thấy một cô gái đẹp như cô đấy. Cô là người lai sao?" Chuyên viên vừa làm tóc cho cô vừa hỏi " Nước da của cô hoàn hảo thật đấy?"

" Làm sao cô biết tôi là người lai?" Cô thắc mắc

" Thứ nhất, nét mặt của cô có hơi tây tây, như vậy cha hoặc mẹ của cô là người Anh quốc.

Thứ hai, cô đeo kính áp tròng màu đen, thường thường người ta đeo len để thay đổi màu mắt nên thường chọn màu khác. Như vậy chứng tỏ màu mắt của cô không phải màu đen.

Thứ ba, trước đây tôi từng trang điểm cho một tiểu minh tinh Trung Quốc, nên theo một số góc cạnh về khuôn mặt, tôi đoán cô có gốc Trung Quốc đúng không?"

Siêu...siêu quá! Quả nhiên là người hiểu biết! Vậy mà đoán đúng nguồn gốc của cô luôn

" Đeo len nhiều quá không tốt cho mắt đâu. Hay là hôm nay cô thử mở ra chút đi! Mắt của người lai thường rất đẹp mà, đúng chứ?" Chuyên viên tươi cười thân thiện, hoàn toàn không nhìn ra một tia ác ý

" Mắt của tôi...có hai màu, như vậy có phải hơi...dị dạng không? " Cô nhỏ tiếng nói

Chuyên viên ngạc nhiên." Đột biến gen sao? Quả là một trường hợp hiếm gặp đấy! Như vậy cái này tùy cô, tôi không miễn cưỡng"

Sau một hồi trang điểm, Lam Diệp Phù bắt đầu thử trang phục

Quả nhiên vẫn là lớp trường chu đáo nhất, trong phòng quần áo có cả đồng những bộ đồ đẹp đẽ và lộng lẫy.Mặc dù cô là một trong những người thử cuối cùng, do không khiêu vũ, mà vẫn còn nhiều bộ đồ đẹp như thế này

Lựa chọn một chút, cô cuối cùng lôi ra một bộ váy đuôi cá

Chiếc váy có phần trên ôm sát tôn lên nước da và thể hiện chuẩn ba vòng của cô, phần dưới xòe rộng được thiết kế cân xứng với phần trên

Suy nghĩ một chút về lời của chuyên viên, cô liền đưa ra quyết định. Lam Diệp Phù gỡ kính áp tròng ở mắt, thế nhưng liền đeo vào một cái len màu xanh vào mắt phải cho giống y hệt mắt trái

Màu mắt của cô là màu xanh nhạt, giống như màu trời

Tóc đen quần dài cùng với cặp mắt xanh là chuẩn mực để tạo nên một vẻ đẹp ma mị, xinh đẹp giống như yêu tinh

Xem xét kĩ lại bản thân trong gương, cảm thấy không phù hợp, Lam Diệp Phù quyết định đổi váy. Lần này là một cái váy xòe có ren, phần trên bó sát người.

Không quá kín đáo lại có độ gợi cảm đúng mực. Phù hợp!

Tốt, đã xong!

Phòng tiệc

" Có cần phải lâu vậy không? " Tổng Nhược Vy ngao ngán

" Không sao đâu! Vừa nãy chị tiểu Phù ăn nhiều bánh ngọt như vậy,lại còn không khiêu vũ, cho nên chậm một tí cũng được mà" Diệp Phi Yến an ủi

" Xin lỗi xin lỗi nha, hơi muộn" Lam Diệp phù học tốc chạy vào bữa tiệc, may mắn, cô không đi guốc.

Diệp Phi Yến quay đầu, liền thấy một cô gái xinh đẹp đến thập phần hoàn mỹ

" Không khiêu vũ mà cướp hết sự nổi bật của người ta thế này thì thật là quá đáng nha!" Phùng Như Hương phồng má giận dữ, cô nàng đã chuẩn bị rất lâu để được 'rước' bạch mã hoàng tử về khiêu vũ

" Chịu thôi!" Lí Tiểu Vũ nhướn vai lắc đầu, tỏ vẻ bất lực" cậu ta khoác bao tải cũng đẹp được mà!"

" Hôm nay chị không có đeo len nha!" Diệp Phi Yến chú ý" Ày, màu mắt của chị thật đẹp quá đi, em thật muốn chết chìm trong đó!"

" Thế à?" Lam Diệp Phù hồ hững cầm một cái bánh ngọt lên ăn, vẻ mặt không quan tâm lắm với lời nói của mọi người. Đối với ngoại hình, cô chỉ cần để người khác nhìn mình thuận mắt

" Ăn nhiều quá, một lúc nào đó cũng sẽ tròn như heo quay cho mà xem! " Tổng Nhược Vy trở lại với bộ dạng 'khinh bỉ mọi người' thường ngày

" Mình gầy lắm rồi, có béo thêm tí cũng có sao đâu?" Lam Diệp Phù vẫn không tìm không phỉ...ăn tiếp

" Lam bạn học" Lộ Lộ cuối lưng xuống, cực kì ra dáng quý ông đưa tay ra trước mặt cô " Có thể mời bạn nhảy một điệu không?"

" Nhảy với tôi một điệu trước đi" Thiên Nhất còn thể hiện hơn, trực tiếp quỳ xuống

" Bạn bình thường đã xinh đẹp, hôm nay lại còn rực rỡ hơn. Xin hãy để kẻ hèn này nhảy với cô một bài" Hạ Duy cao tay cúi xuống hôn vào tay Lam Diệp Phù, sau đó còn cười một cái

" Nhìn xem, cậu ta được chú ý chưa kìa. Quả nhiên! Bạn trai của cậu ta không để ý coi chừng có ngày bị cướp mất mỹ nhân!" Mấy người bạn trêu chọc

Trong lúc đó, nhân vật tiêu điểm vẫn đang...ăn, một cách hết sức lịch's sự's

Đúng lúc đó, điện thoại của cô liền reo lên

Cô nhìn một chút, là Shylir

" Xin lỗi nhé! Bạn trai gọi đến!" Cô cười một cái cho có việc, sau đó đứng lên, mặc kệ mấy người mời mọc đang có biểu cảm trái tim tan vỡ

" A AAAAA!!! Có phải anh chàng lần trước không? Đẹp trai quá đi!" Có mấy bạn nữ nghe thấy cô nói liền kích động hét lên

Có bạn nữ khóc rống "Tôi nhìn một lần rồi liền lâm lữ cả đời, sợ rằng sau này sẽ không chọn được người chồng nào nữa! Trong mắt chỉ có anh ấy thôi!"

...

...

" Shy, what's up?"

" Yeah. You won't have to go to school between 20/2 to 10/3, right? We are having some plans. Maybe we will have a travelling to a foreign country, so that children can find out more about cultures and traditions of other countries. I want you to go with us!

But we haven't choose the country yet. Which country do you want to go to?"

" Me?" Cô ngờ vực hỏi " I can choose?"

" Yes!"

Ôi thần linh ơi! Là một chuyến du lịch nước ngoài, cô còn được chọn địa điểm nữa kìa

Vui vẻ quá!

Nước nào đây? Anh, Pháp, Mĩ, Trung, Đức, Ý Nhật?

Xoắn xuyết quá!

"Can you give me a time to think?" Cô hỏi "I will give you the answer in 1 hour!"

Lam Diệp Phù hứa hẹn

"OK, See you then!"

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Một công ba việc

Nước nào? Nước nào đây?

Cô thích Trung Quốc và Nhật Bản nhất, thế nhưng mấy nước này có vẻ khả thi cho lắm

Trung Quốc không phải một nước phù hợp để bọn trẻ tìm hiểu văn hóa và truyền thống. Cô không thể vì tư lợi cá nhân mà hi sinh lợi ích của tập thể được

Về vấn đề này thì Nhật Bản có vẻ khá hơn, nhưng người Nhật không giỏi tiếng Anh.

A, được cái này thì mất cái kia

Tốt nhất là nên đến những nước nổi tiếng và phát triển toàn diện về kinh tế, văn hóa, xã hội.

Như vậy, có nhiều nước quá

Cô lại chỉ có một tiếng

Thật xoắn xuyết!

1 tiếng sau

"Have you thought about it yet?(Bạn đã suy nghĩ về nó chưa?)" Shylir hỏi cô

"yes"

"Which country?(Đất nước nào vậy?)"

"America(Nước Mĩ)"

"It's a good choice! Why?(Đó là một sự lựa chọn tốt đấy! Tại sao vậy?)"

"First, it's the world's leading in economy(Đầu tiên, nó là đất nước đứng đầu thế giới về kinh tế). The children can study very much about the developments of America(Bọn trẻ có thể học rất nhiều về sự phát triển của Mĩ). Other side, the people there are really polite(Mặt khác, con người ở đó rất lịch thiệp). And it's your countryside, right?(Đó cũng là quê hương của bạn mà, đúng chứ?)"

Shylir suy nghĩ một chút, cảm thấy thích hợp, liền đáp trả." Yeah. Second(Yeah. Còn thứ hai?)"

"Second, my parents and elder brother are there(Thứ hai, cha mẹ và anh trai của tôi đang ở đó). I want to visit them(Tôi muốn đến thăm họ)"

"Ok. I will tell to other people(Được rồi, tôi sẽ nói với những người khác)"

"Is it ok, I mean...when you let me choose?(Có ổn không, ý tôi là...khi bạn để tôi chọn?)" Cô có chút lo lắng. Đó là cả một chuyến đi đất đỏ đầy, vậy mà họ để cho một người ngoài cuộc như cô quyết định

"No problem. Bye(Không có vấn đề gì. Tạm biệt)" Giọng nói của Shylir làm cho cô có cảm giác tin tưởng

Như vậy, chỉ khoảng một tuần nữa cô sẽ được đi Mỹ, hưng phấn quá

Cô sẽ được gặp cha mẹ, hơn thế nữa còn được thưởng thức những thú vui ở đó nữa

Đầu tiên phải kể đến New York, thành phố phát triển nhất thế giới với phố Wall nhộn nhịp, khu phố kịch nổi tiếng Broadway, tòa nhà chọc trời ở Empire, còn có tượng nữ thần tự do vĩ đại

Tiếp đến là kinh đô điện ảnh Hollywood Los Angeles với bãi biển nổi danh Venice Beach, cung đường Rodeo Drive cùng đại lộ Sunset Strip, nhà hát Grauman's Chinese

Còn có San Francisco, địa điểm du lịch Mỹ cực kì lãng mạn nữa

Ngoài ra, thủ đô của nước Mỹ còn là một cái tên tiêu biểu cho việc viết tắt W.C (nhà vệ sinh) một cách hoa mỹ-Washing City, hội tụ nhiều vẻ đẹp tinh tế nhất của đất nước

Hồi hộp quá, thật là nhiều địa điểm thú vị mà!

Kể ra thì cô cũng muốn đến Trung Quốc, biết đâu đấy lại vô tình gặp Thiên Phi

Mà dù gì cậu cũng là người giàu, sẽ rất khó để một kẻ tầm thường như cô gặp được cậu, chưa kể rằng Thiên Phi còn chưa nhìn thấy

Trên thế giới có rất nhiều người giàu, cô cảm thấy bản thân không nên bước vào giới hào môn đầy phức tạp

Cuộc sống như thế này cũng tốt!

À đúng rồi, cô còn phải đi thông báo với Thiên Phi một tiếng!

"Tôi sắp đến Mỹ" Lam Diệp Phù đầy hưng phấn khoe khoang

"Lúc nào?" Cậu hỏi

"Có lẽ là...khoảng từ 20 tháng 2 đến 10 tháng 3. Khoảng thời gian này tôi được nghỉ học

Một giáo viên ngoại quốc dạy học tại một trung tâm lớn đã mời tôi đi cùng chuyến đi của họ, những đứa trẻ ở đó có thể tìm hiểu về văn hóa và truyền thống của nước Mỹ, hơn nữa cha mẹ tôi còn ở đó. Một công đôi việc đúng không?" Cô phấn khích

"Nước Mỹ à?" Cậu trầm tư "Có lẽ...chúng ta sẽ gặp nhau đấy!"

Cô đơ mặt ra một hồi, nửa ngày sau mới vội vàng phản ứng "Hả? gặp nhau? Là có ý gì? Thiên Phi? Thiên Phi?"

Cúp máy rồi!

Chết tiệt!

Gặp nhau? Cô vậy mà sắp được gặp Thiên Phi?

É, đã phấn khích nay lại càng phấn khích hơn!

Vậy phải là...một công ba việc, hoặc là...một mũi tên trúng ba con nhạn mới đúng!

(Au: I'm đội tuyển Physics, rất dry khan, có cái lỗi chính tả nào thì bỏ quá)

"Từ...Từ Phi" Hàn Mạt Mạt áp ứng

Trời sắp a, hôm nay đứa con trai này lại tự động đến thăm bà, bà còn chưa chuẩn bị sẵn tâm lý nữa

Mặc như thế này, có hơi luộm thuộm thì phải

Có nên đổi không?

Mục quản gia nhìn thấy bà chủ vui sướng đến mức lúng túng tay chân, liền ở bên đặt một tay lên vai bà nhắc nhở" Phu nhân, thiếu gia không nhìn thấy"

"À...à...đúng vậy ha" Hàn Mạt Mạt cười gượng, quay mặt về phía trước "Từ Phi à, có chuyện gì...muốn nói với ta sao?"

"Phẫu thuật mắt ở đâu?" Nam Cung Từ Phi ngồi trên ghế, dứt khoát hỏi

"Hả...à...hình như...ở Mĩ" bà ngạc nhiên trả lời. Không phải là...

"Tôi sẽ đi"

"Hả?" Hàn Mạt Mạt, à không, cả những gia nhân đang ở trong phòng khách đều kinh ngạc

Phải biết rằng từ lúc Nam Cung Tử Phi bị tai nạn năm 10 tuổi đến nay là 5 năm. Trong suốt 5 năm đó, chưa từng có ai khuyên được cậu đi thay gác mạc

"Con...vừa nói..."

"Tôi sẽ đi" Cậu giống như phá lệ nói lần thứ hai

"À...được thôi. Ta sẽ nói với cha con" Hàn Mạt Mạt vui sướng

Nam Cung Tử Phi cười nhẹ một cái với bà, còn chưa đợi phản ứng kinh ngạc của Hàn Mạt Mạt lại mở miệng "Cảm ơn...mẹ!" Nói xong, trực tiếp đi luôn

Mẹ?

Cái...

Đã bao nhiêu năm? 15 năm, con trai bà chưa từng gọi bà bằng từ này

Hàn Mạt Mạt lập tức vui sướng khóc ngay tại chỗ, giống như không phải Nam Cung Tử Phi chỉ nói một từ

"Tại sao tự dừng lại đồng ý phẫu thuật" Lục Niệm Dạ cũng cực kì choáng váng hỏi

Hiện tại, anh mới chân chính cảm thấy bản thân chưa hoàn toàn hiểu hết về Nam Cung Tử Phi

"Tôi muốn...nhìn thấy cô ấy"

Mất đến một lúc, Lục Niệm Dạ mới nhận ra 'cô ấy' trong lời nói của Nam Cung Tử Phi, là ai?

Hóa ra là cô gái nhỏ đó sao?

Thảo nào?

Cô gái tên 'tiểu Phù' này có thể làm cho Nam Cung Tử Phi thay đổi vài mặt suy nghĩ, anh càng ngày càng muốn gặp cô ấy rồi!

"Nhắc mới nhớ, cậu có biết...mai là ngày gì không?" Anh ý vị cười nói

"Ngày gì?"

"Cậu đúng là không hiểu biết gì cả, không bị đá là may lắm rồi"

"Mai là...ngày thất tịch" Lục Niệm Dạ đặt ngón trỏ lên môi, đầy mắt tràn đầy tư vị. Có lẽ...đó sẽ là một ngày tràn đầy sự thú vị

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Valentine

(Au: 31 bình luận, 31 chương.Kỉ lục^^)

14 tháng 2

Đó là ngày gì?

Ngày này được đặt ra để tưởng nhớ thánh Valentine, người đã chết một cách khủng khiếp, không phải sao?

Lam Diệp Phù mang suy nghĩ đó đến trường, vô ngữ nhìn một đồng nữ sinh tặng những hộp sôcôla đầy hình dáng cho những nam sinh ưu tú trong trường

Tại sao? Mặc dù cô cũng biết Valentine là để nữ nhân tặng sôcôla cho nam nhân để thể hiện tình cảm gì đấy, thế nhưng cái này và thánh valentine thì liên quan méo gì đến nhau?

Từ trước đến giờ, cái ngày này đối với Lam Diệp Phù giống như mấy con số vô nghĩa, trực tiếp phát lờ mấy câu tỏ tình sến súa của mấy cặp học viên trong trường

Hơn nữa, cô chỉ là một đứa tạm gọi là biết nấu ăn, vì cô sống một mình

cái này liên quan đến thiên phú, thiên phú đấy!

Cô kì thực đã rất chăm chỉ học tập nấu ăn. Thậm chí, khi còn ở Mạc gia, mấy gia nô phụ bếp ở đó cũng thường xuyên trốn việc mà đùn đẩy công việc nấu ăn cho một đứa không có khả năng kháng cự như cô

Địa vị của cô trong nhà còn thấp hơn bọn họ

Mặc dù chăm chỉ là vậy, nhưng thành quả là gì? Cô có thể nấu, nhưng mãi không thể được gọi là ngon được

Cái gì mà cần cù bù khả năng? Nấu ăn nó kị cô có được không?

Cho nên, ngoại trừ việc ngày ngày tự mình nấu cơm ra, cô sẽ không tham gia vào bất cứ hoạt động nấu ăn nào

Kể cả việc....

...làm chocolate

"Đây là cái méo gì thế?" Lam Diệp Phù khòe miệng dật dật khi đột nhiên bị lũ bạn thân kéo vào phòng bếp

"Hôm nay là valentine đấy. Cậu không tính làm gì à?" Phùng Như Hương phồng má "Hôm nay, trái tim của Kiên Khả....liền thuộc về tớ!"

Ồ hay chưa, được buff sức mạnh lên level khủng khiếp chưa kia. Thật đáng kinh ngạc!

"Cậu là người có bạn trai đấy! Không làm thật à?" Lí Tiểu Vũ hích vai cô

"Thế nhưng...cậu không biết à? Valentine là để tưởng nhớ..."

"Stop! Valentine là để phái nữ thổ lộ tình cảm, không liên quan đến chết chóc gì hết a" Tống Nhược Vy chen vào

"Nhưng..."

"Không nhưng nhị gì hết! Có gì thắc mắc...dịch vụ google luôn sẵn sàng phục vụ bạn!"

"DP, cho bạn" Cô bạn Di Di thân thiện chìa một thỏi chocolate trước mặt cô. Cô gái này luôn thích gọi tắt tên người khác

"Cảm ơn. Nhưng mình là nữ mà!" Lam Diệp Phù khách sáo nói

"Không sao! Mình sẽ phân phát chocolate cũng như tình yêu gửi gắm đến tất cả mọi người!" Di Di vui vẻ đưa những chiếc hộp cho những người khác trong phòng bếp "Cái này cho bạn nè...còn cái này..."

"Nhắc mới để ý..." Lam Diệp Phù như chợt nhớ ra cái gì đó "Mình có làm...thì biết tặng cho ai? Mà giống như Di Di cũng là mua từ cửa hàng đấy thôi"

Tại sao...khi cô nói xong, ánh mắt của bọn họ..lại nhìn cô dị hợm như thế?

"Cậu..." Phùng Như Hương một tay chống nạnh, một tay chỉ vào cô "Cậu không phải có bạn trai sao? Hơn nữa, chocolate tự làm mới có ý nghĩa chứ"

"Đó không phải bạn trai. Vội lại, ý tớ là...cậu biết đấy, tớ nấu ăn không tốt lắm"

"Đó là vấn đề nhỏ, lại đây, tớ sẽ dạy cậu" Cô nàng kéo tay Lam Diệp Phù, bắt đầu giảng giải

Tại sao...cô lại phải học cơ chứ?

"Hình như...cậu bỏ nhầm gia vị rồi"

"Mặn quá!" Lam Diệp Phù thử một chút, khuôn mặt nhỏ liền nhăn lại "Quả nhiên, tớ không có khiếu nấu ăn mà"

"Chỉ cần làm đúng công thức, không bỏ lộn gia vị là được mà" Diệp Phi Yến cười nói

"Nói thì dễ lắm!" Cô cười khổ "Thôi được rồi, dù gì chị cũng là người ham ăn mà. Trưa nay không cần nấu rồi"

"Chúng ta đang ở Hà Nội mà..." Lí Tiểu Vũ nói "Chuyến phát nhanh đến Trung Quốc không là vấn đề gì đâu. Dù gì thì mùi giờ của hai nước cũng chênh lệch có một giờ thôi mà! Ấy za, yêu xa cũng lãng mạn quá đi"

"Cái..."

"Thôi, không cần ngại! cậu cũng muốn tặng người ta lắm mà" Tống Nhược Vy trêu chọc

"Thiên Phi sao?" Lam Diệp Phù giật mình "À, này giờ không nhớ đến hần ta"

Phụt

"Cậu...vô tâm quá rồi đấy" Phùng Như Hương vô ngữ

"Lần này có về ôn đấy!" Lam Diệp Phù thử một chút

"Ngon đấy chứ" Diệp Phi Yến trầm trồ

"Ăn may thôi" Lam Diệp Phù thở dài, cô đã thử đến cả mấy chục lần. Thịnh thoảng, thần may mắn sẽ đến thăm nhà mà "Thôi kệ" Cô ôm cái hộp thông thả bước đi "Mình vẫn ăn được"

"Tại sao...nói nhiều thế mà cậu ta không chịu hiểu hả?" Đám còn lại trong nhà bếp lắc đầu bó tay

Lam Diệp Phù bước vào nhà, ngoái đầu nhìn vào nhà bếp, nở một nụ cười tự mãn "Hôm nay chị không cần đến em nữa rồi "

Dụng cụ và nguyên liệu làm là do bọn họ lo liệu, cô không tốn một cái tiền nào

Ăn là trên hết!

Nhớ một chút về lời của bọn họ, cô cảm thấy có chút chạnh lòng

Thôi kệ đi, cô đã nghèo khổ rách áo ôm thế này rồi, mãi mới có được bữa ăn không tốn tiền(nhưng tốn công), Thiên phi giàu như thế...chắc chắn không cần đâu

Mà...cô lấy đâu ra tiền để chuyển phát đồ đường quốc tế chứ?

Gọi điện thoại cho cậu cô đã tốn nhiều tiền lắm rồi

Chịu thôi

Chocolate, mỳ và Thiên Phi không có duyên rồi!

Ăn thôi!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Không phiền chứ?

Ngon...ngon quá đi!

May mắn thật, cô làm nhiều như thế này!

Reng

Chuông điện thoại vang lên, cắt đứt mạch ăn uống của ai đó

Lam Diệp Phù có chút bức bối, không nhìn xem ai gọi mà trực tiếp nghe máy " Ai vậy? (tiếng Việt)"

" Xin lỗi nhé tiểu thư (tiếng Trung). Tôi không biết tiếng Việt"

" Anh là ai?" Cô nhú mồm hỏi

" Tôi là bạn của Từ...à không, Thiên Phi, có thể gọi tôi là Lục Niệm Dạ" Đầu dây trâm thấp nói " Tiểu thư, nàng không phiền nếu gửi một chút chocolate ngày lễ tình nhân đến đây chứ?"

Chocolate?

" À...cái đó, tôi lỡ ăn hết mất rồi!" Cô ái ngại nói " Mà khoan, tại sao tôi phải gửi chứ?"

Phốc

Nếu theo kịch bản thì đáng lẽ cô ấy phải ngượng ngừng chối bỏ rằng bản thân không làm, hoặc hưng phấn cầu xin địa chỉ chứ?

Ăn hết rồi? Đây là cái tình huống gì?

" Hiện tại còn sớm, cô không phiền nếu phải làm lại chứ?" Lục Niệm Dạ đỡ chán thờ dãi

" Đương nhiên là có rồi. Thứ nhất,Thiên Phi vô cùng giàu, cậu ta chắc chắn sẽ không cần đồ ăn trưa của một nữ nhân nghèo túng như tôi đâu"

" Thứ hai?"

" Thứ hai, tôi làm gì có tiền đi gửi hàng đường quốc tế chứ"

Lục Niệm Dạ...

" Thứ ba, nếu anh gửi địa chỉ, tôi cũng không đọc được, vì tôi không biết chữ Trung" Lam Diệp Phù tóm lược lại toàn bộ lí do

Lục Niệm Dạ nhớ ra, lần trước cô gửi tin nhắn cho Nam Cung Từ Phi là viết bằng tiếng Anh

" Được rồi. Tiểu thư, xin cô hãy làm lại một cái nữa. Những vấn đề còn lại xin hãy để tôi có thời gian suy nghĩ cách giải quyết. Trước mắt, tạm biệt tiểu thư" Anh cúp máy

Chắc, dù sao cũng là lần đầu làm. Cất công làm thứ này vào ngày lễ tình nhân mà không tặng cho ai kể cũng hơi tiếc nhỉ?

Làm lại cũng không sao, cô có thể làm chùa ở nhà bếp của trường mà, dù sao có lẽ vẫn còn chút nhiên liệu mà

" Ngon...ngon quá!!!" Lam Diệp Phi thốt lên một câu cảm thán tiếng Nhật, cô nhiều khi sử dụng có chút loạn ngôn ngữ

Quả nhiên, hôm nay cả nhà thần may mắn chuyển đến chỗ cô ở chùa rồi

Thình thoảng, cô cũng tự dưng làm được một cái gì đó mỹ vị

Thế nhưng, cái này là tặng cho Thiên Phi sao?

Có chút hơi...ngại nhỉ?

Cô không quan tâm đến ý nghĩa của việc tặng chocolate, cô chỉ là hiếm khi để người khác ăn đồ mình làm thôi

À không...ăn đồ biết là mình làm!

Ở Mạc gia, mặc dù là nhiều lần cô nấu ăn..nhưng không ao ăn nó mà biết là cô làm cả

Cô và Thiên Phi làm sao thì cũng không phải người yêu mà, cô có nên để giành nốt cái này cho bữa tối luôn không?

" Tôi có thể gửi người đến trợ giúp cô ấy. Thế nhưng Từ Phi có chút muốn che dấu thế lực. Tất nhiên đối với cô ấy thì không sao, nhưng nếu để các thế lực khác biết thì có hơi phiền" Lục Niệm Dạ nói với trợ lí Tiêu Dục

"Tôi có nghe nói Tư Thiên thiếu gia sẽ có một chuyến công tác gần đó mà. Ngài có thể bảo ngài ấy đẩy lịch trình làm việc...và..." Tiêu Dực nêu ý kiến

"Ý kiến tốt đấy, được rồi, cứ như thế đi" Lục Niệm Dạ vuốt cằm, vẻ mặt đầy thỏa mãn

Valentine à? Vì hạnh phúc của bạn mình, anh đã phải tốn công không ít đấy nhé!

Từ Phi...xong việc, cậu tốt nhất nên cảm ơn tôi!

(Máy tính bị khóa r. Mk ko làm j cả, chả qua dạo này rảnh rỗi ở nhà suốt nên mẹ đại nhân sợ nghịch nhiều quá hư mắt nên đặt mk. Bấy h phải on chui bằng đt của bốTT)

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Đang nhìn thấy cái quái gì thế này?

"Mẹ!!!" Lam Diệp Phù vui sướng khi nhận được điện thoại từ Irina

"Ngốc, sao không gọi cho ta?" Giọng người phụ nữ mang ý trách móc nhưng cực kì cưng chiều

"Con sợ làm phiền người mà" Cô lí nhí, sau đó lại cực kì hưng phấn nói "Mấy ngày nữa con sẽ được đến Mĩ đấy!"

"Hả?" Irina ngạc nhiên "Con đi với ai?"

"Với Shylir ạ!"

"Cũng lâu rồi nhỉ, khoảng nửa năm 14 ngày chúng ta không gặp nhau. Lần này con đến đây, ta sẽ sắp xếp để đón tiếp! Cha con cũng nhớ con lắm đó! Dạo này Y Y có gọi cho con không?" Irina hỏi

"Hoàn toàn không ạ! Có lẽ đâu anh ấy đang tìm chị dâu đấy!"

"Phải rồi ha, nó nên lấy vợ từ lâu lắm rồi. Mà tốt nhất không nên rước một cô vợ người Mĩ về"

"Tại sao ạ?" Cô thắc mắc "Nếu anh ấy yêu một cô người Mĩ thì có sao đâu?"

"Chỉ là...hồi bé có chút ác cảm với nữ nhân người Mĩ thôi. Mà trên thế giới này nhiều quốc gia như thế, cảm có một nước thì có sao đâu"

"Mẹ cảm như thế, anh ấy đảm bảo sẽ mang chị dâu dân Mĩ chính gốc về" Cô làm bầm

"Còn con thì sao? Không có bạn trai sao?" Bà hỏi

"Mẹ..." Giọng cô ngân dài "Con mới 16 tuổi thôi, chừng nào anh hai còn chưa cưới, con chưa yêu được đâu"

"Hôm nay là Valentine mà nhỉ? Không có bạn trai...cũng không định tặng cho ai sao?" Irina trêu chọc

"Không. Định sẽ để dành cho bữa tối"

Mẫu thân đại nhân:...

"Sức khỏe con hơi kém, nhưng ăn nguyên chocolate một bữa cũng không chết được đâu. Mẹ cứ yên tâm!" Cô thề thốt

"Đúng rồi, từ đây đến Trung Quốc...ước chừng là bao nhiêu ạ?" Lam Diệp Phù dè chừng hỏi

"Con đang ở thủ đô của Việt Nam mà nhỉ? Etou...nếu từ Hà Nội đến Bắc kinh- thủ đô của Trung Quốc, ước chừng hơn 2000 km. Đi bằng máy bay nhanh nhất khoảng 3 tiếng. Mà con hỏi cái này làm gì vậy?" Irina thắc mắc

"Không có gì. Tạm biệt mẹ đại nhân. Yêu"

Tối rồi!

Cái người tên là Lục Niệm Dạ kia...đến giờ vẫn chưa gọi lại

Thôi vậy, cô vẫn là nên ăn đi!

Cô sống tại một trung cư, nơi ở cũng khá rộng, nên thỉnh thoảng thấy hơi cô đơn

Ở một mình cũng thật nhàm chán!

Reng

"Thiên Phi? Cậu gọi cho tôi làm gì vậy?" Cô ngạc nhiên

"Quà ngày thất tịch..."

"Hà?" Lam Diệp Phù có chút nghe không hiểu

Bởi vì chỉ biết tiếng Trung nhờ nghe nhạc và xem phim, nên cô không thể quá thành thạo tiếng Trung. Nhiều khi, cô phải sử dụng xen vào tiếng anh

Có nhiều từ cô không biết

"Thất...tịch" Cậu cực kì khó khăn nói ra hai từ tiếng Việt

Hề???

"Thôi bỏ đi, lên sân thượng!!!" Nam Cung Từ Phi ra lệnh

"Nhưng làm gì cơ?" Cô thắc mắc

Chắc, hẳn tất máy rồi

Lam Diệp Phù suy nghĩ một lúc, liền thay đổi đồ một chút, cô không thể ra khỏi nhà mà vẫn mang đồ ngủ được

Cũng không biết sao, cô mang luôn hộp chocolate

Lam Diệp Phù không thể đoán trước được Nam Cung Từ Phi gọi cô lên sân thượng làm gì, nên cực kì tò mò

Cô ở tầng 5, mà khu trung cư này có tới 28 tầng,nên có chút lâu

Đến sân thượng, cô cực kì hồi hộp và tò mò đến cao độ

Cửa thang máy vừa mở ra, một trận gió ập tới, bụi bay vào mặt làm cô có chút khó chịu, đành lấy hai tay che trước mặt

Còn có chút chói mắt, rốt cục là cái gì?

Mãi một lúc sau, Lam Diệp Phù mới thả hai tay xuống, từ từ mở mắt ra

Cô đã phải mất đến nửa ngày để tiêu hóa

Cô đang nhìn thấy cái quái gì thế này?

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Có cái mặt cậu!

Cái quái gì...

Cảnh tượng đập vào mắt khiến não bộ ngừng hoạt động, rơi vào trạng thái đình trệ

Máy bay trực thăng?

Ừ, không sai đâu, mắt cô không kém đến thế

Có 5 6 cái máy bay trực thăng trên sân thượng, tạo nên một cảnh tượng cực kì hoang đường, nhưng cũng vô cùng hoành tráng

Chúng còn là loại máy móc tiên tiến nhất, loại cực phẩm đấy!

Còn có...một hàng dài vệ sĩ ngay ngắn. Tên nào cũng cao lớn, mặc đồ đen và đeo kính râm

Đến...Đến ám sát cô à?

Cô phải chết rồi sao? Cô còn trẻ như vậy!

Mấy người này...nhìn thế nào cũng giống như thuộc hắc đạo, cô lúc nào liền chọc vào hắc đạo?

Shit, đến cả Tô Hiền có thay Kì Vũ Nhiên trút giận đến ám sát cũng không thể sử dụng đến mức này

Người đằng sau, chắc chắn phải có bối cảnh thâm sâu, cực kì thâm sâu

Rốt cuộc là ai?

Trong lúc Lam Diệp Phù đang không có đầu óc suy diễn lung tung, một tên áo đen tiến lên, cực kì quý tộc và lịch sự cúi người xuống, đưa một tay lên trước ngực

" Xin phép tiểu thư!"

Hắn nói xong, liền lấy hộp chocolate trên tay cô

À, hóa ra hắc đạo đến cướp chocolate của cô à?

Cái quái gì đang diễn ra vậy?

Thế giới quan của cô bị phá hủy rồi!

Tên áo đen xong nhiệm vụ, từ từ bước về phía một cái trực thăng gần đó nhất, đưa cho người ngồi trong đó

Cô suy nghĩ, tên đó chắc chắn là boss!

Thường thường thì lão đại hắc bang trong mấy cuốn tiểu thuyết cô đọc có hình dạng xấu xí, vừa béo ú vừa lùn, lại còn hoang dã thoát tục, nữ nhân chất động

Vô cùng kinh tởm chứ?

Tên boss này, lại đáng đáp rất được!!

Cực kì anh tuấn tiêu sái, mặc dù cô không nhìn thấy rõ

Hắn đang ngồi, vắt chéo chân, một tay chống đầu, một tay cầm cái hộp của cô

Còn mang một cặp kính râm

Bộ dạng đủ làm điều đứng bất kì nữ nhân nào, kể cả cô nhìn liền có chút mê mẩn

" Rất vui được gặp" Nam nhân lên tiếng, giọng nói câu hồn nhiếp phách

Sau khi hắn ngắt lời, mấy tên vệ sĩ liền nhảy lên trực thăng

Sau đó đi luôn

Một vụ cướp đến bá đạo, cực kì trắng trợn

Thiên Phi!

Có hơi khác so với trong điện thoại, nhưng cô chắc chắn đó là giọng của cậu

Thiên Phi gọi cô lên đây để cướp chocolate của cô?

Sau khi ý thức được, cô mới ngửa đầu lên trời, noi những chiếc trực thăng vừa khuất, kêu to:" TÊN KHỐN KIA! TRẢ BỮA TỐI LẠI CHO TÔI!!!!!!!"

— — — — —

" Chuyện gì vậy?" Lá Tiểu Vũ chọt chọt ngón tay vào khuôn mặt bơ phờ của Lam Diệp Phù

" Thất tình à?" Tiểu Ánh trêu chọc

" Đúng rồi, chocolate ngày lễ tình nhân có đến tay soái ca không?" Phùng Như Hương hưng phấn hỏi

Sở dĩ nhỏ mạng khuôn mặt như vậy có lẽ là vì đã tặng được chocolate cho Kiên Khả, mặc dù cậu ta bắt quá chỉ là nhận thôi

" Có" Cô ù rũ trả lời

" Biết ngay mà!"

" Có cái mặt cậu!!" Lam Diệp Phù bật dậy

Ha ha, hôm qua cô làm liều liền phải ăn mì đấy. Đến hiện tại đói chết đi được!!!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Chèn ép

" Như thế nào? Nhị ca! Huỳnh đem lực lượng lẫn lợi hơn 2000 cây đến đây chỉ để đòi chocolate thất tịch thôi à?" Tư Thiên Vũ tinh nghịch lấy chân xoay xoay cái ghế đây, khuôn mặt ngây ngô hỏi Nam Cung Tử Phi

Tư Thiên Vũ mặc chiếc áo khoác cũng chỉ cho hai tay vào, hờ hững đến nửa lưng, đứng chuẩn tiểu bạch kiếm

" Không phải còn nhân tiện giúp đỡ cậu luôn sao?"

" Đó không phải lí do chính đâu nhĩ?" Tư Thiên Vũ làm bầm " Lục lão tam nói đệ đẩy lịch trình làm việc ở Việt Nam lên sớm hơn tận 1 tháng, nhị ca chắc phải biết chứ nhĩ?"

" Như thế nào? Không phải cậu đang có dự án xây dựng khu nghỉ mát sao? Không cần tôi giúp à?" Nam Cung Tử Phi nói sang chủ đề khác

" Có có chứ" Tư Thiên Vũ tươi cười lấy lòng, mặc dù biết cậu không nhìn thấy " Đệ gặp chút rắc rối về vấn đề thu mua một mảnh đất ở hướng Tây Bắc. Nếu được thì nhị ca giúp đệ can thiệp buổi đầu thầu ngày mai nữa đi?"

" Cũng được" Cậu thờ dãi " Mà Tư Thiên gia có phạm vi thế lực lớn ở Việt Nam nhĩ? Cậu chèn ép Kì gia giúp tôi một chút có được không? "

" Kì gia? Đắc tội gì với nhĩ tẩu sao?" Bởi vì không thể đụng đến Nam Cung Tử Phi, nên Tư Thiên Vũ suy diễn, chỉ có thể là đụng đến cô gái kia ở Việt Nam

Hắn hiểu, Phi ca nói là chèn ép, thực chất là khiến cho bọn họ suy bạn đến mức gia tán

Hắn liền cố gắng từ từ tra tấn bọn họ vậy. Dù sao, Kì gia đối với một đòn của Tư Thiên Vũ hẳn còn không đỡ được

" Biết đâu đấy!" Cậu không màng đến cách xưng hô của ai đó, vẫn tiếp tục nghe một chút tư liệu

Bởi vì không thể nhìn thấy, nên cậu cần có người trợ giúp đọc tài liệu. Phong Triệt đảm nhiệm vai trò này đã đi theo cậu 5 năm

Tại phim trường

Tang Du bọc đọc chửi rủa

Con mẹ nó! Tử Phi cư nhiên trả thù gây khó khăn cho anh trong làng giải trí

Hắn ta liền cho người gây khó dễ, khiến anh gần đây đóng phim đều không yên

Không phải anh ta chỉ gửi ảnh cho Lam Diệp Phù thôi sao? Có gì sai? Tại sao lại chèn ép anh? Không cam lòng, anh không cam lòng

"Lâm Lâm, cô tha cho tôi đi!" Tang Du van nài "Cô biết đấy, diễn viên là nghề nghiệp vô cùng vất vả. Cô lại gây khó khăn cho tôi, có phải hơi quá đáng hay không? Cô nói xem, tôi vốn không làm gì sai, tại sao lại đến nông nỗi này?"

"Cái này là lệnh của thiếu gia, tôi không cãi được" An Lâm nghiêm túc nói, không hề bị dă động bởi lời nói của Nam Cung Tang Du

An Lâm rất có khiếu làm diễn viên. Nếu với Tang Du là đại minh tinh nổi danh trong giới giải trí có thể khó so sánh. Nhưng cô có khí chất áp đảo vượt trội, nếu sớm theo ngành giải trí, cô đã làm nên tên tuổi

"Cậu ngu vậy! Ai bảo tự dưng mang rắc rối cho Lam tiểu thư, thiếu gia không làm gì cũng bị ăn năn" An Lâm điềm nhiên, lãnh đạm cao nhả như tuyết tháng mười hai

"Tôi làm sao đoán trước được! Không phải chỉ muốn giúp bọn họ sao?" Nam Cung Tang Du xù lông

"Đây là lệnh của thiếu gia!" An Lâm liền đưa ra lý do chủ chốt nhất

Lệnh của Nam Cung Tử Phi!

Hắn là ai, anh liền hiểu rõ

Tầng lớp nhân tài trong tương lai có thể một tay che trời

Hắn chưa trực xuất anh ra khỏi làng giải trí là may lắm rồi!

Coi như có chút niệm tình cũ!

"Cậu trực tiếp cướp luôn à?" Lục Niệm Dạ thốt lên, khóe miệng giật giật. Cách làm việc của tên này....

"Thì sao?" Nam Cung Tử Phi thắc mắc

"Tôi chắc chắn rằng Lam tiểu thư sẽ không thích đâu" Anh đỡ chán

Người có thể làm chocolate ngày lễ valentine chỉ để dành cho bữa ăn sẽ không vui vẻ khi bị người khác lấy mất

"Không phải đây là cách tốt nhất để giải quyết tất cả vấn đề cô ấy đưa ra à? Mà không phải cậu nói Tiểu Vũ đẩy lịch trình công việc để tôi nhân tiện

Đến Việt Nam sao?"

"Đúng là như thế. Nhưng ít nhất cậu phải lấy một cách tử tế chứ, ai biết được cậu lại trực tiếp cướp luôn. Còn mang lực lượng như thế kia hù dọa cô ấy" Lục Niệm Dạ đỡ trán ảo não

"Thế...à..." Nam Cung Tử Phi nói nhỏ

Hắn không giỏi về mấy vấn đề này, cũng chưa ai nói hắn về phong cách làm việc

Lần này, hi vọng tiểu Phù đối với hắn không quá bất mãn

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Bớt vô sỉ

"Là sao?" Tống Nhược Vy thắc mắc

"Mình đâu có tiền gửi đồ đường quốc tế chứ. Đương nhiên là hắn tự tiện lấy rồi" Lam Diệp Phù nằm dài trên bàn

"Tự tiện lấy? Là ý gì?"

"Hắn trực tiếp lên sân thượng nhà mình cướp đồ đó!!!" Cô đứng bật dậy, vẻ mặt bức bối "Con mẹ nó, lại còn dùng mấy cái máy bay trực thăng loại cực phẩm, còn tưởng bị ám sát cơ"

Others:....

Gió ở đâu thế nhỉ?

" Hôm qua tớ còn phải cắn răng ăn mì đấy. Cậu biết mà, tớ rất ghét mấy món mì, sự khỏe cũng có tốt đâu"

Sức khỏe không tốt mà ăn chocolate thay bữa trưa, có thể bớt vô si không?

" Quả đúng là soái ca, vừa có nhan sắc cực phẩm vừa giàu như vậy. Lại còn theo đuổi cậu, sung sướng quá nha"

" Cậu có cảm thấy tớ đang vui không?" Lam Diệp Phù khinh khinh nhìn bọn họ

" Hẳn ít nhất cũng phải giàu hơn Tô Hiền! Cậu được nhờ vả rồi nha. Có chỗ dựa vững chắc như vậy"

" Ai nha, lãng mạn quá đi! Tớ cũng muốn được yêu xa quá!"

Lạc đề hết rồi!

Cô là đang bức dọc than thở, tại sao lại thành đang khoe khoang rồi

" Bá quá đi, vậy mà đến tận cửa đòi quà của nữ nhân! Đến ngày valentine trắng nhất định phải đòi gấp vạn đó nha!" Phùng Như Hương ôm má ghen tỵ

Lam Diệp Phù thở dài

Thiên Phi quả nhiên như lời hần nói, giàu như vậy!

Cô cũng có chút không ngờ, cậu có gia cảnh thâm sâu đến như vậy

Kể ra thì...cảnh tượng hôm qua cũng có chút ngẫu đấy!

Mà thôi kể đi, coi như cho cô đỡ xoắn xuýt, cũng đến tay người ta rồi

Một ngày lễ tình nhân cũng cứ thế trôi qua

Hôm nay, đã là ngày 15, vài ngày nữa cô sẽ được đến Mỹ, sẽ được gặp rất nhiều người cô muốn

Cũng có thể thưởng thức hương vị của nước Mỹ nữa

Mong chờ quá đi!

" Cậu đã tỏ tình với người ta chưa vậy?" Mặt Lá Tiểu Vũ nham hiểm

" Tỏ tình?" Cô giật mình một cái

" Chứ còn gì?" Phùng Như Hương hai tay chống hông" Không biết soái ca thứ nào, nhưng cậu thì chắc chắn phải động tâm! Làm gì có ai đứng trước một người như thế lại có thể giữ cho tâm tình yên tĩnh được!"

Tỏ tình?

Cái vấn đề này...hơi quá xa rồi!

" Thế nhưng...tiểu Phù à, cậu nên nhớ..." Giọng nói của Tống Nhượng Vy bất chợt vang lên, lại cố ý kéo dài, làm cô giật mình" Cậu một mực khẳng khẳng bản thân theo chủ nghĩa độc thân à nha"

"À ha..."

" Cậu cũng đã hứa nếu kết hôn sẽ đem toàn bộ của hồi môn cho bọn tớ nhớ không?" Tống Nhượng Vy tiếp tục " Cho nên cậu nhất định nói phải giữ lời đó nha, nhất định phải giữ lời a"

Cô nàng nhún mạnh mấy từ cuối

Kì gia

Kì Vũ Nhiên ăn mặc lộng lẫy, trang điểm cẩn thận cho cuộc hẹn với Tiêu Hiền

Bước những bước chân yếu đuối xuống từng bậc cầu thang, cô nở nụ cười tự mãn

Chỉ có cô xứng đáng có được cuộc sống như vậy. Giàu sang và tràn đầy sự sung dịch

Đẹp hơn cô thì thế nào? Lam Diệp Phù vĩnh viễn không có được những thứ này

" Cha!" Kì Vũ Nhiên mềm mại ôm lấy cổ Kì Sơn

" Con gái à.." Kì Sơn vốn là đang một bộ dạng một mối đau đầu, về mặt phút chốc liền trở nên ôn hòa

Kì Vũ Nhiên thấy vậy mỉm cười một cái, quan tâm hỏi " Cha, người có việc gì một mối vậy? Có gì cứ giao cho Hiên ca ca giải quyết đi"

" Ha ha, sao có thể được? Con còn chưa gả vào Tô gia đâu!" Ông trêu chọc, sau đó sắc mặt liền trở nên trầm trọng" Ta đang gặp chút khó khăn, có kẻ trong bóng tối chen ép Kì gia chúng ta"

Là một kẻ đánh sợ. Hắn giống như nắm giữ sợi dây sinh tử của Kì gia, chỉ cần tùy ý vung nhẹ một cái liền có thể dễ dàng cướp đi nhiều sinh mạng

Kì Vũ Nhiên vẫn bình thản " Thế cho nên cha mới phải dựa vào Tô gia. Người xem, Tô gia là gia tộc lớn nhất Việt Nam. Hiên ca ca còn là con rể tương lai của người đó"

" Ta e là không được. Kẻ này...có lẽ phải có bối cảnh cực kì thâm sâu và đáng sợ. Tô gia sợ rằng có can thiệp cũng không thể giải quyết!"

Kì Vũ Nhiên biến sắc

Rốt cục là kẻ nào?

Bạn đang đọc truyện *Chi Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Nước Mĩ hoa lệ

" Đã tra được kẻ nào chưa?"

Kì Sơn mong chờ hồi thư kí vừa mới tiến vào

" Giám đốc! Kẻ đó có vẻ không quá cố ý che giấu tin tức, nếu không tôi cũng không thể điều tra! Có vẻ đó là người đến từ một đại gia tộc trên thế giới!"

Vị thư kí đau đầu, mặt mày xám xịt nói

" Cái gì?"

Kì Sơn đứng bật dậy

Sét đánh ngang tai, cái gì là đại gia tộc trên thế giới?

Ông ta từ lúc nào chọc vào người có bối cảnh như thế?

Việt Nam chỉ là một đất nước nhỏ. Thế giới? Cái từ này khủng bố đến mức nào?

" Dạo gần đây doanh thu của chúng ta đột ngột giảm sút trầm trọng, hàng hóa bán ra lỗ vốn mặc dù đã giảm giá đến mức thấp nhất; nhiều nhân viên xin nghỉ làm, công ti đã mất đi nhiều nhân lực và bộ phận trọng yếu. Tình hình này, chúng ta khó có thể duy trì được Kì thị phát triển rực rỡ như trước"

" Nhầm...nhầm thôi! Làm sao có thể như thế được?" Kì Sơn đứng còn không vững

" Giám đốc! Tôi sợ rằng chúng ta đã chọc phải người không đáng chọc"

" Tô gia! Đúng rồi, còn có Tô gia! Tô Hiên nhất định sẽ giúp!" Kì Sơn vội mặt quay sang Kì Vũ Nhiên " Con gái, con là niềm hi vọng duy nhất của Kì gia!"

Kì Vũ Nhiên sắc mặt trắng bệch

Tô gia?

Đó quả thật là một gia tộc lớn

Tập đoàn Tô thị là tập đoàn lớn mạnh nhất Việt Nam!

Nhưng thế thì sao? Việt Nam thì như thế nào, chỉ là một đất nước nhỏ, sao có thể so sánh với các đất nước cường thịnh khác vào thời điểm này?

Lại còn là một gia tộc phú khả địch quốc. Cho dù Hiên ca ca có yêu cô ta cũng không dám làm cả gia tộc liên lụy đến chuyện này

Kì Vũ Nhiên điềm đạm đáng yêu nhìn cha mình " Cha! Chắc chắn mọi việc không nghiêm trọng đến như thế, phải có cách giải quyết. Anh Điềm, anh tra lại xem, biết đâu chỉ là một kẻ mạo danh nào đấy chán ghét chúng ta thì sao?"

Cô ta mơ hồ cảm thấy, chuyện này đối với cô ta có liên quan mật thiết

Cô ta đã chọc phải người nào?

Trung tâm Anh ngữ

Lam Diệp Phù hưng phấn thu xếp hành lí, chuẩn bị ra sân bay

Nước Mĩ! Ta đến đây!

Nước Mĩ có hai Washington: thủ đô Washington D.C ở ven Đại Tây Dương và tiểu bang Washington ở ven Thái Bình Dương

Từ tháng 3 đến tháng 11, thủ đô Washington theo múi giờ thứ 20, hay múi -4 sau Hà Nội 11 giờ còn tiểu bang Washington theo múi giờ 16, hay múi -8 sau Hà Nội 15 giờ

Khoảng cách đường chim bay từ Việt Nam (tính từ Hà Nội) tới Mĩ(USAR Central) là 13.359 km, tương đương 8300 dặm

Do Trái Đất có đường kính trung bình là 12.600 km nên coi như Việt Nam và Mĩ chênh nhau nửa vòng Trái Đất

Bên này là ngày, bên kia là đêm và ngược lại

Bay từ Việt Nam tới Mĩ ít nhất cũng từ 17 đến 20 tiếng, gần 1 ngày

Lam Diệp Phù thích thú

Điểm tiện lợi nữa là...ở Việt Nam, không có hãng bay nào khai thác chuyến bay thẳng sang Mĩ mà phải quá cảnh ít nhất 1 nước. Thông thường, đối với những du khách Việt Nam thì thường hay chọn bay một số hãng hàng không quen thuộc như Eva airline và china airline vì thời gian transit tương đối ngắn, giờ khởi hành, món ăn, thời gian bay,... phù hợp với thói quen của đại đa số người Việt Nam.

Như vậy, suốt lộ trình đi, cô còn có thể dừng chân tại một số các nước khác

Quá tiện nghi rồi!

Trên máy bay

" Yesterday I had dinner with...ah.." Một đứa trẻ của trung tâm non nớt nói chuyện với Shylir, bỗng nhiên ngáp ngừng rồi quay sang nói với Lam Diệp Phù " Rau muống trong tiếng Anh là gì ạ?"

Cô ngáp ngắn ngáp dài, có vẻ như tối hôm qua cô đã hưng phấn đến mức không ngủ nổi

Liếc nhìn đứa trẻ, cô cau mày

Mấy cái tên đấy thì làm gì có tên tiếng anh chứ?

Mặc dù muốn nói vậy, nhưng cô vẫn là nuốt vào trong cổ họng." Em có thể suy luận logic kiểu word-by-word ấy. Em có thể gọi nó là M-drink vegetable"

Hay đấy chứ! Dù sao Shylir cũng có hiểu đâu, nói thế cho mấy đứa trẻ đỡ xoắn xýt (Au: volunteer không nên dịch lung tung à nha!)

" Giã cây ạ?" Đứa trẻ hỏi tiếp

" Fake dog!" Suy luận thực là thú vị

" Tea milk...etou, trân châu là gì ạ?"

"Đã bảo là cứ dịch từ với từ đi, coi nào, em có thể gọi là buffalo foot"

Có một điều là, đồ với một số từ tiếng Việt, Lam Diệp Phù cũng không hiểu rõ

Còn Shylir cũng chưa từng ăn qua mấy món này, cũng chỉ định nghĩa nó là mấy món ăn. Cô cảm thấy mấy món ăn Việt Nam thật thú vị, thật độc đáo, cảm nhận thấm'ss thía'ss được bản sắc văn hóa dân tộc muôn hình muôn vẻ của Việt

Có vẻ như Lam Diệp Phù đã vô tình như cô ý làm nên một cái gì đó thật vĩ đại

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Nước Mĩ hoa lệ(2)

(Aư: chán truyện hết r à?)

Nước Mĩ

Lam Diệp Phù có chút hơi say máy bay

Thế nhưng, cô rất nhanh lấy lại được khí sắc sau 17 tiếng đồng hồ bay lượn

Ở việt bây giờ là 5 giờ chiều, và hiện tại đáp xuống ở thủ đô Washington mới là 6 giờ sáng cùng ngày

Bởi vì còn đang sớm, nên trước mắt mọi người dự định về khách sạn nghỉ ngơi một chút rồi sẽ đi tham quan sau 2 tiếng

Hít thở chút không khí trong lành, Lam Diệp Phù cảm nhận sâu sắc sự tự do

Thế này mới là sống chứ!

Cô rất thích được đi du lịch

Để coi...đây là đất nước thứ 3 cô đặt chân tới. Nghĩ nghĩ một chút, cô liền gạch đi nước Mĩ trong hàng dài danh sách các nước muốn khám phá nơi sở tay

Kéo chiếc vali to kệch, cô nhanh chân bước về khách sạn

Quả nhiên vẫn là trung tâm có tiền, ở hẳn một cái khách sạn cao cấp nha! Cô còn chưa lần nào được ở khách sạn

Thế nhưng vẫn là nên đi theo đoàn, cô rất dễ bị lạc đường mà

Phòng 505

Đầu tiên, chuyến tham quan mở đầu ở điện Capitol với lối kiến trúc mái vòm đẹp nhất thế giới, đây là một trong những địa điểm du lịch nổi tiếng ở Mĩ

Tiếp theo là phòng trưng bày nghệ thuật quốc gia-điểm đến của những người yêu nghệ thuật cổ điển. Nơi đây thu hút du khách không chỉ bởi địa danh du lịch đẹp ở Washington mà còn bởi nó trưng bày rất nhiều bức họa của các danh họa nổi tiếng, như Da Vinci, Johannes Vermeer...và nhiều nhà làm nghệ thuật lừng danh khác làm đa dạng kho tàng của phòng trưng bày nghệ thuật

Để tiện lợi về việc tìm hiểu văn hóa truyền thống và người dân Mĩ, chuyến tham quan tiếp tục ở bảo tàng quốc gia về người bản địa

Bảo tàng với tên khoa học là National Museum of the American Indian, là địa chỉ lí tưởng khi muốn tìm một bức tranh sinh động nhất về người bản địa Mĩ gồm nghệ thuật, văn hóa, lịch sử và cả ẩm thực

Thuộc hệ thống viện bảo tàng Smithsonia, bảo tàng trưng bày những hiện vật của người bản địa từ trong quá khứ đến hiện tại

Cô còn được thưởng thức ẩm thực của họ tại ngay nhà quán cà phê Misitam Native Foods với bánh mì, thịt nướng cùng các món truyền thống khác

Dù nói khẩu vị của người dân từng quốc gia nói chung và của từng người nói riêng có một sự khác biệt lớn, nhưng Lam Diệp Phù đối với hương vị món ăn của Mi vẫn rất hưởng thụ

Cô vốn là người tham ăn mà!

Đoàn còn tham gia tour đi bộ vòng quanh National Mall, bắt đầu tại góc tây nam của đường 15 và đại lộ Constitution và cuối đài tưởng niệm Lincoln. Nơi này không hẳn là hoàn toàn miễn phí mà bạn có thể trả tiền tùy theo độ thỏa mãn sau hai tiếng đồng hành cùng hướng dẫn viên và tất nhiên ai cũng sẵn lòng để lại một chút chi phí

Nước Mỹ thật hoa lệ!

Trong 8 địa điểm du lịch nổi tiếng ở Washington D.C, cô đã trải nghiệm sáu thứ trong số đó. Điện Capitol, khu phố National Mall, Lincoln Memorial, phòng trưng bày nghệ thuật quốc gia, Adam Morgan, khu phố sầm uất Connecticut

Chỉ còn lại hai địa điểm cô còn chưa tới, nhà trắng và phố tình yêu nổi tiếng ở George town

Hay thật, rõ ràng là chuyến đi với mục đích cao cả phục vụ bổ sung trí hiểu biết. Vậy mà một người ngoài cuộc như cô lại có thể du lịch tận hưởng thoải mái thế này!

Đúng rồi, dù sao cũng hẹn gặp Thiên Phi. Với tính cách của cậu khẳng định sẽ để cho Lam Diệp Phù lựa chọn địa điểm

Chi bằng nhân dịp này cô tranh thủ đi nốt hai nơi còn lại đi!

Nhà trắng thì không được rồi.

Ai lại hẹn gặp mặt ở nhà trắng bao giờ?

Loại! Để lần khác cô bảo anh trai dẫn đi vậy. Dù sao thì trước mắt cô cũng muốn đi thăm gia đình đã mà.

Bọn họ hiện tại còn ở tận Las Vegas

Thế nhưng... Còn lại chính là...

Phố tình yêu nổi tiếng ở George town!

Khung cảnh ở đây rất đẹp, cô thích!

Chọn!

Bạn đang đọc truyện *Chi Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Anh em gặp mặt

Lam Diệp Phù đang trên đường đi thăm gia đình

Bởi vì sau khi trung tâm đi tham quan liền là buổi trưa, nên cô xin phép vắng mặt

Có lẽ cô sẽ ở lại nhà khoảng vài ngày

Cô mong chờ được gặp lại cha mẹ và anh trai quá a!

"Have a good day!" Tài xế thân thiện quay xuống. Có lẽ đã đến nơi, chiếc xe dừng chuyển bánh

Lam Diệp Phù mỉm cười một cái, rất nhanh bước xuống xe

Đứng trước cửa một căn biệt thự kiểu dáng phương Tây, cô cảm thấy từng đợt gió thổi qua

Lam Y - anh trai của cô đang đứng trước cửa cùng một hàng nữ hầu, bộ dáng lịch thiệp cởi mở có nhiều phần thân thiện. Ngũ quan tựa điêu khắc, phong thái phóng khoáng lại cử chỉ lịch sự, đứng chuẩn một quý ông!

"Welcome home, Jena-sama!" Đám nữ hầu đồng loạt cúi xuống

"Chào mừng về nhà, em gái! Trông em càng ngày càng lộng lẫy" Anh trai tươi cười nói

Bình thường Lam Y rất hay trêu ghẹo cô rồi bị ăn đập, thế nhưng thói quen vẫn khó sửa

Trước đây anh trai nói anh đang ở Las Vegas, thế nên cô cứ nghĩ cả gia đình cũng ở đây. Xem ra cô nhầm rồi, họ thực chất đang ở ngay thủ đô Washington này. Nếu không, cô phải bay đến đó vượt suốt 3.320 cây số a!

Lam Diệp Phù trực tiếp dùng phong thái thực's nữ's nhất để bước vào trong, cô cảm giác như chính mình đang bước trên thảm đỏ

Trực tiếp phớt lờ đi bộ dạng ngán ánh hào quang của anh trai, cô thản nhiên như chưa từng gặp ai. À không, cô vẫn thản nhiên đáp lại mấy nữ hầu

Lam Y - một thân quần áo chỉnh tề, tóc vàng chói lóa, ánh hào quang bắn ra như pháo hoa - hiện vẫn giữ nguyên bộ dạng một tay giơ lên, cô đơn đứng ở đó

"Mẹ!" Đầu đó giống như là ở trong nhà, lúc nào đó giống như chỉ vài giây sau, anh nghe thấy em gái nhỏ đang cực kì phấn khích chào hỏi Yên Thi Na (Irina)

Yên Thi Na là một nữ Anh quốc, bộ dạng giống như mới 30 tuổi. Bởi ngoại hình được chăm sóc rất tốt, nên người ngoài khó nhận ra tuổi thật

Tất nhiên, làm sao mà mới 30 được, anh trai cô đã 24 tuổi rồi mà!

"Rất vui được gặp con, Jena! Lâu lắm rồi mới được nhìn thấy con!" Mỗi khi bình thường nói chuyện, gia đình cô thường dùng tiếng Trung. Có lẽ là bởi vì khi cha mẹ yêu nhau thì thường hay nói chuyện theo ngôn ngữ của cha. Cho dù sống ở Việt Nam lâu năm nhưng họ chỉ dùng tiếng Việt để giao tiếp với người ngoài

Thế nhưng, cô vẫn rất thích người Trung. Vì một cái *beep gì đấy mà cô chỉ xem gia đình giống như những người Việt nói tiếng Trung thôi

Trái ngược với sự thản nhiên và vui mừng của mẹ, cha cô có một khuôn mặt đầy khăm nhọ nhìn cô

Lam Diệp Phù cười gượng, cha cô vốn là có chút khó tính và hơi kì quái

"Ừ, rất lâu! Lâu đến nỗi ta quên mất mặt nó trông thế nào rồi!" Lam Chi quay sang đọc báo

Cha đại nhân, con biết là người giỏi văn ạ! Người thực biết cách sử dụng biện pháp nói phóng đại!

Cô quay ra phía cửa, nói vọng ra một câu nửa Nhật nửa Trung (Au: Nó hơi bị loạn ngôn ngữ, thông cảm)

"Anh trai - san, anh đứng ngoài đó lâu quá cẩn thận bị cảm lạnh đấy!"

Con hàng nào đấy cực kì máy móc quay sang nguồn vừa phát ra âm thanh, về mặt còn khăm lọ hơn cả cha khi nãy

Gì thế, mặt cô kinh khủng thế cơ à?

"Ngươi còn biết thế cơ à? Tại sao chỉ có anh mày bị lãnh nhạ? Why? Tội đã tạo nghiệp chướng gì?"

"Đáng đời!" Đứa em gái đáng kính nào đó chỉ phun ra hai chữ

"Mẹ nó! Ngươi là mồm chóá đéch thế nào phun ra được ngà voi a!" Nói xong câu vô lễ nào đấy, anh trai mẩu mực trực tiếp bị ăn đập

"Thôi được rồi! Ngồi vào nhà đi! Anh em lâu ngày không gặp âu yếm nhau như thế là tốt!" Yên Thi Na che miệng cười

Âu yếm cái shit! Mất mẹ có vấn đề à?

Rõ ràng là cảnh tượng anh trai nằm xụi lị dưới đất còn em gái thì cực kì anh hùng hảo hán dẫm lên trên mà?

"Chả mấy khi mới gặp nhau! Chúng ta vào nhà tâm sự chút đi!"

"Được ạ! Mẹ đại nhân!" Lam Diệp Phù cực kì dịu dàng đỡ Lam Y dậy, còn cực kì thân thiết dặt tay vào nhà

Lam Y nhìn khóe miệng liến giết giết. Mẹ nó, tên này trở mặt còn nhanh hơn lật sách!

Cả bốn người ngồi yên vị trên ghế sofa, thoát tiên thì ông bố vĩ đại nào đấy đang cầm cổ đọc tin tức, còn ba mẹ con còn lại thì yên lặng ngắm dung nhan của nhau và trò chuyện bằng biểu cảm đập khuôn trên mặt

"Có thôi đi không? Nói cái gì thì nói a!" Lam Y không chịu nổi bầu không khí tĩnh lặng, lập tức lên tiếng phá đám

"Cha nó, chúng ta đang trò chuyện thân mật kiểu gia đình đấy!"

"Thế à!" Lam Chi hạ tờ báo xuống, như thể trực chờ câu nói này, nhưng vẫn rất chậm rãi ngẩng đầu lên. Bởi vì với tính cách tsundere mẫn tính, ông không cho phép bản thân phá hỏng hình tượng cha già vĩ đại của tụi nhỏ " Đạo gần đây công ti thế nào?"

"Cha! lâu ngày mới gặp. Cha không thể hỏi con cái gì được..." sao

Lời còn chưa nói hết, Lam Diệp Phù liền bị cướp mất " Kết quả học tập ta biết, tình trạng ăn ở đã có người thông báo, cuộc sống xung quanh ta đểch cần nhòm cũng đoán được, đến cả nhãn hiệu giấy vệ sinh ta cũng know. Vì cái gì ta phải hỏi?"

À ha, rõ ràng là có quan tâm cô! Cái thái độ ngoài lạnh trong nóng thế là thế nào?

" Công ti vẫn thế " Lam Y chậm rãi nói, hồi phục lại phong thái của quý ông, với ánh hào quang bắn ra như đèn điện cao áp Metai halide công suất 400W sản xuất theo tiêu chuẩn IEC598 (Sorry, Au đội Lí mà)

" À, lần trước con hân hạnh được gặp một trong tứ đại gia tộc - Lục Niệm Dạ, còn vinh hạnh được nghe tên vương tử của Nam Cung gia tộc. Có lẽ con đã dùng hết may mắn cả đời rồi!" Lam Y trông giống như hạnh phúc khóc ròng, ánh hào quang lập tức trở thành ánh sáng le lói của đom đóm trong nhà vệ sinh

Thế nhưng, nếu anh ta biết được em gái có quan hệ với người như thế, có phải sẽ đem Lam Diệp Phù thờ phụng như Đức Thánh chúa trời, đúc tượng bằng vàng ròng và trưng bày ở bảo tàng triển lãm của người Hi Lạp không?

Phụt

Lam Diệp Phù vừa nghe thấy cái tên liền phun ra ngụm trà vừa uống vào

" Lục Niệm Dạ?" Không phải tên lần trước tự xưng là bạn của Thiên Phi gọi cho cô chứ?

"Một trong tứ đại gia tộc?" Về mặt của cô phút chốc liền trở nên trầm trọng " Đó là cái gì?"

" Người không biết?" Lam Y nhìn Lam Diệp Phù với một vẻ mặt khăm lẹ " Có cần trao giải thưởng 'IQ quốc dân' cho người không?"

Chẹp, nghe giọng điệu của anh trai trông có vẻ đó là một thứ gì đó vô cùng to lớn

Lần trước là Nam Cung Tang Du, lần này là Lục Niệm Dạ

Sao cảm thấy càng ngày mình càng chọc phải phần tử khủng bố không nhỉ? May là Thiên Phi cũng không giàu đến mức như thế?

Chắc vậy!

Nếu như Nam Cung Tang Du biết được Lam Diệp Phù biết gì, anh sẽ trực tiếp khinh bỉ

Tên nhóc đó không giàu thì trên đời này giàu không phải là một khái niệm à?

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Đạo của ông đâu?

"Đại loại là mấy gia tộc lớn nhất trên một khu vực lãnh thổ nào đấy, làm chủ giới kinh doanh, văn hóa, giải trí,...; nắm giữ thị trường chứng khoán, khu nghỉ mát, ngân hàng, bệnh viện,... lớn nhất; thu nhập năm cực khủng; có sức ảnh hưởng đến tình hình kinh tế châu Á, châu Âu? Đúng chứ? Hay là không vĩ đại như thế?" Lam Diệp Phù dựa vào mấy kiến thức đã đọc, nêu vấn đề

" Còn vĩ đại hơn cả thế, gấp nghìn lần triệu lần người tương tượng " Lam Y nói tiếp " Còn có làm chủ hắc đạo, bạch đạo và lưỡng đạo. Với lại không phải một khu vực lãnh thổ, mà là cả thế giới"

"Ồ thế à!"

"Ồ thế à? Người không thể biểu lộ sự kinh ngạc hay khâm phục được à? Như thế, anh mày đã gặp được một vương tử trong số bọn họ, là người của Lục gia đấy, Lục gia đấy! Có cần anh thông nào họ người một chút không?"

"Tùy" Lam Diệp Phù đối với cái này có chút tò mò

Tại vì...mấy cái này hay có trong ngôn tình a!

Chep, nếu lấy được ý tưởng, cô có thể viết được vào trong tiểu thuyết nữa đó!

Mặc dù là viết thì nghe không dã man lắm, nhưng cô biết ngoài đời bản thân nên chọc vào mấy người này

"Tứ đại gia tộc, gồm có 4 gia tộc lớn" Lam Y bộ dạng nghiêm túc giải thích, thế nhưng thực ra chỉ là làm điệu bộ

"À, em biết. Nghe tên thôi em cũng biết là 4 gia tộc lớn" Em gái thờ ơ nói

"Im lặng, anh người đang cảm xúc dâng trào!" Con hàng nào đó tiếp tục "Trong đó Lục gia là đơn vị cấu kết rộng rãi nhất, chuyên giao lưu với các gia tộc lớn khác trên thế giới. Lam gia chúng ta cũng được coi là một thế lực lớn ở Mĩ, nên anh mới vinh hạnh được gặp anh ta" Lam Y hai mắt sáng long lanh

"Hiểu rồi hiểu rồi" Lam Diệp Phù gật đầu ra vẻ hiểu biết, cặm cụi viết "hóa ra là như thế à? Thảo nào đến giờ anh vẫn chưa có bạn gái. Chắc, xu hướng giới tính luôn luôn bất ngờ"

"Người...câm miệng! Anh người thẳng nhé, thẳng lắm luôn ấy, THẲNG kinh khủng luôn!"

"Bạn gái đâu?"

Lam Y á khẩu

Quả nhiên...vẫn không thể cái tay đôi với con bé này

Hai từ 'bạn gái' là nổi đau thâm kín nhất trong lòng anh

Mặc dù với nhan sắc này thì kiếm bạn gái cũng dễ thôi, thế nhưng anh là chưa thật lòng yêu ai cả

Một nửa của anh...đang ở đâu? Em đã trôi dạt về đâu? (Au: động lực của au...đang ở đâu? Người đã trôi dạt về đâu?)

"Tiếp?"

"Tiếp theo có Tư Thiên Vũ của Tư Thiên gia, nghe nói gần đây anh ta về Việt Nam công tác. Tư Thiên Vũ là một thiên tài y học. Trong 4 người này thì hẳn trông có vẻ ngây thơ thuần khiết nhất"

"Hiểu rồi hiểu rồi" Cô em gái nào đó lại gật gật đầu "Hóa ra anh là thích tiêu thụ như vậy. Lại còn có sở thích biến thái. Chắc, sở thích của con người luôn luôn bất ngờ mà"

Đơ

Hình tượng anh trai đang bị phá hủy một cách trầm trọng, mặc dù...ngay từ ban đầu nó đã không hoàn hảo

Dao đâu? Ta muốn chém chết con bé này

"Tiếp?"

"Vân Tử Hy của Vân gia là người lạnh lùng trầm tính và hơi khó hiểu, hoạt động khá phức tạp nên anh khó có cơ hội gặp. Anh ta là thiên tài mê thuật, thiên tài thiết kế, cũng rất giỏi trong giới kinh doanh"

"Ồ" Lam Diệp Phù vẻ mặt khiếp sợ nhìn anh zai "Anh còn là thể loại thích bị ngược nữa sao? Quả nhiên...thiên biến vạn hóa của con người luôn luôn bất ngờ mà!"

"Không phải thế?" Thanh Long Yểm Nguyệt của ta đâu? Hôm nay không chém chết con bé này thì Lam Y ta sẽ đọc ngược tên

"Còn nữa không a?" Cô nghiêng đầu

4 cơ mà, này giờ mới có 3 người

"Không nói nữa" Lam Y khoanh tay quay mặt sang chỗ khác

"Chán thật, thực ra thì kiến thức của anh cũng nông cạn lắm đúng không? Chắc hẳn mấy cái anh vừa nêu ra là kiến thức ai cũng biết" Lam Diệp Phù khiêu khích "Em bắt quá là không tìm hiểu kĩ thôi! Đợi em tra mạng rồi, anh có cần em thông nào hộ không?"

"Ai cần người thông? Này nhé, thông tin về người này là chuyện đại sự quốc gia đấy. Không nhiều người biết đâu!" Anh tự hào

"Ai chắc được tên Lục Niệm Dạ đấy không đi bán thông tin lung tung chứ?"

Lam Y vô ngữ khi đáp trả

"Được rồi, nể tình người có quan hệ huyết thống với ta, ta liền bớt chút thời gian nói một chút về người còn lại. Người này là người của Nam Cung gia,

con trai của Nam Cung Hải"

Nam Cung Hải

Chính là người ở chạp 4 Lí Tiểu Vũ có kể qua sao?

Hay cô nhớ lộn chạp nhỉ?

"Hắn ta tên là...Nam Cung Tử Phi! Là một thiên tài thiếu niên. Và trình độ của cậu ta liền đã vượt quá cha mình. Đó là giới kinh doanh nhất đế!" (À: lần đầu nữ chính nghe tên nam chính -_-)

Nam Cung Tử Phi?

Rõ ràng là lần đầu nghe tên, sao cô có cảm giác.. kì lạ?

Giống như là, một người quen biết?

"Nói chung mấy người này địa vị so với chúng ta cách biệt trời và đất, khó lòng có quan hệ!"

"Em hiểu, kiểu như hoàng gia của thiên hà với dân đen ở tiểu cầu a!"

Dân đen Lam Y đang ngồi đầu đó...

"Thế...Con thấy thế nào?" Yên Thi Na yên lặng này giờ lên tiếng, nói đùa "Con mà gả được cho mấy người này thì chúng ta có phúc a"

Phụt

Cha già yêu dấu phun luôn ngụm trà trong miệng, tạo thành sự kiện Lam Diệp Phù "Ta nói này, con bé này nếu dựa vào mình ngoại hình thôi thì không đủ, cái tính cách của nó thì làm sao có thể quyến rũ được mấy người bối phận cao như vậy. Ta đây có đầu thai mấy lần cũng không dám nhận vận may này đâu

Nếu người thực sự gả cho mấy người này, ta liền sẽ vào chùa đi tu"

"Mẹ! Thứ nhất, con theo chủ nghĩa độc thân a! Thứ hai, cũng không phải giống trong tiểu thuyết, cứ có gia cảnh như vậy, tứ đại vương tử gì đấy là có nhan sắc cực phẩm. Con quả thật yêu tiền, thế nhưng so với tiền, con càng yêu sắc hơn a~" Lam Diệp Phù tươi cười

Cô chỉ cần sắc đẹp của Thiên Phi là có thể ăn thay cơm cả đời được rồi!

Lam Y nhớ lại khuôn mặt đẹp trai của Lục Niệm Dạ, trong lòng thầm khinh bỉ cô một cái

Kiến thức nông cạn, mấy người này xấu rồi thì ai liền là có nhan sắc một chút a?

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Chị dâu

"Đúng rồi, ở Trung Quốc...có cái Thiên gia nào không?" Lam Diệp Phù hỏi

"Không có a!. Ta chỉ nghe nói có Nam Cung gia hiện đang ở Trung, còn có một số gia tộc lớn khác như Tôn gia, Cao gia, Ngụy gia, Liên gia..., cũng chưa từng nghe thấy cái này gia tộc " Lam Y bộ dạng hiểu biết đáp

"Vậy à?"

Vì sao? Rõ ràng có bối cảnh như vậy, là người Trung Quốc, mà lại không thuộc một đại gia tộc lớn nào ở đó sao?

Thôi kệ, cô cũng không thể lí giải, một lúc nào đấy hỏi sau vậy

Cô đối với tứ đại gia tộc kia có nồng đậm hứng thú

Hóa ra ngoài đời cũng có cái danh xưng này

Thật thú vị!

Lục Niệm Dạ, cái tên này...có phải chỉ là tên trùng tên không?

Hoặc là, anh ta là người mà anh trai nhắc đến?

Vân Từ Hy người này...có hay không là người cô quen biết a? Hay cũng chỉ là một sự trùng hợp vi diệu?

Vạn sự thật khó lường

Nhưng ít ra, cô có thêm tư liệu để phục vụ viết tiểu thuyết rồi!

Lam Diệp Phù là một người yêu thích ngôn tình Trung Quốc, nhưng là đam mê truyện ngược

Cô là một tác giả tiểu thuyết rất được yêu thích trên mạng. Tác phẩm của cô có cả sủng và ngược, thể nhưng đều có kết cục rất bi thảm

Lam Diệp Phù là một tác giả rất thích ngược nữ chính. Suốt truyện, nam chính là người bị nữ chính áp đảo. Nhưng đến cuối truyện, nữ chính không bị bệnh qua đời thì cũng nhảy lầu tự tử

Về vấn đề này, cô thường hay bị lên án

Thế nhưng đây đều đã là sở thích, cô không thể bỏ được!

Cô không thích viết về thể loại nữ chính yếu đuối đáng yêu. Lúc bị bắt cóc hoặc cưỡng hiếp, không phải lúc nào nam chính cũng xuất hiện để giải cứu. Thế nhưng mấy cái thể loại này thì thường thường có sự việc đột xuất gì đấy xảy ra để tri hoãn hoặc nam phụ can thiệp

Cầu huyết na!

Nhưng ít nhất mấy dạng nữ chính không thể phòng vệ nhưng vẫn kiên cường đấu tranh còn tạm được!

Sở dĩ một phần cô có sở thích như vậy là vì bản thân có một thể chất kém cỏi, và cô rất ghét thân thể vô dụng của mình. Cô có nội tâm đấu tranh mạnh mẽ và có khả năng phòng vệ cao, bởi vì cô sợ bị nói rằng bản thân yếu đuối

Cô không biết, liệu cuộc đời cô có lâm vào một mối tình nào đó bị ai giống như chính tác phẩm của mình hay không?

"Phi Yến a, một ngày không gặp em như cách ba thu!" Lam Diệp Phù vui vẻ nói chuyện tán gẫu với Diệp Phi Yến

"Kì nghỉ của chị ở Mĩ thế nào?" Cô bé quan tâm hỏi

"Tốt đẹp a! Chị có thể gặp gia đình, và cả..." Cô ngập ngừng "Cả cậu ấy nữa!"

Diệp Phi Yến thắc mắc một chút, ngay lập tức nhận ra Lam Diệp Phù đang nói về soái ca Trung Quốc.

Diệp Phi Yến biết quá khứ của cô. Sở dĩ là vì Yên Thi Na đã tìm đến những người bạn thân thiết của cô để tâm sự, có thể thấu hiểu và giúp đỡ nhiều hơn

Bởi vì như vậy, nên cô bé cũng cảm thấy cô nên nhận được hạnh phúc riêng

"Ở Mĩ có nhiều địa điểm lãng mạn lắm nha! Chị hẹn gặp người ta ở đâu vậy?" Diệp Phi Yến trêu chọc hỏi "Để coi, không chỉ được biết đến với danh hiệu thủ đô nước Mĩ hoa lệ, Washington D.C còn là một thành phố lý tưởng cho những cặp đôi đang yêu. Được xây dựng trên 2 con sông Potomac và Anacostia, luôn có mặt trong danh sách những thành phố đi bộ hàng đầu trên thế giới, dường như mọi nơi khắp chốn của thành phố đều tạo điều kiện cho những cặp đôi hẹn hò, thong dong và tâm sự. Với sự góp sức của nhiều cây cầu đẹp như mơ và nhiều vùng nước bao quanh, những khung cảnh đẹp đã trở thành một thể mạnh của Washington D.C.

Chưa dừng lại ở đó, thành phố thân yêu này còn được kiến trúc sư người Paris Pierre L'Enfant kì công phác thảo và định hình với vô số khu công viên công cộng và không gian thư giãn lý tưởng. Kèm với một số địa điểm nổi tiếng như khu National Mall hay con đường hoa anh đào rộng lớn, Washington D.C đích thực là một thành phố của những cặp đôi.

"Người là đọc trên mạng a?" Lam Diệp Phù hỏi

Cái gì gì? Cô chỉ gặp mặt thôi a, làm cái gì có phải hẹn hò đâu?

"Đúng rồi a. Nè nè, tháng này hoa anh đào sẽ nở rộ biến các con phố thành các thị trấn tình yêu muôn vàn muôn sắc vô cùng lãng mạn a. Em cũng muốn được ngắm hoa quá, sướng nhất chị a!"

Lam Diệp Phù trầm mặc. Cô quả thực cũng muốn ngắm hoa anh đào, nhưng tiếc là Thiên Phi không nhìn thấy

Cô đoán ở chỗ này gặp cậu có lẽ là cậu muốn đi phẫu thuật thị giác, nhưng chu kì chữa trị cũng kéo dài ít nhất 2 tháng. Vì vậy, hiện tại cậu chưa thể nhìn

thấy được

Nước Mỹ vốn là nhiều địa điểm đẹp như vậy, cậu lại không thể nhìn thấy. Vậy mà cô lại có thể thỏa sức ngắm nhìn cảnh vật

Bắt công a!

"Anh trai - san, dẫn em đi nhà trắng tham quan" Lam Diệp Phù níu tay Lam Y

"Người không thể có vẻ mặt biểu cảm hơn, hấp zdl hơn được khi nhờ vả người khác sao?" Anh trai khinh khỉnh nói, vẫn là âm ỉ chuyện hồi sáng "Đi thì đi"

"Tiểu Y Y, em bảo này. Trung tâm tiếng Anh em đang làm volunteer í~ có một cô giáo đẹpppppppp lắm luôn ấy~ Cô ấy mới 22 tuổi thôi! Anh rước cô ấy về làm chị dâu của em đi!" Lam Diệp Phù về mặt dụ dỗ

"Người không thể tùy tiện quyết định tương lai của anh a! Ai chắc chắn rằng anh sẽ yêu? Còn nữa, đừng có gọi anh mày bằng cái tên kinh tởm đấy, nghe buồn nôn chết!" Lam Y về mặt khăm nhọ

"Vậy gặp mặt đi, em thấy hai người hợpppppppppp lắm luôn!"

Cô cảm thấy cặp đôi này là trời sinh a, tính cách và sở thích của Shylir có vẻ phù hợp với anh trai nhất. Cô tin là chỉ có Shylir liên tri được ông anh ngu ngốc này

Lam Y đi gặp đối tác thì ra đáng quý tộc lắm, vô cùng lịch thiệp. Thế nhưng ở nhà liền cãi tay đôi với em gái

Hai anh em nhà này đều là thể loại lật mặt còn nhanh hơn lật sách!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Nữ nhân thích những nơi lãng mạn

"Nước Mỹ có nhiều địa điểm đẹp lắm, vậy mà cậu không nhìn thấy. Tôi ấy này a!" Lam Diệp Phù giọng điệu sù sì nói với Nam Cung Tử Phi qua điện thoại

"Không sao. Một lúc nào đó tôi sẽ nhìn thấy mà!" Giọng của cậu bình thần nói "Tôi đang ở Việt Nam, có lẽ ngày mai sẽ đi Mỹ"

"Cậu là đến cướp chocolate của tôi" Lam Diệp Phù nghĩ lại vẫn là tức giận

Cô rõ ràng nghèo thế này, một đại gia như hần cần quái gì phải đi giật đồ ăn trưa của cô a?

"Có cần phải phô trương thế lực như vậy không? Tôi còn tưởng bản thân bị hắc đạo ám sát. Cậu cười cái gì?"

"Cảm thấy bộ dạng tức giận của em rất thú vị! Vậy...địa điểm gặp mặt?"

"Tôi ở thủ đô washington. Tôi đang muốn trải nghiệm 8 địa điểm du lịch nổi tiếng ở đây. Và hiện tại chỉ còn một nơi trong danh sách tôi chưa đến, là phố tình yêu nổi tiếng ở George town. Nhưng...nếu cậu không muốn..." Cô ngập ngừng

"Được"

Sau đó, cậu liền nói một chút về thời gian.

Có lẽ ngày kia liền có thể gặp mặt

Nói mới để ý, cô vậy mà đến đây đã là ngày thứ 3 rồi

Nhanh thật!

Rửa mặt một chút cho tỉnh táo, cô với tay lấy chiếc khăn từ kệ gần đó. Cảm nhận sự mềm mại của chất vải, cô mang cảm giác thoải mái hơn hẳn

Cái phòng ngủ ở đây bài trí vô cùng giản dị, bởi vì Lam Diệp Phù không muốn quá phô trương. Cô không kén về việc trang trí phòng nên bọn họ có thể tùy ý sắp đặt

Thế nhưng, cô vẫn có sở thích kì cục là ở trong một căn phòng giống như thủy cung, tựa như đang ở giữa lòng biển lớn

Nhưng ai có thể đáp ứng nhu cầu kì quái như thế, hơn nữa đối với cô đây chỉ là một sở thích, cũng không quá quan trọng

Trừ phi, cô có thể thành danh lập nghiệp, tiền tài như nước, hoặc lấy được một người chồng đại gia

Thế nhưng, cái thứ nhất có vẻ khả thi hơn, vì cô theo chủ nghĩa độc thân

Cô cả đời đều sẽ không kết hôn với bất kì ai

Nhưng điều gì cũng có ngoại lệ, giả dụ như người chồng kia có thể đáp ứng đại ước vọng của cô, có thể cô sẽ suy nghĩ lại

Lam Diệp Phù nghĩ nghĩ, liền cảm thấy ý nghĩ không tồi. Thế nhưng ai có thể yêu cô đến mức đáp ứng ý tưởng vĩ đại này a?

"Phố tình yêu nổi tiếng ở George town à?" Nam Cung Từ Phi hứng thú hướng tầm mắt về phía chiếc điện thoại, mặc dù đáy mắt không thu được chút hình ảnh nào

Hồi nhỏ hắn đã từng đến Mĩ với 3 người Lục Niệm Dạ và cũng đã từng thử qua mấy địa điểm nổi tiếng ở Mĩ, tuy rằng không quá nguyện ý. Thế nhưng phạm vi không phải thủ đô Washington mà là toàn lãnh thổ nước Mĩ

Bọn họ mấy đứa nhóc 5 tuổi liền có thể tùy tiện sử dụng máy bay tư nhân để đi tham quan

Con phố này hắn cũng đã từng đến. Ai cũng nói nó là một nơi có khung cảnh đẹp, nhưng Nam Cung Từ Phi không có mấy hứng thú

Thế nhưng hiện tại lại đến con phố này một lần nữa, dù không nhìn thấy, hắn vẫn thoải mái đi. Chiều theo ý cô nhóc kia vậy!

"Có vẻ nữ nhân đều thích lãng mạn nhỉ?" (À, không hẳn đâu) Tư Thiên Vũ nhận xét

Móa nó chứ! Chị dâu quả thực lợi hại! Gọi một cuộc điện thoại thôi liền làm cho nhị ca cười cả ngày như vậy

"Thế à? Ngày mai tôi sẽ đi Mĩ. Cậu tính thế nào?" Nam Cung Từ Phi hỏi Tư Thiên Vũ đang thỏa mãn với cảnh đẹp của Sapa

Ở nơi này thời tiết rất dễ chịu, lại có muôn vàn sắc hoa nên rất thu hút khách du lịch

"Em còn chưa hoàn thành hết công việc. Đợi 1 tuần nữa sẽ sang Pháp với Vân lão đại!"

Vân Từ Hy là một người trầm tính, nhưng thiên nhiên về kì quái

Hắn đối với đối tác, người ngoài thì vô cùng kiệm lời, phong thái khoáng đạt, ra dáng người đàn ông thành đạt

Thế nhưng đối với những người quen biết, hắn rất nhoi và phồn đời, lại còn vô cùng tự luyến

Tư Thiên Vũ nghĩ nghĩ liền thâm cảm thán, đại tẩu Nhan Thiên Lam vậy mà lại có thể sống với lão đại mà chưa bị bệnh tự luyến của hắn làm ức chế đến nỗi máu cơ tim

"Phi ca, người có thích nhị tẩu không?" Tư Thiên Vũ quay mặt lại, tự dung khuôn mặt nghiêm túc hỏi

Nam Cung Từ Phi tự dung cũng trầm mặc một lúc lâu

Có lẽ đến nửa ngày sau, hắn mới phun ra hai chữ "Không biết"

"Nếu ca chỉ có hứng thú thì thôi, hai người có thể làm bạn" Hắn nói "Thế nhưng, nếu ca thích tỷ ấy, nên sớm nhận ra. Đừng để hối hận a~"

(Lâu r ko đăng

Hôm trc đi tìm truyện này câu view tìm cảm hứng viết thấy có bạn đăng truyện này ở web khác

Cảm động cực kì luôn^^ Vậy mà có người thích truyện của mk mà có thể chịu phí thời gian quý báu để cop lại

Lại còn có phần giới thiệu vô cùng xuất sắc. Cho hỏi là bạn nào zơ? Mơn nha!^^)

Bạn đang đọc truyện *Chi Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 43: Chứng thực nhận xét

Mặc cái gì? Cô phải mặc cái gì?

Dù là Thiên Phi không nhìn thấy, cô cũng không thể tùy tiện ăn mặc được

Người thiếu mất một giác quan thường có cảm nhận vô cùng tốt a

Lựa chọn đến nửa ngày, cô cuối cùng mặc áo phông quần jean, khoác thêm một chiếc áo và đi giày thể thao, mái tóc đen quấn dài cột lại, vừa trẻ trung lại giản dị, cũng không được coi là thiếu lịch sự

Cô không bao giờ thích mặc váy. Nó rất vướng víu và dễ lộ hàng

Cho dù có mặc thêm quần đùi ở bên trong, vẫn sẽ rất khó coi nếu váy bị tốc lên

Mặc như thế này là phù hợp

Lam Diệp Phù luôn là người sống đúng lứa tuổi

Georgetown là một trong những khu phố cổ nhất nhưng giàu nhất Washington. Nó ra đời năm 1751. Với những con phố hẹp, rợp bóng cây, những tòa nhà lớn nằm trầm trệ trên các tháp pháo và cả những ngôi nhà nhỏ xinh xắn với gam màu sống động... Người ta có cảm giác như đang ở giữa lòng châu Âu.

Lam Diệp Phù bước chân trong vườn hoa Dumbarton với đủ loại hoa đẹp và rực rỡ sắc màu, mới thấm thía cái tư vị cuộc sống mà người dân Mỹ tự hào

Đi đến khúc rẽ, cô ngồi xuống một chiếc ghế đá, phần lưng tựa được phủ kín bằng một loại hoa giấy

Từ chỗ này cô có thể nhìn thấy cả khu vườn, cùng với một đài phun nước

Bây giờ mặc dù là buổi chiều, nhưng không thấy một bóng người, có lẽ họ không đến nơi này

Vậy là có mình cô với Thiên Phi a!

Thực ra giờ hẹn là 3h, nhưng là cô nóng lòng, liền đi trước 30 phút

Có vẻ cô đến hơi sớm thì phải?

Cô thắc mắc, không biết Thiên Phi sẽ dùng phương thức nào xuất hiện

Đi bộ?

Điều này cũng đúng, vì cô đang ở vườn hoa, và sẽ rất ít người đi phương tiện giao thông ở đây

Thế nhưng, một người giàu như hấn, cần quái gì phải đích thân đi bộ?

Không phải sẽ đi kiệu đến chứ?

Nhưng có vẻ không phù hợp với thời đại

Đi xe?

Bugatti Chiron?

Pagani Huayra BC?

Ferrari Pininfaria Sergio?

Aston Martin Valkyrie?

Bugatti Veyron phiên bản giới hạn của Masory Vivere?

Hay Lamborghini Veneno Roadster?

Là hãng nào a? Đây đều là mấy hãng xe đắt nhất thế giới

Cô tưởng tượng liền thấy một hàng siêu xe tiền tỷ đậu trước mặt, sau đó hàng dài vệ sĩ bước ra, còn trái thảm đỏ

Một tên áo đen mở cửa xe cho cái người kia bước xuống, huy hoàng lộng lẫy, đẹp đến độ đảo loạn nhân sinh. Mà cô, là một bộ dạng tầm thường

Cách biệt địa vị một trời một vực!

Sẽ...không phải chứ?

Mặc dù chỉ là hình dung, nhưng cũng đủ kinh hãi

Cái này có vẻ khả thi nhất, cũng đặc biệt hào nhoáng nhất!

Cô là tiểu thư của Lam gia - đại gia tộc ở Mĩ, nhưng có muốn cũng không có được những thứ này. Cô đối với thân phận của Thiên Phi hoàn toàn không biết gì, nhưng trong lòng cũng nhận định được nó không đơn giản

Hắn đối với cô...sẽ cười, hay không cười đây?

Trên máy bay

Mấy tên áo đen to cao đang trói một lão mập lùn tịt, bắt hắn quỳ xuống

Tôn Cao Đức khuôn mặt nhăn nhúm, cười không ra cười, khóc không ra khóc. Bộ dạng thập phần buồn cười

"Tĩnh thế nào?" Thiếu niên lãnh khốc ngồi tựa trên một chiếc ghế lớn, nghiêng đầu hỏi lão mập

Hắn một tay cầm ly rượu, một tay chống lên mặt, bộ dạng tuyệt tình lại vô cùng bức người, nụ cười của hắn làm nhân loại điên đảo giống như thực sự biết đến mùi vị của nước sông hoàng tuyền

Là một kẻ nguy hiểm!

Tôn Cao Đức run lấy bầy, đến nỗi không thể hé răng nói nửa từ.

Hiện tại, lão đang ngồi xuy xuy xuống đất, trong khi vị kia vẫn nhàn nhã ngồi trên chiếc ghế lớn, giống như một vị hoàng đế, còn lão...là dân đen!

Lão là người chịu trách nhiệm cho dự án của Tư Thiên thiếu, mà trong đó vị này cũng có can thiệp

Thế nhưng, dự án này, lão đã làm hỏng nó

"Đừng tốn thời gian của ta" Khuôn mặt thiếu niên càng thêm âm trầm

Đáng chết! Cư nhiên mắc phải vụ này. Đáng lẽ ngày hôm qua từ sớm hắn đã có thể đi Mĩ, nhưng chỉ vì lão già này làm chậm trễ tiến độ

Chết tiệt! Gần 3 giờ rồi

"Ngài...ngài là..." Run rẩy mãi, Tôn Cao Đức cũng cố gắng lên tiếng

"Đây là thiếu gia của Nam Cung gia, Nam Cung Tử Phi!" Phong Triệt đứng bên cạnh 'tốt bụng' giải thích thân phận

Nam Cung gia Nam Cung Tử Phi?

Tôn Cao Đức thâm sợ hãi

Vị thiếu niên này không phải là một người dựa vào gia tộc. Nói Nam Cung Hải đầu tôm Châu Á và châu Âu, nhưng thực chất là vị thiếu gia này không chế thị trường châu Âu

Năng lực của hắn không chỉ vượt xa cả Nam Cung Hải, mà độ tàn bạo cũng hơn mấy con phở

Trong giới kinh tế, hắn mới là người đáng sợ nhất!

Thế nhưng lão không biết, thứ làm Nam Cung Tử Phi tức giận, lại không phải cái này

"Nếu đã biết sẽ xảy ra sai sót, ngươi không nên nhận làm dụng án này. Nếu đã làm, liền phải thật hoàn mĩ!" Phong Triệt lên tiếng "Thiếu gia, hiện tại tình thế nào?"

"Thay người! Còn tên kia.." Nam Cung Từ Phi kéo dài giọng, ánh mắt quét qua dáng vẻ khốn khổ của Tôn Cao Đức. Lão cảm thấy sinh mệnh của lão đang phụ thuộc hoàn toàn vào câu nói kia, hô hấp cũng theo đó mà đình trệ "..vút xuống biển!"

Không để lão kịp xám mặt, mấy tên áo đen đã mang lão vút ra khỏi máy bay, phía dưới là màu nước xanh rộng lớn

"Cũng đừng làm ô nhiễm môi trường quá, vớt xác lên, đưa cho người nhà " Thiếu niên tàn nhẫn nói " Mà, nếu cá ăn rồi thì thôi vậy!"

Phong Triệt nhìn dáng vẻ lãnh khốc của thiếu niên, cũng chỉ cười khổ. Đối với bộ dạng này, hắn quen rồi!

Thiếu gia chính là một tên ác mà không hề lưu tình. Những kẻ cản trở công việc của hắn đều có kết cục thảm hại

"Đi nhanh lên! Không đúng thời gian ta xử hết các ngươi!"

"Vâng, thưa thiếu gia!"

2 giờ 57 phút 26 giây!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Chứng thực nhận xét(2)

Lam Diệp Phù ngồi suy đoán linh tinh một chút, liền lúi điện thoại ra nhìn giờ

2 giờ 59 phút chiều rồi!

Hắn sẽ không đến sao?

Cô bắt đầu đếm ngược

Từng con số...giống như một đợt căng thẳng tới từng nhịp thở

Tâm tư càng lúc càng thất vọng

5

..

4

..

3

..

2

..

1

..

0

Một trận gió thổi đến, khiến cô nhắm mắt lại

Cảnh tượng có chút quen thuộc

Thế nhưng, trước mặt cô, là một cái máy bay tư nhân rất to, cô chỉ bằng một phần tư của nó

Từ từ...có gì đó sai sai

Máy bay?

Là máy bay a?

Cô đã thử nghĩ đến rất nhiều trường hợp, nhưng tuyệt không nghĩ đến tên này trực tiếp dùng máy bay xuất hiện

Cái cảnh tượng này, so với trước đây còn khủng bố hơn

Mẹ nó, có cần khoa trương đến vậy không?

Không phải chỉ là gặp mặt thôi sao?

Cửa máy bay mở ra, liền là một cái thang dài nối đến trước chỗ cô ngồi một khoảng

Từng bậc thang được trải thảm đỏ giống như màu máu, huy hoàng điểm lệ

Ngay sau đó, mấy tên vệ sĩ áo đen nhảy xuống từ cửa sổ máy bay, xếp thành hai hàng, ưỡn ngực đứng thẳng

Không sai, đích thực là nhảy xuống!

Sau đó, cô thấy một người đàn ông nữa nhảy xuống, bộ dáng cao quý hơn ba phần. Hắn mặc áo đuôi tôm, đeo kính và găng tay, bộ dạng giống như trợ lý

Lam Diệp Phù thắc mắc, nhân vật chính đâu?

Cô quả thực đã xem qua ảnh, nhưng là chụp khá mờ. Lần trước Thiên Phi đến sân thượng nhà cô cướp đồ cũng rất tối, cô hoàn toàn không nhìn thấy mặt

Cho nên, lần này mới coi như chính thức gặp!

Hắn không phải chỉ đem người đến đây thôi đấy chứ?

Con mẹ nó! Cô cảm thấy bản thân càng ngày càng tầm thường rồi!

"Phi thiếu!" Trong lúc suy nghĩ linh tinh, Lam Diệp Phù liền thấy bọn họ cúi người xuống, kính cẩn đồng loạt nói

Hắn...hắn đến!

Cô không biết, bây giờ bản thân mang biểu tình gì

Cũng không biết...phải nói gì

Nhưng là...cuối cùng cũng được gặp mặt!

Thiếu niên bước ra từ cửa máy bay, khuôn mặt lãnh khốc không nhìn thẳng, cũng không cười. Hắn liếc mắt một cái liền có thể làm cả nhân loại điên đảo

Thiếu niên vóc dáng cao gầy mang một bộ đồ đen và đi giày thể thao, cổ áo còn mở ra 2 3 cái khuy, ma mị quyến rũ chứng sinh đến rợn rợn, ngũ quan hoàn mỹ như điêu khắc, so với nữ sinh còn nhiều phần sắc sảo hơn

Nam nhân này, đẹp đến mức đêch thuộc về nhân gian!

Ok, Am phai. Cô ổn! Cô thực sự ổn mà!

Lần này gặp mặt, cô liền chứng thực nhận xét

Bức ảnh Nam Cung Tang Du chụp lên rồi gửi cho cô, đích xác là sử dụng photoshop

Bởi vì, ít nhất người trong hình đẹp đến như vậy nhưng còn nhìn ra là người a! Tên này là đến từ thần giới phỏng?

Cái hình kia lại còn chụp mờ như vậy mà đã làm nữ sinh chao đảo, thế còn cái người trước mặt cô thì thế nào? Khẳng định các oan hồn nhìn thấy cũng miễn cưỡng đến mức tức khắc muốn đi đầu thai

Bấy lâu nay, bản thân đang nói chuyện với thứ gì thế này?

Lam Diệp Phù càng ngày càng cảm thấy bản thân nhỏ bé! Cô là người bình thường a!

Nhìn ánh sáng chói lóa của Thiên Phi, cô xuyết chút nữa quỳ xuống kêu lên 'Ngô hoàng vạn tuế!'

Thiếu niên đi xuống từng bậc thang, từ từ chậm rãi. Rõ ràng là một việc rất bình thường, nhưng hấn làm liền hoàn mĩ đến chói mắt.

Cho nên, Nam Cung Tử Phi vô tội vốn dĩ chẳng làm gì cũng bị Lam Diệp Phù ở trong đầu mắng đến mẹ không nhận ra

Mẹ nó! Có cần nhất thiết như thế không?

Cô tưởng tượng lại bộ dáng 'nhân loại tâm thường' đi thang bộ, so sánh với Thiên Phi liền cảm thấy máu chó

Hấn đi thôi còn như thế? Đến lúc mở miệng nói chuyện thì thế nào? Có phải mỗi tiếng hấn nói ra đều được mọi người tôn sùng đến mức hư cấu không?

Cô quen biết với loại người gì thế này?

Mất chó của cô...liền muốn mù rồi!

Nam Cung Tử Phi bước xuống dưới đất liền dừng lại, trong đáy mắt không có tiêu cự, cũng không biết hấn nhìn đi đâu

Lam Diệp Phù lúc này mới nhớ ra hấn không nhìn thấy, đứng dậy đi từ từ về chỗ hấn

Không biết, sau dịp này cô có mắc bệnh tim luôn không? Về nhà liền sẽ đi khám

Lam Diệp Phù đi đến trước mặt Nam Cung Tử Phi, mùi hương của hấn xộc vào mũi làm cô cảm thấy bản thân có sức chịu đựng thật vĩ diệu

Cô gắng kìm nén cảm xúc quá, về mặt của cô liền thành vô cảm

Điều đầu tiên Lam Diệp Phù làm, không phải bắt tay chào hỏi thân mật, hay trải nghiệm cảm giác lãng mạn cầm tay hấn dẫn đi. Cô đưa hai tay lên ngực, cài lại khuy áo cho hấn. Thú tính của cô tùy thời có thể bộc phát a!

Mấy tên áo đen cùng cả Phong Triệt nhìn thấy vậy liền sợ không thốt lên được từ nào

Bọn họ những tưởng Phi thiếu gấp như vậy là để đi phẫu thuật thị giác, hóa ra là để gấp vị tiểu thư này à?

Cho dù là vậy, vị tiểu thư này lại có thể thực hiện một hành vi cuồng bạo như vậy

Bạo quân lang ti Lam Diệp Phù vốn không làm gì vẫn đang điềm nhiên tiếp tục công việc "...."

Nguyên lai là, cái vụ đi cướp chocolate, mấy tên áo đen là người có EQ thấp hơn độ dài sợi tóc (bỏ qua mấy đũa đầu trọc), cho nên...bọn họ chỉ đơn giản nghĩ bản thân đang thực hiện một mệnh lệnh bình thường. Còn kẻ có EQ cao Phong Triệt lúc đó liền không có mặt

Máu chó một đầu!

Một đám người nhìn nhau, có lẽ lần này đi theo Phi thiếu đến khoa phẫu thuật bọn họ cũng cần thông thị giác một lượt

"Ngươi đứng yên!" Lam Diệp Phù với sức chịu đựng phi thường lên tiếng " Thiên Phi, ngươi đây là làm cái gì a? Ngươi có biết ta là một kẻ bình thường đến đêch thể bình thường hơn không? Có cần phô trương như thế không? Mẹ nó! Đây là cái gì? Vệ sĩ? Thảm đỏ? Máy bay tư nhân? Đùa nhau à? Không phải chỉ là gặp mặt thôi sao?

Hơn nữa, chỗ này đâu phải là nơi có thể đậu máy bay? Ngươi muốn vi phạm pháp luật à?

Ân, nói xem! Một cô gái tầm thường tự nhiên thấy một cái máy bay khủng bố như vậy đứng một cái xuất hiện trước mặt có biểu tình như thế nào?

Còn có...ngươi có thể hay không ăn mặc đàng hoàng một chút, ta là nữ nhân! Nữ nhân a!" Cuối cùng, ngươi không thể bớt đẹp đi một tí không? Đẹp quá cũng là một cái tội

Câu này, tất nhiên, Lam Diệp Phù chưa mở miệng nói ra. Thế nhưng về sau, có lẽ lúc nào đó nhan sắc của hấn hại cô thảm hại liền sẽ đem ra nắng

Nam Cung Tử Phi nghe giọng, biết là cô, liền đứng yên. Thế nhưng cũng không nghĩ đến vừa gặp mặt liền sẽ bị mắng thảm bại đến như vậy

Hấn đã làm gì sai a?

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Vỗ béo

"Thực ra là, lịch trình của tôi bị trì hoãn nên hôm nay mới đến Mĩ, cũng vì thế nên liền đi máy bay đến đây. Xin lỗi đã dọa em!" Nam Cung Tử Phi giải thích

Lam Diệp Phù đối với hấn cô gắng mặt không đỏ tim vẫn đập thình thịch. Thế nhưng ngược lên liền đụng phải đôi mắt như màu nước biển Aegean câu hồn nhiếp phách, cô không thể không chìm trong ánh mắt đó

Loạn rồi!

Cô có chút luống cuống chân tay, khuy áo cũng có chút loạn, đến cái khuy cao nhất liền loay hoay mãi không xong

Nhục nhả a! Chính mình mới lần đầu gặp mặt đã hùng hổ như vậy, hiện tại còn như thế nào?

"Ách, Phi thiếu..." Phong Triệt sau một hồi chết não lâm sàng liền ngơ vờ hỏi

"Các người đều cút!" Nam Cung Tử Phi một phút trước còn đang đáng vẻ dịu như vậy, phút sau liền mang bộ dạng người sống chó gần

Hấn đối xử như vậy khác biệt với cô a!

Sau khi mấy tên vệ sĩ đã đi, vườn hoa liền chỉ có hai người bọn họ

Nam Cung Tử Phi cảm nhận thấy tay của Lam Diệp Phù vẫn đang đặt trên cổ áo, không có động tác kế tiếp, liền nắm lấy tay cô gỡ ra, tự mình cài lại khuy áo

Thế nhưng khi nắm lấy tay cô, hấn liền ngạc nhiên

Cô nhóc này gầy đến như vậy!

"Nam nhân không phải đều thích phụ nữ gầy sao?" Lam Diệp Phù nhìn vẻ mặt của Thiên Phi, biết hấn suy nghĩ gì

Nếu nói mức thon chuẩn của phụ nữ là một trăm phần trăm, như vậy cô chiếm cũng đến chín mươi a

Cô rất gầy, nhưng không phải vẫn nhiều người khen đẹp sao?

" Bao nhiêu cân?" Hấn mở miệng

" 35" Lam Diệp Phù không tìm không phải nói

Nam Cung Tử Phi nhăn mặt, liền nắm lấy tay cô đi thẳng

Chờ tí! Hình như hơi lộn kịch bản, cô mới là người mất sáng cơ mà

"Đi đâu?"

" Ăn"

Lam Diệp Phù ngạc nhiên

Tên này không phải định vỗ béo cô đấy chứ?

Cô nghĩ nghĩ, liền chạy đến trước mặt kéo tay hấn đi

Bước chân của cô rất ngắn, vì vậy, Tử Phi đi bình thường như vậy nhưng cô là phải chạy

Đi đến một cửa hàng bánh ngọt có biển hiệu đẹp, cô liền bước vào

"Nếu như cậu đã hào phóng như vậy, tôi không ngại tiêu tiền giúp cậu!" Lam Diệp Phù hai mắt sáng lấp lánh nhìn đồng bánh ngọt " Give all the menu (Cho toàn bộ thực đơn)"

Nam Cung Tử Phi "..."

Cô phục vụ còn liếc mắt đưa tình với soái ca ngàn năm khó gặp một lần rồi mới luyến tiếc bỏ đi

Mẹ nó! Không phải cô đã giúp hấn ăn mặc đàng hoàng rồi sao? Làm thế nào để che nốt cái mặt a?

Lam Diệp Phù nhìn xung quanh, liền cảm thấy không ổn

Đám nữ nhân này, người thì lộ liễu nhìn, người thì thỉnh thoảng liếc qua che miệng cười trộm, có người cảm động phát khóc, có nữ nhân liền trực tiếp xiù Nam nhân của cô a!

"Here you are (Của anh đây)!" Cô phục vụ ban nãy mang một đồng bánh ngọt ra, thế nhưng là bày trước Nam Cung Tử Phi, khuôn mặt hoa si còn thiếu chút nữa sẽ chảy nước miếng

Đồ ăn không phải cô gọi sao?

Được rồi, đi với một nam nhân như vậy vào một cái quán đông nữ nhân thế này, cô liền trở thành người vô hình

Lam Diệp Phù không thèm để ý nữa, cúi xuống không tìm không phổi ăn, khuôn mặt liên tục nở hoa

Cô rất thích bánh ngọt, và nghiện nặng đồ cay

"Cậu không thích đồ ngọt?"

"Àn" Nam Cung Tử Phi gật đầu

"Vậy sao còn cướp chocolate của tôi?" Lam Diệp Phù đối với vụ này có vẻ vẫn còn mang cảm xúc, mặc dù bản thân đã muốn cho qua

Đồ ăn ngon cô đã từng nếm qua, thế nhưng đây là mỹ thực mà đích thân cô dùng hết vận may làm ra a

"Cái đó khác"

"Vậy a! Đến valentine trắng nhớ đáp lễ hậu hĩnh nha" Cô tiếp tục thử một chiếc bánh kem mỹ vị, vị ngọt thấm dần vào lưỡi mang lại cảm giác giống như mùa hạ, mặc dù bây giờ là tháng ba

"This...This is our new cake, can you try? (Đây là loại bánh mới của chúng tôi, anh có thể thử không?)" Cô phục vụ rút rè đi ra, mang theo một cái bánh mới được bài trí đẹp mắt, cô giống như có thể tưởng tượng mùi vị của nó

"Depend on her (Tùy cô ấy)" Nam Cung Tử Phi nghiêng đầu, có vẻ không quan tâm

Ôi chúa ơi! Cái cách hấn phát âm ngoại ngữ sao có thể rụng tim như vậy?

Lam Diệp Phù vô tiết tháo lấy cái bánh kem trên tay người phục vụ

Nữ phục vụ tiếc nuối nhìn soái ca, cảm tưởng như cô ta đã mang hết lòng dạ ra để đưa chiếc bánh, nhưng lại bị Lam Diệp Phù cướp mất

"Total is 20 USD(Tổng cộng hết 20 USD)" Một nam phục vụ bước tới, nở nụ cười "thân thiện" đưa hoá đơn tiền "Do you use card? (Ngài có muốn dùng thẻ không?)

Lam Diệp Phù liếc Nam Cung Tử Phi một cái

không liên quan a. Mặc dù quả thực cô là miệng ăn chủ yếu, nhưng tên này mới là người tiền cơ mà

"Ok" Nam Cung Tử Phi lấy ra một cái thẻ màu đen

Cô liếc mắt đưa tình với tấm thẻ một phát, như muốn đem nó mang về hậu cung thị tẩm

Lam Y giống như có nói với cô về tấm thẻ này, "vô hạn thời thẻ"

Giống như cái tên, đây là tấm thẻ có thể sử dụng không giới hạn, muốn lấy bao nhiêu tiền trong đó không phải vấn đề. Hơn nữa còn có thể sử dụng cho bất kì đơn vị tiền tệ nào

"Tôi là một cái dạ dày không đáy. Cậu đã muốn vỗ béo tôi sẽ phải tốn tiền dài dài"

"Có thể bao nuôi em" Hấn mặt dày nhắc lại cái từ khiến cô xù lông lần trước

Là hấn nói về Việt Nam để cô bao nuôi, cuối cùng dùng một cái trở thành đại gia có thể nuôi cô cả đời

Nhục nhả a!

Cô có tiền hơn hấn sao? Mơ tưởng!

Lam Diệp Phù lúc này mới chú ý bản thân đang đi trên phố, trong không khí giống như trong tiểu thuyết Trung Hoa

Trong hoàn cảnh như thế này, phải có kiss hay cướp chứ nhỉ?

" Stop! Give money here!" Một đám lưu manh từ đâu đó nhảy ra

Lam Diệp Phù! Cho người miệng quạ nè!

Thế nhưng...bọn này hình như chỉ cướp tiền, chứ không cướp sắc đâu nhỉ?

" Cô em này có vẻ xinh đẹp nhỉ? Người lai à?" Một tên cướp đến trước mặt cô đánh giá, trông thấy cô một bộ dạng (ra vẻ) thực nữ không (thể không) có khả năng phản kháng

Có cướp sắc! Mẹ nó, cô càng ngày càng miệng chó a!

Bẹp!

Tên cướp trong lúc Lam Diệp Phù không chú ý, lơ là cảnh giác làm đổ mất cái bánh ngon lành trên tay cô

Bánh...bánh của cô!

Lam Diệp Phù đau lòng xót ruột nhìn chiếc bánh rơi thảm thương trên mặt đất, thi thể không còn nguyên vẹn. Vẻ mặt của cô thể hiện biểu tình tan vỡ

Lũ khốn khiếp! Dám làm hư bánh của bốn bảo bảo!

Ta liền cho các người cả đời đều không ăn được!

Bạn đang đọc truyện *Chi Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Lưu manh gặp lưu manh!

" Bánh...bánh của tôi!" Lam Diệp Phù sứt sứt nói. Ngay sau đó, bộ dạng đáng thương uy khuất liền trở nên tràn đầy sát khí " Đã phá hỏng bánh của tôi, vậy họ cả đời cũng đừng hòng ăn cái gì!"

Nam Cung Tử Phi nghe thấy thanh âm của cô, có chút dờ khóc dờ cười, liền đứng im

Cô nhóc này luôn có bộ dạng thay đổi linh hoạt, hẳn không biết nên hình dung cô thế nào

Tên cướp tiền cướp sắc vẫn cười không nhìn thấy ngày mai, không nhận ra bản thân đã vô tình làm nên điều tốt đẹp gì

Cho nên, hẳn chưa kịp nói câu tiếp theo liền cảm thấy thiên địa đảo lộn, rất nhanh. Có cảm tưởng giống như vừa nhìn thấy anh Sai ku te. Trong một khắc, tên cướp to cao bị một cô gái nhỏ hơn 30 cân vật ngã

Lam Diệp Phù tiếp theo liền đặt một chân lên người tên kia, khiến hắn còn chưa kịp cảm nhận cảm giác do đất mẹ bao la ban tặng

Ngước mắt lên là cô gái yếu đuối hồi nãy

Chọc...chọc nhằm người!

Lam Diệp Phù vốn mang áo khoác, giờ đây đã cởi ra buộc ở bên hông, mái tóc đen được cột cao còn kèm theo hiệu ứng gió bay tạo thành dáng vẻ chi đại

Đôi mắt của cô hẹp dài vốn đã vô cùng mỹ hoặc, lại thêm nụ cười nhếch mép kia liền tăng thêm vài điểm hình tượng

Lưu manh đụng lưu manh a!

2 tên cướp đi cùng thấy lão đại bị hạ nhanh đến như vậy, lại đang ở thế hạ phong, liền không dám chọc vào

" Người có biết người vừa làm cái gì không? To gan lắm! Vậy mà dám làm hư bánh của bốn bảo bảo! Hôm nay ta liền phế hết hàm của người!" Lam Diệp Phù bẻ bẻ hai tay. Vốn dĩ là một cô gái nhỏ bé, liền mang tâm hồn hổ báo " Hai người các người!"

2 tên cướp giật bánh mình, bước đi rụt rè về chỗ cô

"Nghĩ lại thì các người không đụng vào ta. Thôi thì, cùng bẻ hết răng của hấn, ta liền sẽ tha!" Cô nâng mặt lên, nở nụ cười kiêu ngạo

Cô vốn là một người kiêu ngạo, đã là bản tính ăn sâu vào trong máu. Thế nhưng luôn phải cố kìm nén

"Các người dám trở mặt với ta?" Tên lão đại tức giận đến đỏ mặt quay sang quát

"Đại ca à! Anh chưa bao giờ nghe câu, "không bao giờ được bán đứng anh em bạn bè..." Hai tên cướp trở mặt, đối với cô liền mang về nịnh nọt "...trừ khi được giá à"? Bọn em đâu có ngu! Ở cùng anh, liền chịu chung số phận à?"

Bọn chúng tiến lên, liền thực sự đem răng của cướp lão đại bẻ hết

Hắn một miệng máu me be bét, chỉ trừng mắt nhìn lũ phản bội, cũng không dám oán hận Lam Diệp Phù

"Tức giận không?" Cô ghé vào tai hắn hỏi, mang ý định chia rẽ nội bộ "Hắn...liền trả thù bọn họ đi!"

Cướp lão đại võ công cao hơn, nhanh chóng đề được hai tên phản bội đó xuống, bẻ gãy từng cái răng, đến cả lợi cũng không còn

"Còn dám cướp nữa không? Lần sau gặp, ta không ngại phế hết các người!"

"Chỉ đại! Không dám không dám!" Chỉ còn cướp lão đại nói được vài từ, hắn liền mang bộ dạng kinh sợ dập đầu vài cái, sau đó không đầy 3 giây tất cả đều biến

Cô cảm thấy bản thân còn nhẹ tay.

Thế nhưng, không cần động tay chân mà chỉ dùng miệng lưỡi công kích khiến nội bộ chém giết lẫn nhau chính là thứ âm hiểm nhất

Chỉ phút trước còn mang bộ dạng sói ti, phút sau, Lam Diệp Phù mặt dày liền quay ra với vẻ mặt ủy khuất ôm lấy Từ Phi "Phi! Bọn họ làm hư bánh của tôi!"

Đột nhiên cảm nhận thân thể mềm mại tựa vào người, cùng mùi hương riêng tư bức người của cô, hắn liền đứng bất động

Từ nhỏ đến giờ hắn chưa từng rơi vào trạng thái này!

Cô nhóc này là người đầu tiên dám ôm hắn, cũng cứ nhiên gọi tên hắn như vậy

Thế nhưng, cảm giác này, hắn liền biết bản thân không muốn dứt ra

"Được rồi!" Sau một lúc thất thần, Từ Phi liền ôn nhu mở miệng "Hiện tại liền bồi em đi chơi!"

Lam Diệp Phù để ý, mặc dù Thiên Phi đối với cô về mặt dịu dàng như vậy, nhưng cũng chưa từng cười

Thế nhưng, vẻ mặt này của hắn cũng đủ câu hồn nhiếp phách

Cô lần nữa bị rơi vào ánh mắt xanh như màu nước biển Aegean của hắn

"Em là người lai sao?" Từ Phi mở miệng

"Đúng rồi! Tôi lai rất nhiều quốc gia a! 1 phần 4 huyết thống trung quốc của họ nội, 1 phần tư dòng máu Anh quốc của mẹ đại nhân, 1 phần tư là khác là do người bà Thụy Điện, còn lại là một vài dòng máu khác, thế nhưng rất khó nhận ra"

Lam Diệp Phù sau đó quả nhiên được bồi đi khắp Washington, cũng không phải những địa điểm cô đã tham quan, còn được ngắm hoa anh đào

Cảm nhận được sự thích thú quá mức của cô, Nam Cung Từ Phi liền bất mãn. Hắn thực muốn nhanh chóng được nhìn thấy cô nhóc này, cùng biểu tình hứng thú kia

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Diên đảo chúng sinh

Giữa chừng, vì Thiên Phi có việc phải giải quyết, hắn liền xin lỗi cô rồi dời đi

Bất quá, hôm nay cũng xem như thực sự rất vui

Hiện tại cũng đã 10 giờ

Cô về đến biệt thự Lam gia liền nhìn thấy mọi người tụ tập trong phòng khách

" Oh, tiểu Jena! Con đã ở đâu vậy?" Yên Thi Na một bộ lo lắng hỏi. Hôm nay, cô không những không ăn cơm ở đây, còn đi đến khuya như vậy

" Hẹn hò với bạn trai à?" Lam Y bộ dáng thư sinh đầy đầy gọng kính, ánh mắt có chút loá

" Thật không?" Cha nào con nấy, Lam Chi vừa nghe vậy liền ngẩng mặt lên, làm bộ dáng tương tự

" Cha! Con hàng này chưa lấy vợ thì con chưa yêu được đâu!" Lam Diệp Phù giờ hai tay thè thốt, chọt chọt ngón tay về phía anh trai " Con chỉ có hẹn với bạn thôi mà!"

" Được rồi, đi tắm đi! Đừng mang bụi bẩn bên ngoài về làm giờ sự cao quý của anh" Lam Y giờ tay vuốt tóc. Thế nhưng, vẫn giữ nguyên tư thế đó, anh trai mẫu mực liền xụi lị nằm dưới đất

Lam Diệp Phù lau khô người, choàng khăn tắm đi ra

Buộc tóc bằng một chiếc khăn, cô thắt nó lại trước trán, giống như đôi tai thỏ

Ngồi vào bàn, cô liền lấy giấy bút ra

Làm gì?

Vẽ?

Xin chúc mừng, câu trả lời này không đúng

Nếu cô hoạ, bức tranh đó sẽ là thảm hoạ của mỹ thuật, vết nhơ của nghệ thuật thời đại no khủng long của thế giới

Nhà phê bình nghệ thuật xem xong khẳng định sẽ cảm thấy xúc phạm thị giác

Viết truyện?

Câu trả lời có vẻ khả thi hơn

Thế nhưng, cái truyện cô đang viết sắp đến hồi kết rồi. Dựa vào nội dung được thiết kế ban đầu, nữ chính là bị ngược phút cuối a

Mà truyện nào chả như vậy?

Nhưng cô chỉ viết đoạn kết khi tâm trạng không tốt, còn hiện tại, cô chưa thể viết được

Lí Tiểu Vũ thực ra là một hủ nữ. Mà hủ nữ thì đương nhiên yêu thích đam mỹ

Cậu ta thường khuyến khích cô viết thể loại nữ chính chết, nam chính sống hạnh phúc bên nam phụ đẹp zai

Thế nhưng cô thà viết cái kết toàn truyện tự tử chùm!

Ha! Cô chính là một tác giả như thế! Nếu có một ngày, cô viết truyện Happy ending, có lẽ sẽ được nhận giải Nobel

Ác ti Jena vốn là chuyên gia đào hố độc giả mà

Cho nên, cô là làm gì?

Viết nhạc a! Hôm nay tâm trạng của cô vô cùng tốt

Dòng cảm xúc tuôn trào, cô viết liền một đoạn

" Điện đảo chúng sinh "

Đây là bài hát thể hiện tâm trạng của một nữ sinh đứng trước nam nhân có nhan sắc cực phẩm

Nếu đã viết ngọt, bài hát của cô liền ngọt đến sâu răng, nhưng chưa bao giờ đạt đến cảnh giới sến súa

Bởi vì có giọng hát có thể chạm đến tâm người khác, Lam Diệp Phù rất dễ gây ra nhiều cảm xúc cho người nghe

Có bài hát ngôn từ roi lệ, câu chữ như khúc cầu bi ai, giọng hát của cô liền làm người khác xúc động đau lòng

Lần này cô đặc biệt có tâm, làm bài hát nội dung ngọt như thể

Sâu răng đến bệnh viện! Cô không can

Viết xong bài hát, cô liền gửi cho tiểu Ly

Con bé cần thời gian phổ nhạc

Nói đến, mặc dù không có khả năng hát, nhưng tiểu Ly có thể chơi nhạc cụ vô cùng xuất sắc

Tiếng đàn vô cùng đặc biệt

Thực ra cũng nhiều lần bọn cô được mời lên sân khấu biểu diễn hát live, nhưng đã từ chối

Bọn cô chỉ làm nhạc vì yêu thích, chứ không phải vì mục đích thương mại

Hơn nữa, ở trên mạng bọn họ nổi như vậy, show mặt sẽ rất phiền toái

Từ đó, cũng nhiều quan điểm cho rằng, là vì Jena và Nyu không có nhan sắc nên ngại ra mặt công chúng

Nhưng mặc kệ bọn họ, miệng lưỡi thế gian khó quản mà

Trèo lên giường, cô cởi bỏ khăn tắm và khăn trùm đầu, mái tóc quăn đen xoã trên nền chiếc gối trắng tinh khiết, đôi mắt dụ hoặc như vậy khiến toàn bộ nam nhân nhìn vào đều không kìm chế được thú tính

Lam Diệp Phù có một thói quen, chính là khi ngủ không mang quần áo. Yên Thi Na thường khuyên cô bỏ nó, nếu có chồng sẽ xảy ra nhiều vấn đề. Nhưng đây đều đã là thói quen lâu năm, nói sửa không thể sửa được ngay (Aur: Từ Phi đâu nà?==)

Hơn nữa, cũng không biết nhắc bao nhiêu lần rồi, cô sẽ không kết hôn! Cũng không ai có thể khiến cô thực hiện trường hợp ngoại lệ kia

Ai sẽ yêu cô nhiều như vậy a?

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Vân Tử Hy và Nhan Thiên Lam

"Lão đại!" Tư Thiên Vũ một thân trắng toát nở nụ cười khả ái đi lại chỗ Vân Tử Hy đang đứng bên cửa sổ sát đất

"Cậu hoàn thành công việc ở Việt Nam rồi à?" Vân Tử Hy giọng nói khàn đặc, nhắc li rượu ra khỏi miệng, bộ dạng giống như một người đàn ông cao quý

Thế nhưng, đừng tưởng rằng đây là bản chất thật, chỉ ngay phút sau, hắn liền nở một nụ cười rất đều, khóe mắt cũng cong lên. Nụ cười mang thương hiệu của Vân Tử Hy là độc nhất vô nhị

"Sao thế~? Vội vàng đến đây? Nhớ anh zai à~" Anh ta vừa cười vừa vuốt tóc

"Lão đại! Ngài không thể nghiêm túc hơn một chút à" Tư Thiên Vũ coi như đối với tính cách này cũng quen thuộc "Ngài cứ như vậy liền sẽ mất đại tẩu đấy!"

"Hử? Cái gì mà đại tẩu chứ? Bún thiêu Nhan Thiên Lam có nằm mơ cũng không thể trở thành vợ của anh đây" Vân Tử Hy vẫn mang bộ dạng phớt đời (Aur: lúc đầu định xây dựng nhân vật này lạnh lùng khó tính cơ, xong thì thế này)

"Chậc" Tư Thiên Vũ thở dài, phồng má lên "Đại ca thì chết cũng không thừa nhận yêu đại tẩu, nhị ca với nhị tẩu thì yêu đương thắm thiết, em với Lục lão tam mang kiếp cô đơn vẫn không có mảnh tình vắt vai nào"

"Từ Phi sao? Cái gì gọi là nhị tẩu?"

"Ý trên mặt chữ đó! Nhị ca vì muốn gặp nhị tẩu mà lặn lội đến Mĩ đấy!" Tư Thiên Vũ tươi cười

" Thế...thế cơ à?" Vân Từ Hy về mặt ngờ vực khó tin

" Nhan bún thiù!!!"

Đột nhiên nghe thấy tiếng gọi từ tên dở hơi nào đấy, Thiên Lam giật mình

Tên chết bầm này!

" Như thế nào? Nhớ anh zai không?" Vân Từ Hy nở nụ cười quen thuộc mang nhãn hiệu độc quyền

" Nhớ cái mặt anh!" Thiên Lam bực bội

Cô vốn là đã từng giúp đỡ Vân lão gia tử. Cũng vì thế, ông muốn tác hợp nhân duyên cho cô và cháu trai

Ngay lần đầu tiên gặp mặt, họ liền chơi trò người phán xử vì cô "lỡ" tạt nước vào khuôn mặt gọi đồn của hấn. Nhưng không hiểu thiên địa thế nào, hấn đột nhiên nói có hứng thú với cô, muốn giả làm người yêu để thoát khỏi mấy cô gái mà cha mẹ hay sắp đặt. Cha mẹ cô vô cùng đồng tình khi nhìn thấy chữ tứ đại gia tộc lấp lánh trên người anh ta, vì vậy cô phải ưng thuận

Cô đang là một nữ sinh trung học, hiện tại nhân dịp nghỉ ngơi liền phải đi theo tên này đến một đất nước xa lạ

" Người đang làm gì?" Vân Từ Hy mặt dày hỏi

" Hít thở" Nhan Thiên Lam nhẹ nhàng phun ra câu trả lời ngắn gọn

Tiếp theo thì thế nào? Đáng lẽ đoạn hội thoại sẽ phải kết thúc trong sự thiếu muối. Thế nhưng, đương nhiên, với con hàng này, đó là một điều không thể

Trên thế giới này, người có thể cãi tay đôi với anh chỉ có nữ ma đầu ở Canada kia

Nhưng không biết cô ta chết chưa nhỉ?

" Ô thế à? Chúng ta đang hít chung một bầu không khí đấy. Trong không khí có 78 % là khí nitơ, 21 % là oxi, còn lại là các khí khác như khí cacbonic, hơi nước,... Theo thống kê, mỗi người cần hít ít nhất 10000 lít không khí để sống mỗi ngày, trung bình mỗi phút...."

" Thôi!!! Anh đang nói cái quái gì thế?" Nhan Thiên Lam về mặt cạ cmn lời " Anh có muốn làm mặt trời của tôi không?"

" Ô hô hô, cung thêm sự ảm áp của anh thế cơ à?" Về mặt Vân Từ Hy tự mãn

" Dở hơi! Làm ơn cách xa tôi 149.600.000 km cho nhờ!" Cô về mặt khinh bỉ

" Ân. Khoảng cách từ mặt trời đến trái đất sao? Cũng không tệ. Như vậy cô lúc nào cũng quay quanh tôi!"

Nhan Thiên Lam nhìn về mặt tự ki của con hàng này liền vô ngôn đáp trả.

Da mặt hấn làm bằng chất liệu gì vậy? Nhà nước sao không mang mặt hấn đi nghiên cứu áo chống đạn nhỉ?

Cô chịu không nổi!

" Xin chào, đại tẩu!" Tư Thiên Vũ bước vào, nở nụ cười thân thiện vô đối, mang lại cho Thiên Lam cảm giác giống như em trai nhỏ

Người này...đáng yêu quá!

Thiên Lam về mặt đang nở hoa, nhìn sang Vân Từ Hy, giống như nhìn thấy thứ gì đó kinh tởm

" Bún thiù, cái về mặt đó của cô là gì thế?"

" Chỉ là cảm thấy, hình tượng của hai người quá khác nhau! " Cô nhắm chán mở miệng

" Em là Tư Thiên gia Tư Thiên Vũ, rất vui được gặp mặt" Hấn cúi đầu, nở nụ cười ngây thơ " Nghe danh đã lâu"

"Danh?" Cô nhúu mày thắc mắc

" Vâng! Một tiểu thư xinh đẹp nhả nhặn như tỷ lại có thể hẹn hò với Vân lão đại, với tính cách...ờm..." Hấn ngừng nói, nhưng về mặt như kiêu không cần nói nữa mọi người cũng hiểu

Bất chợt, Thiên Lam tiến lên phía trước, cảm động cầm lấy tay Tư Thiên Vũ " Tiểu Vũ! Chúng ta kết bái tỷ đệ đi!"

" Hai người các người....!" Vân Tử Hy vẻ mặt đau lòng, chỉ tay về phía họ

" Đáng đời!" Cô lẽ lười trêu chọc

Vậy là gặp thêm một người nữa trong tứ đại gia tộc lừng danh toàn thế giới. Tứ đại vương tử này, tính cách khác nhau, sở trường khác nhau, hoàn cảnh khác nhau, nhưng đều là những kẻ có tiền

Xui rủi thế nào cô lại đụng phải tên biến thái nhất thế này! Ước gì gặp được người khác, hoặc cả đời không gặp cũng được! Cô mệt với tên tự kỉ này lắm rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Phong Triệt gọi điện

Hôm nay là ngày thứ 6 Lam Diệp Phù đến Mỹ

Thiên Phi chưa gọi cho cô

Thế nhưng, cô dự định sẽ về với Trung Tâm một chút, dù sao lúc đến đây cô cũng chỉ nói đi có vài ngày

Có lẽ sẽ xin phép ở lại với cha mẹ lâu dài

" Lúc nào cậu mới phẫu thuật vậy?" Lam Diệp Phù qua điện thoại thắc mắc

" Sau khi em về"

" Hử??? Như vậy cậu chưa nhìn thấy tôi được sao? " Cô thờ dài

Hơn nữa dù sao hấn có điều kiện như vậy, sớm nhìn một chút sẽ tốt hơn

" Chu kì điều trị là 2 tháng. Trong lúc điều trị hạn chế tiếp xúc. Nếu như tôi phẫu thuật bây giờ liền khó gặp em. Hơn nữa cho dù bây giờ có phẫu thuật thì đợi đến 2 tháng sau em đã về rồi!" Hấn không thể lãng phí thời gian được gặp cô nhóc này như vậy được

Lam Diệp Phù thờ dài

Dù sao sau này hấn vẫn có cơ hội nhìn thấy cô cơ mà

" Em không ghét bỏ tôi sao?" Nam Cung Tử Phi ngập ngừng hỏi

" Sao có thể?" Cô vội thanh minh

Cô là còn đang sợ hấn chán ghét cô a!

" Lam tiểu thư! Xin chào, tôi là Phong Triệt, trợ lí của Phi thiếu"

Lam Diệp Phù nghe điện thoại

Cô mới từ chỗ Shylir trở về, hiện tại là buổi chiều, vốn là muốn đi nghỉ ngơi, lại nhận được cuộc gọi từ người này

Có vẻ đó là người đàn ông mang âu phục đuôi tôm lần trước nhảy xuống từ máy bay

" Có chuyện gì sao?" Lam Diệp Phù thắc mắc

" Ừm...cũng không có gì to tát. Chỉ là, dạo này Phi thiếu ở công ti rất bận, tiểu thư có thể bớt chút thời gian đến chỗ ngài ấy được không?" Phong Triệt ngập ngừng đề nghị

Anh là một người rất trung thành. Từ nhỏ luôn ở bên thiếu gia, nhưng chỉ khi thiếu gia ở bên cạnh mới có cơ hội giúp đỡ, đến đây đã được 5 năm

Thiếu gia làm việc không thấy sắc mặt có chút mệt mỏi nào, nhưng anh nhìn thấy nhiều việc như vậy, lại tiếp quản cả thị trường chứng khoán châu Âu,

ngài ấy không thể không mệt

Hiện tại ở đây chỉ có vị tiểu thư này có thể giúp đỡ.

Phong Triệt vốn nhìn ra được, thiếu gia đối với vị tiểu thư rất đặc biệt

Nếu không sẽ không bỏ qua việc phẫu thuật mà chạy tới đây tìm cô ấy

"Cái đó, có thể được không? Tôi sẽ không gây phiền phức gì chứ?" Cô lo lắng hỏi

"Không sao đâu" Phong Triệt cười "Ngài chỉ cần nói chuyện với thiếu gia để cho ngài ấy đỡ mệt mỗi thôi"

Anh làm cái này, không có nói với Phi thiếu

Bởi vì nếu nói, khẳng định Phi thiếu sẽ không đáp ứng

Cho nên, anh muốn gây chút bất ngờ, cũng mạo hiểm mời Lam tiểu thư

"Vậy được. Ở đâu?"

"Tập đoàn NK. Cảm ơn tiểu thư!" Anh cười chân thành, rồi cúp máy

Đến công ti gặp Thiên Phi a!

Trong tiểu thuyết, mấy nữ chính đến gặp nam chính thường bị khinh bỉ, nhất là mấy nhân viên nữ ấy

Kiểu như, "cô đã hẹn trước chưa?", hoặc là "cô là ai mà dám gặp xxx của chúng tôi?",...

Cô có nên cải trang phi hành không nhỉ?

À mà, lỡ đâu cô chỉ là một người bạn bình thường, hoặc là trở thành bạn gái cũ trong truyền thuyết, gây rắc rối cho nữ chính thì sao?

Thiên Phi hoàn hảo như vậy, khẳng định là một nam chính hoàn mĩ. Nhưng mà, ai có phúc phận làm nữ chính của cậu đây?

Nam chính như cậu, chính là người mà tất cả các cô gái đều ước cầu

Sẽ đến lượt cô sao?

Nhưng không sao, cuộc đời của cô, cũng chính là một cuốn tiểu thuyết riêng. Mà trong đó, cô là nữ chính.

Trước mắt, cứ nên hoàn thiện cho tốt bản thân đã

Nếu không, làm sao dám nói đến chuyện yêu đương?

Lam Diệp Phù nhìn một chút, hiện tại cô ăn mặc khá đàng hoàng, có lẽ không cần thay đổi

Bước ra đến gần cửa chính, cô suy nghĩ đến việc gọi Taxi

Hay là, cô có thể phi moto đến đó?

Đắn đo một chút, cô giờ tay mở cửa, thế nhưng một trận chóng mặt truyền đến, sắc mặt cô lập tức trở nên trắng bệch, không có một tia huyết sắc

Lam Diệp Phù lao đảo, có chút đứng không vững, phải vịn tay vào cửa

Đáng chết! Bệnh thiếu máu lại phát tác ngay lúc này!

Bởi vì mỗi khi bị thương, Lam Diệp Phù thường mất đi rất nhiều máu, nhất là lần bị Mạc Y Y làm rơi cái bình vào người. Vì vậy, hiện tại, cô mắc chứng thiếu máu trầm trọng, nhưng không nghĩ đến lại đúng lúc này

Cái thân thể vô dụng này!!

Cô dần dần, liền mất đi ý thức, vô lực ngã xuống

Chống đỡ như vậy đã là quá kiên cường rồi!

Một lúc sau, có mấy nữ hầu ra ngoài sân quét dọn, liền thấy như vậy, hốt hoảng la toáng lên "Có ai không? Đại tiểu thư ngất rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 50: Có chuyện gì?

"Có ai không? Đại tiểu thư ngất rồi!"

Nữ hầu tên Tiểu Liên vội vàng chạy đến, nâng cô lên. Bởi vì trước đây chưa từng gặp Lam Diệp Phù, cô bé không biết cô mắc bệnh gì

Nhìn sắc mặt càng ngày càng kém của cô, tiểu Liên càng lo lắng

Hi vọng tiểu thư không có việc gì

Vì cửa cách nhà khá xa, mà các phòng đều cách âm, giọng cô bé lại nhỏ, nên không có ai nghe thấy

Hết cách, tiểu Liên liền tự mình đỡ cô vào

"Đại tiểu thư nhẹ quá! Gần như không có trọng lượng vậy!" Cô bé thăm cảm thán, thế nhưng cảm nhận được cô rất gầy, tiểu Liên liền thương tiếc

Rốt cuộc một cô gái đẹp như vậy, đã chịu đựng những thứ gì?

Đi cô nằm lên ghế sofa trong phòng khách, thấy sắc mặt cô ngày càng kém, cô bé vô cùng hoảng sợ

"Làm sao vậy?" Một nữ hầu khác tên Tiểu Hoa bước đến phòng khách, thấy vậy cũng nhíu mày thắc mắc

"Tiểu thư đột nhiên ngất đi. Lúc trước tôi thấy cô ấy đang ở ngoài cổng"

"Cô ấy mắc chứng thiếu máu cực kì nghiêm trọng" Tiểu Hoa coi như là đi theo Lam gia lâu năm, đối với việc này cũng nghe Yên Thi Na nhắc đến "Nếu không đưa đến bệnh viện nhanh sẽ rất nguy hiểm"

"Thế...thế phải làm sao?" Tiểu Liên đen mặt "Chúng ta đâu thế..."

"Bình tĩnh! Để tôi gọi cho đại thiếu gia!" Tiểu Hoa nhanh chóng quay số điện thoại bàn

Lam Y vội vàng chạy vào trong nhà

Cái con bé này, mặc dù rất yếu, nhưng lại luôn che dấu tốt

Tại sao nó có thể...luôn chịu đựng giỏi như vậy?

Dù thường ngày Lam Y hay cãi vã với cô, nhưng thực tâm là một người anh tốt. Hiện tại, thể hiện qua bộ dạng như vậy

"Thiếu gia!" Tiểu Liên và tiểu Hoa kính cẩn cúi xuống

Lam Y bế cô lên, nhanh chóng xoay ra cửa, trước khi đi còn ngoái lại "Không được nói gì với phu nhân và lão gia!"

Con bé sẽ không muốn bọn họ lo lắng, nhất là Yên Thi Na

"Bác sĩ, thế nào rồi?" Lam Y vội vàng hỏi

"Đưa đến hơi muộn, tình trạng của vị tiểu thư này rất kém" Vị bác sĩ già cời mắt kính ra, thở dài, sau đó khó xử nói "Có điều, nhóm máu của cô ấy..."

Mặt anh trắng bệch

Quên mất việc này! Con bé mang nhóm máu hiếm RH-

Trong 10000 người mới có 4-7 người mang nhóm máu RH-

Cho dù là Lam gia cũng khó tìm kiếm

Phải làm thế nào? Nếu cứ thế này, sẽ rất nguy hiểm đến tính mạng

"Nhóm máu này đã rất hiếm rồi, vị tiểu thư này hình như còn mắc hội chứng máu không đông. Bệnh viện chúng tôi tháng trước vừa có người bị thương mang loại máu này đã truyền hết rồi. Hiện tại tìm nó rất hiếm"

"Không có ở đâu có sao? Còn các bệnh viện khác?"

"Nếu có cũng không đủ đâu! Nếu cơ thể không sản xuất đủ hồng cầu, có thể chữa bằng cấy ghép tủy xương hay máu từ cuống rốn. Tế bào máu bị phá hủy quá nhanh, cần điều trị huyết tương hay loại bỏ lá lách. Nhưng tôi thấy vị tiểu thư này không đợi được"

Phong Triệt ở công ti đang mong chờ

Tại sao Lam tiểu thư còn chưa tới? Không phải sẽ...gặp tai nạn gì chứ?

"Đọc tiếp đi! Sao lại ngừng?" Đột nhiên không nghe thấy âm thanh của Phong Triệt, Nam Cung Tử Phi ngược mặt lên hỏi

Hắn ngồi lên ghế xoay, tay chống xuống cằm, một bộ phong thái nghiêm túc cuốn hút mị hoặc

"Không có gì" Phong Triệt tiếp tục cầm một tờ báo cáo lên đọc

Có nên...nói không?

Anh nên...đợi thêm chút nữa nhĩ?

Có lẽ Lam tiểu thư bị tắc đường cũng nên!

Năm phút sau

Rất cuộc cũng không thấy cô đến, Phong Triệt càng ngày càng thấy bất an

Sẽ không thực sự xảy ra chuyện gì đấy chứ?

"Có chuyện gì? Mau nói!"

Từ Phi ra lệnh

Hắn luôn là người giỏi nhìn thấu nhân tâm của người khác

Phong Triệt giật mình

Rất cuộc cũng phải nói ra a!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Cảm ơn cậu

Là...là..." Anh ấp úng

"Nói" Về mặt hắn nghiêm túc

"Tôi thấy...ờm...đạo này thiếu gia có vẻ bận! Nhiều việc như vậy, chắc ngài..." Mặc dù biết Từ Phi bị mù, anh vẫn không dám nhìn thẳng, chột dạ quay sang chỗ khác

"Tôi không mệt!" Từ Phi cắt ngang, ánh mắt hơi nheo lại

"Tôi...tôi đã gọi Lam tiểu thư tới!" Phong Triệt nhắm mắt phù hộ

"Cái gì?" Hắn đứng bật dậy

"Nhưng...nhưng mà, tới giờ...Lam tiểu thư...vẫn chưa tới!" Anh sợ hãi, hàn khí của người này có thể bức chết một người sống sờ sờ nha

Sắc mặt của Nam Cung Tử Phi càng kém đi, trong lòng liền hoảng loạn

Cô nhóc kia, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì!

Nhanh chóng, hấn lấy điện thoại ra gọi cho cô

Hắn chưa từng cảm thấy, tiếng chuông điện thoại lại dài đến như vậy

Tử Phi không nhận ra, tay hắn liền có chút run

"Xin chào " Tiểu Liên nghỉ hoặc nghe điện thoại " Cho hỏi ngài tìm ai ạ?"

" Lam Diệp Phù" Hắn vội vã

" Cái đó...đại tiểu thư mắc chứng thiếu máu trầm trọng, lúc nãy mới ngất đi, đại thiếu gia đã đưa cô ấy đến bệnh viện. Alo...alo..."

Người đối diện đã cúp máy

Ai vậy nhỉ?

" Đến bệnh viện!!!"

Phong Triệt thậm sợ hãi

Bệnh viện? Tiểu rồi! Lam tiểu thư thực sự có chuyện gì sao?

" Từ từ" Hắn bình tĩnh lại " Tra xem bệnh tình của cô ấy. Cho người 3 phút!!!"

" Vâng" Phong Triệt lập tức chạy đi

Lam Y lo lắng nhìn vào khuôn mặt của Lam Diệp Phù, kém đến mức thảm hại

Đã 1 tiếng rồi, liệu bây giờ có thể làm gì?

Bác sĩ vẫn đang nghĩ cách giải quyết!

Đáng chết, nếu mang cô đến bệnh viện sớm hơn, có lẽ sẽ không tệ như thế này

Anh nhớ lại, lần đầu tiên nhìn thấy cô

Đó là một bé gái nhỏ bé nhưng lại vô cùng quật cường. Cả người nhiễm huyết sắc đến rợn người, máu không ngừng chảy ra, sắc mặt trắng bệch đến đau lòng. Thế nhưng, mặc dù có thể đã ngất đi, nhưng đôi mắt của cô bé vẫn quật cường cố gắng mở ra. Trong mắt có một tia cầu cứu

Về mặt đó...làm hắn đau lòng

Thế nhưng, con bé này vẫn luôn là người giỏi chịu đựng. Bình thường, khi người nhà nhắc cô cẩn thận để tránh bị thương, cô chỉ cười hi hi, liền nói rằng thực ra số máu đó đi quyền góp cũng đã được cả đồng tiền, về mặt ham tiền đó làm mọi người không thấy lo lắng

Nhiều khi con bé cũng bị thiếu máu, nhưng chưa từng nặng đến mức này

Sức khỏe của con bé đang giảm sút trầm trọng

" Lam thiếu gia!" Vị bác sĩ già vội vã đi vào " Có máu rồi!"

"Cái gì?" Lam Y ngạc nhiên

" Ai đó đã cung cấp rất nhiều máu. Có thể tiến hành truyền rồi!"

" May quá " Anh thở dài

Đứng ngoài phòng cấp cứu, anh cảm thấy yên tâm

Giờ...có lẽ ổn rồi nhỉ?

Nhưng mà...ai đã cung cấp nhiều nhóm máu hiếm như vậy chứ?

" Cảm ơn cậu, tiểu Vũ"

" Phi ca, không cần khách sáo. Anh xem, em là thiên tài y học. Tư Thiên gia cũng nổi danh với ngành y đã lâu, đương nhiên không thiếu bất kì nhóm máu nào, kể cả nhóm máu hiếm nhất "Tư Thiên Vũ mỉm cười

Cũng may hần vừa chạy đến đây, may mắn giúp đỡ được tiểu Phù nhị tẩu.

Thế nhưng hiện tại, nhìn bộ dạng rối loạn cùng vệt vãi của Tư Phi, hần liền bất ngờ

Hần chưa từng nhìn thấy cái dáng vẻ này của nhị ca

" Nhưng không nghĩ tới, nhị tẩu lại mang máu RH- a"

" Ủ, cô ấy rất xui xẻo" Cô nhóc này, không những mắc hội chứng máu không đông còn mang nhóm máu hiếm như vậy, thể chất yếu đuối. Cho dù có thể nào, cô ấy đã được sinh ra là một người không may mắn.

Thế nhưng từ trước đến nay, mỗi khi nói chuyện với hần, cô nhóc này luôn là một bộ dạng năng động tràn đầy sức sống, nên hần hoàn toàn quên mất cô vốn dĩ mang sức khoẻ không tốt

Đáng chết

Nam Cung Tư Phi thở dài, cảm giác bản thân chưa bao giờ vô dụng đến thế, trái tim giống như bị giày xéo, đau đến nghẹt thở

Quả nhiên, nỗi đau trong lòng thật khó chịu đựng!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Tỉnh

Hai giờ sau khi truyền máu, sắc mặt của Lam Diệp Phù dần khôi phục huyết sắc

Lam Y thở phào nhẹ nhõm. Anh đã nói với gia đình là cô ở lại với trung tâm kia đến mai mới về

Hiện tại đã là buổi tối rồi, anh cũng còn phải trở về, nếu không họ sẽ nghi ngờ. Trùng hợp, anh vừa mới nói đoạn thời gian này rảnh rồi

Ngày hôm sau

" Tiểu Jena, người tỉnh?" Lam Y mừng rỡ

Lam Diệp Phù cựa quậy chặt vật ngồi dậy, nhìn xung quanh một chút, liền xác định đây là bệnh viện

Cô nhìn sang thấy anh trai một thân tàn tạ, quần áo thì xộc xệch, râu ria chưa cắt, quầng mắt có chút thâm

Cô sững sốt, hoá ra anh trai lo cho cô thế ư?

Khoé mắt có chút đỏ hoe, Lam Diệp Phù quay sang ôm chầm lấy Lam Y khóc lóc như một đứa trẻ " Anh đã thức cả đêm để chăm sóc em ư? Xin lỗi...và, cảm ơn anh! Anh trai của em!"

Lam Y mỉm cười xoa đầu em gái nhỏ

Một màn thâm tình cảm động rơi nước mắt

Anh muốn nói...tất nhiên là lo lắng cho em rồi!

Tất nhiên...tất cả những thứ trên, đều trái ngược với thực tế

Vốn dĩ là, Lam Diệp Phù xác thực mình đang ở trong bệnh viện, nhìn xuống bản thân, khuôn mặt bình thản

" Ô, vẫn còn sống cơ à? Vi diệu nhỉ? "

Lam Y giữ một khuôn mặt đầy máu chó

Vi diệu cái khi! Anh nguoi đây nè!!

"Ồ!" Lam Diệp Phù cảm thán "Trời hôm nay đẹp nhỉ! Thời tiết thật dễ chịu. Không biết có thể đến xxx chơi không? Mà đến xxx cũng tốt, dù sao thì xxx vẫn hơn xxx ở chỗ xxx rất xxx, chứ không vừa xxx lại xxx giống như xxx. Thế nhưng nếu như đến xxx thì cũng chả sao cả. Ở xxx có cái mà xxx và xxx không có, là xxx có xxx. Ồ, xxx hôm nay hình như khai trương ở chỗ xxx thì phải, nếu có thể đến đó để thưởng thức xxx thì tốt. Chán thiệt, xxx, xxx và xxx kia đều không có cái này....@#\$\$%\$%^&^abcd"

Khuôn mặt của Lam Y càng ngày càng khăm lộn

Con bé này đang láu cái gì thế? Mấy cái địa điểm vui chơi này là sao?

Anh nguoi đang còn ở đây nhá!!

Lấy lại bình tĩnh, anh ho vài tiếng, để thu hút sự chú ý

"A, ở xxx còn có chỗ xxx vui lắm!"

"Jena Esperanza! Nguoi đùa với anh đấy phòng?"

"A!"

Lam Y nhìn khuôn mặt vừa nhận ra cái gì kia của cô, liền thờ dãi ảo não

Có phải vì ánh sáng le lói của bệnh viện, làm hào quang chói lóa của anh mờ nhạt đi không?

Sự tồn tại của anh, từ bao giờ bị xem nhẹ đến như thế?

"Are, tiểu Liên à? Em đang thăm ta sao?" Cô vụt chạy ra ngoài cửa, mừng rỡ nắm tay cô bé

"Tiểu thư, mừng quá! Ngài không sao!" Tiểu Liên vui mừng

Không sao, anh thường bị con bé này cho ăn sinh tố bơ quen rồi!

Ừm, quá quen thuộc rồi!

"Hôm qua, có người gọi điện tìm tiểu thư, em nghe máy đấy!" Cô bé sực nhớ

"Thật sao? Vậy em có mang điện thoại cho ta không?"

"Đây ạ!"

Quả nhiên là Thiên Phi!

Cô thực sự không muốn cho nhiều người biết cô yếu ớt như vậy!

Không biết hẳn nghe tin cô bị thiếu máu nặng vào bệnh viện, đã làm gì?

"Ồ" Lam Diệp Phù giật mình "Anh này giờ ở đây à?"

"Chờ nguoi nhận ra chắc ta thành nguoi nguyên thủy luôn quá!

Có người cung cấp máu cho nguoi đấy! Là một thế lực lớn. Nguoi từ lúc nào quen với thế lực lớn vậy?" Anh thắc mắc

Chắc..là không phải đâu! Gia tộc lớn nào lại có thể can thiệp vào một chuyện nhỏ nhoi như thế này?

Thế nhưng, anh liền thấy em gái nhỏ mỉm cười

Gì thế? Vui vì quen với người có tiền à?

"Khẳng định là hẳn ta!" Cô chắc chắn

Lam Diệp Phù cũng biết bản thân mang RH- là một nhóm máu hiếm. Cung cấp một lượng máu nhiều như thế trong khoảng thời gian ngắn, bối cảnh của hẳn đến cùng thế nào a?

Dù sao thì, cũng nên gọi điện cảm ơn một tiếng vậy

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Trả ơn

Sau khi tiểu Liên về, Lam Diệp Phù tổng khứ nốt tên anh trai đang có cả đồng nghi vấn kia lại. Dẫu sao, trước mắt quan hệ của cô với Thiên Phi chỉ là bạn, không thích hợp công khai với con hàng hay soi mói mới này

Bây giờ, một mình cô ở trong bệnh viện

Đây là lần thứ hai cô ở đây, lần đầu là sau khi trở về từ Canada

Trước đây, mỗi lần lên con thiếu máu, cô cùng lắm chỉ hơi choáng váng ngất đi thôi, không nghiêm trọng giống như lần này, suýt chút nữa mất mạng

Cô nên cảm ơn Thiên Phi

"Phi!" Lam Diệp Phù vui mừng

Thật không nghĩ tới vừa ra khỏi phòng bệnh không xa thì gặp được hân "Cậu đến thăm tôi a?"

"Ân. Vừa mới đến!" Hân gật đầu

"Cậu...cung cấp máu cho tôi?"

Nam Cung Tử Phi đoán trước được cô sẽ hỏi vấn đề này, nên không mấy ngạc nhiên "Cũng không hân. Là tôi nhờ một người bạn"

"Như vậy cũng không phải là ơn của cậu sao?" Cô khẳng khái "Cậu cười cái gì?"

"Vậy em định...báo ơn thế nào?" Hân ghé sát vào tai cô nói

"Ách, tôi nghèo như vậy, báo đáp thế nào? Cậu cũng đâu có thiếu thứ gì!" Cô ngoảnh mặt sang chỗ khác

Mẹ nó, tên yêu nghiệt này, làm ơn đừng tùy tiện đến gần con gái nhà người ta được không?

"A! Lấy thân báo đáp được không?" Lam Diệp Phù vui vẻ với ý tưởng của mình, hai mắt sáng lấp lánh

Chủ ý này không tồi đấy chứ? Tính mạng là một thứ vô cùng quý báu của cô còn gì?

Nam Cung Tử Phi ngoài mặt không biểu tình, nhưng thực chất là cố nén cười

Cô nhóc này...vậy mà muốn trả ơn bằng phương thức này

"Em định làm thế nào? " Hân kéo dài giọng, lộ vẻ hứng thú

Đồng ý a? Cô biết mà, hân nhất định sẽ đồng ý

Lam Diệp Phù được sự cho phép thực hiện chủ ý táo bạo, liền thực sự nhướn người lên hôn hân

Thế nhưng, cô thực sự phát hiện ra vấn đề của nó

Cho dù first kiss hay second kiss gì đấy thì cô cũng méo quan tâm đâu. Dẫu sao cô cũng theo chủ nghĩa không kết hôn

Nhưng mà, cô vừa mới cưỡng hôn nam thần a!

Nhận ra được vấn đề, cô liền dừng lại, đứng thẳng

Đây là trả ơn cái nỗi gì? Rõ ràng người hưởng lợi vẫn là cô có được không?

Moé, có cảm giác bản thân là cầm thú, mặt dày vô liêm sỉ

Cô chậm rãi ngược lên nhìn mặt hắn quan sát biểu tình. Thế nhưng tên này che giấu tâm tư quá giỏi, cô không nhìn ra hắn đang mang cảm xúc gì

Khăng định cũng đang nghĩ cô là cảm thú a

Tại sao cô có thể tùy thời bộc phát thú tính như vậy?

May là cũng không có ai nhìn thấy

"Xin lỗi cậu! Tôi...tôi..." Cô ngập ngừng

Nam Cung Tử Phi hiển nhiên cũng biết thái độ của cô là gì. Dựa vào tính cách của cô nhóc này, khăng định sẽ không có biểu cảm ngại ngùng của một nữ nhân

"Thôi được rồi! Cũng không cần báo đáp đâu!" Hắn nói xong, liền bỏ đi

Vốn là định đến thăm, xem ra cô nhóc này còn khoẻ chán

Lam Diệp Phù nhìn theo bóng lưng ngày càng xa tầm mắt của hắn, liền phát hiện

Hắn vừa mới cười a! Hắn thực sự vừa mới cười a!

Chơi ăn gian! Cô không phải cường hôn hắn sao?

Coi như là huê rồi!

Cái gì là nhất tiểu khuynh thành? Cái gì là băng tuyết tan chảy, xuân thu ấm áp?

Yêu nghiệt a!

Cô đã làm nên tội đồ gì? Tại sao lại nỡ đối xử với cô như thế? (Au: bạn ấy có làm gì đâu? vớ vẩn)

Ước chừng sau 30 phút đứng ngoài hành lang, cô liền đi vào

Ai cho tôi làm người lương thiện?

Bước vào phòng, cô liền nhìn thấy một cô gái xinh đẹp điệu đà, vẻ mặt cao ngạo, bên cạnh đó là tiểu Liên lần nữa đến thăm cô

Cô gái kia mặc một chiếc váy đen ôm sát người, đeo kính râm đen, trang điểm lại khá đậm

Mạc Y Y? Tại sao lại là cô ta?

"Mạc tiểu Phù! Cuối cùng cũng gặp được cô! Chưa chết nhỉ?" Cô ta nhìn thấy cô, hất cằm nói

Bạn đang đọc truyện *Chi Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Nhặt lên

(Bệnh lười tái phát =3=)

"Mạc tiểu Phù! Cô còn sống à? An nhàn phết nhỉ?" Mạc Y Y hất cằm, nhìn thấy cô liền có chút kinh diễm

Con nhỏ này, vậy mà còn đẹp hơn cả trước đây!

Vốn dĩ ngoại hình đã có hai màu mắt là nổi bật, thế nhưng trước đây là một bộ dạng khốn khổ hơn. Hiện tại con nhỏ này cư nhiên sống sung sướng ăn mặc đầy đủ như vậy, cô ta rất khó coi

Mạc Y Y nói tiếng Pháp. Sở dĩ vì người Canada không có ngôn ngữ riêng, họ sử dụng ngôn ngữ chính thức là tiếng Anh và tiếng Pháp. Vì vậy Lam Diệp Phù cũng rất thông thạo hai loại ngôn ngữ này

Thế nhưng đó không phải điều đáng tự hào. Giống như bạn thực sự rất thạo tiếng Việt, trong khi cô chưa thực sự giỏi sử dụng nó. Bạn cảm thấy nó dễ,

thế nhưng cô cảm thấy tiếng Việt rất khó học

" Cô dám phớt lờ tôi sao?" Mạc Y Y tức giận quay đầu lại, nhìn thấy Lam Diệp Phù bình thản trực tiếp đi về phía giường bệnh ngồi xuống

" Mạc tiểu thư! Tôi là nên lấy thân phận gì tiếp đãi cô đây? Em gái sao? Cô nên nhớ hiện tại tôi không phải người của Mạc gia nữa" Cô nghiêng người tựa vào thành giường, chống một tay lên mặt, cười đến mị hoặc

Mạc Y Y nhìn nữ nhân trước giờ luôn bị mình bắt nạt, liền nắm chặt tay lại

Nếu như lúc đó cô ta giống như những đứa trẻ bình thường khóc lóc, có lẽ cô ta sẽ tha. Thế nhưng cô gái này lại có vẻ mặt kiên cường chịu đựng, thậm chí là chống trả, bộ dạng đó làm cô ta khó chịu

" Cô nên nhớ" Mạc Y Y tức giận chỉ ngón tay về phía cô " Cô sinh ra ở Mạc gia, dù đối xử như thế nào thì cũng có công nuôi dưỡng cô. Nếu không, hiện tại cô đều đã chết. Muốn thoát khỏi Mạc gia, cô hãy trả lại toàn bộ số tiền"

" Ồ" Lam Diệp Phù kéo dài giọng, đứng lên tiến từng bước về phía cô ta

Cô ta vô ý thức lùi lại, kì thực, cô ta luôn sợ người được gọi là em gái này

" Cô..cô...đừng tưởng dễ chọc đến tôi. Lam gia tuy là một thế lực lớn ở Mĩ, nhưng đối đầu với Mạc gia thì vẫn mang lại rắc rối và tổn thất lớn đấy!"

Những tưởng những lời này làm cô dừng bước chân, thế nhưng Lam Diệp Phù vẫn tiến đến sát gần Mạc Y Y, vẻ mặt cười tươi tỉnh nhưng mang lại cảm giác run sợ đến tột cùng

Đáng lẽ, một đứa trẻ lớn lên trong môi trường như thế phải là người không có cảm tình. Quả thực, cô vẫn là một con người độc ác, nhưng đó chỉ là bản năng tiềm ẩn nào đó sâu trong tâm hồn

" Chỉ cần trả tiền?"

" Đ...Đ.Đúng! Cô chỉ cần trả tiền" Mạc Y Y bỗng dưng run sợ, thế nhưng lại thấy bản thân nực cười

Giả oai gì chứ? Rốt cuộc chỉ là một con chó bị cô ta chà đạp suốt 10 năm

" Trả thì trả" Nói xong, Lam Diệp Phù thực sự cầm một cục tiền dày cộp ném vào cô ta

" Ai za~ Cảm giác đập tiền vào mặt người khác thật sự rất thoải mái a~" Cô nháy mắt với tiểu Liên một cái

Mất nửa ngày, Mạc Y Y mới thực sự tiếp thu

Cô ta vậy mà làm thật?

Tức giận đến mặt, Mạc Y Y liền bỏ đi. Trước khi đi, cô ta còn quay lại " Được lắm Mạc tiểu Phù, cô sẽ không thắng nổi tôi đâu!"

" T...tiểu thư!" Tiểu Liên rụt rè tiến lên " Đồng tiền này..."

" Đương nhiên là nhặt lên rồi!" Lam Diệp Phù quay lại vẻ mặt phớt lờ như thường ngày " Ai nhoo~ Máy bán kẹo của ta! Xin nhồi đã để các kẹo nằm trên nền đất. Các kẹo có lạnh không?"

Tiểu Liên "..."

Quả nhiên vẫn là đại tiểu thư ham tiền!

" Đúng rồi!" Cô quay phắt lại " Lúc này em có thấy ta ngoài hành lang không?"

" Dạ...có ạ" Cô bé ngơ ngác

Lam Diệp Phù nhìn khuôn mặt kia, liền thờ phào

Chắc chắn là chưa nhìn thấy Thiên Phi!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Học tại Mĩ

Sau khi nhặt xong tiền, Lam Diệp Phù liền cuốn gói rời xa bệnh viện

Dù sao cô cũng phải về báo danh với cha mẹ đã. Nếu không, họ lại lo cô xảy ra chuyện

"Tiểu Jena! Thế nào? Con ở lại được bao lâu?" Yên Thi Na đang nhàn rỗi ngồi trong phòng khách, nhìn thấy cô liền vui mừng như điên

"Con đã xin phép rồi! Hôm nay đã là ngày 27, con sẽ ở đến lúc về. Dù sao từ chỗ này đi đến sân bay cũng khá tiện" Cô ngoan ngoãn đáp

"Jena!" Hasu Kyoushi bước ra từ thư phòng, theo sau là một người đàn ông trông 7 8 phần giống cha cô

Đây là...cha mẹ của Mạn Ly!

Cô Hasu là một người phụ nữ người Nhật vô cùng quý phái và quý cù, trên người cô mặc là trang phục Kimono truyền thống của Nhật Bản. Hasu Kyoushi là tượng trưng cho một người phụ nữ gia giáo ở đất nước mặt trời mọc

"Lâu lắm mới gặp con!" Cô nở một nụ cười dịu

Lam Diệp Phù lễ phép chào hỏi vài câu

"Nyu đạo này thế nào?"

"Ờ? Vẫn tốt ạ!"

"Còn cha thì sao?"

"Sức khoẻ gia gia không tốt lắm"

Hai anh em Lam gia nghe thấy từ "sức khoẻ không tốt", liền đoán ra được trình độ phồn lữ gạt con cháu của lão gia hoá kia

Xem ra lão còn tốt chán!

"Etou...để xem nào" Cô Hasu ngập ngừng "Con đã nghe Nyu nói rồi đúng chứ? Chúng ta quả thực dự định khi con 18, con bé 19 tuổi sẽ để 2 đứa đi nước ngoài học tập và sinh sống một thời gian, vì ở độ tuổi này các con đã hoàn toàn có khả năng tự lập và lo cho bản thân

Tuy nhiên, chúng ta có đôi kiến một chút"

"Hề?" Lam Diệp Phù có vẻ chưa hiểu vấn đề

"Chúng ta cảm thấy hai con có muốn đi hay không là tùy theo nguyện vọng, hiện tại không ép buộc nữa. Thế nhưng Mĩ là một môi trường tốt, hơn nữa chúng ta đều đang phát triển sự nghiệp và gia tộc cực kì rờ ở đây. Nên chúng ta cảm thấy, các con học xong năm nay nên chuyển đến đây học"

"Lam gia từ đời ông nội con đã định làm việc và sinh sống ở Việt Nam, nhưng đây là một quyết định không sáng suốt, chính Lam lão gia từ cũng đã nói điều này" Lam Chung - cha của Mạn Ly lên tiếng "Điều kiện ở đó không phù hợp để phát triển thể mạnh của Lam gia, cũng như khó can thiệp vào thị trường chứng khoán. Hết năm học này, cả ông nội cùng các con đề sẽ chuyển đến Mĩ. Có ý kiến không?"

Lam Chung là một người đàn ông hết sức nghiêm khắc. Lam Diệp Phù đối với người chú ruột này cũng chỉ mới gặp qua vài lần

"Ta hi vọng con vui lòng với quyết định này" Yên Thi Na cười nói

"Vâng"

Thực ra, cô cũng cảm thấy học ở Mĩ là sự lựa chọn tốt nhất. Tất cả mọi người đều có thể sống ở đây. Hơn nữa, Mĩ cũng là nơi cung cấp điều kiện sinh sống và học tập vô cùng tốt

Thế nhưng, ở Việt Nam, cô có mấy người bạn thân, và thật khó để chia tay với họ

Diệp Phi Yên, Tống Nhược Vy, Lí Tiểu Vũ, Tiểu Ánh, Phùng Như Hương, Di Di, Từ Lạp, cô Du Lan

Lớp cô là một tập thể đoàn kết a

Cô như thế nào nói chia tay bọn họ đây?

Lam Diệp Phù ngồi bên vườn hoa, úp mặt vào đầu gối, hai tay khoanh lại, sầu nào thờ dài

Thế nhưng việc này có liên quan đến nhiều người, cô không thể khôn làm theo

Dù sao thì, sau này vẫn còn cơ hội gặp lại họ mà

Cô thờ dài, có lẽ cô cần một nơi an ủi, không nói gì cũng được

Thế nhưng cô không dám tìm người nhà, nhất là mẹ. Nếu biết cô chưa hoàn toàn đồng ý với đề nghị này, bà sẽ vô cùng bối rối

Cho nên, hay là đi tìm Thiên Phi a

Cô có thể đến tập đoàn NK, địa chỉ trước đây Phong Triệt đã đưa

Lần này, liền liền mạng nợ cậu tiếp một ân huệ vậy!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Bị khinh thường

"Đến rồi cô gái" Lái xe taxi dừng lại

Lam Diệp Phù bước xuống xe, nhìn toà nhà lớn trước mặt

Đây là..NK à?

Moá ơi, cái tập đoàn này có cần phải to và sang chảnh đến vậy không?

Cô biết là Mĩ là một đất nước phát triển a, thế nhưng cũng không cần quá phô trương thế này

Nó trông giống như vương quốc của một vị hoàng đế hơn, là một vương quốc thương mại

Cô tiến vào sau một vài phút ngơ ngời. Bước đến quầy lễ tân, cô dừng lại

Cô lễ tân xinh đẹp hỏi

"Vị tiểu thư này, cô cần gì ạ?"

Lam Diệp Phù ngập ngừng trả lời " Tôi muốn gặp boss của các người"

Thay đổi đáng về thân thiện ban đầu, cô lễ tân bắt đầu đánh giá cô

Đây là một nữ nhân tầm thường, không có gì đặc biệt, lại dám yêu cầu Gặp Đại Boss của bọn họ?

Thật to gan!

Một nữ nhân xấu xí như vậy!

Đại boss của bọn họ cao quý và tài năng đến nhường nào? Hơn nữa, ngài ấy còn vừa mới khổng chế thị trường kinh tế Âu Mĩ, năng lực ngày càng đáng nể phục

Cô lễ tân thu hồi vẻ hiêu kì, vẫn tỏ vẻ hiếu khách thưa " Vị tiểu thư này...cô đã hẹn gặp trước chưa ạ?"

"Tôi đã hẹn trước. Bắt quá... cô có thể gọi điện thông báo một tiếng cho tôi được không?"

" Xin lỗi, nhưng tôi không có số điện thoại của ngài ấy!" Lễ tân ngơ vờ nhìn cô

Nữ nhân này phải vậy mà có thể hẹn trước với Đại Boss?

Lam Diệp Phù đối với thái độ của lễ tân cũng không nằm ngoài dự kiến

Bởi vì không muốn mang bộ dạng thật của mình đến nơi này nên cô đã giả trang một chút. Cô đội một bộ tóc giả ngắn ngang vai màu đen, đeo kính áp tròng và trang điểm khuôn mặt cho thật bình thường. Trên mặt còn đeo một cặp kính to oạch

Đối với bộ dạng như vậy, điều đầu tiên người ta đánh giá ở cô là tầm thường không thể tầm thường hơn

Thế nhưng, đối với một vương quốc thương mại hoành tráng như vậy, cô thực sự không đánh đặt vào mặt

"Đừng cho cô ta vào!" Lan Tuyết thuộc bộ phận quản lý từ đầu tới, ôm theo một xấp tài liệu "NK không phải nơi để chó mèo có thể tùy tiện ra vào. Nếu không phải hôm nay không có cảnh vệ gác cửa thì cô ta không thể vào được đây! cái gì mà đã hẹn trước chứ? Boss của chúng ta là ai? Sao có thể có hẹn với một nữ nhân bình thường? Đuổi đi!" Lẽ tấn hết nhìn lan tuyết lại nhìn Lam Diệp phù

Thực chất, cô ta cũng đồng tình với lời nói của Lan Tuyết. Nhưng cũng không thể cứ như vậy đuổi người đi.

Cô ta rơi vào tình trạng khó xử

"cô không làm được?" Lan Tuyết cao giọng nhìn cô ta "đối với thân phận của tôi khẳng định có thể đuổi việc cô. Nếu không làm được ngày mai cô cũng không cần đi làm nữa! Nhiệm vụ của cô chắc hẳn phải biết rõ chứ?" Lan Tuyết đối với Đại Boss thực ra cũng từng gặp mặt qua. Hẳn là một người rất tài năng, là một nam nhân cực phẩm hoàn mỹ mà tất cả các nữ nhân đều ước cầu

Ngay cả đến một nhân tài như cô ta cũng chưa từng được ngài ấy chú ý tới sao có thể đến lượt nữ nhân này?

Lam Diệp Phù thăm mím cười nhìn bộ dạng của hai nữ nhân trước mặt

Cô biết, nếu mang bộ dạng này đến một tập đoàn lớn như vậy để gặp cậu thì chắc chắn sẽ bị coi thường như vậy

Thế nhưng nếu cô mang bộ dạng thường ngày của mình đến thì cũng sẽ bị nói này nói nọ thôi. Hơn nữa, cô là đang muốn xem kịch vui a

Cảnh tượng này thật sự thường có trong tiểu thuyết

lần đầu tiên đến tìm một nam nhân không ngờ cô cũng lâm vào hoàn cảnh như vậy

Thật thú vị!

Bắt đầu đi học đội tuyển rồi! TT Đạo này cũng bận, không thể đảm bảo một ngày 1 chap được. Thôi thì viết được lúc nào hay lúc ấy nhé

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Bị khinh thường(2)

"Cô cũng thấy đấy... Tôi không còn sự lựa chọn nào khác! Vị tiểu thư này... có thể rời đi không ạ?" cô lễ tân áp ứng nhìn cô, đuổi khéo

"Tôi quả thật đã hẹn trước!" Lam Diệp Phù cười thích thú, sau đó quay ra nhìn lan tuyết "Cô có thân phận cao như vậy....hẳn phải có số điện thoại của đại boss chứ?"

"Cái này... mặc dù không có nhưng tôi có số điện thoại của trợ lý ngài ấy" cô ta áp ứng một chút liền lấy lại một dạng hùng hổ trả lời

Nhìn khuôn mặt phấn son dày cộm của cô liền cảm thấy cô chắc chắn không phải hạng người tốt đẹp gì

"Vậy được! Tôi chờ một chút. Cô gọi điện đi!"

"Đừng có ra về!" Lan Tuyết tức tới, thật sự cảm điện thoại gọi điện

Đến lúc này rồi mà không chịu thừa nhận

Nhân viên xung quanh nhìn cô, thực cảm thấy cô sắp tiêu đời

Phải biết rằng nếu giả dạng là người quen để gặp đại boss như vậy, khẳng định sẽ chết rất thảm

"A..Alo! Xin chào anh Phong! Cái đó... tôi là Lan Tuyết của bộ phận quản lý.

Xin lỗi đã làm phiền anh, nhưng..." cô ta ấp úng, thỉnh thoảng còn liếc Lam Diệp Phù một cái "Có một nữ nhân ở đại sảnh huyền não muốn gặp Phi thiếu, còn nói đã hẹn trước với ngài ấy, tôi chỉ là muốn gọi điện xác nhận giúp cô ta một chút. Anh yên tâm! Bây giờ tôi sẽ lập tức đuổi người đi ạ!"

Lam Diệp Phù nhếch mép cười

Cái gì gọi là huyền não?

Lan Tuyết những tưởng Phong Triệt không nói gì hoặc đáp ứng qua loa, nhưng cô ta lại nghe thấy anh nói "Phi thiếu không hẹn gặp với ai ngày hôm nay. Nữ nhân đó tên gì?"

Lan tuyết đắc ý quay sang nhìn Lam Diệp Phù " Cô tên gì?"

Lam Diệp Phù thân nhiên nói ra tên mình, cũng không quan tâm đến việc mình quả thực không hẹn trước bại lộ

Quả thật, mọi việc ngày càng tốt a!

Lan Tuyết lặp lại tên cô vào điện thoại, sau đó liền thấy Phong Triệt cúp máy, tâm tư càng lúc càng đắc ý

Chắc, chỉ có một nữ nhân bình thường nào loạn mà đã truyền tới tai cấp trên

Cô lễ tân hết nhìn khuôn mặt đắc ý khinh bỉ của Lan Tuyết lại nhìn sắc mặt bình thản của Lam Diệp Phù, quả thực cảm thấy rối loạn, không biết làm gì

" Hừ, vậy mà phải làm phiền đến trợ lý của đại boss. Không hẹn thì thôi, cô làm gì cứ không thành thật như vậy để gặp đại boss?" Lan Tuyết vòng tay trước ngực, ôm theo xấp tài liệu, dáng người yếu điệu

" Thực ra ấy à.... " Lam Diệp Phù quần quăn tóc, làm ra dáng vẻ ấp úng " Tôi quả thực không hẹn trước "

Thiên Phi đối với cô hiền như vậy, nếu biết cô ở đây nào loạn chắc cũng không sao đâu nhỉ?

" Thế nhưng, là Phi thiếu mời tôi đến a "

" Cô...nói dối không biết ngượng!" Lan Tuyết đối với cô càng ngày càng tức giận

Làm sao lại có một nữ nhân vô sỉ như vậy?

Mấy nhân viên xung quanh đương nhiên đối với Lam Diệp Phù không hưởng ứng, thế nhưng cũng có người cảm thấy thương hại

Nữ nhân này chết chắc, đụng đến NK, một trong những tập đoàn kinh tế lớn nhất thị trường thế giới, khẳng định sẽ rất thảm

Mà trước mắt là vị thiên tài Lan Tuyết nổi tiếng chanh chua này, cùng với những nữ nhân trong công ti đã từng thấy mặt Phi thiếu, đều đối với ngài ấy nhất kiến chung tình

" Lam tiểu thư!! "

Mọi người đồng loạt quay về phía hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy Phong Triệt một thân quần áo chỉnh tề vội vàng đi tới, liền đồng loạt mỉm cười

A, Phong Triệt vậy mà đích thân xử lý

Nữ nhân này thực xui xẻo. Thế nhưng, đó cũng chỉ là hậu quả khi cô ta cứ cố gắng gặp đại boss như vậy

Đã bước vào NK mà không có thân phận gì, như vậy khi bước ra sẽ rất thảm

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Tẩy trang

" Lam tiểu thư!" Phong Triệt bước vội tới trước mặt cô, vẻ mặt khách sáo

Lan Tuyết cùng những người xung quanh đang một bộ đắc ý liền cảm thấy khó hiểu

Vì cái gì anh lại mang vẻ mặt như vậy? Đáng lẽ ra phải bình thản giáo huấn hoặc tức giận trừng phạt chứ?

"Lam tiểu thư... tại sao cô lại ở đây a? Cô vừa mới xuất viện. Nếu Phi thiếu biết khẳng định tôi sẽ chết không toàn mạng!"

Những người trong đại sảnh nghe vậy sợ đến ngây người

Nữ nhân này không chỉ quen biết Phong Triệt mà lại còn có quan hệ với đại boss? Hơn nữa có quan hệ không tồi?

Chỉ dựa vào thái độ của Phong Triệt đã có thể nhận biết được điều này

Thôi xong! Bọn họ từ nãy đến giờ đều khinh thường nữ nhân này

Bọn họ vừa mới đắc tội với ai a?

" Anh Phong, nữ nhân này là ai a?" Lan Tuyết vẻ mặt ngờ vực hỏi

" Đúng đó! Một nữ nhân tầm thường vậy thì có quan hệ gì với đại boss chứ?" Một nhân viên to gan cất tiếng hỏi, bộc phát lòng hiếu kỳ

Có một người hỏi thì tất nhiên có những người tiếp theo

Bọn họ thì nhau thắc mắc

" Cái này... các người tốt nhất nên kín miệng. Nếu để cái này truyền đến chỗ phi thiếu, các người đều sẽ liệu mà tán gia bại sản. Tháng này đều trừ lương hết!

Còn cô...Lan Tuyết! Biết điều thì nộp đơn xin nghỉ việc đi!"

Lan Tuyết trắng mặt đứng không vững, cả sắp tài liệu đều rơi xuống đất, đối với khuôn mặt tươi cười của Lam Diệp Phù càng tức giận

Vì...vì cái gì?

Cô ta là một thiên tài xinh đẹp như vậy, đây là một nữ nhân tầm thường. Vừa nhìn đã biết có sự chênh lệch

Vì cái gì? Cô ta không phải chỉ là đuổi người đi thôi sao?

" Mặc dù cô làm đúng bốn phận đấy, nhưng cô chọc nhầm người rồi. Hơn nữa, NK cũng không cần người kiêu ngạo và chanh chua như vậy!" Phong Triệt nghiêm giọng, nhưng lập tức đổi thái độ nịnh nọt " Lam tiểu thư, mời!"

Trong thang máy, Phong Triệt thăm đánh giá Lam Diệp Phù. Lần trước anh chưa có cơ hội nhìn rõ mặt

Đây là...một nữ nhân bình thường?

Hèn gì cô lại bị bọn họ khinh thường như thế

Dù gì Phi thiếu cũng chưa nhìn thấy, mà có nhìn thấy thì đã sao. Tình yêu cần quan tâm đến ngoại hình sao?

Khẳng định vị tiểu thư này tính cách có điều đặc biệt!

Anh nên chuẩn bị sẵn tinh thần đối cách xưng hô đi là vừa

Trong tương lai nhất định phải gọi là Nam Cung thiếu phu nhân rồi!

Bước ra khỏi thang máy, Lam Diệp Phù dừng lại, quay người ái ngại hỏi " Cái đó, cho tôi mượn phòng rửa mặt một chút"

Mặc dù Thiên Phi không nhìn thấy, nhưng cô vẫn là không muốn mang bộ dạng hóa trang này gặp cậu

Cô cần...tẩy bỏ lớp hóa trang này đi

" Ách, ở đằng kia! Tiểu thư cứ tự nhiên!" Phong Triệt mỉm cười lịch sự đưa tay về phía bên phải. Sau khi cô rời đi liền tự mình vào phòng

Dù sao cũng rất dễ tìm

" Phi thiếu!" Phong Triệt bước vào phòng, kính cẩn cúi người xuống

" Có chuyện gì?" Nam Cung Từ Phi lười biếng tiếc mắt về phía cửa

" Cái này...Lam tiểu thư tới!"

Sau khi Phong Triệt dứt lời, sắc mặt của hắn liền trở nên âm trầm

NK là tập đoàn lớn thuộc Nam Cung gia tộc, điểm này hẳn rất dễ lộ thân phận

Một khi cô biết thân phận của hắn, liệu có còn tiếp tục nhìn mặt hắn không a?

"Phi thiếu?" Phong Triệt nghi hoặc nhìn sắc mặt của vị chủ tử trẻ

"Cô ấy đâu?"

"Lam tiểu thư ở phòng rửa tay"

"Không được nói gì về thân phận của ta!" Nam Cung Tử Phi ngồi xuống, ảo não đặt một tay lên trán

Mặc dù hẳn rất vui khi cô đến, bất quá cũng rất căng thẳng

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Mù hai mắt

"Xin lỗi đã đường đột tới đây" Lam Diệp Phù sau khi tẩy trang xong tiến vào phòng, cười khách sáo nói

Phong Triệt nhìn về phía cửa, tức khắc cảm thấy hai mắt mình sắp mù rồi

Ồ đột, Lam tiểu thư đâu rồi? Nữ nhân này là ai?

Anh cần tiêu hóa vấn đề a

"Xin lỗi, cô là..." Phong Triệt ngập ngừng hỏi

Nam Cung Tử Phi thối mặt

"Ai nhô~~ Hóa trang đi vào công ty của cậu vui thật đấy!" Cô tiến lên ngồi vào ghế sofa

Hóa....Hóa trang?

Phong Triệt khóe miệng giật giật nhìn nữ nhân người lai đang cười đến quỷ dị

"Lam tiểu thư, cô mang bộ dạng này đến đây có lẽ sẽ tránh phiền phức!" Anh đỡ trán ảo não

Vậy mà lúc này chính mình còn đánh giá vị thiếu phu nhân tương lai này nhan sắc tầm thường

Đây là nhan sắc quá phi phạm rồi

"Phiền phức nhiều ấy chứ! Bộ dạng của tôi kì quái như vậy, rất dễ bị chú ý. Mà gia đình tôi đều đang ở gần đây. Nếu biết tôi đi vào một vương quốc thương mại khả ái như vậy, chắc chắn sẽ bị cấm cửa" Lam Diệp Phù rung mình nhớ đến khuôn mặt của cha mình, cùng với người chú đáng kính

"Hơn nữa, bộ dạng này với lúc cải trang cũng đều tầm thường cả thôi. Và lại hóa trang rất vui"

Lam tiểu thư! Cô có thể bớt vô si không? Nhan sắc của cô thật sự tầm thường chứ?

Phong Triệt luôn là người suy nghĩ cẩn thận

Tốt nhất đối với ngoại hình của Lam tiểu thư không nên nói gì

Thiếu gia không nhìn thấy, như thế không khác gì chọn tức người ta a!

"Tôi xin phép!" Anh biết điều lui ra ngoài

Không nên làm bóng đèn, anh còn quý mạng sống lắm a

Trong phòng liền chỉ còn Lam Diệp Phù cùng Nam Cung Tử Phi

"Vừa mới xuất viện xong liền chạy tới đây?" Hắn nhún mày, giọng nói có chút không vui

"Tôi rất khỏe mà!" Cô thanh minh

Sao cứ cảm thấy những lúc thế này Thiên Phi lại là người nghiêm khắc

Hắn không phải thường rất dung túng cô sao?

"Hơn nữa hôm nay tôi đến đây... là đi tìm nguồn an ủi a"

Lam Diệp Phù kể lể về việc bản thân chuẩn bị phải nhập học tại Mỹ, và việc chia tay những người bạn ở Việt Nam, cũng như việc cô không thể nói điều này với người mẹ hiền từ

Lam Mạn Ly dù sao cũng phải chuyển tới, cho nên cô không nghĩ tới con bé

Cô chấp nhận chuyện này, bắt quá có vài điều hơi khó khăn thôi

Điều duy nhất cô muốn chỉ là nói với ai đó

"Mà, tôi có làm phiền cậu không?" Lam Diệp Phù nghiêng đầu hơi ái ngại hỏi

Cô bắt quá chỉ là một kẻ nhàn rỗi, không dám làm phiền người mang trọng trách lớn a

Hôm nay là cô có chút liều mạng

"Không có! Đang nhàm chán"

Cô đến, hắn liền vui vẻ

Hắn thích nghe giọng nói của cô

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Ngủ

"Sao có thể? Cả một tập đoàn lớn như vậy, cậu lại là đại boss, có thể không mệt sao?" Lam Diệp Phù nhún mày

Không phải là không muốn cô quan tâm đấy chứ?

Cô đứng lên, bước đến chỗ Nam Cung Tử Phi, kéo tay hắn ngồi trên ghế sofa. Chiếc ghế này rất rộng, chất liệu lại rất thoải mái, nên cô rất ưa thích

"Tôi quả thực không mệt" Hắn phản bác

"Nằm xuống!" Lam Diệp Phù được thể giờ giọng ra lệnh, kéo hắn nằm xuống người mình

Nam Cung Tử Phi có chút giờ khóc giờ cười. Từ khi gặp mặt cô nhóc này, hắn lại có thể để mặc cô muốn làm gì thì làm, mặc cô lôi kéo a

"Ngủ đi!" Mặc dù hắn không nhìn thấy, nhưng cô vẫn nhẹ nhàng lấy tay để lên mặt hắn, giống như che chắn ánh sáng

Thiên Phi giống cô có vẻ ưa thích cửa sổ sát đất, nên căn phòng này tràn ngập ánh sáng, thế nhưng không có chút nào chói mắt

Có vẻ như nằm trên người cô rất thoải mái, Nam Cung Tử Phi thực sự chỉ mất một thời gian ngắn liền ngủ

À, có lẽ hắn cũng có chút mệt

Thế nhưng, cô nhóc này ám áp quá!

Lam Diệp Phù nhìn khuôn mặt đang ngủ của hắn, liền mỉm cười

Cô biết, hắn nhất định sẽ mệt mỏi

Cô lấy tay vuốt tóc hắn, giống như một tiểu hài tử. Có lẽ là bởi vì, khuôn mặt của Thiên Phi khi đang ngủ cũng quá khả ái đáng yêu rồi!

Hắn thực sự giống như một đứa trẻ đang ngủ, khuôn mặt và thần thái khiến cô muốn rưng rờ!

Ai za, tại sao kẻ cả khi ngủ hắn lại có thể moe như vậy? Thật có thể bức chết người!

Cô một tim ròi!

Hơn nữa, hắn là đang mặc đồ đi làm, chiếc áo sơ mi trắng không quá chặt mà lại có chút rộng làm tăng thêm điểm khả ái

Lần trước hắn mặc là áo màu đen, lần này lại là màu trắng, hai hình tượng thần sắc khác nhau, cô thực không biết nên yêu thích cái nào

Quả nhiên, người đẹp mặc gì cũng đẹp!

Cô liền có phúc phận ngồi ngắm a

Mặt tên này lại còn vừa trắng vừa mềm như vậy? Đến cô cũng phải ghen tị rồi

"Phi thiếu! Cuộc họp lúc..." Phong Triệt đứng lúc bạo dạn đẩy cửa bước vào liền không nói được nữa

Cái gì đây? Cảnh tượng gì đập vào mặt thế này?

Phi thiếu hình như đang ngủ rất ngoan ngoan a

Đệt! Vì cái gì?

Anh quả thực muốn rớt hai mắt chó!

Anh biết là Lam tiểu thư đối với thiếu gia rất đặc biệt, nhưng không dám nghĩ tới có ngày vị chủ tử này có thể quá nghe lời một ai đó, thậm chí có thể ngoan ngoãn đi ngủ?

Hắn là nói gây lười rồi thiếu gia không chịu nghỉ ngơi a!

"Lam tiểu thư! Cái này...Phi thiếu..."

"Cậu ấy ngủ rồi! Sao vậy?"

"À không. Chỉ là...tôi chưa từng thấy ai nói được ngài ấy đi ngủ" Vị chủ tử này cũng có chút ngang ngược

"Đáng yêu phải không? Tôi thực muốn chụp một tấm ảnh"

Nói xong, giống như vô cùng hài lòng với suy nghĩ của mình, Lam Diệp Phù lôi điện thoại ra chụp hình

Hình ảnh moe ngàn năm có một của đại soái ca, đương nhiên cô phải lưu giữ

Phong Triệt lấy tay ôm mặt, thế giới quan của anh sụp đổ rồi!

Khẳng định thiếu gia biết được cũng không có tức giận

Nếu là người khác, đã sớm chết một trăm lần!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Hứa

Lam tiểu thư, vậy tôi đi ra trước!" Anh cần phải làm quen. Sau này đối với bất kì hành động "thần mật" nào của bọn họ cũng không được có biểu tình gì, phải bình tĩnh

Thế nhưng, n năm sau nghĩ lại, Phong Triệt vẫn là cảm thấy bản thân suy nghĩ thật ngây thơ!

Lam Diệp Phù bật "Điên đảo chúng sinh" lên nghe ngóng tình hình, vừa vào trang đã thấy view ngút trời cùng bình luận điên loạn

"Aaaaaaa, trả răng lại cho em. Sâu mắt rồi!"

" Mẹ nói hôm nay nhỏ răng méo được ăn đồ ngọt!"

" Ác ti Jena hôm nay lại bộc phát lòng nhân đạo làm bài ngọt ghê! Sao tác phẩm mới nhất của chị vẫn chiếm nước mắt vậy?"

" Trả lại con tim cho tui!"

" Em thề sẽ ngồi cay view cho " Diên đảo chúng sinh" để nó lên top luôn!"

.....

Và trong đó, có một fan bình luận là " Soái ca này có phải ti gặp ngoài đời thực không vậy?

Trước đây khi chưa nổi, Lam Diệp Phù để nick viết truyện là tên thật, tên tiếng anh của cô. Thế nhưng lúc đầu bọn họ gọi cô là soái ti, vì mấy bài hát lúc đó của cô đều có giai điệu rất ngẫu

Đến lúc cô hoàn thành một truyện ngắn sad ending đến thảm hại, bọn họ đổi lại gọi cô là ác ti

Nếu cô ban đầu đăng mấy bài hát ngọt như vậy, liệu có phải sẽ được gọi là thực ti không?

Thật không thể hiểu nổi dân chúng!

Reng

Lam Y?

Con hàng này gọi cô làm gì?

" Alo~" Lam Diệp Phù giọng tỏ vẻ chán nản nhận điện thoại

" Người đang ở đâu? Vừa mới xuất viện xong liền chạy đi chơi?

Có chuyện gì anh người không chịu trách nhiệm a" Giọng nói của Lam Y nôm nống

Tên này hình như cũng lấy bệnh tsundere của cha a! Có lẽ là giai đoạn giữa rồi!

" Em đi tìm nam nhân a~"

Con hàng này không phải một tên miệng rộng, cũng biết nên nói cái gì. Giống như lần trước cô nhập viện cha mẹ đều không biết

Hơn nữa, cô nói vậy hẳn sẽ tin sao?

Quả nhiên, Lam Diệp Phù nghe thấy Lam Y khịt mũi một cái, khinh khỉnh nói " Tìm nam nhân? Đang ở đâu?"

" NK a~"

" Chẹp, một tên IQ quốc dân như người cũng biết tìm hiểu thông tin về thế giới xung quanh rồi đấy nhỉ? Cũng biết chọn địa điểm để lừa anh người rồi à?"

Cái gì được gọi là biết chọn địa điểm?

" NK là nơi nào? Người bình thường có thể vào được sao? Lam thị là một tập đoàn lớn như thế mà anh người còn chưa từng vào a. Nhân viên ở đó toàn nhân tài cả đấy!"

Tên này, sao mà nói giống như nữ nhân Lan Tuyết ban nãy thế?

" NK là một trong những tập đoàn kinh tế lớn nhất thế giới. Hơn nữa, nó còn thuộc về gia tộc lớn nhất trong tứ đại gia tộc, Nam Cung gia a!"

Giê?

Lam Diệp Phù giống như cực kì chán kinh

Ồ đệt, cô tự xưng đỉnh đáng đến mấy phần tử khủng bố này lúc nào đấy?

" Anh à, anh có nhầm không thế?" Cô kéo dài giọng

" Anh người là người trong giới kinh doanh chục năm rồi, có thể nhầm sao? Cho nên, lần sau muốn lừa người cũng phải chọn nơi khác a. Anh biết kiến thức người hạn hẹp, nhưng mà đã tìm hiểu thì cũng nên thấy là nơi này ngoài tầm với của bản thân " Lam Y vẫn giọng khinh khỉnh " Người có thể có quan hệ với tứ đại gia tộc sao?"

"Này, em còn đang ở chung phòng với Nam Cung Tử Phi đấy!"

Hừ, không tin chứ gì! Dù sao cũng không tin, vậy thì nhân cái quan hệ với Nam Cung gia tộc khủng bố này, cô tận dụng

Thế nhưng, sau này mới biết bản thân rất thiêng, nói dối cũng thành thật

"Giê?~" Con hàng nào đấy ngao ngán "Ngươi không có trò nào vui hơn à?"

Nếu sau này ngươi gả cho Nam Cung Tử Phi, trở thành lão bà của hắn, anh ngươi sẽ sùng bái ngươi đến tận trời được không?"

"Được thôi!" Dù sao có hứa cũng không mất gì

"Hừm, tối nay nhớ về sớm đấy, la cà ít thôi!"

Lam Y dặn dò một chút liền cúp điện thoại

Lam Diệp Phù nhìn khuôn mặt đang ngủ của Thiên Phi, liền cảm thấy khó hiểu

Tên này có thân phận như thế nào? Cô không hiểu gì về hắn cả

Mặc dù trước đây cô đã nghĩ rằng sau này hắn sẽ nói cho cô biết, thế nhưng chỉ một lần kia cô ép buộc thì hắn mới nói bản thân có nhiều tiền

Có thể hay không có quan hệ với Nam Cung gia?

Cô quả thực...không biết một cái gì cả!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Hắc đạo

Ba tiếng rồi

Cô đến đây là 3 giờ chiều, hiện tại đã là 6 giờ. Vào mùa này, 6 giờ sắc trời cũng đã khá âm đạm

Tên này vậy mà ngủ được lâu như thế, vậy mà ngoan cố nói bản thân không mệt

Từ nãy đến giờ, Lam Diệp Phù nếu không phải ngắm trai thì cũng nghịch điện thoại, thế nhưng cô không cảm thấy nhàm chán

Khoa học đã chứng minh, ngắm trai đẹp có lợi cho trí não đấy, lại còn tốt cho mắt

"Thiên Phi! Thức dậy!" Cô lay lay người hắn "Tôi đi về a!"

Lời nói của cô trông có vẻ không có tác dụng rồi

Lam Diệp Phù đứng dậy, đặt hắn dựa vào ghế

Đột nhiên mất đi hơi ấm của người bên cạnh, Nam Cung Tử Phi mới mơ hồ tỉnh giấc, một tay chống xuống làm điểm tựa để ngồi dậy, tay kia dụi mắt, khuôn mặt vẫn còn có chút mơ ngủ

Cô nhìn hình tượng của Thiên Phi, cảm thấy hắn đáng yêu không chịu nổi

"Em về?"

"Àn. Cậu đã ngủ 3 tiếng rồi!" Lam Diệp Phù kim chế bản thân, đây thật giống như thử thách cực hạn sức kiên nhẫn đối với cô rồi "Bất quá..."

Cô nhìn khuôn mặt toàn thể nữ nhân ao ước kia, cười đến ý vị

"Cho tôi mượn phép cường hôn một cái trước khi về đi?"

Giới hạn thì giới hạn, cô đây là đã xin phép từ tể

Nam Cung Tử Phi đối với độ bạo dạn của cô cũng không quá bất ngờ, chỉ là vẫn có hơi mất tự nhiên

"Tùy em!"

Lam Diệp Phù bước đến, một chân đè lên người hắn, một tay choàng qua cổ. Đến lúc chỉ còn cách mặt 1 cm, cửa phòng chợt mở

Phong Triệt mang theo một xấp tài liệu uể oải bước vào phòng, sau đó đánh rơi toàn bộ đồ xuống đất

Đại boss mặt lạnh ngầu lòi của anh đâu? Vị chủ tử trẻ làm việc quy tắc chưa từng chạm đến nữ nhân của anh đâu?

Cái vẻ mặt dịu đến băng tuyết tan chảy này là của người nào thế?

À ha, quả nhiên anh đã suy nghĩ quá ngây thơ rồi!

"A, xin chào?" Lam Diệp Phù lên tiếng

"Aha, Lam tiểu thư! Cái đó...tôi" Phong Triệt lúng túng không biết làm gì, liếc liếc đồng tài liệu trên mặt đất giống như muốn nhặt nó lên cho đỡ xấu hổ

"Không sao! Tôi về đây!"

"Đi cẩn thận!" Nam Cung Tử Phi đỡ trán

Lam Diệp Phù tiến vào phòng lúc này hóa trang lại. Dù gì cô đi vào với bộ dáng như vậy, thì đi ra cũng nên mang khuôn mặt ban đầu

Hơn nữa, khuôn mặt này đã "thị uy" được dân chúng rồi

Quả nhiên, những nhân viên trong đại sảnh ban này không dám coi thường cô mà đều nở nụ cười lấy lòng. Thực chất, tất cả bọn họ đều không phải cùng một loại người giống như Lan Tuyết, chẳng qua đa phần đều thấy hoàn cảnh lúc đó của cô rất xui xẻo

Bắt taxi đến ngã tư, cô dừng lại. Bởi vì có một đoạn đường đi vào nhà cô mà xe không tiện

Tài xế ở Mĩ trông có vẻ đều là người lịch thiệp. Tất nhiên, vì Mĩ là một đất nước phát triển, đời sống văn hóa của người dân cũng phải rất cao

Con đường cô đang đi khá tối, chỉ có ánh sáng lấp lóe. Nữ nhân vào buổi tối thường tránh đi những con đường như thế này

Cô chỉ là muốn đi đường tắt thôi

Mà mỗi lần đi đường tắt cô thường gặp chuyện, có vẻ lần này cũng không ngoại lệ

Mấy chiếc moto cỡ lớn vụt qua người rồi dừng lại ở trước mặt cô. Sau đó, có mấy thanh niên đi xuống

Nhìn thì có vẻ là mấy tên ăn chơi thích dụ dỗ nữ nhân. Thế nhưng, đối với kinh nghiệm của Lam Diệp Phù, cô nhìn thấy hơi thở của hắc đạo

Đã lâu năm rồi cô không có đụng độ người của hắc đạo!

Vì sao? Cô rõ ràng đang hóa trang, vẫn có người nhận ra cô?

Là ai? Diệp Long bang? Hồ Tử Bang? Diêu Mạnh bang?

Thế nhưng, thực chất thì cô nghĩ nhiều rồi! Những người này đều là người của Lan Tuyết, cô ta có quen biết với hắc đạo. Bởi vì đề phòng cô có võ công nên thuê hẳn những người chuyên nghiệp

Bất quá, những tên này cũng chỉ là tầng lớp thấp kém của giới hắc đạo, nhận tiền làm việc

Lam Diệp Phù khi thấy bọn họ lôi mấy thanh kiếm ra, liền biết rằng chẳng có bang phái nào nhận ra cô hết

Nếu không, bọn họ sao có thể dùng loại vũ khí này để đối phó với cô, hơn nữa chỉ có từng nấy người?

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Phí thời gian

"Nữ nhân, đáng đáp không tôi. Thế nhưng bọn anh phải giết em rồi, ai bảo em chọc phải người không nên chọc!

Bất quá, người yêu cầu còn nói có thể làm nhục em đã nha!" Một tên cầu đầu cười đều đi đến trước, vác thanh kiếm to oạch lên vai, lộ liễu đánh giá cô

Lam Diệp Phù biết họ chỉ là mấy tên tép riu, liền muốn trêu chọc một chút. Cô làm bộ dạng sợ sệt lui về phía sau "Đừng!"

Nhận được phản ứng không trái với mong đợi, mấy tên hàng thấp của hắc đạo lại càng cười vô cùng thích thú

"Yên tâm đi. Bọn anh đều là người biết thương hoa tiếc ngọc. Bọn anh sẽ cho em chết một cách thỏa đáng

Hoặc là, theo anh làm nữ nhân? Thế nào? Anh có thể giữ lại mạng sống cho em!" Tên cầm đầu mặc áo xanh hùng hổ khoác vai cô

"Thật chứ?" Lam Diệp Phù vẻ mặt vui mừng, bộ dạng ngây thơ cả tin nói

"Đương nhiên! Nếu như làm anh thỏa mãn, anh có thể vì em làm bất cứ điều gì!"

Bộ dạng hóa trang này của cô tuy tầm thường, nhưng nhìn kĩ lại cũng khá xinh đẹp, hơn nữa dáng dấp của cô cũng rất thon gọn

"Hay quá!" Cô cảm thán, tươi cười chối lợi "Có thể chết luôn được không?"

"Hả?" Tên áo xanh cùng đám còn lại chùng khoảng 4 tên ngo mặt ra chưa hiểu tình hình

"Có thể chết luôn được không a?" Cô nhắc lại "Không nói gì là đồng ý nhé!"

Tên áo xanh chưa kịp phản ứng, cánh tay đang đặt lên vai Lam Diệp Phù liền nhanh chóng bị nắm lấy rồi bị vật ngã, cả thân thể nặng nề ngã trên nền đất. Thanh kiếm văng ra liền rơi vào tay cô

Một cô gái nhỏ bé liền có sức lực lớn như thế

Lam Diệp Phù một chân dẫm lên người tên áo xanh, một tay cầm kiếm vắt lên đầu gối, một tay gỡ bỏ hóa trang

"Lại dám dùng bàn tay dơ bẩn đó đụng vào bồn bảo bảo? Thật to gan! Các người bắt quá chỉ là một lũ thấp kém của hắc đạo!" Cô vốn dĩ lật mặt nhanh hơn lật sách, chỉ vài giây trước còn đang thuần khiết như tờ giấy trắng, giây sau vẻ mặt liền cười vô cùng tươi tỉnh, nhưng khiến người ta rét run. Sau khi bỏ ra kính áp tròng, đôi mắt của cô nheo lại nhìn bọn họ. Hai màu mắt vốn đã quý dị, lại ở trong ánh sáng mờ ảo mà trở nên vô cùng mỉa mai hoặc

Mấy tên kia nhìn thấy thế, ngăn ra một chút, bọn họ còn chưa gặp qua nữ nhân xinh đẹp và quyến rũ bậc này

Sau đó, một tên đầu trọc đeo khuyên tai tiến lên "Nữ nhân xinh đẹp, võ công của em thật lợi hại. Bất quá, chúng ta có nhiều người, hơn nữa còn mang kiếm. Dẫu gì chúng ta cũng là hắc đạo"

Hắn tiếp tục "Kiếm không phải một thứ đồ chơi đâu! Mĩ nhân, nếu như em sớm biết giác ngộ thì chúng ta cũng sẽ không quá nặng tay!"

Dụ dỗ cô a!

Mấy tên đằng sau cũng rất hưởng ứng. Thế nhưng, tên áo xanh nằm dưới đất không thể phản công giận dữ lên tiếng "Lũ thấp kém của hắc đạo? Con khốn, chúng ta chính là hắc đạo chân chính. Người đã chọc vào hắc đạo, sẽ không có kết cục tốt! Còn các người, thấy gái đẹp liền sáng mắt ra! Đã không biết bản thân là ai rồi à?"

Lũ kia bị quát cũng có chút chột dạ. Tên áo đỏ ban nãy vẫn tươi cười "Mĩ nhân! Anh cho em một cơ hội. Đồng ý làm nữ nhân của anh, em sẽ vẫn có con đường sống!"

"Không! Thật kinh tởm!" Lam Diệp Phù mặt lạnh đáp trả

"Hừ, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt! Đã thế, bọn anh đành mạn phép vậy" Tên áo đỏ bước đến gần cô, vẻ mặt dâm tà. Thế nhưng liền bị cô cầm kiếm chém một phát. Động tác của cô rất dứt khoát, hoàn toàn không giống như lần đầu cầm kiếm. Đường kiếm vô cùng sắc bén, lực đạo cũng vừa đủ

Bởi vì, cô chưa muốn giết tên này!

"Người...người..." Hắn xám mặt, trên cơ thể có một vết chém khá sâu, máu chảy thành dòng

"Ồ, hóa ra cô em học kiếm đạo sao? Vậy đấu với anh một trận đi!" Một tên áo đen đằng sau cầm thanh kiếm tiến lên

Lam Diệp Phù cười lạnh một tiếng, bước ra đằng trước

Cô thông thạo nhất chính là song kiếm. Mặc dù vậy, đối với lũ người này cũng thừa sức đơn kiếm đánh bại bọn họ

Thế nhưng sẽ càng vui hơn nếu có Huyết Nguyệt ở đây a!

Tên áo đen hai tay cầm kiếm chém một phát về phía Lam Diệp Phù, thế nhưng giữa không trung liền dừng lại. Hắn trợn mắt há mồm

Cô gái này vậy mà có thể dùng tay không đỡ thanh kiếm với lực chém như vậy? Không phải cứ học là có thể làm được

Cô gái này...cũng thuộc hắc đạo?

Lam Diệp Phù cướp lấy thanh kiếm đang đỡ lấy, rồi dùng thanh kiếm trên tay còn lại chém tên áo đen

Hiện tại là song kiếm rồi!

Cho nên, chỉ cần có hai thanh kiếm trong tay, cô chính là bất khả chiến bại

Bất quá, chỉ còn lại có hai tên, đều bị cô chém nốt, đường kiếm nhanh đến nỗi qui dị

Hơn nữa, cô còn tiện tay "phế" luôn bọn họ

"Ta rất ngại giết người ở khu vực này. Các người nghe hiểu không?"

"Vâng...vâng ạ!" Mấy tên đó nằm sòng soài trên mặt đất đau khổ ngước lên ngoan ngoãn trả lời "Chúng em sẽ đi ạ!"

"Ồ, đúng rồi!" Cô quay đầu lại phía bọn họ vừa bỏ đi "Đừng nghĩ đến việc báo thù!"

Mấy tên hắc đạo giật mình, giống như vừa bị nói trúng tâm can

"Ta sẽ tiện miệng nói cho các người biết một chút về mức độ ngu dốt của các người"

"Hà? Tỷ tỷ à, ý tỷ là sao?" Tên áo xanh ngọt miệng nịnh nọt, sợ cô ngứa tay chém thêm nhát nữa

"Ám sát Vân Phù của Vân Thiên bang, mà lại còn dùng kiếm? Thông minh sao?" Cô vẫn nở nụ cười đến ngọt ngào

Nụ cười này...là của những kẻ nguy hiểm

"Mà cho dù các người có dùng vũ khí khác cũng thế thôi. Chẳng qua, các người xui xẻo lại chọn đúng thứ ta giỏi nhất!"

Mấy tên hắc đạo khiếp sợ, nổi đau trên cơ thể giống như không đáng ngại bằng một câu nói này của cô

V...Vân Phù?

Đệ nhất kiếm thủ của hắc đạo?

Nếu không nhầm, hình tượng của Vân Phù được đồn là cô bé có hai màu mắt toàn thân nhiễm máu, trên tay còn cầm hai thanh Huyết Nguyệt

Hắc đạo mà nhìn thấy người này, vậy sẽ không thể có ngày mai

Bọn họ...vừa mới sống sót từ tay Vân Phù sao?

Đây có coi là may mắn không?

"A, cái đó, Vân cô nương, chúng tôi xin thề sẽ không bao giờ dám đắc tội cô đâu!"

Có ngu mới tự dung chộc tới Tử Thần của hắc đạo

Bọn họ chính là không có mắt

Một lũ máu me be bét vội lết đi, nhanh chóng không còn dấu vết, cũng không màng đến mấy chiếc moto

Lam Diệp Phù nhìn bóng dáng bọn họ, cũng không bận tâm lắm

Bọn họ sẽ không ngu dốt đi trả thù đâu. Mà nếu có, tên nào sẽ ngu dốt đi trả thù cô chứ?

Nước Mĩ là một đất nước văn minh, nếu để ra mấy cái xác ở đây thì hơi rắc rối, nên cô đành thả chúng đi vậy, dù cô vốn dĩ định giết hết bọn chúng

Còn phải nhanh về nhà a, nếu không Yên Thi Na sẽ lo lắng

Thật là lãng phí thời gian quá mà!

Bạn đang đọc truyện *Chi Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 64: Ngoại truyện - Mạc Tiểu Phù

Canada hay còn gọi là Gia Nã Đại, là một quốc gia nằm ở cực Bắc Bắc Mỹ và có diện tích lớn thứ hai thế giới

Canada có nền kinh tế dựa chủ yếu vào nguồn tài nguyên phong phú và hệ thống thương mại phát triển cao, đứng trong nhóm hàng đầu toàn quốc. Hơn nữa nó còn là một thành viên của Khối thịnh vượng chung Anh

Đối với sự thịnh vượng như vậy, theo lẽ thường tình, nó sẽ bao gồm rất nhiều gia tộc lớn sinh sống và hoạt động ở đây. Trong đó có một gia tộc gọi là Mạc gia

Người đứng đầu- Mạc Thu, là một thương nhân giàu có với nhiều hãng buôn lớn, lấy 21 người vợ và có rất nhiều con

Ở Mạc gia, có một cô bé tội nghiệp, ngày ngày bị chà đạp, cả tôn nghiêm lẫn thể chất

Bọn họ đều nói cô bé là con hoang lai lịch không rõ

Số phận khó khăn, lại mang ngoại hình xinh xắn đặc biệt, có nét truyền thống của người Á Âu, nên một ai đó đã đặt tên cho cô là "tiểu Phù"

"Phù" trong "Phù du", loại sinh vật đẹp để một thời mang kiếp phận sớm nở tối tàn

Tiểu Phù luôn cố gắng lấy lòng cha, làm tất cả những gì mà bản thân có thể, để đổi lấy một chút quan tâm. Thế nhưng, những việc cô đã làm, nếu không phải bị Mạc Thu chê phiền nhiễu, thì sẽ bị Mạc Y Y hoặc Mạc Ninh cướp công, trở thành những đứa trẻ hiếu thảo

Cô bé không chỉ thường bị các anh chị lớn hơn bắt nạt, đề đầu cười cợt, mà còn bị giúp việc khinh thường. Những người này thường sai cô bé làm việc, nhưng lại chính mình nhận hết công lao. Cho dù có uất ức tủi thân, cũng chẳng thể nói ra, mà cũng chẳng có ai để nói

Thế nhưng một ngày kia, cô gặp được một người khác biệt

"Cô bé, trời lạnh như thế sao con lại ngồi ở ngoài. Vào nhà đi, ta giúp con tắm rửa một chút!" Đại phu nhân Trình Quân An nhìn thấy cô ngồi co ro một góc trong vườn, sau khi vừa bị Mạc Thu mắng vì gây phiền nhiễu

Thực chất thì...cô bé cũng quen rồi!

Tiểu Phù ngược cặp mắt hai màu hiếm ki nhìn người phụ nữ trước mặt, lần đầu tiên được quan tâm

**

"Nhìn xem, tắm rửa sạch sẽ xong con rất đáng yêu đấy!" Trình Quân An ôm cô bé trắng trẻo vào lòng "Sao con lại khóc?"

Lần đầu tiên được ôm!

Cảm giác hơi ấm của con người hóa ra là như thế này!

Tiểu Phù hai mắt to tròn đẫm lệ, cô bé giống như được nhìn thấy mẹ

Người phụ nữ này thật ấm áp!

"Coi con kìa, khóc nhiều không tốt đâu!" Trình Quân An hiền dịu lấy khăn lau mặt cho cô bé

**

"Từ bây giờ ta sẽ gọi con là Mạc Tiểu Phù nhé!"

"Mạc...Tiểu Phù?" Cô bé lúng túng lặp lại

"Đừng rồi! Con cũng có thể gọi ta là mẹ!" Người phụ nữ dịu dàng nói, khuôn mặt dưới ánh nắng càng thêm nhu hòa

Lần đầu tiên được gọi mẹ, cảm giác là như thế!

Thật lạ!

**

"Chúng ta đang ở Canada" Trình Quân An nhẹ nhàng chỉ bảo

"Canada?" Cô bé mơ hồ, mọi thứ xung quanh đều mới lạ

"Đúng rồi!" Cô từ từ dạy cho cô bé nhiều thứ

Lần đầu tiên...được chỉ dạy!

**

Mạc Tiểu Phù ngồi khóc lóc bên bờ sông. Bởi vì cô lại bị chị hai Y Y cướp công

Tại sao lại có thể bắt công như thế?

Cuộc sống giống như trong hậu cung của hoàng đế, hàng ngày phải tranh giành sủng ái, đầy rẫy những cạm bẫy

"Mẹ, ôm!" Mạc Tiểu Phù nhào vào lòng người phụ nữ, lại tươi cười đến vui vẻ

Thế nhưng, có vẻ cô đã có người quan tâm, có một chỗ dựa

Trẻ con luôn hồn nhiên như thế!

**

"Mạc Tiểu Phù, người chỉ là con hoang, đừng vọng tưởng chiếm lấy mẹ của người khác!" Mạc Y Y giận dữ xô cô bé

Mạc Y Y vốn sinh sớm hơn cô 5 năm, năm nay đã 9 tuổi

"Em không có!" Cô uất ức "Mẹ không phải luôn quan tâm chị sao? Bà ấy chỉ là dành một chút thời gian ở cạnh em. Chị, em chỉ cần như thế thôi!"

Chị, em sẽ làm mọi điều chị muốn, chị đừng cướp mẹ của em đi có được không?" Mạc Tiểu Phù quỳ xuống khóc lóc. Dù gì cô cũng là một đứa trẻ, sẽ cố gắng để giữ lấy những thứ quan trọng

Mẹ chính là người thân duy nhất trên cõi đời này, là mặt trời ấm áp

"Thật kinh tởm, người buông ra!" Mạc Y Y tức giận dẫm vào tay cô, lực đạo rất lớn

Mạc Tiểu Phù cố gắng đứng dậy, vươn tay dự định cầu xin lần nữa

Thế nhưng, Mạc Y Y lại tự dưng ngã xuống, vẻ mặt đau đớn rất chân thật

"Tiểu Y!" Trình Quân An lo lắng chạy đến "Con có sao không?"

"Mẹ!" Mạc Y Y khóc lóc, vẻ mặt đáng thương làm bất cứ người phụ nữ nào lòng mẹ dâng trào "Mẹ, em ấy tới tìm con. Em ấy muốn cướp đi mẹ!"

Mẹ, em ấy chưa hiểu chuyện, mẹ đừng trách em ấy!

Mẹ vẫn là mẹ của con đúng không?"

Trình Quân An đau lòng, không nghĩ tới hai đứa trẻ sẽ tranh giành nhau

Mặc dù cô không phải không tin tưởng Mạc Tiểu Phù, thế nhưng nhìn đầu gối và khuỷu tay sưng đỏ của con gái ruột, cô càng tin tưởng hơn

Đứa trẻ này không được dạy dỗ tốt nên không hiểu chuyện rồi!

"Mẹ, con..." Cô bé thanh minh

"Mạc Tiểu Phù, sau này đừng để ta nhìn thấy con nữa, ta không muốn con tiếp tục gây tổn thương cho tiểu Y!" Nói xong, Trình Quân An bế Mạc Y Y đi mất, cho dù cô bé có kêu gào như thế nào cũng mặc kệ

Có phải là...cô mất đi người thân duy nhất rồi không?

Mạc Tiểu Phù vươn tay ra phía trước, giống như cố gắng níu giữ chút bóng dáng của mẹ

Mẹ! Con cũng bị thương mà! Sao mẹ không có quan tâm?

Nhiều lần sau đó, Mạc Tiểu Phù liên tiếp bị hiểu nhầm, mà tất cả đều cso liên quan đến Mạc Y Y

" Không nghĩ tới người lại là loại người như vậy! Ta thật hối hận vì đã quan tâm người!

Cút đi! Đừng bao giờ để ta nhìn thấy người nữa! " Trình Quân An tức giận vung cho cô bé một cái tát, đau hơn gấp vạn lần so với vết thương Mạc Y Y tự gây ra

Thế nhưng, cô bé càng đau lòng hơn

Vì cái gì liền đau đớn như vậy? Tâm can giống như bị giày xéo

Vạn tiến xuyên tâm!

Cô có phải...bị mẹ triệt để ghét rồi không?

**

Trong đêm tối, Mạc Tiểu Phù vọt chạy vào rừng

Đại y nói mẹ bị bệnh, cần có một loại thảo dược quý hiếm mọc ở trong rừng sâu

Nếu như tìm được, cô sẽ lại được mẹ yêu thích!

Đối với suy nghĩ này, cô bé rất hài lòng, không quản khó khăn đi vào rừng. Trải qua rất nhiều rắc rối, cô bé liền tìm thấy

À, có lẽ ông trời đối với cô cuối cùng cũng có chút thương cảm, nên mới cho cô tránh thoát khỏi bao nhiêu hiểm nạn trong rừng sâu sao?

Thế nhưng, mọi thứ đều không diễn ra giống như một câu chuyện cổ tích

Đi về được một đoạn, cô bé liền bị Mạc Y Y thuê người phá rối

Một chiếc moto vọt đến trước mặt, cô bé theo bản năng bảo vệ cái cây

Người đàn ông trên xe theo lệnh của cô ta bẻ gãy hai chân cô, con dao truyền đến làm cô bé khóc thét lên. Bản thân đã không lành lặn, hiện tại máu chảy càng nhiều

" Đừng!" Mạc Tiểu Phù trơ mắt nhìn cái cây bị người đàn ông cướp đi

" Ha! Đây chính là hậu quả khi muốn cướp mẹ của ta!

Giờ thì...đưa con hiếu thảo, ta sẽ chờ người bỏ về nhé! À, không biết người vào thế nào, nhưng trong rừng nhiều thú dữ lắm đấy!" Cô ta nở nụ cười tàn độc, ghé sát lại chỗ cô " Nhớ an toàn trở về nhé!"

Nói xong, người đàn ông bế cô ta lên moto rồi đi mất

Mạc Tiểu Phù cố gắng nín khóc

Dù sao thì...cô cũng phải trở về. Cho dù đối xử thế nào, cô bé vẫn rất cần mẹ

Cả một đêm, không biết như thế nào, cô bò được về đến nhà.

Hai chân đã gãy rồi, máu lại liên tục chảy ra. Cả cơ thể như bị rút hết toàn bộ sức lực, máu giống như đã chảy hết

Tầm mắt rất mờ, cô gần như không nhìn thấy rõ, đau đến nổi mất cảm giác

Theo con đường quen thuộc bò đến chỗ Trình Quân An, Mạc Tiểu Phù thấy hai mẹ con bọn họ vui vẻ. Mạc Y Y liên tiếp được nhận lời khen

Ừ phải rồi, cô ấy mới là con ruột. Còn cô chẳng là cái gì cả

" Mẹ!" Cô bé vui mừng khi thấy Trình Quân An mở cửa

Cô ta đang một bộ dạng vui mừng liền lập tức cau mày khó chịu khi nhìn thấy cô. Cũng không quan tâm việc cô bé đang bị thương, cô ta liền mắng " Mạc Tiểu Phù, ta không phải bảo người cút đi sao? Máu me đầy người, bắn chết đi được!"

Cô bé bàng hoàng nhìn người đã từng rất yêu thương quan tâm mình

" Người thấy tiểu Y không? Con bé rất ngoan, rất hiếu thảo, không ngại khó khăn đi lấy thảo dược cho ta. Người không biết con bé lận lộn cả đêm bộ dạng thảm thương đến cỡ nào?"

Liệu có thâm thương hơn cô không?

"Ai giống ngươi, suốt ngày chỉ biết gây rắc rối. Phàm là một đứa con hoang thì nên yên phận. Ta trước đây bắt quá thấy ngươi tội nghiệp mới thương hại quan tâm

Mạc Tiểu Phù, ngươi sinh ra và tồn tại đã được định sẵn là không nhận được sự quan tâm thật lòng nào nữa đâu! Chết tâm đi!"

Nói xong, Trình Quân An bỏ đi

Mạc Tiểu Phù giống như đối với bóng lưng của cô ta đã quá quen thuộc

Đôi mắt của cô trống rỗng bi thương, nước mắt đã cạn kiệt, sức lực lại không còn. Thế nhưng, cô vẫn quyết tâm bò theo "Mẹ! Tiểu Phù là một đứa trẻ ngoan mà! Tiểu Phù đã ngoan rồi mà! Tại sao mẹ vẫn không cần con?"

Đến lúc không bò được nữa, cô bé cũng không biết bản thân đã tới nơi nào, nhưng miệng vẫn lẩm bẩm gọi tên Trình Quân An

Cũng không biết như thế nào, tới lúc tỉnh dậy, cô đang nằm trên một chiếc giường

Là Vân gia Vân Tử Hy nhặt được cô mang về, bản thân còn được truyền máu và băng bó cẩn thận

Đã bao lâu rồi cô không được nằm trên một chiếc giường?

**

"Xin hãy giúp con!" Cô cầu xin Vân Thiên Hạo

Một đứa trẻ 5 tuổi, đã bao lần phải quỳ xuống cầu xin người khác?

"Được rồi, con đứng lên! Ta sẽ giúp con sống sót tại Mạc gia

Thế nhưng, chỉ cần con mạnh mẽ hơn thì sẽ không bị ai bắt nạt nữa! Con có muốn gia nhập Vân Thiên Bang không?" Ông lão vẻ mặt nghiêm khắc

"Vâng!" Ánh mắt của cô quyết tâm

"Thế nhưng huấn luyện sẽ rất nghiêm khắc. Nếu như lại chảy máu thì sao?"

"Xin hãy giúp con truyền máu!"

Ông lão suy nghĩ một chút liền gật đầu "Được!"

Kể từ đó, cô liền theo Vân gia Vân Thiên Bang huấn luyện cực khổ. Sau mỗi buổi huấn luyện, cô trở về liền bao giờ cũng mang bộ dạng máu me đầm đìa, thậm chí là phải bò về, nghị lực khiến người ta phát sợ

Cô học nhiều nhất là kiếm đạo, đối với môn võ này rất quen thuộc

Nhiều khi cô thử đi làm nhiệm vụ ám sát vài hắc bang, hầu như đều thành công

Đến năm 10 tuổi, kiếm kỹ của cô liền vượt qua Vân Thiên Hạo. Ông đưa cho cô cặp bảo kiếm của Vân gia, Huyết Nguyệt

Danh tiếng của cô thật ra một phần cũng là do bọn họ đồn đại, phần vì mấy hắc bang cô ám sát đều rất có tiếng

Cô lúc đó gọi là Vân Phù, không còn muốn quan hệ với Mạc gia

Ở Vân gia, cô thực chất vẫn có bạn. Vân Tử Hy của Vân Gia là một cậu bé rất dở hơi.

Bởi vì lúc đấy cậu vừa trắng trẻo lại hơi mập mạp, nên thường bị Vân Phù gọi là Vân bánh bao, gọi quen tới nỗi quên cả tên thật

Thực ra thì hai người rất thân nhau, thế nhưng lần nào gặp mặt cũng chỉ chóc, chủ yếu là cô gây sự

Cũng năm cô 10 tuổi, Vân gia liền phải về Trung Quốc, bởi vì một người bạn nào đấy của Vân Tử Hy bị tai nạn ảnh hưởng đến thị giác, cô liền ở một mình

Sau đó không lâu, chứng thiếu máu tái phát khiến cô khá chóng mặt, và lúc đó cô gặp lại Mạc Y Y, bị cô ta đập cái bình vào đầu

Lúc tỉnh lại, cô liền nhìn thấy người thân

Cha, mẹ, anh hai, hóa ra cô còn có rất nhiều người thân

Cô còn có một người mẹ ruột!

(Au: gần 2k rưỡi từ, mỗi tay vộp~==

Mình không có ý gì đâu, nhưng chương này deep kinh khủng== TT)

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Thiên Bạch

Đại tiểu thư!" Máy nữ hầu cung kính chào hỏi

Trước đây khi mới đến Việt Nam, gia đình cô sống tại một căn hộ với cuộc sống bình thường. Một phần vì không muốn cô thay đổi hoàn cảnh sống quá nhanh

Sau khi chào hỏi cả nhà, cô liền đi tắm

Thế nhưng lúc vừa định bước lên cầu thang thì bị Lam Y giữ lại

Giẻ nữa đây?

"Này, người vào NK thật à?" Anh nghi hoặc hỏi

"Hả? Anh không phải không tin sao?" Cô nhún mày

"Thế nhưng nghĩ lại người không phải là loại người rảnh rỗi đi điều tra mấy thứ này để lừa anh người

Hơn nữa, thông tin này méo có trên mạng, người có thể hóng hớt ở đâu?

Nếu không phải người vào đó thật, thì sao người lại biết được nó thế?" Lam Y cẩn thận suy luận

"Em đã vào thật mà, em ở đó 3 tiếng liền" Lam Diệp Phù nói sự thật

"Vội Nam Cung Từ Phi?

Cậu ta là một thiên tài đấy, thị trường Âu Mỹ vừa bị khống chế. Mà NK, là của cậu ta! Anh người vừa hót được thông tin từ cha đấy!" Anh khịt mũi

Có gì đó sai sai nha!

NK không phải của Thiên Phi sao?

Hay là người được gọi là đại boss không phải là chủ từ chân chính?

"Đúng đúng, em đã ở với hắn 3 tiếng!"

Nhìn thái độ trả lời chót lờ của cô, anh biết là cô nói không thật

Có đầu thai mấy chục kiếp cũng không thể có quan hệ với một người khủng bố như vậy

Phong Triệt vừa bước ra cửa liền đụng độ một bóng dáng nhỏ bé

"Tiểu...tiểu thư? Cô đến đây làm gì thế?" Anh ngạc nhiên

Người này...đã lâu rồi anh không gặp nha! Lớn lên càng ngày càng xinh đẹp

"Phi ca có ở đây không?" Cô gái bé nhỏ nồn nóng hỏi

"Cái kia...thiếu gia ở bên trong"

Cô gái này, nếu luận về nhan sắc, thật sự đối với Lam Diệp Phù khó có sự so sánh, có thể nói là ngang nhau

Nhận được câu trả lời như ý muốn, cô gái vui mừng cười thật tươi, nụ cười khiến bất kì ai đều phải xiêu lòng

Cô chạy thật nhanh vào trong văn phòng, liền nhìn thấy người bản thân đang tìm kiếm

"Phi ca!!" Cô gọi thật to, liền chạy đến ôm lấy người hấn

Nghe thấy giọng nói có phần quen thuộc, Nam Cung Tử Phi liền nhận ra

Hắn vốn ghi nhớ rất giỏi

Hơn nữa, nữ nhân chỉ có một người gọi hắn như thế

"Thiên Bạch, tại sao em lại ở đây?" Hắn nhíu mày hỏi, ngữ khí cũng nhiều phần nhu hòa

Từ nhỏ, đối với người này, hắn khá thân thiết

"Phi ca, cuối cùng ca cũng đến Mĩ Tiểu Bạch nhớ anh chết luôn!" Thiên Bạch trắng trẻo đáng yêu tươi cười, sau đó phe phẩy cái tay trước mặt hắn "Phi ca nhìn thấy tiểu Bạch chưa?"

Giọng nói của Thiên Bạch ngọt ngào, ấm áp tâm can. Đối với người nghe quả thật mềm nhũn đến từng khúc ruột

"Anh chưa phẫu thuật" Hắn tạm thời còn phải dành thời gian với cô nhóc kia

"Hề???" Mặt cô ỉu xiu, môi còn chu ra, đáng yêu không tả

Tên này vậy mà chưa có nhìn thấy a! Cô nóng lòng đến gặp hắn thế cơ mà, còn diện đồ đẹp

"Vậy Phi ca kiếm được chị dâu cho tiểu Bạch chưa?" Cô lấy lại vẻ mặt hứng khởi

Cô thích nhất chính là có một người chị dâu

"Tiểu thư!" Phong Triệt đằng hắng một tiếng thu hút sự chú ý "Ngài rất nhanh sẽ có!"

"Thật chứ?" Nam Cung Thiên Bạch vui sướng nhảy cẫng lên, khuôn mặt đều nở hoa. Cô nhanh chân chạy lại chỗ Phong Triệt níu tay anh "Nè nè, chị dâu của em trông như thế nào vậy? Có xinh đẹp không? Có hiền không? Có thích Phi ca không?"

Thế nhưng, cô bé cảm thấy câu hỏi cuối của mình hơi có vấn đề

Anh của cô ưu tú như thế, có tỷ tỷ nào không thích cơ chứ?"

"Đương nhiên rồi!" Phong Triệt mỉm cười

Tiểu thư nhà bọn họ năm nay mới 10 tuổi, lại vô cùng hiếu động

"Yay, em muốn gặp chị dâu quá!" Cô bé chạy đến chỗ Nam Cung Tử Phi "Phi ca, chị dâu ở đâu vậy?"

"Ngoan!" Hắn xoa đầu cô bé "Lúc nào đó em sẽ gặp!"

Cô ấy cũng đang ở Mĩ, gặp mặt quả thực không phải chuyện khó khăn

Chẳng qua, có thêm con bé này thì...hơi có vấn đề nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Chi Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Tiệc rượu

Mạc Y Y tức tối về nhà

Hôm nay cô quả thực bị con nhỏ kia làm cho nhục mặt

Về đến căn biệt thự, cô ta bước vào nhà, thế nhưng vừa nhìn thấy Trình Quân An, sắc mặt liền hòa hoãn lại

Cô ta đối với người mẹ này đơn giản là lợi dụng. Hơn nữa, đây cũng chính là người duy nhất ở Mạc gia mà Mạc Tiểu Phù quan tâm

" Mẹ!" Mạc Y Y ngọt ngào ôm cổ Trình Quân An

" Ai nha, con gái lớn rồi còn bám dính lấy mẹ như thế!" Bà yêu chiều gõ nhẹ vào đầu cô. Cũng là hơn mười năm, bà đã có chút già đi, nhưng trên khuôn mặt vẫn còn giữ lại vẻ xuân sắc

" A!" Mạc Y Y làm bộ sức nhớ ra, vẻ mặt tươi cười nói " Mẹ nói xem hôm nay con gặp ai?"

" Ai nào?"

" Tiểu Phù đấy!" Cô ta đáng vẻ giống như thân nhân lâu ngày không gặp " Con bé có vẻ đều đang sống rất tốt!"

Cô ta thầm cười đắc ý khi nhìn sắc mặt của Trình Quân An trầm xuống

Biết ngay mà, bà ta sẽ không thích khi nghe cô nhắc về con tiện nhân đó

" Hừ, còn sống sao?" Trình Quân An chán ghét " Con còn quan tâm đến nó làm gì? Nó gây bao nhiêu tổn thương cho con!"

" Mẹ! Mẹ đừng nói vậy! Dầu gì em ấy cũng đã từng là em gái của con nhiều năm như vậy! Hơn nữa lúc đấy con bé còn nhỏ chưa hoàn toàn hiểu chuyện" Mạc Y Y cười dịu dàng " Em ấy cũng rất thích mẹ. Mẹ đừng có ghét em ấy quá a, tội nghiệp!"

" Cũng chỉ có con tốt bụng như vậy!" Trình Quân An xoa đầu cô ta, cũng không có phát hiện ánh mắt đắc ý của Mạc Y Y

Mạc Tiểu Phù, tao sẽ cướp đi tất cả những thứ mà mày thích!

Nước Pháp

Nhan Thiên Lam mặt đơ đơ ngơ ngác cảm chén rượu giữa phòng tiệc sa hoa lộng lẫy, khoác lên mình bộ váy đỏ thắm kiêu sa

Bữa tiệc này có quá nhiều đại nhân vật, cô quả thực đối với thế giới của người có tiền vô cùng xa lạ

Định bụng nhấp một chút rượu để xua tan căng thẳng, bàn tay cầm cái ly đến gần môi thì bị chặn lại

Là tên thần kinh kia?

" Đây!" Nhan Thiên Lam ghé sát vào tai Vân Tử Hy nói thầm " Anh mang tôi đến nơi này làm gì thế?"

" Chắc, cô còn đang là người yêu của tôi đó!" Hắn mặt lạnh đáp trả, một tay đút vào túi quần, lại còn mang âu phục vô cùng quý phái " Trẻ con không được uống rượu!"

Nếu không phải hoàn cảnh không thích hợp, cô sẽ muốn tát vào khuôn mặt soái ca nghiêm túc của tên mặt dày này

Vô sỉ! Giả tạo! Quá giả tạo!

Trời đất quỷ thần ai cho cô biết vì cái nợ gì con hàng này mang khuôn mặt và thần thái như vậy không?

" AAAAAA, mau nhìn! Đó chính là người thừa kế Vân gia Vân Tử Hy! Thật là soái quá đi!"

" Đúng vậy! Tôi muốn chết quá! Đờ tôi!"

" Từ từ, cô gái đi bên cạnh anh ấy là ai vậy? Thiên kim tiểu thư nhà nào? Sao tôi thấy lạ như vậy?"

" Đúng thế đúng thế!!! Thật là không xứng với anh ấy"

....

Nhan Thiên Lam nhìn tràng cảnh mấy nữ nhân bàn tán trước mặt. Mặc dù nghe không hiểu tiếng Pháp, cô vẫn đại khái đoán ra bọn họ đang nói về cái gì

Không xứng cái mặt! tên điên này mà xứng xách giày cho bà sao?

Lại nhìn khuôn mặt đẹp trai mặt lạnh của Vân Tử Hy, cô quả thực tức muốn phát nổ

Khăng định bộ mặt thật trong đầu hấn chính là lại đang nở nụ cười miệng rộng quen thuộc, vô cùng tự mãn đắc ý

Chỉ là, ngoài mặt hấn không tỏ biểu tình gì cả

Da mặt hấn làm bằng cái gì?

" Cette femme, pourriez-vous prendre un verre de vin? (Vị tiểu thư này, có thể mời cô một ly rượu không?)" Một nữ nữ cầm hai ly rượu đỏ đi tới, yêu điệu quyến rũ lại vô cùng lịch sự đề nghị

Đang lúc Nhan Thiên Lam đang đơ mặt ra nghe không hiểu, Vân Từ Hy liền chắn trước mặt, đáng vẻ quý ông lấy một ly rượu từ tay nữ nữ " Pour moi! Elle n'est pas bonne! (Để tôi! từ lượng cô ấy không tốt!)"

Hấn đây là đang thay cô uống rượu hả?

Khăng định trong đầu đối với cô thầm nói " Thế nào?~ Cảm động không hả nhóc?~ "

Khăng định là như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Chi Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Vân Phù

Ồ, Vân thiếu gia. Đã lâu không gặp!" Một người đàn ông trung tuổi lịch sự đi đến, chìa tay chào hỏi

" Ngài Marcerts, rất vui được gặp ngài!" Vân Từ Hy cũng một phong thái chừng trạc chào hỏi lại. Sau đó hai người còn hàn huyên một hồi về chuyện công việc

Đối với một người đã nhìn thấy bộ mặt thật của hấn như Nhan Thiên Lam thì hình ảnh này quả thực rất ảo diệu

" Vị tiểu thư xinh đẹp này là ai vậy?" Marcerts lúc này mới đề cập đến cô, ánh mắt đánh giá trông có vẻ cũng không có ác ý

" Haha!"

" A, Vân lão gia! Đã lâu không gặp!" Ông quay sang chỗ người vừa cười, phát hiện là Vân Thiên Hạo

Vân gia không những đứng thứ hai trong Tứ đại gia tộc mà còn sở hữu Vân Thiên Bang lĩnh lấy một thời với danh xưng Đệ nhất hắc bang, chỉ tiếc là Kiếm thủ Vân Phù hiện tại không còn trong đó. Nếu không, Vân Thiên Bang sẽ lại là cái tên gây chấn động nhất Hắc Bạch lưỡng đạo

" Marc, thấy thế nào? Cháu dâu của ta đây!" Ông lão vừa cười vừa tự hào nói

" Ông!" Vân Từ Hy cùng Nhan Thiên Lam đồng loạt cúi người xuống chào, Marcerts cũng gật đầu chào lấy lệ

" Vậy là ta chẳng mấy chốc nữa sẽ có cháu!" Ông lão vui vẻ vuốt râu

" Ồ" Marcerts cười cười " Trước đây tôi từng nghĩ ngài nhắm vào Vân Phù chứ?"

" Hừ, Vân Phù? Tên nhóc này xứng sao?" Vân Thiên Hạo hơi nheo mắt, vẻ mặt khinh khỉnh

Tuy Vân Phù là sát thủ xuất sắc nhất trong Vân Thiên Bang, nhưng ông coi con bé như cháu ruột. Một người tài năng và có sức kiên nhẫn kinh người như thế làm sao thằng cháu này có thể xứng đôi

Vân bánh bao ngoài mặt tuy chỉ cười xòa có lệ, thế nhưng tâm hồn đang gào thét

Cái gì? Không xứng? Ai cơ? Nữ ma đầu?

Bổn đại gia đẹp trai tài giỏi lại có tiền như vậy có thể không xứng với ai

" Vân Phù là ai vậy?" Nhan Thiên Lam sau khi kết thúc bữa tiệc không nhận được nghi hoặc hỏi. Không quan tâm đến hình tượng thực nữ, cô buột túm chiếc váy lòa xòa mà bản thân cho rằng khá vương vi sang một bên, còn tay thì xách giày cao gót

Cô còn là học sinh a, sao có thể hợp với mấy loại này

"Cô ta..." Vân Từ Hy có vẻ đối với cái tên này hơi nhạy cảm, vẻ mặt lập tức khăm chó "Cô..cô ta.."

"Người yêu cũ?" Nhan Thiên Lam tự cho mình là thông minh suy luận, ánh mắt giống như đang mong đợi người nào đó khen ngợi chỉ số IQ

"Điên à? Cô ta mà muốn làm người yêu của ông đây? Mơ tưởng!! Máu chó!! Đó chỉ có thể là chuyện của ngày 30 tháng 2! @\$%^&*" Vân Từ Hy phát tiết ngựa mặt lên trời phàn bác chửi rủa

Nghĩ lại về mặt trời tức người của Vân Phù

Nhan Thiên Lam mặt đơ ra, hôm nay cô giống như hoàn toàn không hiểu cái méo gì

Tiết tháo của tên này đâu?

Cô đoán sai rồi à?

"Thế...cô ấy đang ở đâu?"

Nghe đến câu hỏi này, Vân Từ Hy đột nhiên dừng lại, im bất cúi đầu xuống

Nhan Thiên Lam quan sát, vẻ mặt của hấn trầm xuống, ánh mắt cũng có chút tối tăm

Đệt! Thật luôn hả? Chỉ có cô và hấn ở đây thôi, hấn có cần phải nghiêm túc không

"Cô ta...chết rồi!"

Hả?

Nhan Thiên Lam nhìn về mặt của hấn, có vẻ hiểu ra vấn đề

Vân Phù này...có vẻ là một người rất quan trọng với hấn đi?

Cho nên...cái chết của cô ấy đối với hấn tổn thương?

Thì ra tên giờ hơi này cũng có chuyện đau lòng như vậy?

Bất quá, chỉ vài phút sau, Vân Từ Hy lại quay lại, nở nụ cười nhàn nhạt "Thế nào? Cung ghen à?"

Nhan Thiên Lam tức giận "Tên khốn kia!!! Trả lại ưu thương cho bà!!!"

Đáng chết! Lại bị hấn gài!

Rõ ràng vẻ mặt vừa nãy trông rất chân thật!

Bạn đang đọc truyện *Chi Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Vân Giai

"Ồ, Vân Phù à?" Vân Hạo Thiên quay lưng nhìn đứa cháu dâu tương lai đang thắc mắc

"Vâng ạ!" Để xác minh tính chân thực của thái độ của con hàng kia lúc này, Nhan Thiên Lam quyết định hỏi

Ông lão hai tay chấp sau lưng, thở dài một tiếng, giọng hơi trầm xuống kể cho cô nghe về Vân Phù

"Từ Hy và con bé là bạn thân, tuy lần nào gặp mặt cũng chộc ghẹo nhau. Ta đoán là, thằng bé nghĩ con bé thể chất yếu kém, nếu chẳng may mất máu thì khó tìm được máu cung cấp. Mặc dù tiểu Phù là một kiếm sĩ tuyệt kỹ, bất quá, con bé thành thạo sẽ lên con thiếu máu chóng mặt. Hơn nữa Huyết Nguyệt song kiếm cũng là ta cầm"

Thiên Lam hơi cúi đầu xuống, không biết phải nói gì. Cô đối với Vân Phù mà nói cũng khá thương tâm

Thì ra hấn là biểu cảm thật

"Hiện tại cô ấy ở đâu ạ?"

"Lam gia!" Ông nhìn về phía cửa "Lâu rồi không nhòm đến, không biết hiện tại con bé như thế nào?"

"Cô gái tên Mạc Y Y đó thật quá đáng" Nhan Thiên Lam bất bình "Vân Phù đâu có làm gì cô ta, hơn nữa còn chẳng có quan hệ huyết thống!"

"Chắc!" Vân Thiên Hạo tặc lưỡi "Cuộc sống của phụ nữ và trẻ em ở Mạc gia giống như trong hậu cung ba ngàn của hoàng đế, ngày ngày phải tranh sủng và đặt bẫy lẫn nhau. Mạc Y Y mặc dù là con vợ cả, nhưng ban đầu cũng không được sủng ái nhiều, cũng khá mờ nhạt. Chẳng qua vẫn dựa vào mẹ mình để uy hiếp những đứa trẻ khác. Mà Vân Phù lúc đó là một đứa trẻ sinh ra trong thời kì cạnh tranh sủng để sống nhất do một cái dự án làm ăn bê tha của Mạc Thụ, hơn nữa lại mang ngoại hình xinh xắn trắng trẻo như vậy đương nhiên với Mạc Y Y cùng nhiều đứa trẻ khác, kể cả các vị phu nhân mong muốn con mình được nâng địa vị cũng phải cố gắng diệt trừ rồi, mặc dù không có mẹ chống lưng

Còn về việc con bé không phải là người Mạc gia thì ban đầu cũng chưa biết ngay được

Bởi vì Vân Phù thường lấy lòng Mạc Thụ nên Mạc Y Y cùng chị cả Mạc Ninh mới cướp lợi được yêu thích, sự sủng ái của những đứa trẻ đó nhận được hoàn toàn là nhờ con bé cả thôi!"

"Thật quá đáng!" Nhan Thiên Lam bất bình, nói thêm một chút rồi xin phép rời đi

Cô gái này cũng có quá khứ quá đen tối rồi!

"Vân Phù à?" Một giọng nữ mang âm điệu cột nhà vang lên, kèm theo tiếng thở dài

"Tiểu Giai à?" Vân Thiên Hạo nghe thấy âm thanh liền biết là ai, quay đầu lại

Cô gái đang dựa vào tường, một chân đứng hơi xiên còn một chân chống lên tường, vì trong bóng tối nên chỉ nhìn thấy bóng dáng, nhưng cũng đủ biết là một đại tỉ

"Lâu rồi không gặp tiểu sư muội!" Vân Giai tiếp tục

"Con nghĩ ta đã gặp con bé chưa? Nếu muốn gặp thì tự đi mà tìm đi!" Ông lão nhún vai

"Nhưng mà con đang có một vụ chưa giải quyết xong!" Cô thở dài "Nếu con trốn đi thì đại sư huynh cũng sẽ lần ra được, đến lúc đó con sẽ chết không toàn mạng!"

Đại sư huynh Vân Liệp là một người đáng sợ, nếu như để bị bắt trốn việc thì anh ta cũng sẽ không nể tình thân, hơn nữa lại đặc biệt nghiêm khắc với sư muội

Con bé ở tại Vân Thiên bang kể ra cũng có nhiều người quan tâm, chẳng qua cuộc sống huấn luyện gian nan vẫn như địa ngục

"Ngươi yên tâm, lão già này vẫn sẽ để giành một phần đất xây mộ cho ngươi!" Vân Thiên Hạo hiếm có dịp nói đùa cười to

"Ông à, con..." Vân Giai đang định nói gì đó liền bị cướp lời, giọng nói không có một tia nhiệt độ vang lên khiến cô rợn sống lưng

"Vân Giai! Đã hoàn thành công việc?" Vân Liệp hơi nheo mắt lại, khuôn mặt cùng giọng điệu đều mang thuốc súng

Cô giật mình

Tên mặt xác sống này sao lại cũng có mặt ở Pháp thế?

Bạn đang đọc truyện *Chi Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Tan vỡ

Hôm nay là một ngày nắng đẹp, hoa anh đào vẫn nở rộ. Cánh hoa rơi là tả vô tư lự trong không trung, lưu luyến tư vị của tự do nhẹ nhàng đáp xuống đất. Hai bên dọc đường điểm xuyến sắc hồng, một thảm hoa nhã nhặn

Mặc dù phong cảnh nước Mỹ vốn dĩ vẫn luôn đẹp đã, thế nhưng hiếm khi có một ngày dễ chịu như vậy, Lam Diệp Phù quyết định đi chơi

Tàn bộ một mình cũng rất nhàm chán, nên cô liền đi cùng Thiên Phi

Hôm nay, tên " vô ý khoa trương" này lại tự mình đi bộ tới đây, dưới sự giúp đỡ của Phong Triệt, với lý do gần nhà

Hắn là một thương nhân, đối với vấn đề thời gian rất quý giá, vì vậy luôn xuất hiện đúng giờ. Mà cô, vẫn đến chỗ hẹn trước một khoảng

Lam Diệp Phù vẫn cầm tay hắn dẫn đi. Cô biết hắn có cảm quan vô cùng nhạy bén, nhưng cũng không thể quá siêu phàm hoạt động như người mất sáng được

" A đúng rồi! Lần trước tại cậu làm tôi quên mất không hỏi việc này" Lam Diệp Phù bỗng dừng bước, quay đầu lại

Nam Cung Tử Phi hơi nghiêng đầu thắc mắc, cũng không nghĩ quá nhiều

" Tập đoàn NK của cậu...cậu còn đại boss nào khác không?" Cô nháy nháy đồng thời hai mắt

Đây vẫn là thói quen của cô mỗi khi hiếu kỳ

" Cậu là đại boss cao nhất sao?" Cô lại quay về phía trước tiếp tục đi

" Đúng"

" Há?" Cô ngạc nhiên " Không phải Nam Cung Tử Phi sao?"

Hắn khựng lại, trong lòng xẹt qua kinh ngạc

Vừa rồi, cô vừa nói tên hắn sao?

Hắn cúi mặt xuống, bản thân truyền đến một nỗi sợ hãi vô hình

" Anh của tôi cũng là người trong giới kinh doanh, thế nên tôi biết cái này" Cô bổ sung

Giới kinh doanh?

Phải rồi! Lam Y Lam gia là một doanh nhân trẻ có tiềm năng. Hơn nữa Lam gia còn là gia tộc huyết thống lai có truyền thống bền vững, một thế lực lớn của địa phận Âu Mỹ

Người lai! Cô nhóc này cũng là người lai, vậy mà hắn chưa từng suy nghĩ tới

Lai nhiều như vậy, chỉ có thể là Lam gia!

Đáng chết! Đây chắc chắn là thông tin của tên họ Lục kia!

" Sao vậy?" Mãi không nghe thấy Thiên Phi trả lời, Lam Diệp Phù nghi hoặc hỏi

" Tôi..." Hắn ngập ngừng, cố hít thở sâu

" Hửm?"

" Tôi là Nam Cung Tử Phi!" Hắn đưa mắt về phía cô, cố gắng đối mặt

Không thể cứ như vậy giấu cô mãi được, hắn bất buộc phải nói ra

Mặc dù biết rằng, quan hệ của bọn họ có thể không còn như vậy nữa

Hắn không nhìn thấy biểu cảm của cô, nhưng có thể cảm nhận thấy cô đang dần nói lỏng tay, mang cho hắn cảm giác sợ hãi mất mát

" Hử?" Lam Diệp Phù vẫn chưa thực sự tiếp nhận được chút thông tin nào, đứng đơ ra một chỗ. Mãi đến nửa ngày, cô mới khó tin hỏi" Cậu...vừa mới nói gì?"

Đúng thế, hắn vừa mới nói gì?

Cô cho rằng bản thân rất am hiểu tiếng Trung, nhưng là vừa rồi tại sao cô nghe không hiểu?

" Tôi là Nam Cung Tử Phi!" Hắn lặp lại

" Tại sao?" Cô bất giác chỉ phát ra hai chữ này, hai tay đã buông thõng

" Thân phận của tôi có chút đặc biệt, nên ban đầu không nói cho em biết tên thật!" Hắn giải thích

" Và sau đó?" Cô không khóc, nhưng dần cảm thấy không nhận ra giọng của mình

" Sau đó, tôi vẫn dưới cái tên giả này nói chuyện với em. Tôi không muốn dùng cái họ cường đại kia, tôi muốn làm người bình thường"

Nam Cung Từ Phi hiện tại cũng không dám hướng mắt về phía cô

Hắn biết, cô có tâm trạng như thế nào?

" Tôi không quan tâm!" Cô nghiêm nghị, nhưng là đang che giấu biểu tình tan vỡ " Tôi không quan tâm cậu mang họ Nam Cung hay là tứ đại gia tộc!"

Hắn ngạc nhiên

" Tôi không biết thân phận của cậu, tôi có thể chờ cậu nói cho tôi biết! Thế nhưng đến một thứ đơn giản như cái tên cậu cũng không nói cho tôi biết. Cậu xem tôi là cái gì?" Lam Diệp Phù thực sự tức giận " Tôi không cần biết nhan sắc của cậu, tôi không cần biết tiền của cậu! Nhưng đến một thứ đơn giản như cái tên cậu cũng không nói cho tôi biết? Khó khăn lắm sao?"

Thân thiết bao lâu, cuối cùng chỉ có mình cô ảo tưởng

Nam Cung Từ Phi vẫn im lặng không nói nửa chữ

Hắn có thể nói gì?

" Tôi ghét cậu!" Cô nghiến răng nói

" Thế nhưng tôi thích em!"

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Ăn mì

" Thế nhưng tôi thích em!" Hắn chưa chút nói. Tâm can giống như bị bóp chặt, đau đến nghẹt thở

Lam Diệp Phù khựng lại, thoáng qua một chút kinh ngạc. Thế nhưng sau đó, cô nhanh chóng lấy lại dáng vẻ tức giận

" Nam Cung Từ Phi! Cậu đùa tôi chưa đủ sao?" Nói xong, cô liền bỏ đi

Cô tin chắc hắn có thể tự mình trở về

À, hắn cần cô sao?

Cô không phải là người cả tin, thế nhưng là do hắn mang đến cho cô cảm giác quá an toàn. Chỉ cần nghe giọng nói của hắn, cô liền vô tư chắc chắn bản thân có thể cả đời tin tưởng

Đại boss của NK...là Nam Cung Từ Phi, đáng lẽ cô phải đoán ngay ra được chứ? Bởi vì cô đã quá tin tưởng hắn

Nam Cung Từ Phi, vương tử của Nam Cung gia tộc cường đại nhất, thiên tài thiếu niên tàn nhẫn độc đoán nắm giữ hai thị trường lớn Châu Âu và Châu Mỹ

Ai bảo...Hắn ôn nhu với cô như thế?

10 năm cực khổ ở Gia Nã Đại, hóa ra cô còn chưa thực sự thấu hiểu nhân tính thế thái

Chỉ một cú điện thoại...vận mệnh bắt đầu rồi! Và cũng...kết thúc rồi?

Cô đã lao đầu vào luyện tập như điên, cả về sức khỏe lẫn tinh thần, mãi đến thật tốt, cô sẽ trở nên mạnh mẽ lấn áp thể chất yếu đuối bẩm sinh

Đúng, cô mạnh mẽ

Thế nhưng...cũng sẽ đau lòng!

Cô lần đầu đau lòng...là vì Trình Quân An. Lần thứ hai, hắn làm cô khó chịu

Cô đây là...thất tình rồi sao?

Quả nhiên là...yêu nhầm người!

Lam Diệp Phù bước đi lang thang trên những con đường trải hoa anh đào nhả nhặn. Hay thật, cô không biết đường

Mà cũng không còn tiền thuê taxi nữa

Nhưng không sao, hiện tại cô không muốn về nhà

Cứ như thế, Lam Diệp Phù cũng vẫn đi thẳng không xác định phương hướng. Đến lúc ngoảnh mặt nhìn lên, cô mới thấy chỗ này khá quen thuộc

Đây chính là căn hộ cao cấp thuộc địa phận Lam gia mà lần trước anh trai để lại cho cô, cũng có thể đến bất kì lúc nào

Bởi vì sau này khu trung cư này cũng gần trường, thế nên đi lại sẽ tiện

Coi như cũng là nhà cô!

À, hóa ra cô đã đi xa đến thế

Chắc, mù đường mà vẫn tới được đây. Cũng thật may mắn đi?

Lam Diệp Phù đặt ngón trỏ lên cửa để xác nhận dấu vân tay. An ninh ở đây khá tốt!

" Alo, hôm nay em sẽ không về nhà!" Cô lấy điện thoại ra gọi cho Lam Y " Kiểm soát thoát thác với pama giữ em cái nha!"

" Đây, người đang ở đâu?" Anh lo lắng hỏi

" Em đàn..."

Bỏ mịe!

Hết pin rồi!

Lam Diệp Phù chán nản cảm máy đi sạc, sau đó nhàm chán lẩn lộn trên giường

Lăn chán rồi, cô liền cảm thấy đói

Cũng đúng, cô còn chưa ăn tối mà

Hiện tại cũng khá muộn rồi, có lẽ không còn hàng ăn nào mở cửa, mà cô cũng không có tiền

Cố gắng lết cái thân đói lả ra khỏi giường, cô quyết định ra ngoài đi dạo một chút cho đỡ đói

Ôm cái bụng trống rỗng lê lết trên phố. Đối với nước Mỹ cũng như khu vực này, hiện tại đường phố cũng khá tập nập. Thế nhưng những quán ăn xung quanh đều đã đóng cửa

Cũng tốt! nếu để cô nghĩ thấy mùi đồ ăn thì đó chính là cực hình

"Xin lỗi" một cô gái đâm sầm vào cô, vali hành lý rơi xuống đất

Cô gái kia xoa xoa đầu nhanh chóng đứng dậy đỡ cô

" Cái kia... cô không sao chứ? Thật xin lỗi! Tôi không để ý"

Lam Diệp Phù cũng không quan tâm mấy với việc mình vừa đụng trúng một cô gái. Thế nhưng, đúng lúc này cái bụng của cô lại reo lên

"À,cô đói rồi sao? Hay là để đền bù tôi mua cho cô chút gì nhé?"

Nghe được câu nói này, Lam Diệp Phù ngẩng mặt lên, vẻ mặt cảm kích

Cô ấy có phải hay không là thiên thần được thượng đế phái xuống trần gian để giúp đỡ kẻ nghèo đói như cô

Sau khi nhận được sự đồng ý của Lam Diệp Phù, cô gái kia liền chạy đi mua đồ. Tầm chừng 10 phút sau, cô ấy quay về, thở hồng hộc

" Xin lỗi cô, hiện tại chỉ còn mì thôi!" Cô gái ấy náy xoa đầu

" Không sao! Chắc cô cũng đói nhỉ? Bỏ nhà ra đi sao?" Lam Diệp Phù nhìn chiếc vali to kệch ở đằng sau " Hay là vừa đi du lịch về?"

Cô gái kia cũng không trả lời, chỉ ấp úng gãi đầu, vì thế, Lam Diệp Phù cũng không tiếp tục hỏi

" Hay là về nhà tôi đi? Tôi ở gần đây"

Cô gái lưỡng lự rồi gật đầu đồng ý

Mở cửa vào nhà, cô gái liền lập tức chạy vào bếp nấu đồ ăn

Mặc dù Lam Diệp Phù vốn không thích mì, thế nhưng lúc này cô cũng cảm thấy thứ này thật nĩ vị

" Cô nấu ăn tốt quá nhỉ?" Cô cảm thán

" À không. Thực ra...tôi cũng chỉ biết nấu mì thôi! Tôi là Tiêu Ý Hân"

" Tôi là Lam Diệp Phù!" Cô rất không có hình tượng vừa nói vừa ăn. Lúc sau mới ngược mặt lên hỏi " Nhà cô ở đâu?"

" Tôi..." Tiêu Ý Hân cúi xuống " Hiện tại tôi không có nhà

Lam Diệp Phù im lặng không nói gì

" Tôi không muốn ở lại căn nhà đó nữa! Không ai cần tôi cả! Nhất là hân...không phải thứ tốt đẹp gì, cũng chỉ là một tên tra nam mà thôi!"

Có lẽ cảm thấy có thể tin tưởng Lam Diệp Phù, Tiêu Ý Hân liền mới nói về bản thân, về những kẻ cô căm ghét

Bạn đang đọc truyện *Chi Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Tra nam

Cha của Tiêu Ý Hân vì cứu Tiêu Lập mà chết, nên cô trở thành con nuôi của Tiêu gia. Tuy nói rằng bọn họ nhận cô vào gia phả để đền ơn đáp nghĩa với cha cô, thế nhưng cũng không xem cô ra gì

Tiêu Tâm-hòn ngọc quý giá trên tay Tiêu Lập, theo danh nghĩa mà nói là chị của Tiêu Ý Hân. Ba người bọn họ là một gia đình hạnh phúc. Và cô, chỉ là người thừa

Cô nhẫn nhịn gia đình họ hạnh phúc đầm ấm, cô nhẫn nhịn bạn bè càng ngày càng vô cớ xa lánh mình, niềm đam mê duy nhất của cô...là Hóa Học

Thế nhưng, cô cũng có một tình yêu riêng, với một chàng trai âm áp

Cô vì hân dành nhiều thời gian để tương tư

Cô vì hân yêu đương điên cuồng

Cô vì hân điên đầu học tập

Cô vì hân nhẫn nhục ở lại Tiêu gia để cùng hân môn đăng hộ đối, cũng không ngại liên quan đến hắc đạo

Hân là con trai duy nhất của Doãn gia - Doãn Diệc, lớn hơn cô 8 tuổi. Mà cô, tương tự hân hơn 10 năm

" Hân Hân, đợi đến khi em đủ tuổi, chúng ta sẽ kết hôn nhé!" Doãn Diệc ôn nhu ấm áp xoa đầu cô

Thế nhưng, Tiêu Ý Hân mãi sau mới biết, cho dù bản thân lao tâm khổ tứ làm bất kì việc gì cho hân, hơn 10 năm của cô...cũng không bằng một vè thiên tiên của tỷ tỷ Tiêu Tâm

Đúng là "tiêu tâm tôn ý"!

" Ý Hân! Ra đây! Ta giới thiệu cho con con rể tương lai của ta! Cũng chính là anh rể của con đó!" Mai Huệ Liên vẻ mặt vui cười giả tạo

Tiêu Ý Hân đối với việc này cũng không có phản ứng gì. Tiêu Tâm rất xinh đẹp, lại còn là con gái ruột danh ngôn chính thuận của Tiêu gia!

Thế nhưng, đến khi gặp người "anh rể" kia, cô mới cảm thấy buồn cười

"Diệc?" Tiêu Ý Hân nghi hoặc nhìn người đàn ông đang ôm ấp thân mật với Tiêu Tâm "Hai người..."

Tiêu Tâm nghe thấy âm thanh của người khác liền quay đầu ra. Cô ta là một người phụ nữ quyến rũ yếu điệu, đối với một người đàn ông như Doãn Diệc quả thực sánh đôi vừa lứa

"Ồ, em gái yêu quý à?" Tiêu Tâm làm bộ không để ý đến dáng vẻ kinh ngạc của Tiêu Ý Hân, giọng nói ngọt ngào như rót mật vào tai "Đây là anh rể tương lai của em! Doãn Diệc!"

"Hân Hân! Chào em! Nghe danh đã lâu!" Hân yêu chiều xoa đầu Tiêu Tâm

Nghe danh đã lâu?

Ha! Quen nhau nhiều năm như vậy, hân nói nghe danh đã lâu!

"Sao vậy?" Mai Huệ Liên cười lạnh, không quan tâm đến vẻ mặt đã dự đoán trước của Tiêu Ý Hân. Bà ta son phấn đầy mặt, khoác lên một chiếc áo lông chồn cùng đủ thứ vòng ngọc phi thúy xa xỉ. Đứng bên cạnh là Tiêu Lập đang nở nụ cười lấy lòng

Mặc dù nói là con rể tương lai, nhưng địa vị của Tiêu gia ở Trung Quốc cũng không bằng Doãn gia

Tiêu Ý Hân đứng giữa 4 người, đối mặt với bộ mặt mỉa mai của họ, cảm thấy bị ai lạc lõng hơn bao giờ hết

Doãn Diệc vốn là người quan trọng duy nhất của cô trên cuộc đời này, hiện tại cũng rời bỏ cô

Cô đã từng nghĩ rằng, cho dù cả thế giới có quay lưng với cô, cũng chỉ có hân vẫn luôn bên cạnh cô

Hứa hẹn bao nhiêu thứ, cuối cùng cũng chỉ là phù du mà thôi

"Diệc ca ca, anh còn lời nào để nói với em không?" Giọng của cô chưa chút nói, thế nhưng lại nhận được một cái tát đau đớn của Mai Huệ Liên

"Đừng có cố níu kéo bạn trai của chị người!" Bà ta độc ác nói

"Ha! Mấy người vốn dĩ đều coi tôi là trò đùa sao?" Cô cười lạnh "Níu kéo? Nếu đổi lại là tôi, mấy người cũng sẽ nói Doãn Diệc là bạn trai lâu năm của chị ta bị tôi câu dẫn sao?"

Tiêu Ý Hân ôm má chạy vụt ra khỏi nhà. Cô không nhớ trước đó bản thân đã điên cuồng trách móc hân bao nhiêu, chỉ biết cuối cùng vẫn không nhận được một lời công đạo

Vài ngày sau đó, Tiêu Ý Hân cũng không về "nhà", chỉ vui đầu vào thứ đam mê duy nhất

Hóa học

Cũng chỉ có nó không rời bỏ cô! Chỉ có nó chung tình!

Cuối cùng thế giới này lại chỉ còn cô và những loại hóa chất

"Ai nha, em gái à! Mấy ngày rồi em không về nhà, mọi người lo cho em lắm đó!" Tiêu Tâm đứng ở cửa, thân thể ôm sát lấy Doãn Diệc

Tiêu Ý Hân nhìn vẻ mặt giả tạo của chị ta, cũng chỉ cười lạnh

"Hân Hân, đừng trách anh!" Hân lên tiếng "Em nhìn em kìa, có thể so với Tâm Tâm sao? Hơn nữa còn chưa đủ tuổi vị thành niên, mà Tiêu Tâm chị em cũng đã 22 rồi! Anh là người bình thường, mang thẩm mỹ của người bình thường, đương nhiên cũng biết chọn ai!"

Bộ dạng của cô à? Đúng vậy! Cô có mất thẩm mỹ cùng khả năng phối đồ rất kém. Trong tủ quần áo không có nổi một cái váy, mái tóc hạt dẻ được cột lại vắt ngang vai, lúc nào cũng rối tung, trên mặt còn mang theo cặp mắt kính dày cộp

Cô không bị cận, thế nhưng cô quen nhìn thấy thế giới thông qua cặp kính này

"À, suýt nữa thì quên! Em có lẽ sắp có cháu nữa đấy!" Tiêu Tâm vẻ mặt ngọt ngào với Doãn Diệc, thế nhưng ánh mắt liếc qua cô đầy vẻ tàn độc "Em cũng không thể lúc nào cũng yêu thích Hóa Học. Con gái ấy à, nên yêu thích những thứ khác"

Tiêu Ý Hân hơi ngạc nhiên, thế nhưng sau đó cũng chỉ cười lạnh

Có gì bất ngờ đâu!

Cô không bỏ xuống ống nghiệm trên tay, bước từ từ về phía họ

"Doãn Diệc, tôi hối hận khi quen người như anh!" Cô nhìn thẳng vào mặt hân

"Thì thế nào?" Hấn nhún nhún vai

"Anh dám cầm sừng tôi, vậy tôi sẽ dùng cái sừng này húc chết chị ta, sau đó bẻ gãy tay anh!" Dứt lời, cô hất cả cái ống nghiệm vào mặt Tiêu Tâm
Đây chính là tạt axit trong truyền thuyết!

Ai nói là một motif trong các truyện ngôn tình, đã từng có bao nhiêu người dám tạt axit vào tình địch a?

"Aaaaaaaaaaaaaa!" Cô ta la lên như lợn bị chọc tiết, khuôn mặt dần bị hủy hoại

"Tâm Tâm!" Doãn Diệc lo lắng

Hấn không yêu nữ nhân này, thế nhưng cô ta vẫn còn công dụng rất lớn cho cả mặt liên hôn lẫn phát triển bang phái

Tiêu Ý Hân chạy ra ngoài, một mạch phóng vào nhà. Cô nhanh chóng thu dọn hành lý rồi dời đi

Cô đến nước Mỹ bằng số tiền mà người cha quá cố để lại, mặc dù phần lớn đã bị Mai Huệ Liên lấy đi hết, cô cũng chỉ giữ được phần này

Doãn Diệc là người của hắc đạo, nhưng phạm vi thế lực chưa mở rộng đến đất nước này, nên có thể tạm thời an toàn

Cô sẽ cố gắng sống sót ở đất nước này, bằng bất cứ giá nào

Viên trân bảo mà cô một thời si cuồng bảo trọng, cũng chỉ là một tên tra nam

Cô đau lòng vì hấn, nhưng không hối hận vì hành động của mình

Đã từng yêu, thế nhưng hiện tại, hận nhiều hơn!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: K328

Haha! Hay lắm!" Lam Diệp Phù thỏa mãn với hành động của Tiêu Ý Hân

Lúc đầu cô cứ nghĩ, với dáng vẻ này, cô ấy sẽ không thể cường đại như vậy

Xem ra cô nghĩ sai rồi!

"Như vậy...cậu liền đã chết tâm với nam nhân?" Lam Diệp Phù vừa nói vừa cầm ly nước để uống

"Ai nói là như vậy?" Tiêu Ý Hân hùng hổ đập bàn "Trái đất 7 tỉ người, nam nhân vô số, ai nói tên nào cũng là tra nam bạc tình bạc nghĩa giống như hấn. Minh nhất định sẽ tìm được chân ý mới, một nam nhân hoàn hảo, để chết hấn!"

"Ý chí rất tốt!" Lam Diệp Phù tán thưởng, mang hai bát mì ra bồn rửa "Ý Hân! Sao cậu mới đến đất nước này gặp tôi liền nói tiếng Trung?"

"Minh phân biệt quốc tịch rất tốt mà" Cô cười cười

"Hiện tại cậu cũng không có nhà để về, hay là ở đây đi? Tôi học kì sau cũng sẽ học ở đất nước này, hay tôi cũng giúp đỡ cậu đi học?"

"Minh..." Tiêu Ý Hân ngập ngừng "Tại sao lại giúp mình như thế?"

"Một phần vì có hứng thú với cậu. Một phần..." Lam Diệp Phù đi lại gần Tiêu Ý Hân, ghé sát mặt lại "Một phần...Tiêu Tâm cũng là kẻ thù của tôi!"

Cô ta là bạn thân của Mạc Ninh, hồi bé ở bên Canada cũng bắt nạt cô rất nhiều

Tiêu Ý Hân hơi mơ màng nhìn khuôn mặt phóng đại n lần của cô, khuôn mặt có chút nhiễm sắc đỏ

Cô gái này càng nhìn càng thấy đẹp a! Cô là con gái cũng không kiềm lòng được!

"Thế nhưng...tôi không muốn cô liên lụy đến hắc đạo!" Tiêu Ý Hân cúi mặt xuống, áy náy

Một nữ nhân cô mới gặp ngày hôm nay lại có thể cứu mạng cô đến bậc này

Mặc dù cô ở bên cạnh cô ấy có cảm giác rất an toàn mà Doãn Diệc chưa từng mang lại, nhưng cũng không thể làm cô ấy liên lụy

Chuyện của cô một mình cô gánh

Lam Diệp Phù thở dài một tiếng, kể cho Tiêu Ý Hân sơ lược về mình, còn về 10 năm kia cô cũng không nhắc đến

"Cho nên, vấn đề sinh sống và học tập cậu không cần lo, 10/3 tôi sẽ về lại Việt Nam, khoảng tháng 6 sẽ quay lại đây chuẩn bị nhập học. Thế nhưng trong khoảng thời gian này, cậu cũng cần đảm bảo an toàn một chút, đề phòng tên tra nam đó. Mặc dù an ninh ở đây khá tốt, nhưng vẫn phải cẩn thận. Đúng rồi! Cậu biết dùng súng không?"

Tiêu Ý Hân không nghĩ đến cô sẽ hỏi đến vấn đề này, chỉ là suy nghĩ một chút rồi gật đầu "Tôi sử dụng khá tốt, phòng thân không tệ!"

Nghe được câu trả lời của cô, Lam Diệp Phù lưỡng lự rồi lôi khẩu súng màu đen giấu trong áo ra đưa trước mặt

"Đây là.." Tiêu Ý Hân hơi chấn kinh, nghi hoặc

Dù không phân biệt được, nhưng cô cũng đại khái nhận biết khẩu súng này không phải bình thường

Cô gái này...có thân phận như thế nào?

"Đây là K328! Cậu biết chứ?" Lam Diệp Phù đối với phản ứng của cô không có chút ngạc nhiên

Đây là thứ đồ phòng thân duy nhất của cô hiện tại, cũng là thứ vũ khí duy nhất mà cô mang về từ Vân Thiên Bang

Cô thông thạo kiếm đạo, nhưng súng là vũ khí dễ mang bên người hơn, mang theo kiếm khá phức tạp. Cô mặc dù đối phó rất thành thạo với đạn và tên, thế nhưng chuyên môn không nằm ở hai loại vũ khí này

"K328? Loại súng nguy hiểm nhất?" Tiêu Ý Hân kinh ngạc "Hắc bang của Doãn Diệc dù gì cũng là bang phái vô cùng lớn, tôi cũng có nghe nói!"

Người sở hữu K328 đều là những kẻ vô cùng nguy hiểm, bởi vì đây là loại súng tối tân và đáng sợ nhất trong thế giới ngầm

Lam Diệp Phù nhớ lại căn phòng của sư tỷ Vân Giai có vô số khẩu súng này, liền cảm thấy vô cùng an tâm

Lấy trộm một khẩu không có vấn đề gì đâu nhỉ?

Tiêu Ý Hân rút rờ nhận lấy khẩu súng, tay cũng run run

Cô đang tiếp xúc với vũ khí nguy hiểm a!

"Cậu đến nước Mỹ để cố gắng sinh sống bằng bất cứ giá nào, cũng không nhất thiết là cứ phải đơn thân phục thù. Trên con đường của những người như cậu, bao giờ cũng có sự tham gia của những kẻ khác, dù là chính nghĩa hay phản diện. Mà tôi, sẽ giúp cậu!" Lam Diệp Phù đặt tay lên ngực làm ra dáng vẻ đáng tin

Cô muốn bảo vệ những kẻ như thế, không chỉ vì Tiêu Tâm, mà còn để nhìn xem nam phụ cậu huyết sau này sẽ đối với nữ chính ra sao a!

Cô muốn bản thân là thế lực chống lưng can thiệp vào sự nỗ lực của nữ nhân thú vị này, trả thù!

"Thế...là lỗi của tôi à?" Lục Niệm Dạ tựa người vào quầy rượu trong phòng khách sa hoa, ảo não hỏi bạn thân đang suy sụp

"Cũng không hẳn!" Nam Cung Tử Phi trầm mặc trả lời, giọng nói có chút khàn khàn "Là tôi nên nói cho cô ấy biết trước!"

Là lỗi của hần!

Lần này, quan hệ của bọn họ là triệt để kết thúc sao?

"Ai mà ngờ được cô gái trong truyền thuyết kia lại là em gái của tiểu tử Lam Y đầu! Tôi không dám nghĩ tới sự đòi lại trùng hợp như vậy, nếu không có chết tôi cũng sẽ không dám kể linh tinh"

Anh với Lam Y coi như là quen biết thân thiết nhất, thế nhưng hần ta lại không nói về em gái

"Thôi được rồi! Dù sao nói thế nào tôi cũng có một phần lỗi, tôi sẽ cố gắng đền bù cho cậu!" Lục Niệm Dạ thở dài đỡ trán

Trong bốn người, hần là người am hiểu tình trường nhất, mặc dù chưa có mảnh tình nào vắt vai

Cô gái kia cũng chuẩn bị đến thời gian về nước rồi! Nếu không nhanh lên, tên này có khi không còn cơ hội, mà anh em có lẽ sẽ không còn nhìn mặt nhau!

Bạn đang đọc truyện *Chi Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Tôi có tiền rồi!

Lam Diệp Phù kéo Tiêu Ý Hân ra khỏi nhà, quay đầu ái ngại hỏi "Cậu nhớ đường tốt không?"

"Cũng...khá tốt! Sao vậy?" Cô nhú mồm thắc mắc

"Tôi bị mù đường bẩm sinh! Mà hiện tại ra ngoài đi dạo một chút, sợ quên mất đường về!"

"..." Tiêu Ý Hân hỏi "Cậu muốn đi đâu?"

"Đương nhiên là đi lượn! Cậu là lần đầu tiên đến nước Mỹ đúng không?"

Khu phố này tuy buổi tối các cửa hàng đóng cửa rất sớm, nhưng vào buổi sáng thì có rất nhiều shop buôn bán và kinh doanh đủ loại, vô cùng đa dạng và phong phú

"Đi bộ sẽ vui hơn!" Lam Diệp Phù hào hứng

Đầu tiên là tham quan những địa điểm du lịch xung quanh, tiếp theo là thưởng thức bánh ngọt

"Cái này là loại bánh mới!" Lam Diệp Phù sắc mặt nở hoa chỉ tay vào cái bánh kem đủ tầng xoắn và trang trí đẹp mắt

"Woa! Ở Trung quốc mình chưa từng được nhìn thấy loại bánh nào trong hấp dẫn như vậy!" Tiêu Ý Hân phấn khích cảm thán

"Thế à? Tôi cũng muốn được đến Trung một lần a!" Cô thở dài

Tiêu Ý Hân là người thuần Trung thứ hai mà cô gặp, dù không quần quéo phấn khích như lần đầu gặp Thiên Phi, nhưng cô cũng thấy rất vui

"Thật sao? Thực ra thì nó cũng không có gì đâu!" Đối với việc bản thân đã từng sống ở Trung Quốc 16 năm, cô chỉ rút ra một nhận xét như vậy

"Trung Hoa là đất nước của ngôn tình a!" Lam Diệp Phù chấp hai tay lại, khuôn mặt nở hoa, hai mắt lấp lánh dường như sao sáng

Bất quá bản thân cô thể hiện là một người mơ mộng như vậy, nhưng cũng sống khá thực tế

Tiêu Ý Hân đối với biểu cảm của cô cũng khá vô ngữ, chỉ nhún vai không nói gì rồi từ từ thưởng thức chiếc bánh. Múc một thìa nhỏ lẫn lộn chút kem tươi vào trong miệng, dư vị ngọt ngào làm cô liên tưởng đến mùa thu

Chiếc bánh này...cũng quá tinh tế đi!

Thế nhưng...

"Khăng định là rất đắt đi?" Tiêu Ý Hân trầm luân trong hương vị của chiếc bánh, đột nhiên sực nhớ chuyện quan trọng

Tiền của cô còn lại không được bao nhiêu a, nếu phải trả thêm tiền bánh, khăng định không chỉ không còn một xu dính túi mà còn phải gán thân trả nợ

Nhìn một chồng đĩa cao ngất ngưỡng trước mặt, cô thở dài bất lực

Cô cũng thích bánh ngọt, thế nhưng cô gái này cũng ăn quá nhiều rồi!

Không phải định dựa vào tài sản của cô để sống đấy chứ?

"Cậu yên tâm!" Lam Diệp Phù vẫn bình thản, bởi vì miệng còn đang ăn nên phát âm có chút không rõ ràng "Tôi có tiền rồi!" Vừa nói, cô vừa phe phẩy tấm thẻ màu xám sang trọng

Sáng nay cô đã gọi điện nài nỉ với Lam Y và hần ta đã đích thân mang tiền đến, còn nữa mai cô không phải vẫn có thể dựa vào Nam Cung đại thiếu gia a

Nghĩ cũng thật đủ vi diệu, cô chẳng phải chỉ là nói đùa thôi sao? Ai ngờ tất cả lại bỗng dưng trở thành sự thật!

Cũng thật...bi ai quá đi?

"Sao vậy?" Tiêu Ý Hân thắc mắc với sắc mặt của Lam Diệp Phù đột nhiên có chút biến đổi

Là...đang đau lòng sao?

"Không có gì! Có chút hơi tiếc tiền thôi!" Cô nhanh chóng lấy lại dáng vẻ, cười thật tươi, tiếp tục gọi thêm thật nhiều đồ ăn " Nhưng không sao! Cứ ăn chơi thoải mái đi! Cả thế giới để tôi lo!"

Tiêu Ý Hân nhìn dáng vẻ mê đồ ăn của cô, chỉ lắc đầu ảo não. Có lẽ cô lo lắng thừa rồi! Cô gái này thật đúng là một cái dạ dày không đáy!

Người này mà bị bỏ đói thì sẽ là cực hình cỡ nào?

Sau khi thanh toán đầy đủ, Lam Diệp Phù liền muốn mang Tiêu Ý Hân đi tham quan trường

Đứng trước tòa kiến trúc kì vĩ, Lam Diệp Phù hướng tay giới thiệu " Đây là ngôi trường lớn nhất nước Mỹ, mặc dù tôi quên tên rồi!"

Ai nha, có phải cô nhớ tên của nó thì kết chương vĩ đại hơn không?

Au: Cảm ơn độc giả thân iu đã chúc mừng sn. Tien thể, au năm nay lên lớp 9 nhé, có gì xưng hô cho tiện

Bạn đang đọc truyện *Chi Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Thiếu tiền? Không phải chứ?

Mặc kệ tên nó là gì, đây sẽ là ngôi trường năm tới chúng ta học!" Lam Diệp Phù phát phát tay, không thèm lục lại trong trí nhớ cái tên này " Chất lượng thì khỏi lo đi! Còn chương trình học cũng gần sát với những gì chúng ta đang học. Trùng hợp là trường của tôi và của cậu đều theo một cái chương trình giáo dục mới ở Mỹ, nên cậu cứ yên tâm về việc tiếp nhận kiến thức mới!

Về ngôn ngữ, chúng quy thì học viên và giảng viên ở đây đều sẽ nói tiếng Trung, mặc dù ngôn ngữ của đất nước này là tiếng Anh Mỹ, lí do tôi không có tìm hiểu! "

" Không phải thi vào sao?" Tiêu Ý Hân thắc mắc

" Nộp hồ sơ là đủ! Mặc dù nhiều người dựa vào bối cảnh, bắt quá tôi thấy vẫn nên dựa vào chút thành tích a!"

Ngôi trường này là ngôi trường hàng đầu, cũng đa phần là quý tộc, thế nhưng vẫn có quy củ tốt

" Tiểu Phù, mình thật sự không biết cảm ơn cậu thế nào!" Tiêu Ý Hân có chút cảm động

" Haha, Tiêu Tiêu! Cậu chỉ cần cố gắng theo học thật tốt a! Đã nói là cả thế giới để tôi lo!" Lam Diệp Phù hai tay đút vào túi áo khoác dựa tùy ý vào bức tường, dáng vẻ vô cùng soái

Đi dạo vài vòng, Lam Diệp Phù liền tiếp tục kéo tay Tiêu Ý Hân đến một salon tóc

Cần phải chỉnh đốn ngoại hình của cô ấy a!

Lam Diệp Phù ngồi trên ghế nghịch nghịch cái điện thoại, chờ đợi chuyên viên sửa sang một chút cho cô bạn

Cô háo hức đến lúc Tiêu Tiêu có thể gặp mặt tên tra nam tên Doãn Diệc kia, làm cho hân hối hận

Nhìn trên màn hình điện thoại không có một thông báo nào, cô có chút thất vọng

Chuyện của mình không lo, lại lo chuyện của người khác! Hân vẫn không thèm gọi điện cho cô a!

Cứ như vậy mà kết thúc sao?

" Xong rồi đây!" Tiếng nói của chuyên viên cắt ngang mạch suy nghĩ của cô

Ngước mặt lên nhìn Tiêu Ý Hân có vẻ gọn gàng và khả ái hơn, Lam Diệp Phù chỉ mỉm cười hài lòng

"Tháo luôn mất kính của cậu xuống!"

"Thế nhưng..." Tiêu Ý Hân áp ứng

"Cậu không phải quen nhìn thấy thế giới tăm tối đó qua cặp kính đó sao? Vậy thì tháo nó ra, nhìn thế giới mới bằng đôi mắt của cậu đi!" Cô cất chiếc điện thoại vào túi

Tiêu Ý Hân lưỡng lự một chút rồi dứt khoát vứt cặp kính ném sang một bên, nhìn thẳng vào chính mình trong gương

Màn ảnh phẳng lặng mà chân thật phản chiếu dáng vẻ của một cô gái mi thanh mục tú, như một đóa bạch liên xinh đẹp sưởi ấm lòng người

Quả nhiên, khác xa với dáng vẻ luộm thuộm trước đây!

Vứt bỏ ngoại hình cũ, vứt bỏ chấp niệm, cô liền có thể sống một cuộc sống mới

"Tiếp theo làm gì?" Tiêu Ý Hân hoàn toàn là theo ý Lam Diệp Phù

"Đương nhiên là chọn quần áo a!" Cô nhún vai, thanh toán rồi nhanh chóng dời đi

Hôm nay phải càn quét cho thật tốt!

"Kính chào quý khách!" Hai cô nhân viên nữ xinh đẹp gọn gàng đứng hai bên cửa ra vào, thái độ hiếu khách cúi xuống chào hỏi bằng tiếng Anh

Lam Diệp Phù đối với việc bản thân bị mù đường trầm trọng cũng đã đề phòng hỏi trước đường đi. Đến gian quần áo của nữ nhân, cô dừng lại

Những bộ đồ đủ kiểu dáng màu sắc và kích cỡ được treo ngay ngắn cạnh nhau, nhưng cũng rất dễ chọn

Lam Diệp Phù đối với trình độ thẩm mỹ của bản thân cũng khá tự tin, mặc dù cô rất ít khi đi mua quần áo, hơn nữa cũng hầu như không mặc nổi bộ váy nào

"Cái này a...cái này...cái này..." Cô hưng phấn lôi hết những bộ đồ bản thân cảm thấy vừa mắt và dáng vẻ phù hợp với cô bạn. Quần áo trên tay Tiêu Ý Hân chất đầy đến nỗi cô có chút ôm không xuể

"Mình phải thử hết sao?" Tiêu Ý Hân nhìn đông quần áo mà bất lực, mặt cũng đen lại

Lam Diệp Phù gật gật đầu, làm ra vẻ mặt đương nhiên

Là cô có thẩm mỹ tốt, hay Tiêu Ý Hân có vóc dáng nhỏ nhắn phù hợp a? Mỗi bộ đồ một kiểu dáng khác nhau, thế nhưng mặc trên người cô đều thuận mắt đẹp dễ

"Cậu có vừa ý bộ đồ nào nữa không?"

"Thôi! Mắt thẩm mỹ của mình không tốt, mà nhiều đây cũng quá đủ rồi!"

"Vậy được, chúng ta đi thanh toán!"

Hai cô gái xách trên tay rất nhiều túi đồ đi đến quầy thanh toán, thế nhưng có vẻ lần này có trục trặc

"Quý khách, thẻ của quý khách không đủ tiền. Quý khách còn thiếu 220 USD!" Nữ nhân viên thân thiện đưa lại cho cô tấm thẻ hiện không còn một đồng nào

Thiếu tiền? Không phải chứ?

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Em gái

"Lục thiếu, cậu vậy mà vẫn còn đang ở nước Mỹ sao?" Lam Y ngich ngich chai rượu đắt tiền, dựa người vào quầy bar trong phòng khách

Lần đầu tiên thực sự chứng kiến sự giàu có của Tứ đại gia tộc, thật khó tiếp nhận

Lam gia bất quá là một gia tộc trong tầng lớp thượng lưu quý tộc, giàu có là thứ tất yếu, nhưng tứ đại gia tộc là đẳng cấp khác. Đối với anh mà nói là quá xa xỉ

Lục Niệm Dạ người này vậy mà mời anh đến khu biệt thự riêng của anh ta, là có ý gì?

"Không có!" Anh cười cười "Tôi đã về Trung Quốc, sau đó còn ghé qua Pari nước Pháp rồi mới đến đây!"

"Ồ!" Lam Y ra vẻ đã hiểu "Cậu đến đây vì công việc?"

Lục Niệm Dạ nhướn vai "Một phần thôi! Bất quá...một người bạn thân của tôi đang cần trợ giúp một vài thứ!"

Anh làm ra vẻ bí hiểm, nháy mắt bên mắt

Lam Y cũng không tiếp tục hỏi, lắc lắc ly rượu đỏ "Dự án mới của tôi sắp hoàn thành, cũng một phần nhờ sự trợ giúp của cậu! Nếu cần thông tin gì về Mục Thị thì cứ hỏi tôi! Tôi sẵn sàng cung ứng mọi thông tin cũng như chuyển nhượng cho cậu một số cổ phần!"

Lục gia tuy là tứ đại gia tộc, bất quá những thông tin trọng yếu này cũng có được là do quan hệ rộng rãi. Vụ làm ăn này anh không những không bị thiệt, mà Lam gia còn thừa hưởng hàng tỉ đồng từ dự án mới sắp công chiếu

Hơn nữa, anh cũng biết, Mục thị làm ăn bê tha đang trên con đường phá sản thế nhưng vẫn còn chút lợi ích thương mại với đại gia tộc Lục thị

"Ha Ha! Được thôi! Mặc dù Quốc tế Mục thị không mấy liên quan đến tôi, thế nhưng lão già nhà tôi có khi cần. Nếu có thì tôi sẽ liên lạc với anh sau a!"

Lục Niệm Dạ cười cười vô cùng thoải mái

Anh đi khắp nơi, giao tiếp với rất nhiều người, vì vậy đối với con người của những thương nhân trong giới kinh doanh rất quen thuộc. Đối với từng người, cách cư xử với họ có thể có chút khác biệt, thế nhưng nụ cười là độc nhất trường tồn

Con người của Lục Niệm Dạ, trông có vẻ thân thiện, thế nhưng thực ra rất khó nắm bắt, là một con cáo già gian xảo dày dạn kinh nghiệm

Lam gia Lam Y này...khi giao tiếp, anh khá thoải mái sử dụng bộ mặt thật

"A...suýt quên!" Lục Niệm Dạ một tay chống cằm ra vẻ suy tư "Doãn gia có thì oán gì với anh vậy? Tôi nghe nói Lam gia vừa cướp một cái hạng mục xây dựng công trình gì đó ở khu công nghiệp mới của thiếu gia Doãn Diệc!"

"Hả?" Lam Y giật mình, đối với thông tin vừa nghe được vô cùng ngạc nhiên

"Mặc dù việc này không ai biết cả, kể cả Doãn Diệc. Thế nhưng...đừng quên thân phận của tôi nhé!" Lục Niệm Dạ đặt một ngón tay lên môi, đôi đồng tử màu hổ phách ánh lên ý vị khôn lường

"Cậu nhạy thông tin thật đấy!" Lam Y hơi lưỡng lự, đặt ly rượu bên môi, mắt không nhìn thẳng. Một lúc sau mới thở dài một tiếng

"Không phải có thù oán gì với tôi!"

"Ồ!" Lục Niệm Dạ không mấy ngạc nhiên

Anh đã đoán trước được trình độ của Lam Y chưa đủ để làm chuyện này mà thâm tàng bất lộ như vậy

"Là em gái tôi!"

Phụ!

Lục Niệm Dạ phun luôn ngụm Gotham trong miệng

Em gái? Không phải chứ?

Ai nha, vậy người chị dâu này cũng thật thú vị đi? Có thể trộm hạng mục của đại gia tộc Doãn thị mà không để lại dấu vết

Thực chất, anh không hề nghe ngóng được vụ làm ăn bí mật này. Là do anh dựa vào hiểu biết rồi dùng phương pháp loại trừ thì thấy Lam gia khả thi nhất

Nhưng cũng chỉ có anh quen biết nhiều người và thấu hiểu cách thức hoạt động của các gia tộc lớn nên mới suy đoán được điều này

Người chị dâu này anh càng lúc càng muốn gặp mặt!

"Em gái tôi ấy..." Lam Y nói ngắt quãng

Nghe được hai tiếng "em gái", Lục Niệm Dạ vênh tai lên nghe rất có tâm. Thế nhưng, tiếng chuông điện thoại lại cắt đứt lời thoại tiếp theo

"Ai vậy?" Lục Niệm Dạ có chút không vui

"Là nó đấy!" Lam Y chán nản đỡ trán, đang định đưa lên tai nghe thì bị Lục Niệm Dạ ngăn lại. Anh với tai bật loa điện thoại

Lam Y đối với Lục Niệm Dạ khá thắc mắc, nhưng cũng không tắt loa đi

Dù sao cũng không có gì!

"Alo, anh trai thân yêu à?~" Giọng nói của "em gái" ngân dài ngọt ngào như rót mật vào tai, nhưng vẫn khá cọt nhả

Lam Y tình người không bộc phát, chỉ rợn tóc gáy

Con bé này...lại trò gì nữa đây?

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Vô sĩ

"Lam Tiểu Phù! Đề nghị người ngừng ngay cái giọng điệu đó đi!" Lam Y giọng khinh khinh

"Vậy được!" Điện thoại rất nhanh truyền đến âm thanh của thiếu nữ "Lông vàng! Lão nương thiếu tiền!"

Lục Niệm Dạ thiếu chút nữa cười ra tiếng

Thay đổi thái độ nhanh thật!

"Sáng nay ta không phải còn đưa cho người 400USD sao? Hết nhanh như vậy?" Lam Y đỡ trán, mặt đen lại

Thiếu tiền? Đùa bô à?

"Ê ê, bình tĩnh! Đừng nóng! Lão nương là nữ nhân a! Hơn nữa còn có bạn! Nam nhân các người làm sao hiểu được?"

Tiêu Ý Hân đứng bên cạnh cô sốt ruột

Không phải đang lâm vào trường hợp cấp bách là thiếu tiền sao? Sao cô ấy này vẫn còn phớt nhơ như vậy?

Phải làm sao đây?

Lam Diệp Phù nhìn thấy dáng vẻ lo lắng của Tiêu Ý Hân, đặt tay lên vai cô ra dấu an tâm, sau đó lại tiếp tục trò chuyện với "anh trai yêu dấu"

"Người đã mua những gì a? Số tiền đó đủ để người sống nửa năm ở Việt Nam đấy!" Lam Y nhảm tính

Có phải là Lam Gia chuẩn bị phá sản rồi không?

"Cũng đâu có gì đâu nhỉ?" Lam Diệp Phù thực sự tỉnh bơ đưa tay lên cằm, bộ dáng suy tư nhớ lại những gì mình đã tàn sát "Ai za, em chỉ tham quan mấy cái công trình kiến trúc, phong cảnh xung quanh và tham gia mấy trò chơi giải trí, tiêu tốn 200USD tiền bánh ngọt, cũng không hiểu sao nữa! Cái menu đồ ăn của một (trong các) cửa hàng trung bình cũng chỉ khoảng 10 loại bánh ngọt, em thề là em chỉ gọi mỗi loại một cái và không gọi lại lần thứ hai đâu! Càng sẽ không gọi lại lần thứ ba! Nhất là mấy loại bánh đặc biệt ấy!

Thật thắc mắc quá đi! Tiêu Tiêu ăn không nhiều, mà mặc dù đồ ăn rất ngon nhưng em ăn cũng ít mà! (==)

Anh cũng biết đấy, cô ấy vừa bị tra nam bô, thế nên em cũng muốn mang cô ấy đi thay đổi một chút! Không nói tới chuyện tóc tai và trang sức, thế nhưng em cũng chỉ mua vài bộ(túi) đồ thể nhưng cũng thiếu mất 220USD rồi! Nói cũng thật bất công, lũ đàn ông cũng thật khôn nạn quá đi!"

Lam Y khóc không ra nước mắt"..."

Lục Niệm Dạ vô ngôn từ điển đạt"..."

"Có thể bót vô sĩ hay không? Người tiêu tốn cũng thật ít tiền đi?" Lam Y quyết tâm đòi lại công đạo cho những bé money dễ thương lạc lối đang bị tiêu hao một cách phung phí bởi phong cách tiêu tiền hết sức tiết kiệm, có văn hóa của em gái nhỏ "Tại sao người không bỏ bót lại?"

"Bỏ bót lại?" Lam Diệp Phù giọng khinh khinh "Bồn bảo bảo làm việc có uy tín, đã hứa tặng người ta hiện tại liền bỏ lại?"

Ha, người cũng thật có uy tín đi?

Cảm thấy bản thân hiện tại thiếu tiền phải ăn vạ một cách "thần thái" với người khác là tốt à?

" Anh người hiện tại không có tiền! Chưa kể còn phải chu cấp tiền cho người sinh hoạt cho đến lúc về a! Có phải người muốn anh người phá sản luôn không?" Anh đau lòng cười ra nước mắt

" Này này, đừng làm như bốn bảo bảo không kiếm tiền về trả lại người nhé!" Cô hơi mất kiên nhẫn

" Không nói đến việc này!" Lam Y suy sụp đỡ trán " Hiện tại anh người không đủ tiền!"

Đúng lúc này, giọng nói rõ ràng mạch lạc bằng anh ngữ của cô nhân viên tính tiền tươi cười vang lên " Nếu quý khách không đủ tiền để trả, có thể để lại số điện thoại, hoặc địa chỉ, chúng ta có thể liên lạc để trả lại tiền sau!"

" Thấy chưa?" Lam Y muốn bùng nổ

Đây là nước Mỹ? Có bao nhiêu cách để nợ tiền khi đi mua đồ chứ?

" A...thế nhé anh trai, nếu anh không mang tiền đến XXX thì có khi em gái anh sẽ phải gắn thân cho ông chủ cửa hàng để trả nợ đấy! Thôi nhé, em cúp máy đây!" Cô nhanh nhẩu chặn họng anh

" Này này..."

" Chủ nhân số điện thoại mà quý khách đang kết nối hiện đang không muốn nghe máy~! Quý khách có thể chờ đến lúc cô ấy muốn nghe máy hoặc không bao giờ gọi lại! Tạm biệt" Lam Diệp Phù dùng một tràng tiếng Nhật, giọng điệu rất giống tổng đài điện thoại

Tút tut---

Đệt!

Lam Y nhìn vào điện thoại!

Vậy là cúp máy rồi?

Anh phải làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Vay mượn không biết mặt

Lam Y quay sang nhìn Lục Niệm Dạ đang cười sắc súa, khịt khịt mũi khinh khinh hỏi " Có gì đáng cười sao?"

" À không...không có gì!" Lục Niệm Dạ cố gắng nhịn xuống " Em gái anh thật thú vị!"

" Nó lớn hơn cậu một tuổi đấy! Hơn nữa còn chẳng có chút nữ tính nào!"

Ai có thể thích được con bé này?

Lục Niệm Dạ gật gật đầu

Tôi biết! Tôi đương nhiên biết!

Vậy mà vẫn có người thích người ta đến mức không chừa được!

" Vậy..." Lam Y đau đầu nói tới vấn đề chính, nằm dài trên bàn " Hiện tại tôi phải làm thế nào?"

Lục Niệm Dạ suy nghĩ một chút rồi mỉm cười ý vị, đầy mắt ẩn giấu chút nguy hiểm khó lường " Hay là tôi cho anh mượn chút tiền?"

Lam Y giật mình

Mượn tiền của Tứ đại gia tộc?

Ai dám nghĩ tới?

Mặc dù bọn họ nói chuyện khá thoải mái, nhưng cũng chỉ là quan hệ đối tác trên thương trường, cùng lắm là gặp gỡ vài lần

Địa vị cách nhau một trời một vực, xa cách khó đong đếm

Anh hoàn toàn chưa nắm bắt được con người của Lục Niệm Dạ, sâu không lường được

Đây mới chỉ là một người, còn 3 vị còn lại...liệu sẽ như thế nào?

Mặc cho Lam Y đang lo lắng đến vậy, thế nhưng không dám nghĩ tới em gái anh đã vô cùng phung phí tiêu sài tiền của kẻ nguy hiểm nhất

"Cái đó...tôi..." Anh đáp ứng

"Không sao! Chúng ta vẫn còn hợp tác lâu dài mà! Hơn nữa..." Lục Niệm Dạ cười như có như không "Sau này biết đâu chúng ta sẽ có chút chút quan hệ!~"

Lam Y khó hiểu Lục Niệm Dạ

"Ha ha, đừng để ý!" Anh cười cười phát phát tay "Thế nhé! Đợi tôi một chút!"

Sau đó, anh liền nhanh chóng biến mất dạng

Lam Y có muốn nói thêm gì nữa cũng không kịp, chỉ vói tay về phía anh vừa khuất

Lục Niệm Dạ rẽ sang ngang rồi đi lên một cái cầu thang ở khúc rẽ, băng qua bức tường với những họa tiết độc đáo xa hoa, thế nhưng có chút quỷ dị cũ, giống như phong cách Hoàng tộc châu Âu những năm 100

Bước lên lầu hai, anh liền dừng lại

Nói là lầu hai, thế nhưng đúng hơn nó giống như một ban công trong phòng có thiết kế độc đáo sáng tạo. Bởi vì căn nhà này là sản phẩm của nhà thiết kế người Đức, Katharina - nổi danh với những thiết kế độc đáo theo phong cách rất riêng, cũng khá kì quái

"Cậu nhiều tâm thật đấy! Tôi thật khâm phục! Vừa có thể xử lý công việc vừa "hóng" được chuyện của chị dâu!" Lục Niệm Dạ nể phục nhìn người trước mặt đang lười biếng ngồi trên bàn, một tay chống lên mặt. Mặc dù hắn trông có vẻ không để ý lắm đến mọi thứ xung quanh, thế nhưng thực tế vẫn tiếp thu toàn bộ bản hợp đồng mà Phong Triệt đứng kế bên đang cầm cùi báo cáo, cũng như thỉnh thoảng nói vài câu giao phó công việc, thế nhưng cuộc hội thoại ở dưới cùng với lời của "ai đó" vẫn là nghe không thiếu một từ nào

Lục Niệm Dạ nhìn bóng dáng của hắn có chút cô đơn, liền tràn vào suy tư vô độ

Nam Cung Tử Phi là một người trầm mặc từ bé, không biết cách thể hiện tình cảm với người khác. Mặc dù là một thiên tài, thế nhưng hắn thiếu thốn tình cảm người thân, nói chính xác hơn là thiếu một mái nhà, cũng không có bạn bè

Bốn người bọn họ tuy rất thân thiết, nhưng mỗi người một ngả. Nam Cung Tử Phi là người Trung Quốc, Tư Thiên Vũ thực chất là người Nhật, Vân Từ Hy là người gốc Pháp, còn anh xuất thân từ nước Ý, thế nên bọn họ hiếm khi tụ tập đông đủ. Nhiều lắm chỉ có anh chu du khắp nơi thì mới có cơ hội thỉnh thoảng đến thăm hắn

Mà hiện tại, à không, chính xác là 5 năm trước, hắn còn mất đi thị lực

Có lẽ một thiên tài giàu có, địa vị cao trong xã hội không phải là người vui vẻ gì

Nam Cung Tử Phi là vì nhàm chán mới tham gia vào giải quyết một số công việc của Nam Cung Hải, cũng có một phần tâm với cha mẹ hắn

"Chuyện gì?" Hắn quay mặt lại, lười biếng mở miệng, nhìn thấy chỉ là một mảng đen

Lười vẫn rất thần thái!

"Cậu khẳng định nghe hết đi? Thế nào? Cho anh rêu tương lai...à không, chính xác là cho chị dâu vay tiền không?" Lục Niệm Dạ giơ lên hai tay "Tôi đương nhiên là không thiếu tiền, thế nhưng cho mượn có vẻ không hợp lí cho lắm nhỉ?"

Nam Cung Tử Phi thờ dãi không nói gì, có hơi phiền não, phát tay cho Phong Triệt. Anh hiểu ý liền đưa cho Lục Niệm Dạ một tấm thẻ màu trắng

Hắn thực chất có thể đưa cho cô Vô Hạn thời thẻ, hay còn gọi là Hắc Kim thẻ. Thế nhưng người sở hữu nó không nhiều, vì vậy sẽ dẫn đến nghi ngờ. Hơn nữa Lam Y chắc chắn không dám nhận

Đây coi như là một sự vay mượn không biết mất!

Ai nha, hấn thật nhớ cô nhóc kia!

Đây khoa Thuy Dương(tiểu Nhật)! Sợ bạn quá cơ!

Bạn đang đọc truyện *Chi Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Điều tra

"Haha, tôi biết là cậu không thể đưa cho cô ấy Vô Hạn thời thể hay Chi phiếu trắng, thế nhưng như thế này cũng quá hào phóng rồi!" Lục Niệm Dạ biết tên này ngoại trừ hai loại kia thì bên người cũng còn vài tấm thẻ kiểu này, mà số tiền trong đó cũng bằng một nửa tài sản của Lam gia rồi!

"Lục!Tôi.khó.chịu!" Nam Cung Từ Phi nói từng chữ

Lục Niệm Dạ hơi kinh ngạc. Tên này rất hiếm khi bộc lộ cảm xúc

"Tôi biết!" Anh mỉm cười "Nói đến chị dâu ham ăn như vậy, quả nhiên chỉ có tiền của cậu đáp ứng nổi!"

"Cô ấy ghét tôi!" Hấn đau lòng nói, rồi quay sang Phong Triệt "Tôi quyết định rồi, sẽ làm phẫu thuật vào 10/3!"

"Ai nha!" Lục Niệm Dạ ngạc nhiên "Chẳng phải là ngày chị dâu đi sao? Cậu định không gặp cô ấy thật à?"

Nam Cung Từ Phi không nói gì, tiếp tục công việc

Lục Niệm Dạ cũng chỉ đành thở dài, đứng một chút rồi đi xuống đưa tấm thẻ cho Lam Y "Đây nhé! Anh cứ từ từ trả, tôi không vội! Nhưng đừng nói với em gái anh đây là tiền của tôi!"

Lam Y tiếp nhận tấm thẻ trắng, đối với số tiền bên trong cũng không rõ, chỉ là cảm ơn rồi chào hỏi qua loa liền dời đi

Lục Niệm Dạ nhìn theo hướng anh biến mất, quay sang Lí Tiêu Dực vừa lúc xuất hiện "Dực! Điều tra chị dâu cho tôi một chút!"

"Thế nhưng..." Tiêu Dực ngập ngừng "Phi thiếu..."

"Đừng lo! Chỉ là chút ít thông tin cá nhân thôi! Không đi quá sâu là được! Hơn nữa..." Lục Niệm Dạ cười cười nhìn lên trên "Cậu ta cũng không chú ý đến hành động của tôi đâu!"

Nếu như cậu ta muốn biết, không có chuyện gì có thể giấu được

Tiêu Dực lưỡng lự rồi chấp hành

Cung kính không bằng tuân mệnh!

Lam Diệp Phù và Tiêu Ý Hân vẫn đang đứng trước quầy thu ngân. Bởi vì nhàm chán, Lam Diệp Phù trò chuyện một chút cùng nhân viên thu tiền

Vốn Anh Ngữ của Tiêu Ý Hân cũng coi như khá tốt, chỉ là không thể thành thạo như tiếng mẹ đẻ. Đối với những người chuyên nghiệp trao đổi nói chuyện lại càng nghe không hiểu

"Lam tiểu Phù!" Lam Y bước vào shop, nhìn thấy cô từ đằng xa liền gọi

Thế nhưng, khi nhìn đến đồng tử đồ ở bên dưới liền không nhìn được xám mặt

Vài bộ đồ? Ha! Quả nhiên! Anh phải biết trước chứ!

Lam Diệp Phù quay đầu lại, đối với sự xuất hiện của Lam Y chỉ giơ tay lên chào có lễ. Trái ngược, Tiêu Ý Hân bên cạnh vô cùng lễ phép chào hỏi, còn cúi người xuống cảm tạ, thể hiện thành ý

Thế nên, trong mắt Lam Y, Tiêu Ý Hân vô cùng thực nữ và ngoan ngoãn biết điều. Nhưng nếu để cho anh biết vụ tạt axit, không biết hình tượng đó sẽ suy sụp đến từng nào

Lam Y đưa thẻ cho cô nhân viên thanh toán nốt số tiền còn lại, không quên xin lỗi một tiếng

"Người chỉ biết gây rắc rối!" Anh cũng không quên trừng Lam Diệp Phù một cái

"Lục thiếu! Tôi đã điều tra xong!" Chỉ vài phút sau, Tiêu Dục mang tư liệu của cô đến

Thông tin cá nhân của cô không có quá khứ. Thực chất là do Vân gia che dấu

Dù gì Vân lão gia sống lâu năm vẫn cao tay hơn một người trẻ tuổi như Lục Niệm Dạ

Anh nhìn sơ liệu của người chị dâu, cũng khá hứng thú, sau đó liền nhìn vào ảnh chụp, khuôn mặt vô cùng kinh ngạc

Ai nha! Nam Cung Tử Phi cậu ta cũng thật lời hại! Yêu qua điện thoại cũng vô tình yêu được một tuyệt sắc nữ nhân như thế này!

Hai màu mắt?

Lục Niệm Dạ chú ý đến màu mắt của cô, khựng lại một chút liền mỉm cười đắc ý

Lam và Tím à?

Bạn đang đọc truyện *Chi Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Roghester

Là bởi vì chuẩn bị về nước, Lam Diệp Phù mang tám thẻ trắng đi đổi toàn bộ thành tiền mặt

Một phần cô còn đưa cho Tiêu Tiêu

Bởi vì ở nhà một mình rất nhàm chán, hơn nữa chỉ biết nấu mì, nên Tiêu Ý Hân quyết định ở kí túc xá của trường. Ngay sau khi cô đi liền sẽ bắt đầu nhập học

Thế nhưng, khi đổi tiền cô liền thấy có vấn đề

700USD? (16.315.600 VN đồng)

Mấy ngày nay cô đều tiêu xài vô cùng phung phí, vậy mà còn từng này tiền?

Không nhầm lẫn chứ?

Số tiền này...Lam Y tuyệt đối không thể tùy ý cho cô mượn!

Trừ khi...hắn vay tiền của đại gia?

Đại gia...

Lam Diệp Phù đau đầu thắc mắc về số tiền khổng lồ trong tám thẻ nhỏ nhắn, đi qua đi lại trước máy rút tiền

Thiết nghĩ, thứ cô quan tâm thực chất cũng không phải nguồn gốc

Chẳng qua, từng này tiền nếu trở về Việt Nam khẳng định sẽ giàu đi?

"Xin hỏi ngài Joahn, ngài có thể nói sơ qua cho chúng tôi về khoa nghiên cứu phẫu thuật thị giác Reghester?"

"Roghester là công sức cống hiến của hàng nghìn tiến sĩ quốc tế hàng đầu thế giới, với chuyên môn cao, cùng với máy móc kĩ thuật tiên tiến bậc nhất, Hơn 20 năm...."

Roghester?

Lam Diệp Phù nghi hoặc khi nghe thấy lời phỏng vấn trên chiếc tivi to đùng được đặt trên cao, giữa lòng phố đông nghịt

Nếu không nhầm, hẳn liền sẽ phẫu thuật ở đây đi?

Thiên Phi...à không...

Nam Cung Từ Phi a!

Cô chợt cảm thấy bi ai

Trước kia, cô cùng hắn còn có thể cùng nhau đi dạo phố

Mà hiện tại...địa vị của bọn họ cách quá xa nhau, đến nỗi cô ngược lên không nhìn rõ hắn

Trên hết, hẳn đặt cô vào mắt sao?

Một người tuyệt tình như thế...sẽ động lòng với cô sao?

Mỉ thiếu niên ngày trước vẫn còn thân thiết với cô, ngày hôm nay sẽ nhìn cô với ánh mắt thế nào?

Hắn là...thích thú đi? Bởi vì gạt cô rất vui?

Cô chợt cảm thấy bản thân buồn cười

Vì sao cứ phải đau lòng vì một nam nhân? Không phải chính cô còn nói với Tiêu Ý Hân gạt bỏ quá khứ thay đổi bản thân sao?

"Woa!!!" Trái ngược với tâm trạng của Lam Diệp Phù, Nhan Thiên Lam hiện tại đang rất vui vẻ

Vì sao vui vẻ? Là bởi vì sau bao nhiêu ngày tù túng trong căn phòng xa hoa, cô đã được đi chơi

Kì thực, cô rất thích nước Pháp

Paris là thành phố thủ đô của Pháp, nổi tiếng với tên gọi kinh đô ánh sáng, là một thành phố du lịch vô cùng thu hút du khách từ khắp nơi trên thế giới và là trung tâm văn hóa thế giới

Nơi đây còn là kinh đô thời trang với nhiều khu phố xa xỉ cùng các trung tâm thương mại lớn. Nói về kiến trúc, Paris có các công trình nổi tiếng được xây dựng dọc theo hai bên bờ sông Seine: nhà thờ Đức Bà mang phong cách kiến trúc Gothic, điện Invalides với nóc mạ vàng được xây dựng theo lệnh của vua Louis XIV từ cuối thế kỉ 17, là nơi lưu trữ hài cốt của vị vua vĩ đại Napoleon, di tích lịch sử cầu Alexander III,...

"Hôm nay anh tốt bụng quá ha?" Nhan Thiên Lam quay mặt lại, cảm kích nhìn con người khó tính mà bản thân kì thị bấy lâu nay, trên tay còn cầm tờ hướng dẫn địa điểm du lịch

"Ha, tôi sợ cô ở trong phòng ngạt chết!" Vân bánh bao tính tình vẫn cộc cằn, giống như mấy bà cô thời kì mẫn kinh "Nhưng mà Paris là nơi xứng đáng để phô trương sự giàu có hào nhoáng cùng thân phận địa vị chói lóa được mạ vàng đắp kim cương của bản thiếu gia danh xưng vốn lưu truyền khắp toàn cầu, kết hợp với vẻ đẹp mang tầm quốc tế và mang chuẩn tầm vóc quốc gia, hoàn hảo từ mọi góc độ và thu hút từ mọi góc nhìn của bản thiếu gia. Cho nên...cung không cần phải xúc động vậy đâu! Đi với một người hoàn mỹ như anh đây là vinh hạnh vạn đời của cô đấy!"

Nhan Thiên Lam "..."

Có ai còn lờ đi để nói về tính cách tự luyện của con hàng này nữa hay không?

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Quyết định gấp

"Về cẩn thận nhé! Nhớ viết thư hỏi thăm mình đấy!" Tiêu Ý Hân sụt sùi ôm chầm lấy cô

Sau khi trải qua màn chào hỏi đầy nước mắt với mẹ, đầy sát khí với anh trai cùng màn chào hỏi không ngôn từ ngấm nham sắc với cha, Lam Diệp Phù đi đến sân bay, với sự đưa tiễn đầy tiếc nuối của cô bạn Tiêu Tiêu

"Được rồi! Cậu sẽ làm tôi ngạt thở trước khi về mất!"

Đây quả thực là màn chào hỏi thiếu oxi!

" Xin lỗi cậu! Tại mình buồn quá!" Tiêu Ý Hân lúc này mới buông cô ra, lau nước mắt " Cô giáo người Mỹ kia đâu rồi?"

Cô thắc mắc vì không thấy Shylir đi với đoàn

" Cô ấy ở luôn tại nước Mỹ rồi!" Lam Diệp Phù thờ dài " Hợp đồng dạy học của cô ấy chỉ kéo dài đến hết tháng 3 này. Mà nhân tiện đến Mỹ, cô ấy trở về luôn, trung tâm cho phép cô ấy kết thúc hợp đồng trước thời hạn

Mặc dù tôi là người chọn địa điểm du lịch...à nhầm, tham quan học hỏi, nhưng mà cô ấy cũng đã định đến nơi này rồi, chỉ muốn thống nhất ý kiến thôi! Dù khá tiếc nuối với trung tâm, nhưng cô ấy cũng còn cần tìm công việc khác nữa! Shylir mới 20 tuổi, cũng mới là một thực tập sinh!"

" Vậy à..." Tiêu Ý Hân cười trừ, đối với sự tiếc nuối của cô bạn cũng không biết nói gì

" Còn 15 phút nữa sẽ lên máy bay, em thu xếp tốt đi!" Chị quản lý trung tâm nhắc nhở

" Vâng ạ!" Lam Diệp Phù gật đầu, thế nhưng lại sức nhớ ra một chuyện

Tối qua cô nhận được một tin nhắn nặc danh, nói rằng hôm nay Nam Cung Từ Phi sẽ phẫu thuật mắt

Ngước nhìn lên phía trước, cô liền thấy Roghester nổi tiếng thế giới

Thật trớ trêu! Khoa nghiên cứu này ở gần sân bay, mà cô còn 15 phút nữa trước khi máy bay cất cánh!

Đây là muốn cô lựa chọn sao?

Đi hay không đi?

Cô muốn đi, thế nhưng hiện tại cô cùng với thiếu niên tàn nhẫn Nam Cung Từ Phi không có quan hệ gì, người cô thích không phải là một thiếu niên ôn nhu dịu dàng tên Thiên Phi sao?

Cô có lí do gì để đến? Có tư cách gì để đi?

" Sao vậy?" Tiêu Ý Hân thắc mắc thấy cô nhìn chằm chằm vào tòa nhà to đùng cách đó không xa

" Nè...Tiêu Tiêu!" Mặt cô khá nghiêm túc, cũng khá bi ai " Tôi...có một người bạn...bị mù"

Cô ấp úng nói

" Tôi với cậu ấy khá thân! Thế nhưng một ngày tôi nhận ra rằng cậu ta lừa dối tôi, tôi không biết gì về cậu ta cả! Hôm nay...cậu ta phẫu thuật!"

" Cậu lưỡng lự sao?" Tiêu Ý Hân hiểu ý

Cô gật đầu

" Muốn đi hay không, không phải là do cậu quyết định ư? Cho dù là con người đó như thế nào, cũng chính cậu là người cảm nhận! Giống như tôi, mặc dù trước kia thích Doãn Diệc, nhưng bên cạnh hắn chưa bao giờ cảm thấy an toàn! Cậu đã giúp tôi rất nhiều, tôi cũng muốn ít nhất một lần giúp đỡ cậu!

Mình không khuyên cậu đi hay không đi, chỉ là...hãy làm theo ý cậu muốn!"

Ý cô muốn?

Cô muốn đi, không phải sao?

Mặc dù hắn lừa dối cô, thế nhưng, cô vẫn thích hắn

Nếu không đi, chắc chắn cô sẽ hối hận

Mà cô...không muốn để bản thân áy náy

Hắn có cần cô hay không, cô cũng mặc kệ. Chỉ một lần thôi!

Bọn họ...có hay không còn cơ hội gặp lại?

" Ê...Jena? Em đi đâu vậy?" Chị quản lý hoảng hốt khi thấy cô chạy đi

" Chị yên tâm, cô ấy sẽ trở về đúng giờ mà!" Tiêu Ý Hân trấn an, nháy nháy mắt

Lam Diệp Phù đeo ba lô sau lưng, chạy rất nhanh về phía trước

Nếu không, cô sẽ không kịp làm cái gì cả

Nhìn lên tòa nhà cao tầng khổng lồ phía trước, cô dừng lại, thờ hồng hộc

Nơi này không phải ai cũng có thể tùy tiện ra vào, khảo nghiên cứu này có nhiều nhánh, mà đây là trụ sở chính. Vì vậy, chỉ có những người có thân phận đặc biệt mới được đặc cách vào

Nếu cô đường đường chính chính đi bằng cửa, sẽ rước thêm nhiều rắc rối giống như lần trước

Chi bằng...trèo vào?

Hắn là phẫu thuật tầng 4 a!

Ở Vân Thiên Bang, cô đã từng trải qua huấn luyện của Đại sư huynh a

Hơn nữa...không phải xuất hiện bằng cách này sẽ rất đặc sắc sao?

Bạn đang đọc truyện *Chi Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Phẫu thuật tốt!

Rất nhanh, Lam Diệp Phù trèo được lên tầng 4, thoát khỏi cảnh vệ nghiêm ngặt

Bước chân lên cửa sổ sắt đất, cô nhảy xuống

Cũng may đi? Cửa sổ hiện tại đang mở

Thế nhưng, có vẻ mọi việc không được hoành tráng như cô dự định. Lúc nhảy xuống, cô bị trượt chân ngã xuống, sấp mặt xuống nền gạch bóng loáng

Hì...hi vọng không có ai!

"Lam tiểu thư?" Âm thanh của người thứ hai vang bên tai, kèm theo sự nghi hoặc ngây ngô trong tiếng than thảm oán trách của Lam Diệp Phù

Cho người miệng cầu a!

"Lam tiểu thư?" Phong Triệt không nghe thấy âm thanh, thắc mắc hỏi lại lần thứ hai "Ngài là...làm sao vào được đây?"

Anh ngược lên nhìn cửa sổ to đằng đằng sau cô "Sẽ không phải...trèo vào chứ?"

Lam Diệp Phù khóc không ra nước mắt

Cô không phải sẽ dự định xuất hiện một cách hoành tráng sao? Không phải sẽ là hình tượng soái tử đứng bên cửa sổ, vạt áo tung bay, sự xuất hiện như ảo như thật sao a?

Hiện tại...là dáng vẻ mặt mặt thế nào?

"À...à...tôi...thực ra tôi..." Lam Diệp Phù tự dưng chợt dạ ấp úng không nói nên lời

Vì cái gì chứ? Tại sao cứ phải đề lúc này xuất hiện?

Tòa nhà này không phải rất to sao? Tầng này không phải rộng sao? Không phải có rất nhiều cửa sổ sao?

Vì cái gì?

"Tôi..." Cô từ từ ngược mặt lên

Đứng cách cô 2 mét là Phong Triệt đang hơi khom người xuống, mà một thân phong thái tiêu sái cái người người kia là đứng ngay đằng sau

Nam Cung Tử Phi có vẻ rất thích mặc đồ đen, khoác bên ngoài một chiếc áo choàng dài và mang một chiếc kính râm đen trên mặt, đứng bên cạnh và đằng sau là mấy tên to cao cũng vận toàng đồ đen, đứng nghiêm chỉnh, mặt căng cứng, bộ dáng như lâm đại địch

Cô quả thực nhìn ra xã hội đen!

Cũng cảm thấy...càng ngày càng xa cách hẳn!

"Thiếu gia...thiếu gia...có kẻ đột nhập!" Lại mấy tên vệ sĩ nữa hồng hộc chạy tới, nhìn thấy cô lạ mặt liền xác định

Lam Diệp Phù nhanh chân bỏ chạy, đi lại bên cạnh Nam Cung Tử Phi đứng nép bên người hắn, lộ mặt ra nhìn đám người kia

Mấy tên mới chạy đến nhìn thấy vậy cũng ngừng lại, thậm chí nuốt nước bọt

Hắn khí của nam nhân này quá đáng sợ, mà nữ nhân kia liền đứng bên cạnh hắn?

Hơn nữa những tên vệ sĩ bên cạnh không có ngăn cản?

Một tên trong số đó mạnh dạn tiến lên "Vị tiểu thư này, cô trèo tường vào?"

"Cái đó...tôi biết hẳn!" Lam Diệp Phù chọt chọt vào tay Nam Cung Tử Phi

Nói gì đi! Làm ơn! Hãy nể tình cô và hắn đã quen nhau lâu như vậy, mở miệng nói vài chữ đi!

"Đúng không?" Cô dè dặt hỏi hắn, bồn chồn sợ hắn nói không

Mấy tên mới chạy đến cũng nghiêng đầu chờ hắn xác định, giống như thể chờ trực hắn phủ nhận để xách cô đi

"Đừng! Tôi quen cô ấy!" Nam Cung Tử Phi gật đầu. Những tên kia thấy thế, cũng không dám hỏi gì nữa rồi bỏ đi

"Em đến?" Hắn nghiêng đầu về phía cô hỏi, như thể muốn xác nhận rằng cô thực sự ở đây

"Tôi..." Cô ấp úng, đi ra xa một chút "Phẫu thuật tốt!"

Hắn nghe thấy vậy, hơi ngạc nhiên một chút, sau đó liền mỉm cười "Không nghĩ em sẽ đến!"

"Này, Nam Cung đại thiếu gia! Tôi nói anh...bồn bảo bảo đây đã là quá nhân từ rồi! Anh lừa dối tôi, vậy mà tôi vẫn lặn lội đến đây. Anh xem, máy bay sắp cất cánh rồi. A...chỉ còn 5 phút!" Cô trở lại đáng vẻ hùng hổ "Tôi đi đây!"

"Khoan đã!" Hắn nói

"Này Nam Cung Tử Phi, tôi sắp..." Lam Diệp Phù có chút bực bội

"Tên của tôi dài như vậy, em xác định cứ muốn gọi như thế?" Hắn cười cười

"Thì có sao? Dù sao sau này chúng ta cũng sẽ không gặp lại!"

"Thế...à?" Hắn cũng không có biểu tình buồn bực, ra hiệu cho vệ sĩ đưa một cái hộp đến, sau đó cầm cái hộp đưa đến chỗ cô

Lam Diệp Phù nhìn hắn tiến lại gần, nghi hoặc

Sẽ không phải cô không tôn trọng hắn, định thủ tiêu đi?

Thế nhưng...là cô nghĩ nhiều rồi! Cái hộp kia thực sự là hộp quà!

Nam Cung Tử Phi bước đến trước mặt cô, nâng cái hộp lên, dịu dàng mỉm cười, trong ánh mắt đều ôn hòa như nước "Chúc mừng sinh nhật em!"

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Trở về!

Sinh...sinh nhật?

Sinh nhật cô sao?

"Thực ra là ngày mai...thế nhưng hôm nay em về!~" Hấn có chút tiếc nuối

Kì thực, khi ở bên cạnh cô, giọng của hấn vẫn là hơi trẻ con

Lam Diệp Phù đưa ra một chút rồi tiếp nhận hộp quà, bản thân nhìn chằm chằm vào nó, có chút xúc động

Hấn vậy mà nhớ!

"Cảm...cảm ơn!" Cô lưỡng lự nói

Thực ra thì...lần đầu tiên được tặng quà!

"Tôi...tôi về!" Cô máy móc quay người

"Tiểu thư...cô định-TIỂU THU!" Phong Triệt giật thót tim khi thấy cô nhảy xuống từ cửa sổ

Điên sao? Đây là lầu bốn!

Anh chạy nhanh ra phía trước, vịn vào thành cửa cúi người nhìn xuống, chỉ thấy cô lộn một vòng rồi tiếp đất an toàn, cái hộp trên tay vẫn còn nguyên" Thiếu gia, tiểu thư nhảy xuống! Nhưng...không sao!" Phong Triệt vẫn còn hơi hoảng sợ báo cáo

Nhảy xuống không phải là vấn đề gì với bọn họ, tất nhiên, những người đã được huấn luyện. Thế nhưng với một cô gái bình thường...

Hấn trong lòng chột động, thế nhưng nghe hết câu liền bình tâm, hơi nhũn mày lại, vô cùng để ý cách xưng hô của cô

Nam Cung đại thiếu gia a!

Còn về phần cô, sau khi tiếp đất an toàn liền nhanh chân chạy về phía sân bay

Thực ra lúc đầu cô rất sợ độ cao, thế nhưng bắt buộc phải hoàn thành khóa huấn luyện ma quỷ kia của Vân Liệp. Ban đầu còn có dây thả, thế nhưng sau đó, cô phải thành thạo các kĩ năng khi nhảy xuống, đó là một điều cần bản tất yếu. Nhưng mức độ chịu đựng của cô chỉ dừng lại ở tầng 6. Có lần, khi nhảy từ tầng 10 xuống trong khi đang truy đuổi đối tượng đã thoát thân bằng dù, cô bị gãy hai chân và một tay, may mắn là có Sư tỷ giúp đỡ. Tuy nhiên, sau đó, đối tượng kia cũng đã bị giết theo nhiệm vụ được giao

Nhiều lúc cảm thấy, bản thân sống đến giờ này cũng thật kì diệu

Đến sân bay, cô chào tạm biệt Tiêu Tiêu lần cuối rồi đi cùng trung tâm lên máy bay để trở về

Ngồi một mình một góc trong khoang hàng nhất, cô mới chuyên chú nhìn hộp quà

Chiếc hộp có hai màu chủ đạo là trắng xám và tím khói, chế tác đơn điệu mà đẹp đẽ, bên trên còn có một cái nơ

Nhìn qua có vẻ như là một cái hộp bình thường

A, bình thường a! Trong từ điển của tên kia vậy mà có từ "bình thường"?

Àn, vậy khẳng định thứ đựng trong hộp là vô giá đi?

Trong đầu cô ngay lập tức tưởng tượng ra đủ thứ đồ xa xỉ của đại gia, cũng như mấy thứ mà nam chính tặng nữ chính thường thấy trong tiểu thuyết

Vòng tay? Dây chuyền? Đồ trang sức?

Quần áo?

Rốt cuộc hấn tặng cái gì a?

Nếu quả thực hấn tặng mấy thứ đó, cô thực sự sẽ nghĩ đem ra đấu giá

Vì sao a? Bởi vì, cô không có hứng thú với mấy bộ dây chuyền trang sức hay những bộ y phục đẹp đẽ. Rất hiếm khi những thứ này làm cô chú tâm

Hiếm khi a!

Nhưng hình như không phải! Là vì, chiếc hộp khá nặng hơn so với mấy hộp quà bình thường, chỉ ít cũng tới 3-4 kg, hơn nữa lắc cũng không thấy tiếng, chỉ là cảm nhận được vật trong hộp mềm mại từ từ trượt sang bên phía thành hộp nghiêng xuống

Sẽ không phải là...cái gì đó nguy hiểm, để thủ tiêu cô chứ?

Tò mò là tính xấu của con người, mà tò mò luôn mang lại chuyện không hay

Lam Diệp Phù thờ dài một hơi, quyết định đặt chiếc hộp sang một bên ghế, không tiếp tục suy đoán

Rất nhanh, rất nhanh sau đó, cô đã ở Việt Nam, và đang yên vị trên chiếc giường mềm mại thân yêu

Việt Nam! Tôi về rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Áo lông?

"Chị tính không mở cái hộp sao?" Lam Mạn Ly nhìn chằm chằm Lam Diệp Phù đang chuyên chú ăn mì tôm, rồi liếc liếc hộp quà đang đặt trên chiếc bàn cách đó không xa

"Tại sao không chứ?" Cô vừa nói vừa ăn, sau khi húp xong bát mì mới nói tiếp "Chị không thể mở nó trên máy bay được. Bởi vì chị nghĩ chỉ có một trong ba thứ sau ở trong đó. Thứ nhất, trang sức. Tên kia rất giàu, thế nên thứ hân tặng đương nhiên không thể là đồ bình thường. Mà mấy bà chị trong trung tâm toàn là người chưa có mảnh tình vắt vai. Chị sẽ không ngu đi khoe trang sức quý giá với mấy người đó. Dù gì cũng cùng ngồi trong một khoang. Thứ hai, là trang phục, vậy thì cũng không hợp"

"Thứ ba?"

"Thứ ba, là vũ khí nguy hiểm a! Biết đâu do chị không tôn trọng hân nên hân muốn thủ tiêu chị thì sao? Nếu như vậy thì càng không thể mở nó ra làm liên lụy đến mọi người và bọn trẻ được. Còn về phần an ninh, hiện nay công nghệ rất hiện đại, thiếu gì thiết bị ngăn không cho máy quét phát hiện vũ khí nguy hiểm!" Lam Diệp Phù cực kì chặt chẽ suy luận

"Chị không nghĩ tới đồ ăn sao?" Lam Mạn Ly bình thản nói, thế nhưng lại khiến cô dừng ngay động tác đang làm

Đồ...Đồ ăn?

"Chị thích đồ ăn như vậy, nếu hân tặng đồ ăn cho chị thì sao? 17 tiếng trên máy bay, không sợ hư sao?"

Tại sao cô không nghĩ tới a?

Lam Diệp Phù vội vàng chạy lại chỗ hộp quà, sốt sắng mở nó ra

Đồ ăn thân yêu! 17 tiếng, em còn chịu được không?

Thế nhưng, nắp hộp mở ra, chiếc bánh rục rờ cô tưởng tượng không đập vào mắt, mà thay vào đó là một chiếc áo lông trắng như tuyết

Lam Diệp Phù thốc mắt nhử mảy, tò mò nhấn nhấn ngón tay trở vào chiếc áo, cảm giác mềm mại làm cô phát ngiên

Chiếc áo này làm từ lông gì a? Nó có khi còn xa xỉ hơn chất liệu của mấy loại vải lụa mềm nhất xa xỉ

Ánh mắt cô có chút dịu đi. Cô đã từng nói cho hân, cô không thích mùa đông, ghét trời lạnh, thế nhưng lại rất thích tuyết

Tuyết, đơn thuần

Tuyết, cô đơn

Hân vậy mà còn nhớ!

Vì sao, rõ ràng không đặt cô vào mắt, lại nhớ kĩ như thế?

"Cái gì vậy?" Lam Mạn Ly thốc mắt, nếu là bánh, hân cô phải hét lên

"Áo lông!" Cô nhẹ nhàng đáp

Lam Mạn Ly hơi nheo mắt, ngêng đầu nhìn vào trong chiếc hộp, nhìn thấy màu lụa trắng buốt

"Đẹp không?"

"Chị xác định?" Lam Mạn Ly đi lại gần, cũng chọt chọt vào "cái áo", sau đó nhấc tay ra "Nó không phải cái áo!"

"Hà?" Cô vẫn chưa tiếp thu thông tin đột ngột từ em gái, tay dờn khỏi chiếc "áo lông" một đoạn " Là...là sao?"

Cô vẫn nghi hoặc nhìn Lam Mạn Ly, chờ trực lời giải thích. Thế nhưng lúc này, tay cô liền bị một cái gì đó đẩy ra, lực đạo nhẹ như lông hồng, nhưng vì cô không dùng sức nên tay vẫn bị gạt sang một bên. Cô máy móc quay đầu sang

"Chiếc áo lông" màu trắng cuộn tròn thành một cục, tự động xuất hiện một cái đầu, và trên đó còn có hai cái tai

Cô giật mình suýt hét lên một tiếng

Con...con mèo?

"Đáng yêu quá!" Cô cảm thán

Từ đầu tiên để miêu tả khi cô nhận ra nó là một con mèo: "Tròn". Tròn tròn mềm mềm còn cuộn tròn thành một cục đến nỗi làm cô nhầm tưởng là một chiếc áo lông

Thế nhưng, đến khi nó mở mắt ra, cô mới kinh ngạc

Hóa ra đây là lí do tên kia tặng cô một con mèo!

Bởi vì, đây là một con mèo Nga có hai màu mắt, mà màu sắc căn bản đó, giống như hai mắt cô

Một con mèo có đôi mắt lam tím!

Tuy nhiên, mức độ màu sắc trong mắt của cô có sự khác biệt với con mèo. Hơn nữa, mắt trái của cô màu tím, còn mắt phải màu lam, con mèo này là ngược lại

Nhưng về cơ bản, một người một mèo có cặp mắt giống nhau thật đủ tạo nên sự chú ý

Cô đã biết, con mèo này không bình thường

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Đặt tên

Con mèo vẻ nặt ngái ngủ nhưng vẫn cực kì chuyên chú nhìn cô gái có màu mắt kì quái. Nó đứng lên, nhảy ra khỏi chiếc hộp rồi đứng thẳng trên bàn

Mức độ tròn của nó có thể liên tưởng với con mèo của công chúa Ori, thế nhưng nó "thon" hơn nhiều, không thừa mỡ như thế

Con mèo bước những chiếc chân ngắn đi nhẹ nhàng trên bàn, dáng đi yếu điệu, chiếc đuôi to xù ngoe nguẩy phía sau theo nhịp điệu bước đi vô cùng phù hợp

Từ duy nhất để miêu tả dáng đi của con mèo: "chảnh"

Lam Diệp Phù mặc dù không phải một nữ nhân yêu thích mèo, thế nhưng cô cũng là không nhịn được thán phục rằng nó rất đáng yêu, hơn nữa còn rất mềm

Lam Mạn Ly cũng cười cười xoa đầu nó một cái, con mèo theo bản năng nhắm hai mắt

Lam Diệp Phù ôm con mèo cùng Lam Mạn Ly ra ngồi ở ghế sofa, thừa dịp vuốt vuốt bộ lông mềm mại của nó

Con mèo có vẻ như rất lười, ngủ 17 tiếng, lúc này lại nhắm hai mắt, cuộn tròn người thành một cục tiếp tục ngủ

Lam Diệp Phù nghĩ nghĩ rồi lấy điện thoại ra gọi cho Nam Cung Tử Phi, mắng hấn " Anh bị cái gì vậy? Tặng cho tôi con mèo, không nghĩ đến việc tôi về nhà mới liền mở hộp ra sao? Anh không sợ nó bị đói chết sao?"

Thế nhưng, cô lại nghe thấy tên kia cười cười " Con mèo đó rất thích ngủ, không ham ăn giống như ai a~"

Hắn đây là đang mỉa cô phải không?

" Em thích?" Hắn vẫn cười cợt nhả, nhưng cô ngay lập tức cúp điện thoại

Hắn là đang đùa giỡn cô phòng?

"Chị không định đặt cho nó cái tên sao?" Lam Mạn Ly vòng một tay trước ngực, một tay cầm ly nước để uống, ngả lưng vào thành ghế "Sẽ không cứ gọi nó là mèo chứ?"

"Chị không giỏi đặt tên!" Cô thờ dài

"Em cũng vậy! Thế nhưng, em thích đặt một cái tên nước Nhật!" Cô hồi đáp

"Nhật à?" Lam Diệp Phù chống cằm về suy tư "Trong tiếng Nhật, mèo là neko. Nha, vậy đặt nó là Inu*đi" (*"Inu", trong tiếng nhật, nghĩa là chó)

Lam Mạn Ly "..."

"Đúng không? Vô cùng độc đáo và đáng yêu!" Cô xách con mèo lên hôn vào mũi nó, thế nhưng nó khịt khịt mũi rồi quay đầu sang chỗ khác

Móa, Inu có vẻ kì thị cô thì phải?

"Có ai đặt tên mèo là chó sao?" Lam Mạn Ly vô ngữ

"Chẳng lẽ lại đặt là mèo?" Cô hỏi phản lại về đương nhiên

Lam Mạn Ly thề, không biết trên thế giới thế nào, thế nhưng lần đầu tiên cô thấy có người đặt tên cho mèo là chó! Thật vô ngôn từ đáp trả!

Mỹ---

"Như thế nào như thế nào? Ý tưởng của tôi tuyệt vời chứ?" Lục Niệm Dạ vẻ mặt như cún con chờ được khen thưởng

"Không biết! Cô ấy không nói gì?" Nam Cung Từ Phi hạ xuống điện thoại, cho vào túi

Hắn là phẫu thuật xong, tỉnh lại cũng khá nhanh, hiện tại ở trong phòng điều dưỡng. Ngày mai, hắn liền sẽ trở về. Trong quá trình hồi phục hạn chế tiếp xúc để tránh cho não bộ hoạt động nhiều, tránh tiếng ồn

"Tôi nghĩ món quà độc đáo như thế cô ấy sẽ thích!"

"Hi vọng là vậy!"

Nam Cung Từ Phi cho dù thế nào cũng không nghĩ rằng, hiện tại bản thân ưng ý món quà. Thế nhưng sau này, hắn liền sẽ vô cùng ghét con mèo đó

(Lục: thực ra thì trên TG có hai con mèo như thế, thế giới thật nha! Bạn mk có một con, mặc dù nhà không giàu. Mk cũng lấy ý tưởng từ con mèo đấy nhiều)

Bạn đang đọc truyện *Chi Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Phá sản

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Lam Diệp Phù như cũ tiếp tục đến trường. Bởi vì bài học cũng gần hết nên không khí học hành rất thoáng. Thế nhưng 2 tháng nữa bọn họ sẽ vui đầu vào ôn luyện để thi đạt vào lớp 10. Mà cô, chỉ cần nộp hồ sơ, tự đứng cũng thấy xấu hổ

Gặp lại Diệp Phi Yến, Tống Nhượng Vy, Phùng Như Hương, Lí Tiểu Vũ và Tiểu Ánh, những người bạn cũ, bọn họ hỏi cô về chuyến đi tới Mỹ. Đồng thời, Diệp Phi Yến còn nhảy mất mớ âm nhạc tới chuyện cô trốn sang nước ngoài bí mật hẹn hò với giai nhân. Mà cô, chỉ ậm ờ cho qua chuyện. Biết sao được, hiện tại, cô cùng Nam Cung Từ Phi không còn chút quan hệ

"Cái gì?" Lũ bạn bất ngờ hét toáng lên, Tống Nhượng Vy suýt bật ghế "Câu qua Mỹ học?"

"Đúng vậy!" Lam Diệp Phù buồn buồn cười gật đầu "Yên tâm đi! Tháng 6 mình mới đi!"

"Tháng 6, như vậy còn 2 tháng rưỡi nữa" Lí Tiểu Vũ lăm bầm nhăm tính, sau đó ngẩng mặt lên về mặt méu máo chực khóc "Bà đi rồi tại tôi sẽ buồn đến

mức da mặt chảy xệ!"

Cô phì cười, làm gì tới mức đó

"Tênh yêu à, nằng đi rồi, trăm biết phải sống sao?" Phùng Như Hương ôm một tay của cô, vẻ mặt thâm tình sến sảm nói

"Chỉ cần mỗi hè bà nhớ vác mặt về, tiện thể mua ít quà, có là nửa vòng trái đất tôi cũng không màng" Tống Nhược Vy lại mặt vô cảm

Lam Diệp Phù tuy vô ngữ, nhưng cũng vô cùng vui vẻ làm động tác thể thót "Đã rồi! Mỗi năm sẽ về, mỗi tháng sẽ viết thư thăm hỏi, mỗi tuần sẽ gọi điện thoại, mỗi ngày sẽ gửi yêu thương qua mạng xã hội!" Cô không cuồng Facebook, thế nhưng cũng phải công nhận nó rất được sử dụng rộng rãi và kết nối được nhiều nơi. Chỉ tiếc, mạng xã hội phổ biến ở Trung Quốc là Weibo

A, vì sao cô lại nghĩ đến Trung Quốc?

"Thế thì đến lúc bà đi, tui tui sẽ tổ chức tiệc chia tay thật long trọng, thật hoành tráng!!" Tiểu Ánh lúc này mới lên tiếng, thật tâm hứa dù túi rỗng không có đồng nào. Mặc dù trở ngại về vấn đề kinh tế và cũng là người rất kẹt trong lĩnh vực tiền bạc, nhưng lúc này cô bạn vẫn ưu tiên bạn bè hàng đầu

"Đúng rồi! Biết gì chưa? Kì gia hiện tại lưu lạc lắm!" Lí Tiểu Vũ sực nhớ ra vấn đề đang được quan tâm "Kì gia ngày càng xuống dốc, lúc bà đi cũng nhiều chuyện xảy ra, mà bà lại chẳng quan tâm lắm đến báo chí! Nghe nói Kì thị bị một thế lực lớn nào đấy chèn ép đến nghẹt thở, giá cổ phiếu liên tục rớt, đầu thầu thất bại, nói chung là nhiều lắm, tôi nghe ngóng thôi. Sau đó, những nhân tài, doanh chức lâu năm làm việc ở Kì thị ngoài mặt an ủi nhưng vẫn ném đá giấu tay, một mặt hết lòng nhưng mặt khác lại đi bán hết cổ phần của công ty. Vũ Đán nữ sinh lần trước bắt nạt cậu, hình như là chị em tốt duy nhất mà Kì Vũ Nhiên tin tưởng, cũng phản bội cô ta đi quyến rũ Tiêu Hiên, rồi còn làm lộ tài liệu quan trọng của Kì thị cho công ti đối thủ. Tiêu Hiên không thể giúp Kì gia vì sợ gia tộc liên lụy tới phần tử khủng bố đứng sau vụ này. Sau đó Tiêu gia còn đích thân đứng ra chối bỏ mọi lỗi quan hệ cùng với hôn ước đã định với Kì Vũ Nhiên, khiến cho cô ta tức phát nổ. Dù sao cũng một phần liên quan đến vấn đề mặt mũi, con dâu vốn là tiểu thư đài các rớt giá rồi thì còn ai muốn nữa đâu!" Lí Tiểu Vũ kể đến đây cười sặc sụa "Thế nhưng có vẻ còn niềm chút tình cũ, Tiêu Hiên vẫn để lại cho Kì gia một số cổ phần, xây dựng một công ty nhỏ để dần dần phát triển, nhưng nó làm ăn cũng rất bấp bênh. Báo chí không lâu sau phát hiện, scandal các kiểu con đã điều loằng ngoằng một hồi công ti đó cũng sập. Sau đó, biết gì không, anh ta vừa nhìn ảnh cậu đã yêu, là yêu ngay từ ánh nhìn đầu tiên. Giời lắm cô bạn!"

Lam Diệp Phù "..."

"Tiêu Hiên sau đó không ngừng thu thập thông tin về cậu, nhưng mà cha mẹ cậu giấu kĩ quá, chỉ có bọn mình biết thôi, nên ai cũng tưởng cậu không có gia đình, thành tích học tập cũng không quá khả ái, cho nên gia đình bên đó không chấp nhận làm con dâu, ngăn cấm đủ điều. Thế nhưng có vẻ tình yêu của anh ta quá mãnh liệt, lòng tin cũng quá mãnh liệt rằng cậu sẽ đồ anh ta, nên vẫn một mực theo đuổi. Bọn tôi đương nhiên không tránh khỏi liên lụy, bị tìm đến tận nhà luôn. Anh ta còn đăng các bài tỏ tình sến súa trên mạng, sẵn sàng thông báo với báo chí, cha anh ta tức quá chặn mọi đường kinh tế, ăn vạ các kiểu. Rồi, sau đó không lâu, Tiểu thị phá sản, tin tức đó cũng đè bẹp mấy phát ngôn sến súa của Tiêu Hiên. Hiện nay, mấy tên nhà giàu mới nổi đang chiếm vị thế, công ti đối đầu với Kì gia ngày trước cũng nhờ kĩ xảo mà thay thế Tiêu gia rồi!"

Lam Diệp Phù nghe xong cũng khiếp sợ, giật giật khóe miệng, chuyện này còn liên quan tới cô à?

"Nói thôi chứ phải cảm tạ thế lực nào làm hai tập đoàn này phá sản. Kì gia và Tiêu gia cũng đáng ghét lắm, làm ăn không chính đáng, như trước kia lớp mình có một bạn nữ tên là Hoa Thụ phải tự vẫn vì bố mẹ gán nợ gì đấy bị Tiêu gia chèn ép. Ngay như Kì Vũ Nhiên kiêu kì trong trường mình cũng đủ tin đồn xấu, đề đầu cười cổ bạn bè quá thể, Tiêu Hiên tận tâm giúp cô ta. Thế nhưng thế lực kia cũng thật đáng sợ, nói phá sản là phá sản. Liệu có liên quan gì đến cậu không đấy?" Tiểu Ánh nghiêng đầu

"Hả?" Lam Diệp Phù đột nhiên bị hỏi, giật mình "À...chắc không đâu"

Ngoài mặt thì trả lời thế, nhưng cô thâm cảm thấy lo lắng và sợ hãi

Chắc không phải tên kia chứ?

Góc nhỏ về tác giả

Năm sinh: 2k4

Địa chỉ: một huyện nhỏ ở thành phố Thanh Hóa

Nick face: Jenny Chun (thực chất thì còn có người dùng chung nick, bạn)

Nick Wattpad: Aisa247

Nick pinterest: Wakai Yume

Góc nhỏ khác

Tiểu Kiều(hai tay chống nạnh ra về người lớn): Mẹ! Lão ba đẹp trai là nam nhân cường đại nhất, tài giỏi nhất, hiền nhất, là trụ cột gia đình. Mẹ không thể bắt cha dạy con rửa bát được!

Tiểu Phù (cười): Con biết không, lúc chưa cưới, cha con đã hứa sẽ vì ta học hết mọi thứ, làm hết việc nhà, vì ta một tay che trời, nếu không ta sẽ không gả! Chỉ có ta mới được quyền hưu hấn

Tiểu Kiều (quay qua): Cha đích thực là thê nô!

Tiểu Phi (cười): Trong cái nhà này mẹ con là to nhất!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: White Valentine

Lam Diệp Phù ngáp ngắn ngáp dài, đầu tóc xộc xệch quấy quấy ly sữa, bữa sáng vô cùng giản dị

Khẽ run người một cái, cô để ý thấy thời tiết hôm nay đã lạnh hơn rất nhiều. Dù gì cũng đang là tháng 3, không khí lạnh vẫn tiếp tục tràn về, thay thế cái tiết trời ấm áp vốn có của mùa xuân

Cô ghét lạnh!

Tuy nhiên, hiện tại cô còn có bạn. Inu là một con mèo, đương nhiên so với cô càng ghét thời tiết này, chui vào chăn cuộn tròn thành một cục không muốn rời

Lam Diệp Phù thay quần áo chuẩn bị đi học, cô tiện tay kéo cái chăn bông to kịch ra, vồ vồ vào mông nó vài cái. Con mèo âm ỉc quay qua quơ quơ tay cô đuổi người, sau đó lười biếng găm cái chặn tiếp tục trườn lên, rồi chui vào trong cuộn mình lại. Nhìn dáng vẻ của nó, Lam Diệp Phù cũng có chút ghen tị. Thế nhưng theo nghĩa vụ vốn có cô vẫn phải đến trường

Trước kia ở Vân gia, bọn họ cũng coi như dạy cô những thứ cơ bản, đại loại là kiến thức của học sinh tiểu học, phần lớn thời gian của cô vẫn là luyện tập. Thế nhưng một sát thủ không thể quá thiếu hiểu biết thực tế

Tốc độ học của cô cũng khá nhanh, chỉ cần tập trung tuyệt đối. Trí nhớ của cô lắm lúc không tốt, nhiều khi cô còn tưởng bản thân để quên kiến thức ở nhà

Sau khi trở về Việt Nam, cô dành gần một năm để học Tiếng Việt. Sau khi cũng nói được đại loại thì đến trường, bắt đầu học lớp 6. Cô không như bạn bè, học vất vả hơn rất nhiều, kiến thức rộng mênh mông. Hiện tại kết quả học tập của cô cũng coi như mức độ ổn định, cô không phải học bá, lại càng không phải học thần

Bước đi trên con đường quen thuộc, Lam Diệp Phù cảm giác như nó dài hơn trước kia. Mặc dù đã khoác lên người một chiếc áo bông dày cộp, cô vẫn cảm thấy lạnh. Lạnh làm giảm ý chí của cô khá nhiều

Mở cửa bước vào lớp, cô ì ạch tiến đến chỗ ngồi, sau đó mới chú ý đến Phùng Như Hương ngồi kế bên đang nằm gục trên bàn, vẻ mặt đau lòng chán nản. Cô quan tâm hỏi thăm

"Kiên Khả không để ý đến tớ! Ô ô~ Kiên Khả của tớ! Way sờ mà? Hôm nay là Valentine trắng mà?" Cô bạn mếu máo chực khóc

"Ha ha, đừng buồn, lớp mình đâu có cái phong trào Valentine trắng đâu, mọi năm chúng ta đều thoải mái bỏ ngày này đi mà!" Lí Tiểu Vũ gặm bánh an ủi

"Nhưng mà...nhưng mà, năm nay khác mà!" Phùng Như Hương sụt sịt phản bác "Năm nay tớ biết yêu rồi! Hơn nữa Valentine tớ còn tặng chocolate cho cậu ấy, cậu ấy cuối cùng cũng nhận mà!"

"Cậu ta nhận nể mặt cậu thôi!" Tống Nhượng Vy không mấy lưu tình "Chỉ có Phi yến năm nào cũng nhận được từ Căn Duệ. Cậu ta theo đuổi cũng thật kiên cường, dù Valentine chẳng nhận được cái gì. Mà chocolate của cậu ta năm nào chúng ta chẳng tiêu thụ?"

Tiếng chuông vào lớp reo lên, cô giáo Sinh Học kiêm chủ nhiệm bước lên bục giảng. Vẻ mặt cô ỉu dặt, vừa ngồi vào bàn đã than vãn "Cái ngày này cũng thật buồn! Crush của cô không tặng cái gì cả!"

Cả lớp "..."

Cô có thể bớt vô sỉ không? Ai vừa mới hôm trước nói rằng không nên yêu đương?

"Anh ấy rất đẹp trai nha! Trái tim thiếu nữ của cô đập rộn ràng!"

Cà lóp "... " Thiếu nữ? Cô sao?

Ai hôm trước vừa phát ngôn tim là để vận chuyển máu, không phải để yêu? Tiết tháo của cô đâu hết rồi? Chuyên môn của cô là cái gì thế?

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: White Valentine(2)

Cứ thế, Lam Diệp Phù bơ lún ngày lễ giống như mọi năm. Tuy có thể là, năm nay... hơi khác

"Uy, Lam Tiểu Phù!" Tống Nhược Vy giật giật khoe miệng khó tin "Năm nay toàn bộ chocolate được tặng bà đưa cho tui tui hết sao? Có nhầm không vậy?"

"Hãy, cũng đành chịu thôi!" Lam Diệp Phù tiếc nuối trong tiếng thờ dài bất lực "Hiện tại cũng đúng thời gian mình ăn kiêng! Dù sao ăn cũng khá nhiều, khối lượng tăng vùn vụt, nếu không ăn kiêng và vận động thì đến một lúc nào đó mình sẽ mập đến mức không nhìn ra bộ dáng ban đầu cho xem! Đạo này cũng cảm thấy bản thân hơi béo!"

"..." Tống Nhược Vy đỡ trán "Tôi có nên gọi bà là Lam Vô sỉ không vậy? Bà có chỗ nào béo? 16 tuổi 37 cân, béo sao?"

"Ai nha, Mĩ nhân vô sỉ!" Lí Tiểu Vũ ứng dụng ngay, ngồi trên bàn rướn người quơ quơ tay "Vậy còn chocolate của soái ca Trung Quốc thì bà tính xử lí thế nào? Đừng nói rằng bà sẽ cho tui nếm nhé? A, nhưng đừng! Tôi sợ bản thân nói riêng cũng như những nữ nhân khác nói chung sẽ không đành lòng ăn mà chùng cật nó như di tích lịch sử quốc tế đấy!"

"Làm gì tới mức đó chứ!" Lam Diệp Phù mở cặp sách lấy đồ dùng chuẩn bị cho tiết học buổi chiều, không màng mấy đến lời nói đùa cợt của cô bạn. Sau đó, buổi học cứ thế diễn ra thật nhanh rồi đến hồi kết thúc. Cô về nhà

Mở ra cánh cửa được bảo mật bằng mật khẩu vô cùng đáng tin, Lam Diệp Phù bước vào, với tay bật đèn. Căn phòng tối ngịt phút chốc ngập tràn ánh sáng

Cô ị ạch mang cặp sách vào phòng ngủ để lên bàn, không quên tiện thể vỗ vỗ vào mông con mèo đang cuộn tròn lười biếng ngủ. Như thường lệ, nó thức giấc quay sang cô với vẻ mặt bức bối. Có vẻ như cô rất thích chọc phá nó

Valentine trắng, cũng chỉ như một ngày bình thường. Năm nay không có thứ gì thay đổi quá, trừ việc cô có thêm một con mèo bầu bạn cho bớt cô đơn

Lam Diệp Phù ngồi trên ghế sofa xem tivi một lúc, hiện tại cũng không có chương trình gì đặc biệt đáng quan tâm. Xem một lúc, cô bắt đầu lờ mờ rồi ngủ gục, đến khi tỉnh dậy đã là 7 giờ tối

Lết thân thể ngái ngủ vào nhà bếp, cô chuẩn bị nấu bữa tối. Bởi vì có thêm Inu, cô nấu thêm món cá. Thế nhưng khi thái khoai tây, cô sơ ý cắt vào tay, máu tươi lập tức chảy ra

Lam Diệp Phù thờ dài vì khả năng bếp núc hậu đậu của mình. Cô với tay lên tủ y tế lấy bông băng để cầm máu. Xong việc, cô tiếp tục nấu ăn

Cô quả thực mắc hội chứng Hemophilia (máu khó đông). Căn bệnh này là do di truyền, thường vào nam giới. Thế nhưng di truyền của cô không mạnh, bởi vì bà nội cô là người mắc bệnh. Vì vậy, đối với những vết thương nhỏ, máu vẫn có thể đông được. Chỉ khi vết thương đặc biệt nghiêm trọng, chẳng hạn như lúc Mạc Y Y mạnh tay đập bình hoa sứ vào người cô, máu mới không thể đông được. Nếu không, cô quả thực khó sống

Một người đã mắc Hemophilia lại còn mang nhóm máu gấu trúc hiếm đến gần như tuyệt chủng như cô thì có lẽ phải được nâng niu bảo vệ, ngậm trong miệng sợ tan mà nâng trên tay sợ rớt thì may ra mới kéo dài được tuổi thọ

Dọn xong thức ăn ra bàn, cô vào phòng xách con mèo ra bàn ăn. Íu chậm chạp bước đến đĩa cá, gặm một miếng. Thế nhưng sau đó, nó vội vàng tụt xuống bàn chạy về phía góc tường, cào cào chói quết nhà. Bộ dạng hài hước khôn tả.

Lam Diệp Phù nhìn đáng vẻ của nó, cười thoải mái. Cô vốn nấu thức ăn hầu hết đều sẽ cay

Inu quay lại bàn ăn, sơ dĩ ngủ cả ngày rồi cũng sẽ đói. Cô lấy tạm một chút đồ không cay cho nó, thực chất chỉ muốn tập cho nó chán ghét cá, bởi vì nấu món này rất mất công và tốn tiền

Ăn uống dọn dẹp xong một lúc lâu, cô vào phòng ngủ. Lúc này, Inu không cuộn tròn nằm trong chân như mọi khi mà nằm ở mép giường, giữa bụng lên trần nhà, hai chân dăng ra với dáng nằm vô duyên hết sức, cái đuôi to xù ngoe nguẩy xuống đất, trông có vẻ đang vô cùng ấm ức. Lam Diệp Phù quơ quơ tay trước mặt, nó liền quay sang đuôi cô, còn cào cào móng vuốt tức giận, bộ dạng như muốn nói "Trẫm đang ức chế, người không thấy sao? Ngao!"

Lam Diệp Phù cười cười, nhìn lên chiếc đồng hồ xanh lam trên tường, kim ngắn chỉ 11 giờ. Gần hết ngày rồi, thế nhưng cô không thấy buồn ngủ chút nào. Là đang mong đợi cái gì a?

Cô biết, hiện tại cô nên quên đi hắn, nam nhân cường đại đó, cùng với cô không ở trong một thế giới

Làm sao hắn có thể nhớ đến Valentine trắng a? Cho dù đã từng hứa sẽ đáp lễ, nhưng lời hứa cũng chỉ là phù du mà thôi

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: White Valentine(3)

Pari Pháp---

"Từ Hy, cầm lấy!" Vị Khinh Tuyết cười rạng rỡ cầm một túi nhỏ màu tím nhạt đưa cho Vân Từ Hy

"Di, cái gì vậy?" Hắn cầm túi đồ thắc mắc

"Con đưa cái này tặng cho Lam Lam nha, coi như tặng thay đi a! Nhưng đừng nói tên!" Vị Khinh Tuyết nháy mắt một cái. Bà biết túi nhỏ đánh lừa anh rể và chị, thế nhưng bà cảm thấy túi nhỏ là một cặp rất hợp "Vậy nha, đi đi!"

Vân Từ Hy ngỡ ngàng bị đẩy về phía trước. Hắn thuận thế bước về phía phòng của Nhan Thiên Lam, liền nhìn thấy cô đang chuyên chú học

"Bún thiù!"

"Cái gì vậy?" Cô bực bội buông bút xuống, quay đầu lại "Anh có biết vì anh mang tôi đến đây làm tôi bỏ lỡ rất nhiều buổi học không?"

"Cái này cho cô!" Hắn không tiện nói nhiều với cô, ném vào tay cô túi nhỏ

Nhan Thiên Lam cầm cái túi, vô cùng nghi hoặc. Cô mở ra, liền nhìn thấy rất nhiều viên sôcôla nhỏ hình vuông

Cô chợt nhớ ra, hình như hôm nay là ngày đáp lễ

"Chocolate?" Vân Từ Hy nhăn mày

"Không phải anh tặng tôi sao?" Nhan Thiên Lam kinh ngạc "Hôm nay là Valentine trắng a! Đây là ngày để nam nhân trả lễ cho nữ nhân những gì đã nhận được từ Valentine đỏ. Ngày này có ở Việt Nam, Hàn Quốc, Đài Loan, và đặc biệt bắt nguồn từ Nhật Bản. Anh sống ở Trung Quốc lâu như vậy, lại không biết cái này sao?"

"Có lẽ cũng từng nghe qua!" Vân Từ Hy xoa xoa mái tóc nâu rối tung "Nhưng không phải Valentine cô không tặng tôi cái gì sao? Đây là của đi Tuyết!"

Nhan Thiên Lam nghe vậy, cũng không mấy ngạc nhiên "Tôi tặng anh cái áo a! Dù sao cũng đang đóng giả, nếu ngày lễ tình nhân không tặng gì thì dễ nảy sinh nghi ngờ với cha mẹ anh!"

Áo?

Vân Từ Hy nhớ ra, cô từng tặng cho hắn một cái áo sơ mi trắng, trông có vẻ vô cùng lịch lãm và tử tế. Thế nhưng, ở góc trái của vạt áo có thêu dòng chữ màu đen vô cùng nổi bật "Tôi chúc anh với nụ cười đó thọ lâu trăm tuổi!"

Nghĩ lại vụ đó, hắn vô cùng bực bội, vậy mà cô ta còn không sợ chết nhắc lại?

"Dù thế nào cũng phải đáp lễ đấy!" Nhan Thiên Lam nhắc nhở, sau đó tiếp tục học bài

Vân Từ Hy vừa bước ra cửa liền bị Vị Khinh Tuyết kéo lại, bà nhỏ giọng nói thầm "Cháu bị gì thế? Sao lại nói là đi tặng?"

"Di, không nói thì cô ta cũng biết thôi! Cháu đâu rảnh hơi đi làm mấy trò này?" Hắn chán nản

"Không được, cháu phải tự mình tặng quà, phải thật đặc biệt và có ý nghĩa, độc nhất vô nhị, mà còn phải liên quan đến cháu. Một công hai việc, không chỉ khiến con bé cảm động, mà còn tránh cha mẹ cháu nghi ngờ không phải sao?"

Vân Từ Hy suy ngẫm một chút, cảm thấy cũng có lý, còn có thể phô trương sự giàu có của hắn a. Nghĩ đến đây, hắn liền hài lòng. Danh xưng tứ đại gia tộc đầu phải trò đùa, đâu thể để cho một con nhóc tầm thường đùa giỡn được?

Tối đó, Nhan Thiên Lam ngo ngác ngồi trước bàn ăn sang trọng dài 6 7 mét bày đủ các loại đồ ăn, trên tay còn cầm một con dao và một chiếc nĩa, bên kia là Vân Từ Hy một bộ dạng quý's tộc's, thuần phong mĩ tục nhắm nháp ly rượu đỏ

"Đây là...quà valentine trắng?" Nhan Thiên Lam đầu đầy hắc tuyến, khoe miệng giật giật hỏi

"Ha, đương nhiên là không rồi!" Vân Từ Hy vuốt vuốt mái tóc nâu đã được chăm chuốt tỉ mỉ, sau đó búng tay một cái. Từ bên trong, một người đàn ông mặc vest đuôi tôm bước ra, cầm một cái khay, bên trên là một cái hộp hình vuông rất to màu hồng phấn có gắn nơ. Người đàn ông bước đến chỗ Nhan Thiên Lam, dẹp đi thức ăn, đặt hộp quà trước mặt cô

Nhan Thiên Lam tò mò nhìn hộp quà, có chút phấn khích. Cô vui mừng giống như một đứa trẻ nhận được quà sinh nhật, nhanh chóng mở chiếc hộp, thế nhưng bên trong đó là một cái hộp quà khác màu xanh lá, bên trên có mặt Vân Từ Hy và dòng chữ "cứ mở tiếp đi cô bé". Hơi bực mình một chút, cô tiếp tục mở. Tuy nhiên tiếp theo lại là một cái hộp màu vàng và dòng chữ tương tự

Tầm chừng 20 cái hộp như vậy, Nhan Thiên Lam hiện tại cực nhọc thở dài với chiếc hộp tím có dáng vẻ khác với những cái trước đó, thiết kế lại vô cùng tinh xảo. Vì thế, cô nghĩ có lẽ nó là cái cuối cùng

Nó cũng khá đáng yêu đi, thứ bên trong hẳn cũng sẽ đáng yêu không kém?

Suy nghĩ như vậy, cô mở ra chiếc hộp cuối cùng, với nụ cười phấn khích trên môi. Thế nhưng, nụ cười đó chợt tắt khi ánh vàng chói lóa từ trong hộp tỏa ra, khiến cô có chút chói mắt

Cái đẹp?

Thứ bên trong vậy mà là...lạc đà?

Nhan Thiên Lam ngo ngác cầm con lạc đà bằng vàng có khuôn mặt rất ngửa mắt trong tay. Nó có nụ cười mỉa khềnh khềnh giống như nụ cười mang thương hiệu Vân Từ Hy, hai lỗ mũi phình to, khuôn mặt cùng thần thái vô cùng sang chảnh, một chân còn đưa lên cầm

"Như thế nào? Anh biết mà? Không cần phải xúc động đến mức phát đờ như vậy đâu! Cái tượng này được đúc bằng vàng ròng nguyên chất và được cắt ghép bằng công nghệ cao. Như thế nào, có phải cảm thấy khuôn mặt của nó vô cùng đẹp đẽ và ấn tượng không?" Vân Từ Hy phồng mũi tự tán thưởng mình, bộ dáng vô cùng tự hào

"Tôi đang tự hỏi..." Nhan Thiên Lam gờ con lạc đà lên, hướng về phía hán "Nếu nửa đêm tỉnh dậy thì thấy nó tôi có bị hù chết không?"

Thứ tượng tượng nếu cô thức dậy vào ban đêm và nhìn thấy ở đầu giường có một con lạc đà nhẹ nhàng ra cười vô cùng soang choảnh, cô sẽ cảm thấy như thế nào?

Ya, một Valentine trắng thật là ấn tượng!

Thế nhưng, cô không phủ định, nó cũng khá vui!

Ở bên kia, Việt Nam, Lam Diệp Phù có lẽ vẫn không ngủ được, thế nên cô lờ máy tính ra lướt mạng một chút. Đăng nhập vào tài khoản Facebook đã lâu không dùng đến, cô nhìn thấy có rất nhiều tin nhắn. Trong số đó, phần lớn là những bài thơ sến súa của Tô Hiền, giống như Lí Tiểu Vũ cũng đã đề cập tới

Tuy nhiên, trong đó còn có tin nhắn của Phùng Như Hương, kèm theo vô số mặt cười

Chuyện là, chiều hôm nay, cô bạn ở lại trường để đợi Kiên Khả đang bận rộn về công việc trong hội học sinh, và cô đã đứng suốt 2 tiếng dưới thời tiết lạnh buốt. Đến lúc Kiên Khả ra về, cậu ta đã cho cô chiếc khăn quàng cổ, còn nói con gái không nên bị cảm mạo vào ngày lễ tình nhân. Vì lẽ đó, cô bạn đã xem cái khăn như một món quà đáp lễ ngọt ngào, cho dù phát sốt cũng không hề hấn gì, và đã vui đến mức phát khóc

Lam Diệp Phù cũng vui mừng thay cho cô bạn, coi như cô ấy cũng đã có ngày đáp lễ vui vẻ. Cô nhìn đồng hồ, đã gần 12 giờ, cũng sắp qua ngày rồi

Thế nhưng, đúng lúc cô đang chuẩn bị tắt đèn đi ngủ, điện thoại liền báo tin nhắn

"Happy White Valentine day!"

Nam Cung Từ Phi?

Lam Diệp Phù nhìn dòng tin nhắn nhỏ, đờ ra một chút rồi mỉm cười. Cũng không tệ, hẳn vậy mà nhớ tới ngày này

Tuy nhiên, sau đó cô liền nghe thấy tiếng cảm thán kinh ngạc ở bên ngoài

"Cái gì vậy?"

" Không phải chứ?"

" Không thể nào!"

...

...

Lam Diệp Phù bị những tiếng ồn làm tò mò, cô chậm rãi bước đến bên cửa sổ, mở nó ra

Ghé đầu ra ngoài, cái thứ trắng buốt đập vào mắt làm đồng tử cô mở rộng hết nấc, kinh ngạc khôn xiết

Đây là...tuyết?

Không thể nào? Việt Nam không thể có tuyết!

Cô nhìn xung quanh và ở bên trên, ở những nơi có thể đặt tầm mắt đến, vẫn chỉ thấy những bông tuyết trắng chậm rãi rơi, đẹp đến vô hạn

Một bông tuyết trắng rơi trên chóp mũi cô, tiếp xúc với hơi ấm con người liền nhanh chóng tan chảy

Hắn vậy mà...mắt công mạng cả bầu trời tuyết về Việt Nam để đáp lễ Valentine "trắng" cho cô? Không cần biết kĩ xảo cùng tâm tư hắn như thế nào, lúc này, cô xúc động

" Như thế nào? Em thích?" Hắn hỏi cô, giọng đùa cợt

" Cảm ơn!" Cô cũng không biết nên nói như thế nào " Anh vậy mà...nhớ?"

Hắn trả lời về đương nhiên. Cô bối rối, chỉ biết nói cảm ơn một lần nữa

Tuyết cô đơn

...

Tuyết đơn thuần

...

Tuyết đẹp đến vô hạn

...

Một phút bốc đồng và bí ngôn từ diễn đạt cảm xúc, cô liền hát bài hát đầu tiên bản thân nghĩ ra trong lúc cô đơn

Mà hiện tại, cô không còn cô đơn nữa, cô có rất nhiều người ở bên cạnh

Hạnh phúc đơn thuần chỉ là như vậy. Thế nhưng, nó đến bất chợt, đi cũng thật nhanh. Liệu đến lúc đó cô sẽ thế nào?

Hôm qua mình đã đọc được Review của một bạn về truyện này, cả tích cực cả tiêu cực, mình cũng rất vui khi có người góp ý trực diện như vậy! Nên hiện tại, WEB NÀO COP TRUYỆN XIN HÃY COP LUÔN NHỮNG LỜI NÀY, để nếu bạn ấy có đọc tiếp thì có thể nhìn thấy

" Xin chào bạn, tôi rất vui khi đọc được Review của bạn. Thực chất về cốt truyện tôi đã lấy nó một chút từ thực tế, khi một lần tôi gọi nhầm cho một bạn nam nói tiếng Trung khá dễ nghe. Tuy nhiên, tôi chỉ trả lời lại bằng Tiếng Anh, và chỉ duy nhất lần đó, vì đã hết sạch tiền. Tôi cũng hay tham khảo từ những thứ xung quanh, ví dụ như cái tên, bạn của tôi thực sự mang họ Tống, mà họ Phùng lại càng bình thường. Tất nhiên, tôi không nghĩ viết về bản thân, ngôn tình và đời thực là hai thứ khác nhau, tôi biết. Tôi đơn giản chỉ là muốn viết ra câu chuyện của bản thân, để an ủi một góc trong cuộc đời khá nhàm chán này, để lúc nào đấy có thể đọc lại. Tôi là người kém cỏi, không có gì nổi trội và lại quá mức tự ti, kiến thức thực tế cũng không nhiều. Và thực xin lỗi vì lời văn khá tùy tiện, tôi cũng không học giỏi văn, và nghĩ gì viết nấy. Còn về việc nam chính hơi hoàn hảo thái quá cũng có lý do. Một phần vì ban đầu tôi muốn viết một câu chuyện ngược SE, nên nghĩ chắc tăng bốc nhân vật lên một tí cũng không sao, đằng nào cũng chết. Thế nhưng sau đó tôi chợt nhận ra rằng mình không có khiếu viết truyện ngược. Một lý do khác đó là vì trước đây những câu chuyện của tôi các nhân vật chính phụ đều rất phồn, nhoi và hài (kể cả Từ khởi đầu đến kết thúc, mặc dù mới được một chap). Đây là lần đầu tiên tôi xây dựng nhân vật nam chính theo motif hoàn hảo như vậy. Bạn thấy đấy, những nhân vật xung quanh đều khá nhợt và phồn, chẳng hạn như tôi xây dựng cặp Nhan Thiên Lam và Văn Từ Hy. Có thể là do tôi sơ suất, sau này tôi sẽ cố gắng đim đim nhân vật nam nữ chính xuống một chút. Còn một vấn đề nữa, lúc đầu tôi chỉ nghĩ viết cho vui thôi và viết truyện trên một trang tôi đã nghĩ là ít người dùng đó là santruyen, nhưng dần dần có khá nhiều người đọc và bình luận cũng tích cực, có nhiều người còn cop sang các trang khác, thế nên sau đó tôi cũng vì viết cho người đọc. Thật xin lỗi vì càng về sau, tôi càng chỉ nghĩ viết thế nào cho đủ chương và đủ chap chứ không tập trung lắm vào nội dung định sẵn, lời văn cũng khá bừa bãi. Tôi sẽ cố gắng sửa. Dù sao cũng rất cảm ơn Review thẳng thắn của bạn, tôi rất vui!"

Hết

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Biến cố

Nam Cung Từ Phi cúp điện thoại, nụ cười chợt tắt khi phải tiếp tục với công việc

Hai ngày trước, bộ phim mà Nam Cung Tang Du đóng chính thức đóng máy. Cả anh và An Lâm đều đến Mĩ. Nam Cung Tang Du một thân áo sơ mi trắng cùng quần bò bảy màu lại bonus thêm đôi giày da cá sấu hàng hiệu cùng cặp kính râm nhanh chóng trở thành tâm điểm ở sân bay. Đó là chưa kể ngoại hình của An Lâm cũng khá thu hút, là một cô gái có nước da ngăm đen và mái tóc bạch kim ngắn ngang vai lại vô cùng cá tính

Mất một lúc lâu, hai người mới đến được Roghester thăm hân, nháo một trận gà bay chó sủa. Sau đó, An Lâm đột ngột thông báo chỉ sau vài ngày hân không động tới công việc thì cổ phiếu ở phía Rome đột nhiên biến động với sự can thiệp không chính đáng của một số phần tử. Bởi vì không muốn dính dáng đến Nam Cung Hải và Hàn Mạt Mạt, lại thêm Vân Từ Hy và Lục Niệm Dạ đều mắc việc, Tư Thiên Vũ thì không đúng chuyên môn, cho nên hai ngày nay hân đều đau đầu xử lý công việc, còn suýt nữa quên đi Valentine trắng

Thứ 2 đêm, Nam Cung Từ Phi bắt đầu khá chóng mặt, hai tay ôm đầu đứng có chút còn không vững. Lúc này, Tư Thiên Vũ liền chạy vào, hốt hoảng "Phi ca, anh có sao không?"

Áng chừng một tiếng sau đó, cửa phòng mở ra, một bác sĩ trung tuổi bước ra ngoài, vẻ mặt bức bối. Thấy thế, Tư Thiên Vũ lập tức đứng lên hỏi thăm "Cha, anh ấy sao rồi?"

"Hừ, chẳng nhóc đó bị cái gì vậy? Không phải phẫu thuật mắt nói là nghỉ ngơi điều dưỡng hai tháng, tránh tiếp xúc người sao? Vậy mà còn làm việc hai ngày hai đêm? Ta biết là cậu ta làm việc vì cái gì, cũng biết năng lực của cậu ta. Nhưng mà dù sao cũng là người, lại còn trẻ như vậy, suốt ngày làm việc, còn dính tới đau dạ dày, hiện tại thì do không nghỉ ngơi đúng mức và do não bộ làm việc căng thẳng nên thời gian điều dưỡng đáng lẽ là chỉ sau 2 tháng nữa sẽ có thể nhìn thấy nhưng hiện tại liền là 4 tháng. Tại sao hiện tại người lớn nói cái gì cũng không nghe vậy? #S#%T^&*^" Tư Thiên An tức giận nói một tràng rồi bỏ đi

Nói ra thì cũng dài dòng. Hiện tại Nam Cung Hải coi như là một người đàn ông thành đạt. Thế nhưng ít ai biết rằng, trước kia, ông chỉ là một đứa con riêng không được yêu thích ở một gia tộc nhỏ không mấy danh tiếng là Bạch Gia. Do tuổi trẻ bồng bột, lại thêm mâu thuẫn nội bộ sâu sắc, ông đã tự tách khỏi gia tộc để sống độc lập. Mặc dù có năng lực, ông cũng phải bắt đầu từ những công việc kiếm lương nặng nhọc, rồi sau bao nhiêu năm mới dần dần thành lập một công ti nhỏ, dần dần phát triển thành một tập đoàn có danh tiếng. Một phần nhờ sự nỗ lực bền bỉ, một phần vì có sự giúp đỡ của những người bạn thân thiết Tư Thiên An, Vân Thiên La và Lục Quân, lúc bấy giờ cũng chỉ là thành viên của những đại gia tộc. Một ngày kia, ông nghe tin Hàn Mạt Mạt, nữ sinh cùng khối năm cấp 3 mà ông từng đơn phương đang chuẩn bị kết hôn. Sau đó, họ gặp nhau tại buổi họp mặt và giữa họ phát sinh quan hệ một lần. Mãi lâu sau đó ông mới biết rằng Hàn Mạt Mạt không chuẩn bị kết hôn với ai. Bà là người ngoài lạnh trong nóng, rất hòa nhã. Bà không có người thân ngoại trừ em trai là Hàn Yên Nghiêm, vốn vô cùng tài giỏi. Sau khi ông và Hàn Mạt Mạt ở bên nhau một thời gian thì bà mang thai và sinh ra một bé trai. Nhưng rồi giữa họ liên tiếp xảy ra những mâu thuẫn cùng với quan hệ tay ba phức tạp, sau đó liền cách biệt. Bởi vì Hàn Mạt Mạt lúc đó cũng khá nghèo, nên đứa con phải gửi nhờ ở cô nhi viện để chăm sóc. Tầm chừng 4 năm sau, bọn họ mới tái hợp, nhận lại đứa con đã sống vô cùng cực khổ rồi kết hôn. Họ cùng nhau cố gắng bù đắp tình cảm cho đứa bé đồng thời phát triển sự nghiệp và gia tộc độc lập. Hàn Yên Nghiêm cũng thành lập ra NK, đương lúc bước chân vào thị trường quốc tế Châu Âu thì nhường lại quyền thừa kế cho cháu trai, sau đó theo quân đội. Từ đại gia tộc vốn chỉ là một chức danh, giống như trong một lớp học có lớp trưởng, lớp phó. Gia tộc nào lớn mạnh sẽ được đặt vào vị trí này, thay đổi theo từng thời đại

Từ Đại gia tộc cũng không sung sướng gì. Nam Cung Từ Phi là một thiên tài trẻ, thế nhưng không phải nhà tâm lý học Michael Howe đã từng khẳng định, bí mật của thiên tài là chằm chỉ sao? Hân biết Phi ca cũng từng phải học sấp mặt chỉ để theo kịp bạn bè. Tất nhiên, gen di truyền sự tài giỏi của cha mẹ thì vẫn có, thế nhưng yếu tố này không quyết định sự thành công của một con người. Thà nói hân học Tiếng Việt trong hai ngày, còn hơn nói hân đã sớm quen với ngôn ngữ này khi Hàn Yên Nghiêm đã từng sống ở đất nước này nhiều năm và thường dẫn những người bạn Việt về nhà chơi

Nam Cung Từ Phi bởi vì hồi bé sống ở cô nhi viện rất khổ cực, Nam Cung Hải và Hàn Mạt Mạt chỉ dành phần lớn thời gian cho gia đình nên tính cách rất trầm mặc cũng khá dễ hiểu. Người hân duy nhất yêu quý và tôn sùng là người cậu ruột Hàn Yên Nghiêm. Ông dạy hân rất nhiều thứ, thậm chí cả võ công, và còn vô cùng nghiêm khắc. Hân tiếp quản NK cũng chỉ vì lời hứa phát triển gia tộc với ông. Nếu không, hân chẳng thừa thừa đi không chế hai thị trường lớn như thế

Đối với Nam Cung Thiên Bạch, hân cũng khá thân thiết, bởi vì cô bé có hoàn cảnh không khác mấy, cũng là từ bé bị vứt bỏ ở Mĩ. Thế nhưng so với anh trai, cô bé lại yêu đời hơn và dính lứu với cha mẹ khá nhiều

Đối với Lam Diệp Phù, có lẽ là vì Nam Cung Từ Phi gặp cô trong khoảng thời gian bận rộn và cô đơn nhất. Vì vậy, ban đầu, hân coi cô là một người bạn buồn qua đường dây điện thoại vượt biên giới, dần dần thành yêu

Tư Thiên Vũ thờ dài. Ngay chính hân cũng không phải con ruột của Tư Thiên An. Dù nói Tư Thiên Gia là một gia tộc có truyền thống y học, hân lại là một thiên tài trong lĩnh vực này, tuy nhiên đó cũng là do được truyền dạy, gen di truyền không ảnh hưởng. Lục Niệm Dạ trông có vẻ phóng túng thoải mái, nhưng lại mang gánh nặng cha mẹ vô cùng nặng. Cha mẹ anh vô cùng nghiêm khắc, bắt anh phải học đủ mọi thứ, giống như chỉ coi anh là con cò để

phát triển gia tộc. Vân Tử Hy mang kiếp mẹ kế. Mẹ kế của hần rất xinh đẹp và giỏi giang, nhưng bà ta không được tốt tính và dễ gần cho lắm, cũng hao hao với Vân Thiên La. Đối với Nhan Thiên Lam, bọn họ có thể dừng ở mức hẹn hò, thế nhưng kết hôn lại là một vấn đề khác. Vân Thiên La và Vị Mạc Niêm tuyệt đối không chấp nhận cùng cô môn đăng hộ đối

Có lẽ, sinh ra trong một gia đình bình thường, cha mẹ bình thường, năng lực bình thường, chỉ cần đầy đủ tình cảm người thân và có thể tự do làm điều mình thích mới là điều tốt nhất, không phải sao?

Hiện tại, hần là nên chờ Phi ca tỉnh dậy rồi có gì nói tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Biến cố (2)

Lam Diệp Phù bước đi trên con đường quen thuộc. Nó vẫn như vậy, không có chút sắc trắng, trên tivi cũng không có nói gì về hiện tượng kì lạ phi thực tế này. Cô bắt gác hoài nghi, không biết những thứ đã diễn ra đêm qua có chăng chỉ là ảo giác

"Mĩ nhân vô sỉ, nghe nói hôm qua có tuyết!" Lí Tiểu Vũ mặt hưng phấn, nhưng chỉ giây sau liền ỉu sùu "Nhưng tôi không được chứng kiến. Chán quá!!~ Lúc đó tôi đã ngủ rồi!"

Lam Diệp Phù nhìn quanh lớp, có vẻ hầu hết đều bàn tán về vấn đề này. Cô liền xác thực, có lẽ những gì xảy ra tối qua đều là thực

"Hình như Phùng Như Hương ốm rồi! Chẳng biết thế nào!" Tống Nhượng Vy nằm dài trên bàn, thờ dài chán nản vì không nghe thấy tiếng nói lạnh lạnh hám trai của cô bạn

"Đừng buồn, cậu ấy có lẽ đang rất vui đấy!" Cô đặt cặp sách xuống bàn, cười ý vị. Ngay sau đó, tiếng chuông vào lớp reo lên, và có giáo chủ nhiệm nhanh chóng bước vào. CÔ mặc trên mình bộ áo dài truyền thống của Việt Nam, có lẽ nhà trường có chuyên đề gì đó

"Chào cả lớp. Ừm, trường chúng ta dạy học chương trình so với các trường khác khá nhanh, nên bây giờ cũng coi như sắp hết năm học rồi. Cô hi vọng năm sau các em có thể thi thật tốt vào các trường cấp 3 mong muốn. Công việc của chúng ta từ giờ đến hết năm như sau..." Cô bắt đầu phổ biến lịch trình

Lam Diệp Phù thờ dài, chẳng mấy chốc nữa cô sẽ phải xa trường, xa bạn bè, thầy cô và đất nước này. Thật sự không nỡ a

Mĩ

Tư Thiên Vũ cố gắng để bản thân không ngủ gục, nhìn qua tấm cửa kính của phòng điều dưỡng thấy Nam Cung Tử Phi đang chống tay ngồi dậy liền hốt hoảng chạy vào "Phi ca, anh có sao không?"

Hần một tay ôm đầu, có vẻ vẫn còn khá đau, thế nhưng sờ vào mảnh lụa trắng trước mặt liền cơ hồ kì lạ. Hần nhủ mày thắc mắc "Tiểu Vũ, cậu không phải đang ở Nhật sao?"

Tư Thiên Vũ ngạc nhiên, bởi vì lần cuối hần ở Nhật là khoảng gần 2 năm về trước

"Thứ gì đây?" Nam Cung Tử Phi định giơ tay tháo mảnh lụa ra, liền bị Tư Thiên Vũ giữ lại

"Phi ca, anh vừa mới phẫu thuật mắt không lâu, hiện tại phải điều dưỡng, chưa tháo ra được đâu!"

"Phẫu thuật?" Bây giờ đến lượt hần kinh ngạc "Tôi vì sao phẫu thuật? Chờ chút, đây là bệnh viện? Mà tại sao cậu lại ở đây?"

"Anh đang nói linh tinh cái gì vậy?" Tư Thiên Vũ cảm thấy hần có điểm không bình thường, liền vội vàng đi gọi Tư Thiên An, sau đó lại một lần nữa nóng lòng chờ ở ngoài. Đến khi cánh cửa phòng mở ra, hần gần như thực mạng phi đến trước mặt cha hỏi thăm tình hình

Tư Thiên An trông điệu bộ có vẻ khó xử, chau mày hỏi "Cái kia...khoảng 1 năm rưỡi gần đây, cậu ta có kí ức gì đáng lưu tâm không ngoại trừ công việc?"

Hần khó hiểu lắc đầu

"Haizzz, cậu ta tạm thời bị tác động chút đến não bộ, mất đi một số trí nhớ, đại loại là khoảng gần 2 năm trở lại đây. Chính xác hơn theo như con kê thì kể từ lúc con chuẩn bị về nước khi sang Nhật!"

" Cái gì?" Hần kinh ngạc, vội chạy vào trong phòng, Tư Thiên An cũng theo sau. Lúc này, Phong Triệt nghe tin cũng vừa lúc chạy đến

" Tiểu Vũ!" Nam Cung Tử Phi có vẻ khổ sở ôm đầu " Tôi có phải quên mất cái gì quan trọng rồi không?"

Tư Thiên An liền giải thích cho hắn, sau đó nói thêm " Nếu cậu ta chỉ quên công việc thì không sao, từ từ nói lại là được, nhưng đừng dồn dập, mỗi ngày nói một ít, nếu không nào bộ cùng lúc tiếp thu quá nhiều thông tin sẽ không chịu đựng được vào thời điểm này. Còn về việc khôi phục trí nhớ, nếu muốn, có thể giúp cậu ta, thế nhưng nhất định phải là sau phẫu thuật, đừng vội vàng. Tiếp nhận thông tin và khơi gợi thông tin là khác nhau, tốt nhất trong 4 tháng này đừng để cậu ta động chạm tới thứ gì liên quan đến gần 2 năm trở lại đây, nếu không sẽ đau đầu và có thể lại mất tiếp một phần trí nhớ nữa" Ông thở dài " Còn về công việc, có gì thì để cha cháu và chú Quân giúp, tụi nhỏ cũng có thể tham gia, ta đồng thời sẽ nói cho Hàn Yên Nghiêm tạm thời giúp cháu rút NK khỏi thị trường quốc tế, sau 4 tháng rồi lấy lại phong độ được không? "

Phân phó xong, ông rời đi

Tư Thiên Vũ nhìn theo bóng lưng của ông, rồi lại nhìn về phía Nam Cung Tử Phi đang ôm đầu, liền sực nhớ ra cái gì đó

2 năm...Phi ca hình như quên mất chị dâu!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Hụt chân

" Lốp mới thế nào?" Lam Diệp Phù được bữa gọi điện hỏi thăm Tiêu Ý Hân. Bởi vì cách nhau nửa vòng trái đất, nên gọi điện vô cùng tốn tiền

" Kiến thức khá cao, nhưng mình có lẽ có cố gắng vẫn có thể bắt kịp!" Cô bạn trả lời " Trường học cũng đa dạng thể loại, mình cũng làm quen được vài ba cô bạn mới, nhưng không mấy thân, còn mấy cô tiểu thư thì chảnh quá, mình vừa vào trường đã dắc tội với một cô rồi. Haizzz, cuộc sống sau này sẽ ra sao? Tênh yêu à~, nhanh đến đây với mình đi!"

" Haha, cố gắng sống tốt nha bạn yêu, tháng 6 tôi nhập học!" Lam Diệp Phù an ủi. Cô quả thực vừa lưu luyến đất nước này, vừa muốn đến Mĩ với Tiêu Tiêu

Vì cũng đang vui vụ Valentine trắng mấy hôm trước, cô liền dài dòng kể cho cô bạn nghe về Nam Cung Tử Phi, từ khi quen hắn tới hiện tại. Có lẽ, đến bây giờ cô không còn hối hận khi bản thân đã không may bám lộn số

" Duyên số a~" Tiêu Tiêu trêu chọc " Đến lúc nào mình mới tìm thấy nam chính? Ya, nhưng không sao, vừa bỏ nhà đi đến đất nước mới liền được một soái nữ nhậ về nuôi cũng hạnh phúc lắm rồi!"

" Tôi cũng phải bồi dưỡng kiến thức, nhưng đến lúc đó cậu nhớ phải làm chỗ dựa cho tôi nha~" Lam Diệp Phù cùng Tiêu Tiêu hàn huyên một hồi rồi cúp máy, cũng có quá nhiều chuyện để nói

Cô mở cửa sổ nhìn ra bên ngoài, nhiệt độ hôm nay vẫn khá thấp, thế nhưng cô không cảm thấy lạnh chút nào. Inu ăn không ngồi rồi ngủ chán liền trườn đến treo lên đầu cô ngồi, như một thú vui tao nhã, bởi vì đã được mặc một chiếc áo bông nên nó cũng không lạnh. Mà cô, giống như có thêm một chiếc mũ bảo

Lam Diệp Phù đi vào trong nhà pha một tách trà. Bởi vì trà là thức uống yêu thích của cô nên kỹ năng pha trà của cô rất tốt, cô cũng đã học được khá nhiều từ mẹ của Lam Mạn Ly là một người phụ nữ truyền thống của Nhật Bản. Cô và con bé về sở thích có nhiều điểm tương đồng, thế nhưng về vấn đề này thì con bé khác cô, lại nghiện uống cà phê. Đối với loại đồ uống này, cô không thể uống được, bởi vì bản thân bị say, cơ địa có chút khác người

Dạo này cô có vẻ yêu đời a, làm việc gì cũng vô cùng thoải mái, cảm giác như đang bước trên mây

Pha chế xong, cô bung tách trà nóng hồi giữa hai lòng bàn tay lạnh buốt, lạch bạch đi đến ghế sofa. Hôm nay là chủ nhật, vì lẽ đó, cô khá nhàn rồi

Suy nghĩ một chút, Lam Diệp Phù lấy điện thoại ra gọi cho Nam Cung Tử Phi, giống như lúc chưa gặp mặt. Cô quyết định, bản thân vẫn sẽ xem hắn như lúc trước kia, là một con người bình thường, và vẫn sẽ đối với hắn gọi cái tên cũ

" Alo, Thiên Phi!" Cô đột ngột có chút vui mừng khi hắn bắt máy. Bởi vì cô cảm giác như bản thân đang đi trên mây, mà đi trên mây thì rất dễ hụt chân ngã xuống, nụ cười trên môi tắt và thay bằng vẻ mặt cứng ngắc khi cô nghe thấy giọng nói khàn khàn quen thuộc của hắn nhưng lại không cảm nhận thấy chút tình cảm nào " Cô là ai?"

Câu nói này, giống như sét đánh ngang tai

Hắn hỏi, cô là ai!

Cô chợt cảm thấy cổ họng khô khốc không phát ra được thanh âm nào, đau đến vạn tiền xuyên tâm. Vì cái gì hắn sẽ đối với cô như người lạ thế này?

"Alo, cô là ai?" Đầu dây lặp lại câu hỏi

"Nam Cung Tử Phi, anh đang đùa sao?" Giọng nói phát ra nghẹn đến nỗi cô có chút không nhận ra. Nuốt xuống bao lời chất vấn, cô nói tiếp "Anh đùa tôi vui sao?"

Tại sao, mọi việc lại thành ra như thế?

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Không thân

Nam Cung Tử Phi đối với lời trách móc của nữ nhân trong điện thoại cũng không biết nên nói gì. Vốn dĩ muốn tiếp tục hỏi cô là ai, hoặc trực tiếp cúp máy, thế nhưng hắn làm không được. Vì cái gì nữ nhân này có điểm quen thuộc?

Lặng thinh một hồi, hắn cuối cùng khó khăn mở miệng "Mất trí nhớ!", sau đó liền cúp máy, cũng không nói gì thêm. Sở dĩ, cơn đau đầu của hắn lại tái phát. Sau khi ngồi một lúc, cơn đau đầu dần bình ổn

Hắn đau đầu, vậy hắn cô gái đó có liên quan đến khoảng thời gian hắn mất trí nhớ, hơn nữa còn có liên quan không tệ. Bạn bè?

Suy nghĩ nửa ngày cũng không luận ra được gì, hắn liền nói cho Phong Triệt, dù sao anh cũng là người rõ ràng nhất chuyện quá khứ của hắn

"Thiếu gia, có thể cho tôi mượn điện thoại không?" Phong Triệt dè dặt hỏi. Sau khi được sự đồng ý, anh mới cầm điện thoại lên xem nhật ký cuộc gọi, quả nhiên là Lam tiểu thư

"Cái kia...thiếu gia hỏi cô ấy là ai, còn giải thích mất trí nhớ?" Anh âm thầm quan sát sắc mặt của người đối diện "Có thể...về sau ai gọi điện cho ngài đều đưa cho tôi nhìn đã được không?"

"Được!" Nam Cung Tử Phi không do dự liền đáp ứng, nhưng sau đó vẫn lại thắc mắc "Trong cái điện thoại này chỉ có cha mẹ tôi, 3 người Tiểu Vũ còn có tên tiểu minh tinh kia biết số. Cô ta là ai?"

Hắn gọi Nam Cung Tang Du là tiểu minh tinh, sở dĩ là vì gần 2 năm trước anh không phát triển được như bây giờ. Bước chân trên con đường diễn xuất là do anh tự lực phấn đấu, không dựa vào quan hệ với Nam Cung gia nên vô cùng khó khăn, lại thêm các nghệ sĩ khác luôn dựa vào danh tiếng và thể lực để mua chuộc đạo diễn, vì vậy, anh phải mất một thời gian dài mới có thể trở nên nổi tiếng và được yêu thích

Phong Triệt im lặng một thời gian cũng không biết giải thích như thế nào, mất một lúc sau mới lên tiếng "Cô ấy là tiểu thư của Lam gia, Lam Diệp Phù, anh trai của cô ấy là Lam Y có quan hệ không tệ với Lục thiếu, vì vậy có số của ngài cũng là điều bình thường"

"Ồ" Hắn tỏ vẻ đã hiểu, nhưng sau đó lại tiếp tục thắc mắc

Phong Triệt đi theo hắn nhiều năm, đương nhiên cũng hiểu hắn muốn ám chỉ quan hệ của hắn và Lam Diệp Phù

"Không thân" Anh trái lương tâm nói ra hai chữ. Hiện tại, không nên kích thích não bộ của thiếu gia

Nam Cung Tử Phi vẫn còn tiếp tục nghi hoặc, có vẻ chưa thỏa mãn với câu trả lời của Phong Triệt, nhưng cũng không nói gì

Vì cái gì cô gái kia có biểu tình như thế?

Lam Diệp Phù sau khi nghe hắn giải thích, sau đó nghe thấy tiếng đầu dây đã cúp máy truyền đến thanh âm dứt quãng, chiếc điện thoại rơi xuống đất, mất một lúc, cô không có biểu cảm gì

Hay lắm, hắn mất trí nhớ!

Thật cầu huyết a, phẫu thuật xong liền mất trí nhớ. Cô từng đọc qua nhiều loại hình này, thật không tin rằng có ngày bản thân sẽ gặp phải. Cô là nên có biểu tình như thế nào?

Cô rất đau lòng, cô biết. Cảm giác của bản thân, cô chưa bao giờ phủ nhận. Cô còn rất trẻ, mặc dù nói quá khứ của cô đã trải qua đủ mọi loại cảm giác, thế nhưng hiện tại cô có chút không được lí trí

Mỗi khi bị kích thích tâm lý, cô đều phải sử dụng thuốc

---Paroxetine

Nói đúng ra thì Paroxetine là thuốc trầm cảm, nhưng nhiều khi cô sử dụng nó như một liều thuốc tâm lý và vô cùng dựa dẫm vào nó, thậm chí có thể nói là nghiện, bởi vì tâm trạng cô vừa xuống dốc quá đột ngột. Cô có tiền sử bị trầm cảm, khi được mang về Vân Thiên bang, do cú sốc trước đó về Trình Quân An, lại trải qua đủ loại luyện tập ma quỷ, cô bị trầm cảm nặng. Thứ cô nhớ nhất là khung cảnh đầy máu tươi và ánh nắng hoàng hôn buổi chiều tà khi nhìn ra cửa sổ

Uống thuốc xong một lúc, cô mới bình ổn được cảm xúc, cười lạnh một cái

Mất trí nhớ, cô làm hấn nhớ lại. Dám quên đi cô, cô sẽ dùng huyết nguyệt của mình khắc sâu vào lòng hấn, giống như lúc trước kia

(Lục: em biết là truyện em ngày càng chán, ai còn yêu thích truyện thì kết bạn Fb vs em nha, link bên dưới)

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Học, học và học

"Lam tiểu thư, là thế này.." Phong Triệt lên ra ngoài gọi điện giải thích cho cô nghe, còn thuật y nguyên lời nói của Tư Thiên

"Đừng lo cho tôi, tôi không sao. 4 tháng tôi chờ được!" Cô trả lời giọng thần nhiên, không có vẻ gì là buồn

3 tháng là khoảng thời gian từ lúc Lam Diệp Phù biết Nam Cung Tử Phi mất trí nhớ cho đến lúc phải nhập học. Trong khoảng thời gian này, cô nếu không tham gia ôn thi lớp 10 cùng với lớp học thì ở nhà cũng học đến đập mặt, hầu như ngoại trừ thời gian sinh hoạt cá nhân thì không còn chút thời gian rảnh nào. Dù sao trong lúc này, cô không thể tiếp xúc với hấn, cũng là thời gian thuận lợi để nâng cao kiến thức trước khi học tập tại một trường học có đẳng cấp khác. Bởi vì tập trung cao độ, tốc độ tiếp thu của cô khá nhanh, vì vậy coi như việc học của cô có kết quả vô cùng tốt

Cuộc sống trước đây hơn nửa năm cô đơn tại nơi này của cô cũng chỉ nhằm chán như thế, chậm rãi trôi qua từng ngày, thế nhưng có lẽ là khoảng thời gian cô sống và học tập giống như một nữ sinh trung học 15 tuổi nhất, vô tư vô lo. Thế nhưng, một cuộc điện thoại kia, hấn bước chân vào cuộc sống của cô, làm mọi sinh hoạt chệch theo quỹ đạo vốn có. Mà hiện tại, cô liền phải buộc nó đi theo quỹ đạo ban đầu

Cô phải học thật tốt, còn làm chỗ dựa cho Tiêu Tiêu như đã hứa. Sau 4 tháng, cô sẽ tìm mọi cách gặp được hấn, làm hấn nhớ lại cô

Nếu không nhớ lại, vậy cũng có thể yêu lại từ đầu a!

Trong khi đó, Nhan Thiên Lam và Vân Tử Hy bên này cũng đã quay về Trung Quốc, Vân Thiên Hạo sau đó không lâu cũng quay về do còn có việc phải giải quyết

Nhan Thiên Lam lại quay về học tập như trước kia, nhưng ngày nào cũng gặp mặt Vân bánh bao, hấn mặt dày đeo đến nhà cô ăn cơm chùa một cách vô cùng tự nhiên

Cô tự hỏi tại sao nhà nước không mang da mặt hấn đi nghiên cứu áo chống đạn a? Nếu vậy hấn rằng ít nhất hấn còn cống hiến được cho sự hòa bình của đất nước và nhân loại, cũng như lợi ích của con người, ít nhất là thế

"Thế, Vân Phù thực sự chết rồi?" Vân Tử Hy nghi hoặc hỏi Vân Thiên Hạo, như sợ ông nói rằng bản thân quan tâm cô liền làm bộ vui vẻ "Chết cũng tốt, dù sao bản đại gia không công cô ta về thì cô ta đã sớm nghèo vì mất máu"

"Haizz" Vân Thiên Hạo thở dài, ánh mắt tiếc nuối nhìn về nơi xa xăm, một ánh mắt so deep "Đúng vậy. Con bé sau khi chúng ta về thăm thẳng nhóc họ Nam Cung kia thì liền gặp lại người chị Mạc Y Y kia, lên con thiếu máu liền bị cô ta đập cái bình sứ cả tạ vào đầu, may là được một gia tộc lớn nhặt về nuôi" Ông sụt sùi một cách chân thật "Thế nhưng con biết đấy, con bé còn bị trầm cảm nặng, mặc dù đã coi như khỏi, thế nhưng bác sĩ nói trầm cảm là triệu chứng có thể tái phát, cũng tội nghiệp nó. Hơn nữa ta nghe nói nó vô cùng kén ăn, ăn không nhiều, sức khỏe giảm sút, mà đặc biệt sẽ không bao giờ đụng tới đồ ăn vặt như bánh ngọt. Một đứa trẻ sống giữa những gương mặt mới với tình trạng như vậy thì làm sao có thể sống tốt được? Chưa kể, mặc dù hai đứa bay hay chọc phá nhau, nhưng mà thực chất vẫn là bạn tốt, con bé ngày qua ngày ỉu siu nhớ con và A Liệp, chấp niệm khó tận"

Nếu Lam Diệp Phù biết được ông nói về bản thân như kiểu u ám tâm lý thế, không biết sẽ có biểu tình như thế nào. Còn Vân Tử Hy, đối với lời nói của ông cũng sồn hết da gà với câu cuối, như kiểu kiếp trước khăng định bản thân đã chuốc thù với cả thế giới mới nhận được sự nhớ thương của cô

Anh thực chất đối với cô là bạn bè không phân biệt giới tính, mặc dù hay chọc phá nhau. Có lẽ kiếp trước bọn họ cũng từng là một đôi bạn sinh từ không rồi, tình thâm nghĩa trọng. Nhưng hai người bọn họ không một ai thừa nhận điều này

Có lẽ, đến khi họ gặp nhau, một vài tình huống éo le liền xảy ra!

Bạn đang đọc truyện *Chi Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Ngày mai liền nhập học

Thời gian chạy nhanh như chó chạy, 3 tháng vụt qua tằm tay tựa như chỉ 3 ngày. Thời gian vốn dĩ là thứ vô hình, lại vô cùng quý giá

"Đi vui về nha, nhớ lấy lời hứa của bà!" Tống Nhược Vy nhắc nhở

"Tăng cân nhe bé!" Lí Tiểu Vũ nháy mắt

"Ra đi vui về!" Phùng Như Hương phồng phồng phát tay

Mấy người bạn thân cùng với một vài đứa bạn quan hệ không mấy thân thiết cũng ra sân bay tiễn cô. Chiều qua, cả lớp đã mở một bữa tiệc chia tay nhỏ, tuy vậy cũng vô cùng vui vẻ

"Xong chưa vậy?" Một giọng nam nhân trầm thấp bất chợt vang lên từ đằng sau, thu hút ánh nhìn

Là một nam nhân Anh quốc vô cùng đẹp, vô cùng soái a, hơn nữa so với Lam Diệp Phù xem ra còn có 3 4 phần tương tự

"Đây là ai vậy?" Một cô bạn cùng lớp bắt đầu náo lên

"Ai vậy?" Diệp Phi Yến làm bạn thân của cô nhiều năm cũng không quen biết

"Cái đó...là anh trai mình!" Lam Diệp Phù áp úng giới thiệu, sau đó nhỏ giọng thì thầm "Có đôi khi thứ cậu nhìn thấy chưa chắc đã là sự thật, người này phong thái không như các cậu tưởng đâu!"

Lam Y đằng hắng một tiếng, đợi Lam Diệp Phù chia tay xong với lũ bạn thì giúp cô thu xếp hành lí lên máy bay

Cô cầm cái hộp nhỏ bỏ vào trong túi nhỏ sau lưng, đi qua trạm soát không thấy có vấn đề gì, liền thở dài nhẹ nhõm. Quả nhiên, bỏ Inu vào trong chiếc hộp ban đầu là một lựa chọn tốt

Trèo lên máy bay, chọn lựa một chỗ ngồi, cô vô cùng an phận. Hơn nữa, nhân viên hàng không vô cùng thân thiện

Lam Y ngồi phía sau cô, dựa người vào ghế, đeo tai nghe nhìn ra cửa kính máy bay, đối với loại phương tiện này không có gì xa lạ. Lam Diệp Phù cũng lười để ý đến hắn

"Tiểu Ly và ông nội lúc nào ra?" Mãi một lúc sau, cô mới mở miệng hỏi

"Có lẽ là hết tháng 6, tiểu Ly còn bận hoàn thành bài kiểm tra, còn ông nội sống cùng con bé nên cũng chờ để đi cùng. Đến lúc đó, anh này sẽ lại phải quay về để đón bọn họ" Lam Y giải thích, nhắm hờ hai mắt, bộ dạng có chút mệt mỏi

Trải qua 17 tiếng, Lam Diệp Phù liền đến Mĩ. Bởi vì không quen với loại phương tiện này, cô có chút say. Nhưng cũng may mắn rằng cô có người xách đồ, nếu không sẽ rất mệt mỏi

Trở về nhà, cuộc gặp gỡ với mẹ vẫn nồng đậm như trước kia, với cha cũng vô cùng nồng đậm hơn thế, nhưng lần này cô còn chuẩn bị nhập học

Lam Diệp Phù cầm cái hộp trên tay mở ra, bên trong là một bộ đồng phục nữ với hai màu chủ đạo là trắng và đen, vô cùng đẹp mắt

Chiều hôm ấy, cô liền tới trường. Bởi vì bảo vệ nghiêm ngặt, lại không mang đồng phục trường, nên cô không được vào, nhưng cũng ôm hi vọng tình cờ gặp được Tiểu Tiêu

"Ngày mai tớ phải chuẩn bị như thế nào để gặp được Tam Vương Điện Hạ a?"

"Hôm nay Tam Vương Điện Hạ nhìn mình. Ô~thật muốn uống thuốc trợ tim!"

"Đẹp trai chết đi được!"

...

Mấy nữ sinh mặc đồng phục của trường đi ngang qua cô, vừa nói vừa ôm tim, bộ dạng trúng tiếng sét ái tình

Lam Diệp Phù nghe cũng khá thắc mắc. Trường mới có nhân vật nổi danh sao?

Trở về nhà, cô ngay lập tức lao vào tìm hiểu, lòng hiếu kỳ của cô vô cùng lớn. Trang web trường đập ngay vào mắt cô tấm ảnh bìa là hình của ba nam sinh đáng vẻ vô cùng thu hút. Đây hẳn là người bọn họ đề cập?

Lam Diệp Phù hứng thú lướt lướt trang web, nở nụ cười ý vị

Ngày mai nhập học hẳn có nhiều điều vui a!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Chuyển đến lớp mới

"Hôm nay cậu đi học đúng không?" Mới sáng sớm, Tiêu Tiêu gọi điện cho cô, giọng vô cùng phấn khích

"Àn. Có ai bắt nạt cậu không? Tôi xử lí giúp cho!" Lam Diệp Phù vừa thay đồ vừa trả lời điện thoại, cũng vui mừng không kém

"À thực ra...trường mới có 3 nam sinh ưu tú, gia cảnh học lực và dung mạo đều vô cùng bắt mắt. Hôm kia cô tiểu thư mình chọn phải muốn trả thù liên lợi dụng 3 người này. Bọn họ lừa thầy thể dục bắt mình chạy 10 vòng sân. Mà sân thể dục..." Cô ngập ngừng. Tuy không nói tiếp về sau, nhưng Lam Diệp Phù có thể hiểu

Trường mới rất rộng, như vậy sân thể dục khẳng định không nhỏ

"Là 3 người được gọi là Tam Vương Điện Hạ sao?" Cô hỏi

"Đúng rồi!"

"Tôi có thấy trên trang web trường. Được rồi, để tôi trả thù cho cậu!"

Lam Diệp Phù cười cười nhìn bản thân trong gương, với sự giúp đỡ của người cô kì quái, bộ dạng này quả thực hoàn mỹ

Trường học mới, ta liền đến!

Royal Đế Tư, lớp C

Một người phụ nữ yếu điệu quyền rũ đi vào, mặc một bộ com lê phong cách. Cô liếc nhìn lớp học vẫn không quy củ như mọi khi, bởi vì đã quá quen thuộc nên cũng lơ đãng như không có gì

Lớp C là lớp học mà tất cả nữ sinh đều muốn được xếp vào, bởi vì trong đó có 3 nam sinh xuất sắc của trường, được ca tụng là Tam Vương Điện Hạ. Nhưng bởi vì các lớp không phân biệt đối xử, cũng không phân học lực, nên sự sắp xếp học sinh là ngẫu nhiên

Mấy nữ sinh trang điểm mỗi người một kiểu, không yên phận ngồi một chỗ mà luôn chạy lại gần 3 nam sinh ngồi ở bàn đầu, các nam sinh khác thì ngồi gập máy bay hoặc ngủ gục, lớp học vô cùng loạn

Cô giáo gõ gõ thước xuống bàn ra dấu trật tự cho có lệ, rồi nhận nhặt thông báo "Được rồi. Hôm nay lớp ta có học sinh mới!"

Sau khi nghe câu nói của giáo viên, mấy học sinh cũng không có phản ứng gì, đối với thông báo này không mấy quan tâm, thế nhưng cũng hậm hực quay trở về chỗ ngồi

"Học sinh mới tên là Jenn" Cô nói tiếp "Jenn Esperanza! Em vào đi!"

"Vâng" Học viên mới liền bước vào. Sau khi trình diện trước lớp, lớp học liền yên ắng trong một lúc, ngay cả Tam Vương Điện Hạ cũng phải tò mò nhìn

"Tôi là học viên mới!"

Mấy nữ sinh bắt đầu hét toáng lên, điên cuồng không ngồi yên tại chỗ

"Đẹp quá vậy?"

"Mẹ ơi, lần đầu thấy nam sinh đẹp hơn cả Dịch Nhất Phàm"

"Cứu tôi, tôi chịu không được!"

"Nhìn màu mắt bạn ấy kìa, quyến rũ chết người!"

...

"Trật tự!" Cô giáo cau mày đập đập bàn "Bạn ấy là nữ!"

"Cái gì?" Hầu như cả lớp học đều thốt lên kinh ngạc

"Không sao, nữ sinh như thế này chúng em vẫn yêu!"

"Đúng vậy, Jenn đại thần! Nhìn em đi"

...

Chỉ một lúc đờ người, mấy nữ sinh lại lập tức phản ứng điên cuồng thái quá

Nữ sinh này...nhìn thế nào cũng giống nam sinh a, hơn nữa còn đẹp đến xuất sắc

Lam Diệp Phù cười cười. Tên tiếng Anh của cô vốn là Jenn, thế nhưng bởi vì Irina muốn gọi cho thân thiết và hao hao giống tên bà nên bình thường liền gọi cô là Jena

Một lớp học có 3 phần tử nổi bật lại khác giới tính, cô đương nhiên không ngu trung cái bộ dạng nữ nhân kia để đi học, nếu không lỡ đâu sẽ kéo theo một đồng rắc rối giống như bên Việt Nam a. Bởi vì lần đầu cố ý cải trang nam sinh, nên cô cần đến sự giúp đỡ của người cô kì quái. Mặc dù vốn chỉ là thêu hoa trên gấm, nhưng cũng khác hẳn ban đầu. Mà trong đó, màu mắt của cô là đặc điểm nhận dạng, vì cô không mang kính áp tròng, bộ dạng đến 5 6 phần giống Lam Y

Giọng của cô có một điểm đặc biệt là có thể chinh tống giọng tùy ý vô cùng linh hoạt, chỉ cần khác bậc âm đi một chút liền khó nhận ra giọng ban đầu. Mà giọng nói khi cô cải trang cũng chỉ là khó phân biệt được giới tính, thế nhưng cũng thấp hẳn hơn thường ngày

Cô lướt mắt qua lớp học, liền phát hiện 3 nam sinh kia ngồi ngay bàn đầu, liền trao cho họ ánh mắt khiêu khích, bọn họ cũng nháu mày khó hiểu

Dịch Nhất Phàm, Kinh Tử Quân, Y Khải Xuyên, nếu đã đụng đến Tiêu Tiêu, liền là đụng đến tôi

Thế nhưng, vì sao trong lớp không có Tiêu Tiêu?

"Em tùy tiện chọn chỗ đi!" Cô giáo nói "Cô là Tư Nhiên"

"Vâng!" Cô đi xuống, nhưng sau đó lại quay đầu hỏi "Cô có biết bạn Tiêu Ý Hân mới chuyển đến 3 tháng trước?"

Cô Tư Nhiên suy nghĩ một chút liền trả lời "Nếu không nhầm, bạn học đó lớp A!"

"Vâng!" Quả thực không có may mắn như vậy, học cùng lớp với Tiêu Tiêu

Đi xuống bên dưới, mấy nữ sinh đều tụ lại muốn chào hỏi, cô chỉ ậm ừ cho qua chuyện, chọn một bàn bên cửa sổ

Không sao, giờ ra chơi liền đi tìm Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Tìm Tiêu Tiêu

Tiết học cứ thế trôi qua khá nhanh. Cô Tư Nhiên chỉ vào lớp để thông báo học sinh mới, sau đó nhường lại lớp cho một giáo viên khác dạy Toán

Lớp học rất ít phát biểu, hầu như chỉ có tiếng giáo viên giảng bài đều đều, học sinh có nghe có không, 3 nam sinh kia cũng không tập trung vào bài giảng cho lắm, chỉ nằm gục xuống bàn

Tiếng chuông giờ ra chơi vừa dứt, mấy nữ sinh chỉ chờ thể chạy đến chỗ cô

"Đại thần, em là Liệp Á. Đại thần, anh là nữ thật sao?"

"Đại thần, anh là người lai thật đẹp a. Anh gốc gì vậy?"

"Đại thần, anh với cô Tiêu gì đấy có quan hệ gì?"

Lam Diệp Phù nghe bọn họ hỏi, nở nụ cười trả lời từng câu" Thật. Trung. Bạn"

Mấy nữ sinh kia hét lên, hai tay ôm ngực suýt ngã

"Tiện thể có thể chỉ cho tôi lớp A không?" Lam Diệp Phù hỏi thăm, tất nhiên là bọn họ lập tức đáp ứng, còn tranh nhau chỉ đường cho cô

Ra khỏi lớp học rồi đi thẳng một chút, cô liền thấy lớp A. Có vẻ như các lớp cùng khối đều nằm trên một khu vực

Lam Diệp Phù bước thẳng vào lớp, đưa mắt nhìn xung quanh, cô rất nhanh tìm thấy bóng dáng của Tiêu Tiêu đang an tĩnh ngồi ở một góc đọc sách vô cùng chuyên chú

Cô tiến đến trước bàn cô ấy, hai chân vắt chéo, một tay chống lên bàn, dáng vẻ vô cùng ngầu. Vốn dĩ bình thường, bộ dạng của cô đều không mấy thực nữ và nữ tính

Tiêu Ý Hân đang đọc sách liền giật mình, ngược nhìn lên lại càng kinh ngạc. Nam sinh đứng trước bàn cô có mái tóc ngắn màu nâu cùng với ngũ quan thu hút, đáng vẻ phong lưu phóng khoáng

Thế nhưng, màu mắt này, đường nét này...hình như là...

"Tiểu Phù?" Cô nhú mồm nghi hoặc

"Chắc, thật không may mắn. Tôi vậy mà không được xếp cùng lớp với cậu!" Lam Diệp Phù kéo một chiếc ghế gần đó để ngồi, ngán ngẩm than thở

"Tiểu Phù, sao cậu lại mang bộ dạng này!" Tiêu Ý Hân dè dặt hỏi

"Sao vậy? Không đẹp sao?" Cô cười đều trên choker

"Đương nhiên đẹp!" Tiêu Tiêu chột dạ gật gật đầu lia lịa "Như vậy tôi không cần phải nuôi ý chí kiếm được soái ca để đề bạt chết tên Doãn tra nam kia nữa!"

"Ha ha"

"Nói ra thì...sao cậu lại hóa trang thành thế này?" Cô tiếp tục hỏi

Lam Diệp Phù từ từ nói cho cô bạn nghe nguyên nhân "Cho nên, tôi quyết tâm đối địch với cái gì Tam Vương!"

"Thực ra cũng không cần thiết lắm đâu. Chọc vào bọn họ rất phiền toái, hơn nữa lòng tự tôn của họ vô cùng cao!" Tiêu Ý Hân lo lắng

"Ai yo, thật đúng là Hoàng đế chưa vội mà thái giám đã vội. Tôi còn ở đây, cậu sợ gì?" Cô nháy mắt một cái, thế nhưng trong bộ dạng này, nó giống như một hành động thả thính. Cũng thật may mắn vì trong lớp không có ai khác ngoài hai bọn họ

"Vậy a, tôi học tiếp. Đúng rồi, cô tiểu thư kia tên gì?" Cô đang tính bước tiếp liền dừng lại

"Hình như là Lạc Miên Miên!" Tiêu Ý Hân bộ dạng cố ý nhớ lại

Lam Diệp Phù lăm lăm cái tên này, rồi xoay người bước tiếp, mỗi bước đi lại kéo theo một trận bão loạn gà bay chó sủa

Một tháng, cô học trong một tháng, rồi sẽ tìm cách gặp người kia. Hắn không thể nào cứ như vậy quên đi cô a!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Ý đối địch

Tan học, Lam Diệp Phù không ngay lập tức về nhà mà ở lại tham quan trường một chút. Có lẽ, cô thích nhất là sân thượng

Thế nhưng, vừa bước đến nơi này, cô đụng mặt người quen, là 3 người bạn họ, đáng vẻ trông như không có ý đụng mặt cô ở đây

Khinh Từ Quân là người đầu tiên phát hiện ra sự xuất hiện của cô, nhủ thầm một chút rồi mở miệng hỏi " Cậu có ác ý với chúng tôi?"

Nghe vậy, 2 người còn lại cũng quay mặt lại, ngoài ý muốn phát hiện ra cô

" Là các cậu nghĩ nhiều rồi!" Lam Diệp Phù bình thản trả lời. Không phải ác ý, là địch ý, đối địch

" Tôi có cảm giác cậu không thích chúng tôi?" Dịch Nhất Phàm cũng chen vào, ngoại hình của cậu ta có lẽ là ưa nhìn nhất, cách mở miệng cũng vô cùng tao nhã

" Tôi cũng nói thẳng." Y Khải Xuyên cười khểnh " Chúng tôi không ưa gì cậu! Cho dù cậu là một nữ sinh đi nữa"

Đối với câu nói này, Lam Diệp Phù đương nhiên hiểu. Bạn họ thường ngày được một đám người vây quanh, làm gì cũng vô cùng thu hút, tự dưng bị một nữ phần nam cướp đi vàng hào quang chói lọi đó, còn thừa sức bề cong được mấy nữ sinh thẳng như cột trong trường quả thực nhìn không vừa mắt. Hơn nữa sáng nay, cô còn khiêu khích ánh mắt với bạn họ

Theo như những gì điều tra được, cha của Dịch Nhất Phàm là một doanh nhân có tiếng trong giới kinh doanh của nước Mĩ, cha của Y Khải Xuyên trái lại là một họa sĩ giấu mặt với những tác phẩm được đánh giá rất cao trong giới nghệ thuật, còn cha của Khinh Từ Quân nếu không nhầm là nghệ sĩ dương cầm Khinh Dao Vương năng lực xuất chúng, danh tiếng truyền xa hơn gió

" Được thôi, tôi và 3 cậu, không cùng chiến tuyến!" Lam Diệp Phù một tay cho vào trong túi, tay kia chỉ ngón cái xuống đất, sau đó quay người bước xuống

Cô đã hứa với Tiêu Tiêu, cũng không cần nhất thiết phải bày trò trả thù bạn họ, chỉ cần cô một lòng đối địch, là đủ

Hôm nay đến trường, cô quả thực đã mang lại không ít bàn tán. Thế nên, đối tượng chính cần thiết phải im lặng một chút

Xe taxi dừng lại trước Lam gia biệt thự cũng cùng với chiếc xe đen bóng sang trọng của Lam Y, một màn dừng xe vô cùng trùng khớp

Lam Diệp Phù và Lam Y còn cùng nhau bước ra. Sau khi nhìn thấy bộ dạng của cô, anh giật mình

" Này, người...." Anh giờ ngón trỏ trên không trung hướng cô chỉ tới, mắt giật giật mãi không nói được nửa từ " Mẹ à, mắt chó của con!"

" Như thế nào?" Lam Diệp Phù vẫn một thân đồng phục nam, tóc ngắn, một tay cho vào túi quần, một tay xách cái cặp vắt ngang vai. Mặc dù bình thường hành động của cô cũng tương tự, thế nhưng trong hình dạng này lại dễ làm liên tưởng đến hình tượng Badboy, còn cười đều một cái

" Người ăn mặc như vậy là có ý gì?"

Cô cũng lười giải thích với con hàng này, bởi vì sẽ phải bắt đầu từ đoạn của Tiêu Ý Hân, thế nên chỉ hờ hững nói với điệu bộ thản nhiên " Tán gái! Nữ sinh ở trường mới đẹp lắm!"

Lam Y "..."

" Hơn nữa, sao anh lại đăng kí nhập học tên Tiếng Anh của em?" Cô không phải còn có tên Trung a

" Người tên gì? Lam cái gì? Lam Tiểu Phù?" Lam Y về mặt khảm nhộ ra về nhớ lại, anh quả thực gọi tên Tiếng Anh đến mức quá quen rồi

"..." Cô vô ngữ đưa tay lên trán " Lam Diệp Phù"

" Wait! "Diệp" ở đâu, trước kia không phải chỉ có Lam Tiểu Phù thôi sao?" Lam Y sức nhớ ra, vỗ tay một cái

" Là em bảo mẹ thêm cho bớt thực nữ lại. Mẹ đã đồng ý!"

" Ô!" Lam Y ra vẻ đã hiểu " Còn có chuyện này, con mèo là người lấy đâu ra? Hôm nay nó vừa cào anh mày một phát chỉ vì anh lơ cưỡi vào mặt nó và bao nó ngu. Ai za, người kiếm đâu ra con mèo có cái mặt giống người thế?"

"..." Đây là đang chỉ cây dây nắn cây hòe phải không?

Inu lại làm loạn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Vũ Sa

Lam Diệp Phù sau khi trở về phòng liền nhanh chóng cởi bỏ nam trang rồi đi tắm. Sau đó, cô nhận được tin nhắn của Lam Mạn Ly. Con bé gửi cho cô một bài báo

Nội dung cụ thể xoay quay hai người các cô và một ca sĩ mới nổi tên Vũ Sa. Vũ Sa là một người ngoại lai Trung - Nhật, có một ngoại hình ấn tượng, gương mặt xinh đẹp và số đo 3 vòng chuẩn. Giọng hát của cô khá cuốn hút và đặc biệt là ở khả năng biểu diễn. Vũ Sa có phong cách biểu diễn vô cùng quyến rũ, kết hợp với bộ dạng xinh đẹp đã nhanh chóng trở thành ca sĩ có số lượng bình chọn cao nhất trong cuộc thi "Brilliant stars" trong top các ca sĩ được yêu thích. Thêm vào, cô cùng Tiểu Ly cũng bị đem ra so sánh với Vũ Sa. Đương nhiên, hai người các cô kém hẳn về phần ngoại hình, vì chưa bao giờ Debut, cũng như lộ diện trước khán giả. Hơn nữa giọng hát cũng không có sức "quyến rũ" và thể hiện khả năng hát 7 thứ tiếng như cô gái này

Từ trước tới nay, các bài hát của cô phần đa đều là tiếng Trung, số ít là Tiếng Anh và tiếng Nhật, phần lớn đều là những bài có giai điệu vui vẻ, thế nhưng cũng đã trở thành một trào lưu âm nhạc vô cùng hot trên mạng xã hội, và cô không quá quan tâm đến vấn đề này

"Thực chất thì thứ cần để ý không phải là bài báo!" Lam Mạn Ly nói qua đầu dây "Mà hơn 3 tuần nữa sẽ diễn ra đại hội "Brilliant stars" trong khi đối với các ca sĩ trong top đầu đều phải tham gia. Chúng ta cũng được mời đấy!"

"Thật phiền phức!" Cô thở dài "Bắt buộc sao? Vô lí thật!"

"Nếu không tham gia thực chất sẽ rắc rối với giới truyền thông!"

"Vậy được, sợ gì chứ? Dẫu sao cũng không xấu như lời đồn!"

Lam Diệp Phù mở ra QQ, vẫn đa phần là tin nhắn của fan hâm mộ, thế nhưng trong số đó có tin nhắn của Vũ Sa

"Đối thủ tốt, hẹn gặp ở đại hội. Hi vọng dung nhan của cô không quá mức thảm bại xúc phạm fan thân yêu của tôi?" Cô cười mỉa đọc tin nhắn khiêu khích, vẫn cảm thấy cô ca sĩ mới nổi này quá mức tự tin. Nếu không phải vì sợ phiền phức, cô đảm bảo sẽ không tham gia. Thế nhưng, cô vẫn là gửi lại cho cô ta một tin nhắn "Hảo, mong chờ ngày danh hiệu của cô sớm bị chó gặm!", sau đó còn kèm theo một stick gương mặt trêu tức

Nhanh chóng, Vũ Sa gửi lại tin nhắn đáp trả "Đừng tự tin quá sớm!", kèm theo stick gương mặt khiêu khích

Đây là vừa ăn cướp vừa la làng sao? Không phải chính miệng cô ta khiêu chiến trước sao?

"Ya, vậy cô cũng phải hảo hảo khiêm tốn thi đấu nha!" Cô gửi lại, sau đó off nick, không tiếp nhận thêm một tin nhắn nào nữa. Cô cũng không quá rảnh rỗi dẫu vô bần phẩm trên mạng

Đang học một chút thông tin trên laptop, cô cảm nhận thấy phía dưới chân có một vật nhỏ mềm mềm, và cô cũng không cần thiết phải đoán nó là gì, đá vật nhỏ một cái

Lam Diệp Phù liếc nhìn con mèo về mặt ức chế, cười khiêu khích một cái. Cô phát hiện bản thân rất thích trêu nó

Cô ngồi xuống, lấy hai tay nhéo vào mặt con mèo kéo giãn ra, nhìn chăm chăm vào mặt nó lắm bầm "Mặc dù màu mắt của ngươi giống lão nương, nhưng dẫu gì cũng là món đồ tên kia tặng, nhìn vật nhớ người. Nam Cung Tử Phi, ngươi vậy mà dám quên đi lão nương?"

Con mèo bị đau méo méo vài cái vô cùng ưu thương, rồi lấy hai chân trước gạt tay cô ra. Hôm nay nó tốn công lấy lòng nữ chủ, liền nhận được sự vô tình này. Thật độc ác!

"Ta vẫn phải hỏi ngươi lấy đầu ra con mèo này. Nhìn mặt ngu chết đi được!" Không biết từ lúc nào, Lam Y đã vòng hai tay đứng dựa cửa phòng cô

"Inu tướng quân, ra cào chết hẳn cho lão tử!" Lam Diệp Phù về mặt tức giận chỉ vào mặt anh. Inu mặc dù đối với cô đang có một sự ức chế không hề nhẹ, thế nhưng vì sĩ diện nhan sắc mỹ miều của bản thân vẫn nhanh như chớp lao ra đánh nhau với hắn

"Lam Tiểu Phù, ngươi chơi ác!" Lam Y bị một vệt cào lên má, đau đón la lên, về mặt thương cảm quay đầu đi

Hừ, đồ trọng méo khinh người thân!

Bạn đang đọc truyện *Chi Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Trùng hợp

Thật trùng hợp, cô mới chuyển đến trường mới học được một ngày, hôm sau liền là chủ nhật, ngày nghỉ

Lam Diệp Phù ôm chồng sách bước từ từ xuống tầng, liếc thấy cha đại nhân đang yên vị trên ghế đọc báo thì cười thầm

"Cha~" Cô gọi ngọt ngào, thế nhưng nó lại làm cho Lam Y đánh rơi tách trà đang uống trên tay

"Mẹ nó, người có thể bắt cái giọng điệu đó đi được không?" Lam Y cắn nhai bức bối, giống như phải nghe thấy âm thanh kinh khủng lắm, một bên chờ đợi người giúp việc pha tách trà khác và dọn dẹp những mảnh ly vỡ

"Thôi nào thôi nào!" Yên Thi Na dịu dàng khuyên can

"Cha đại nhân, xin hãy chỉ dạy Trung ngữ cho con!" Lam Diệp Phù lè lưỡi trêu chọc Lam Y một cái, đặt chồng sách xuống bàn rồi làm động tác chào cờ vô cùng nghiêm chỉnh

"Tiểu Jena, con trước đây đã học qua tiếng Trung rồi phải không? Nền cơ bản đã có chứ?" Yên Thi Na dịu dàng hỏi

"Vâng" Cô đã tranh thủ học được chút ít trong khoảng thời gian 3 tháng tự học. Dù sao thì trường mới ngôn ngữ chính thức cũng là tiếng Trung "Cha, dù gì người cũng là người Trung chính thức, chính thức nhất ở đây!"

"Ta già rồi, sống ở Mỹ cũng lâu, quên mất tiếng bản địa rồi!" Lam Chi đằng hắng một tiếng, mắt chẳng dờn tỏ báo

"Cha!" Lam Diệp Phù thất vọng meo meo một tiếng, người cha này của cô rất khó nhờ vả. Cô quay sang, bắt đầu bán manh* với mẹ đại nhân "Mẹ à?~"

(*: giả meo, giả cute)

"Haha, xin lỗi con tiểu Jena, mẹ chỉ...ừm...biết cơ bản thôi!" Yên Thi Na cười trừ, hối lỗi với cô "Hay là...tiểu Y, con dạy em đi!"

Lam Diệp Phù ngay lập tức đổi thái độ, đôi mắt nheo lại, môi chu ra đầy vẻ nghi ngờ, đối với Lam Y vô cùng không tin tưởng

"Đừng nhìn anh mày như thế, nhờ vả như vậy à?" Lam Y phát tiết

"Tiểu Y, tại sao con đối xử với em gái như thế?" Yên Thi Na nhắc nhở

"Dạy, con dạy là được chứ gì? Lam tiểu Phù, ta đề nghị người vứt cái mặt mỉa mai đấy đi!"

"Hào. Xin chỉ dạy!"

"Đến công ty, anh người có việc!" Lam Y đứng dậy, đến cửa vẫn ngoái nhìn cô một cái

Lam Diệp Phù hết nhìn anh lại nhìn trang phục của mình, là một bộ đồ ở nhà rất tao nhã, thế nhưng có lẽ sẽ vô cùng không thích hợp ở nơi đông người

"Thay đồ!" Cô quảng lại hai chữ, rồi lững thững đi lên lầu

Lần đầu tiên đến quốc tế Lam thị, cảm giác của cô có phần đỡ hẳn, vì đã từng đặt chân tới vương quốc thương mại NK

Những nữ nhân viên xung quanh nhìn cô có vẻ hiếu kỳ, xì xào bàn tán. Lần này không cải trang, nên ít nhiều họ cũng đoán được danh tính của cô

"Ồ, Lam...tiểu thư?" Nữ tiếp tân nghi hoặc nhìn cô, đáng vẻ cùng nụ cười vô cùng thân thiện

"Ân!" Cô gật đầu

"Cô thật xinh đẹp!" Nữ tiếp tân có tâm khen ngợi

"Xùy, nịnh hót gì chứ?" Lam Y đứng bên cạnh, mặt khinh bỉ

"Anh trai à, em dù sao cũng cùng với anh tuy cùng cha mà chẳng khác mẹ, khuôn mặt nhiều phần giống nhau, anh tự luyện như vậy, cũng khẳng định em không xinh đẹp?" Lam Diệp Phù kìm nén chút bức bối quay sang xia xói anh. Bức bối ở đây, là về vấn đề ẩn tượng

Sau đó, Lam Y cứng họng, cũng nằm trong dự đoán của cô. Nữ tiếp viên cùng một vài nữ nhân viên xung quanh cảm thấy vị tiểu thư này khá thú vị

Đi thang máy lên tầng 15, cô nhanh chân bước vào căn phòng to nhất. Lam Y một thân âu phục, hai tay đút túi quần rào bước theo sau

Trước khi cửa phòng lớn bị cô mở ra, có người đã nhanh chóng hơn, bước từ trong văn phòng ra ngoài

"Ồ!" Lam Diệp Phù kinh ngạc. Shylir vì cái gì ở đây?

"Oh Shylir, glad to see you again. Why are you here? (Rất vui vì được gặp lại bạn. Tại sao bạn lại ở đây?)" Cô bất ngờ hỏi, và Shylir cũng kinh ngạc không kém, hết ngước nhìn cô rồi lại nhìn Lam Y "Jena? Kellary? Are you two brothers? (Jena? Kellery? Hai người là anh em à?)"

Thật trùng hợp!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Đụng mặt Dịch thiếu

Are you two brothers?"

"Yup!" Lam Diệp Phù gật đầu cười vui vẻ, sau đó tiến sát lại nói thầm với cô "Actually he is my servant (thực ra anh ta là người hầu của tôi)"

"What? What are you two whispering? (Cái gì vậy? Hai người đang thì thầm cái quái gì?)" Lam Y bức dọc. Theo một chân lí vốn có, nếu trong một đám người có mấy người tụm lại to nhỏ với nhau, thì chứng tỏ đang nói xấu người còn lại

"Nothing!" Cô nhún vai một cái, sau đó quay sang hỏi Shylir "Ok, why are you here? (Tại sao bạn lại ở đây?)"

"I'm his secretary! (Tôi là thư kí của anh ấy)"

"What? No way! Impossible! I will tell my grandfather to give you a better position (Cái gì? Không đời nào? Không khả thi! Tôi sẽ nói ông tôi cho bạn một chức vụ tốt hơn)" Cô thoát tiên kinh ngạc, sau đó liền tức giận "You can't be his secretary (Bạn không thể là thư kí của anh ta)"

"Is it something not good? (có gì không tốt sao?)" Shylir ngập ngừng "Hmm, your brother is kind, and so man (Anh trai bạn rất tốt, và rất đàn ông)"

Lam Diệp Phù một phen bị dọa kinh ngạc, sau đó để ý thấy khuôn mặt của Lam Y tự mãn vô đối, liền thở dài ngán ngẫm. Thôi kệ, vì tương lai có một người chị dâu tốt và một đàn cháu, cô sẽ không phá hỏng hình tượng của con hàng này trong lòng cô ấy

"So, why are you here? (Tại sao bạn lại ở đây?)" Shylir hỏi vặn lại cô

"Well, I come to study Chinese(Tôi đến để học tiếng Trung). Do you want to study, together?(bạn có muốn học cùng không?)" Cô hóm hờ

Shylir ngập ngừng một chút, được sự đồng ý của "đại boss" mới dám gật đầu ưng thuận

Lam Diệp Phù vô cùng ấn tượng với khả năng tiếp nhận kiến thức mới của cô giáo trẻ người Mỹ này, trước kia vốn dĩ từng là một học bá

Học xong một buổi cũng đã đến giờ ăn trưa, cô cùng Shylir và Lam Y xuống căng tin mua chút đồ. Nhân viên ở đây thấy ông chủ liền vô cùng cung kính, đối với cô lần đầu gặp phản ứng cũng y hệt cô nhân viên tiếp tân lúc trước

"Ngô, đồ ăn ở đây không tệ" Lam Diệp Phù ngoài ý muốn cảm thán

"Múi cuò(đúng vậy)" Shylir áp dụng tức khắc

"Hái bù cuò(không tệ)" Lam Y ngồi bên cạnh thương thức đồ ăn cũng thêm vào nói một câu. Bình thường anh cũng rất ít khi nói chuyện với cô thư kí này

Lam Diệp Phù cảm thấy vui vẻ, vì có lẽ ít nhiều cô cũng đã nói thêm cho cặp đôi này cái gì đó

Vừa ra khỏi căng tin, cô đụng mặt người quen

Là Dịch Nhất Phàm! Dịch Quân Vương của Tam Vương điện hạ ở Royal Đế Tư

Hắn không mặc đồng phục học viên như thường ngày, mà mặc âu phục, khuôn mặt như cũ vô biểu cảm

Cô chạy vội vào kéo tay Lam Y thì thầm, cố gắng chọn góc để khuất khuôn mặt "Hắn là ai?"

"Đôi tác" Lam Y đối với hành động của cô đầu tiên chưa kịp định hình, sau đó liếc về phía Dịch Nhất Phàm, "à" một tiếng rồi nhẹ nhàng phun ra hai chữ, rồi chum ra về mặt khinh khỉnh đối với cô "Người không phải thấy hắn đẹp trai rồi muốn ôm đùi đấy chứ?"

"Xùy, nằm mơ!" Cô còn không phải chưa từng thấy thiếu niên nào đẹp hơn hắn "Hắn không phải đến tìm anh đấy chứ?"

"Đương nhiên. Anh mày là boss" Lam Y tiếp tục khinh khỉnh khịt mũi nhìn cô, sau đó một thân ngọc thụ lâm phong, khí thế đàn ông ngời ngời ra chào hỏi Dịch Nhất Phàm

"Dịch thiếu, thật vui khi gặp cậu ở đây" Dù sao họ cũng cùng là những thế lực lớn trên địa phận nước Mỹ, nên tôn trọng và kìm hãm lẫn nhau

"Lam thiếu, xin chào!" Dịch Nhất Phàm cũng đưa tay ra chào hỏi, thái độ cũng tạm coi là thân thiện

Hai người hàn huyên một chút, rồi Lam Y còn kéo tay cô ra giới thiệu, may mắn là cô đã đeo kính áp tròng màu xanh vào một bên mắt còn lại "Đây là em gái tôi, Lam tiểu Phù"

Mẹ nó, giới thiệu cô làm cái gì a?

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Lạc Miên Miên

"Đây là Lam Tiểu Phù, em gái tôi!" Lam Y vui vẻ giới thiệu

Vui cái mặt nguoi, bỗn tọa không vui!

Hi vọng hần không có nhận ra cô!

"Lam tiểu thư, chào!" Dịch Nhất Phàm trái lại có vẻ bình thản hơn cô nghĩ, cũng giơ tay ra chào hỏi thân thiện

Lam Diệp Phù để ý thấy, vẻ mặt của hần trước đó cũng khá kinh ngạc, nhưng chắc chắn không nhận biết cô. Hơn nữa, giọng nói thực của cô so với bộ dạng nam sinh kia âm vực khác hẳn

"Dịch thiếu, chào!" Bởi vì biết như thế, nên cô cũng vô cùng sáng khoái

"Lam tiểu thư, cô rất xinh đẹp!" Hần ngoài ý muốn khen ngợi

Cô cười thầm, nếu hần biết cô là nam sinh đối địch với mình, không biết sẽ có cảm nghĩ như thế nào

"Khách sáo rồi!"

Dịch Nhất Phàm đánh giá nữ nhân trước mặt, đẹp đến mức chỉ cần liếc mắt cũng kinh diễm. Khuôn mặt mang đường nét thanh tú, mang phong cách Á Âu chủ yếu, đôi mắt xinh đẹp dịu hoặc như yêu tinh, giọng nói vô cùng dịu. Thế nhưng, cho dù là thế, có cái gì đó...vô cùng quen

"Sao vậy?" Lam Diệp Phù nhận thấy ánh mắt hần nhìn chăm chăm cô, hơi nheo mắt lại hỏi

"Tôi...từng gặp cô?" Hần cũng nghiêng đầu đặt nghi vấn

Lam Diệp Phù phì cười một tiếng, sau đó ngẩng mặt lên nhìn hần "Nếu Dịch thiếu từng gặp tôi, có thể không nhớ?"

Hần ngẫm lại câu hỏi vặn của cô, cảm thấy cũng có lý. Một nữ nhân có tư sắc như vậy, quả thực có năng lực làm người khác nhớ mãi không quên

"Khụ khụ" Lam Y đứng bên cạnh làm bóng đèn mãi cũng ngán, bèn đằng hắng một tiếng thu hút sự chú ý

"Ừm, Dịch Thiếu, mời cậu lên phòng, chúng ta sẽ bàn một chút về đề nghị hợp tác giữa Lam thị và Dịch thị!"

Dịch thị tập đoàn đứng đầu là cha của Dịch Nhất Phàm, thế nhưng lần này ông có công việc đột xuất, nên hần là người kế thừa tương lai phải thay thế đại diện kí kết hợp đồng

Dịch Nhất Phàm gật đầu một cái, đi theo Shylir lên lầu trước

Lam Y nhìn theo đến khi hai người đến khi khuất hẳn trong cánh cửa thang máy, sau đó mới quay sang lờm cô

"Lam Tiểu Phù, ta mượn nguoi tiếp khách sao?" Anh cúi kinh

"Ya, vậy ta mượn nguoi giới thiệu sao" Cô rõ ràng đang đứng cửa căng tin, không có làm phiền đối tác của hần a

"Chỉ là giới thiệu thôi mà, có cần phải đứng nhìn chăm chăm nhau lâu thế đâu? Người có phải chưa từng nhìn qua trai đẹp?"

"..." Rốt cuộc là ai hoa si ai cơ?

"Đây là do bốn bảo bối quá mroe đi? Thế nên hẳn mới đứng nhìn lâu như thế!" Lam Diệp Phù khinh khinh vòng hai tay trước ngực, tỏ vẻ vô tội vốn dĩ của nó

Lam Y thở dài không nói gì, đi về phía thang máy, cô hậm hực một chút rồi chạy theo sau

Lên tới văn phòng, cô nhìn thấy Dịch Nhất Phàm từ tốn nói chuyện với Shylir, có vẻ như rất bình thường. Cô ấy gần như hòa đồng rất nhanh chóng với tất cả mọi người. Mặc dù vấn đề ngôn ngữ có chút loạn, nhưng ít nhất Tiếng Anh là ngôn ngữ chung toàn thế giới

"Dịch thiếu, để cậu chờ rồi, tôi có chút việc" Lam Y áy náy xoa xoa tóc một chút, bộ dạng áy náy khác hẳn với hồi nãy

Có một chút băn khoăn về tính cách con hàng này

Hai người bọn họ chào hỏi qua loa lần nữa, sau đó lôi giấy tờ ra bàn luận về vấn đề hợp tác, với đồng từ ngữ chuyên nghiệp cô nghe không hiểu gì

Nhàm chán ngồi bên phòng nghỉ bên cạnh nghịch nghịch laptop một chút, cô thở dài gục đầu xuống bàn, đúng lúc nghe thấy giọng nói của một nữ nhân viên êm ái truyền vào

"Boss, có Lạc tiểu thư Lạc Miên Miên tìm gặp!!"

Lạc Miên Miên? Hình như là cô tiểu thư gây khó dễ cho Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 102: Tranh hợp đồng

Cửa phòng mở ra, một cô gái bước vào, mang theo mùi nước hoa My Burberry Blush EDP nhẹ nhàng nhưng cũng đủ khuếch tán trong một phạm vi nhất định. Cô mặc một chiếc áo sơ mi trắng và một chân váy công sở, giản dị mà thanh nhã, hoàn toàn mang phong cách đậm bạc đúng nghĩa của một tiểu thư Anh Quốc. Lạc Miên Miên sở hữu khuôn mặt thanh tú mà sắc sảo, đôi mắt dịu dàng biết cười cùng mái tóc nâu đen quấn nhẹ thả tự nhiên ngang vai, chỉ xét ở điểm này cũng đủ gây ấn tượng. Đối với Lam Diệp Phù mà nói, những gì cô suy tưởng về vị Lạc tiểu thư này đã hoàn toàn sai lệch

Gỡ những bước đi nhẹ nhàng uyển chuyển trên nền gạch hoa sáng loáng, Lạc Miên Miên mỉm cười khi nhìn thấy nam nhân với đôi mắt đen đầy mị lực cùng phong thái đậm bạc khinh vân kia, đối với cô giống như là thứ thu hút duy nhất

"Nhất Phàm!" Lạc Miên Miên nhẹ giọng gọi một tiếng, mềm mại giống như một cánh hoa trong nắng xuân, hai má điểm sắc chút hồng nhạt

Dịch Nhất Phàm nghiêng đầu lúc này mới liếc cô một cái, hơi nhú mày, có chút quên mất nữ nhân đứng trước mặt. Hồng nhan hẳn gặp nhiều, kiểu gì cũng không thiếu, nhưng chỉ có vị tiểu thư khi nãy hẳn đều nhớ mãi không quên

"Nhất Phàm, em là Miên Miên" Cô thấy hắn có vẻ không mấy ấn tượng với mình, giọng hờn dỗi, phùng lên hai má. Dầu gì hai nhà cũng có chút quen biết, cô và hắn số lần chạm mặt nhau cũng không nhỏ, chưa kể còn cùng học ở Royal Đế Tư

"Khụ khụ" Lam Y đằng hắng một tiếng, có chút bực bội vì sự thiếu nể mặt của cô

"À, Lam thiếu, xin chào!" Lạc Miên Miên giống như đột nhiên phát giác ra sự hiện diện của anh, bất ngờ thốt lên, một tay che hờ miệng

Lam Y bực càng thêm phần, đây là Lam thị, cô ta đã bước vào nơi này, lẽ nào việc chào hỏi người đứng đầu là không thể sao?

"Xin lỗi anh, hôm nay tôi đến đây đường đột quá, quả thực cũng có chút việc" Lạc Miên Miên cười cười hối lỗi cho có lệ, rồi lại quay sang hắn "Nhất Phàm, hai nhà chúng ta đầu gì cũng quen biết, quốc tế Lạc Thị và Lam thị là đối thủ cạnh tranh lớn trên thị trường kinh tế Mỹ, nhưng dù sao Lạc thị phúc lợi cũng cao hơn không ít. Hợp tác với Lạc thị, dự án mới của cha anh sẽ đại thành công, thu về không ít lợi nhuận"

Lam Y ngạc nhiên, vị tiểu thư này đây là...trực tiếp đến tranh hợp đồng sao?

Lạc Miên Miên mỉm cười với câu thuyết minh lưu loát vừa rồi của bản thân, dù sao cha cô cũng đã luyện tập cho cô trước. Nhất Phàm theo xu hướng độc lập, chắc chắn đối với những nữ nhân tuổi trẻ tài cao, mọc mọc gần lại để độc đoán trong kinh doanh, sẽ thu lại ấn tượng khởi điểm chính vô cùng tốt

Bước đầu đại công cáo thành, cô lôi trong chiếc túi xách ra bản hợp đồng mà thư kí đã tỉ mỉ biên soạn, đảm bảo đủ chỉ tiêu, đưa đến trước mặt Dịch Nhất Phàm, đối với hắn mỉm cười một cái. Không cần nói nhiều, cô biết sự thể hiện vừa rồi của bản thân đã thuận lợi

"Lạc tiểu thư, Dịch thị tập đoàn muốn hợp tác với quốc tế Lam thị!" Nhân vật chính - Dịch Nhất Phàm, sau một hồi im lặng giờ mới mở miệng

Giống như biết trước câu trả lời của hắn, Lạc Miên Miên chỉ mỉm cười một cái rồi nói tiếp "Dịch thiếu, dù sao anh và Lam thiếu cũng chưa kí hợp đồng. Hơn nữa bản hợp đồng này anh chưa từng đọc qua, làm sao có thể vội vàng quyết định. Chỉ cần xem xét qua, anh khẳng định sẽ thấy lợi ích thiết thực được cung cấp từ bên nào"

Cô nhướn mắt cười mỉm, tỉ mỉ quan sát biến hóa nhỏ trên khuôn mặt ngàn năm một sắc thái của Dịch Nhất Phàm. Chỉ cần kí kết được hợp đồng, cô sợ gì không có cơ hội làm hắn thích cô?

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Trả thù một công đôi việc

"Thế nào? Nhất Phàm?"

"Lạc tiểu thư, cô đây là muốn tranh hợp đồng sao?" Lam Y bình tĩnh nhún mày hỏi

"Nếu tôi nói đúng thì sao?" Lạc Miên Miên cười cười. Phong thái nữ doanh nhân cô xây dựng nên vừa rồi khẳng định đối với Dịch Nhất Phàm để lại ấn tượng không nhỏ

"Ai nha, nếu cô thật sự đến tranh đoạt hợp đồng, vậy thì Lam gia tranh lại với cô. Dù gì...vẫn chưa kí mà?"

"Ai?" Lạc Miên Miên quay đầu lại về phía âm thanh của nữ tử, bất chợt phát ra từ hướng ngược lại, đáy mắt liền có chút ngạc nhiên

Nữ nhân này...vô cùng đẹp! Đường nét sắc sảo, ánh nhìn quyến rũ, tư dung hoàn mỹ. Không chỉ đẹp, còn có kiêu hùng khí chất

Lạc Miên Miên hơi ái ngại bất giác lùi gót ra sau một chút, thế nhưng nhận thấy ánh nhìn từ Dịch Nhất Phàm liền đứng thẳng lại như ban đầu

Sợ đi chứ? tư sắc tốt đã sao? Chỉ cần cô như cũ giữ vững lập trường khí thế, ngại gì một vị tiểu thư có sắc bất tài?

"Lạc tiểu thư đúng không?" Lam Diệp Phù ghé sát lại gần Lạc Miên Miên, đôi mắt xinh đẹp màu trời phản chiếu khuôn mặt mỹ lệ thanh tú của cô ta, khóe miệng hơi nhướn lên, phả vào tai Lạc Miên Miên với âm cách như gió thổi nhẹ, vô cùng mờ ảo

"Thì...thì sao?" Cô ta run nhẹ bờ vai, giọng nói hơi mất khí thế, nhưng đôi mắt vẫn cố ý kiên cường trấn tĩnh nhìn thẳng

"Theo như tôi được biết, Dịch thị tập đoàn là kinh doanh bất động sản. Mà Lạc thị là thị trường mỹ phẩm quốc tế? Nếu như hai tập đoàn hợp tác với nhau, không tránh khỏi lợi bất cập hại, vốn dĩ lợi ích thu được từ những vụ làm ăn chỉ có lợi về bên Lạc thị, vì Dịch Thị là bên cung cấp vốn. Còn nếu hợp tác với Lam thị cũng cùng lĩnh vực kinh doanh bất động sản, như vậy sự hợp tác sẽ ngang bằng, lợi ích cũng không nghiêng về bên nào phần nhiều, 2 tập đoàn có thể cùng hợp tác, kì hãm và phát triển lẫn nhau. Lời này, cô nghe hiểu không?" Lam Diệp Phù dựa theo bản hợp đồng dự phòng có trong phòng nghỉ, phân tích một chút, hơi nghiêng đầu nhìn sắc mặt Lạc Miên Miên dần biến dạng, rồi lại mỉm cười quay qua nhìn Lam Y "Anh hai, em nói không sai chứ?"

"Cô...cô vốn dĩ nói linh tinh. Cô còn chưa đọc hợp đồng của chúng tôi, làm sao có thể dám khẳng định về lợi ích của việc hợp tác với Lạc Thị?" Lạc Miên Miên lấy lại tinh thần, nhún mày đưa tay lên ngực, bộ dạng quả quyết chắc chắn

"Những thứ tôi vừa nói ra, chỉ xuất phát từ một phần hiểu biết, tôi cũng không phải giỏi giang trong lĩnh vực này là mấy. Thế nhưng, tôi tin chắc chắn rằng điểm này Dịch thiếu liếc mắt qua cũng nhận ra?" Cô quay qua nhìn Dịch Nhất Phàm, hỏi mà như khẳng định

"Tôi...Nhất Phàm?" Lạc Miên Miên cãi cớ không được, liền cầu cứu hắn, ánh mắt đã có chút ướt

"Quả thực ngay từ ban đầu tôi đã nhận ra" Dịch Nhất Phàm lơ lơ ánh mắt tha thiết từ cô ta, gạt đầu đối với Lam Diệp Phù

"À...vậy xin hỏi, Lạc tiểu thư trông có vẻ thông thạo kinh doanh như vậy, liệu có biết cơ cấu GDP bình quân trong lĩnh vực kinh tế là bao nhiêu không? Mức lương trung bình của một cán bộ nhà nước? Cơ cấu công nghiệp dịch vụ? Chính sách đổi mới kinh tế đất nước? Hay là....giờ làm việc trung bình của một nhân viên viên chức?" Lam Diệp Phù cười cười, lại càng thêm đối với sắc mặt của Lạc Miên Miên thêm thỏa mãn

"Như vậy, Dịch thiếu, hợp đồng này chúng ta có thể kí?"

"Được" Dịch Nhất Phàm gạt đầu một cái, đối với bản hợp đồng trong tay Lam Y lật lật rồi dứt bút kí kết, sau đó nhanh chóng rời đi. Lạc Miên Miên thấy vậy, cũng lạch bạch theo sau, hoa lệ đài vũ, ủy khuất giải thích

"Cái gì vậy? Những câu hỏi vừa rồi người biết?" Lam Y nheo mắt nhìn cô

"Đương nhiên không rồi, nghĩ sao? Bất quá, câu hỏi thì em hỏi thảo lắm" Lam Diệp Phù nhún nhún vai, hờ hững. Coi như cô vừa giúp được Lam thị, vừa một phần trả thù cho Tiêu Tiêu đi

"Người ta là ánh mắt trời, tôi chỉ là cỏ dại..."

Tiếng chuông điện thoại của Lam Y bất chợt vang lên, anh nhanh chóng nghe máy

"Lục thiếu?"

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Em gái ở vườn hoa Bạch Nhạc

"Lục thiếu?" Lam Y giọng nói nhiều phân nghi hoặc

"À, cái đó..." Giọng của thiếu niên trẻ truyền qua điện thoại, hơi hướng ngập ngừng "Hmm, anh còn nhớ vụ Quốc tế Mộc thị không? Hiện tại tôi cần một chút thông tin"

Lam Y nghe xong, "à" một tiếng đã hiểu, rồi trả lời qua loa liền cúp máy

"Giờ đi đâu à?" Lam Diệp Phù nhướn mày hỏi, ngồi trên ghế vắt chéo hai chân, hai tay khoanh trước ngực

"Lục gia biệt thự!" Lam Y quăng ra địa chỉ, rồi dặn dò Shylir một chút sau đó cùng đi về phía thang máy, cô cũng nhún vai chạy theo sau

Trèo vội lên con xe bóng loáng của anh, cô yên vị thắt dây an toàn rồi ngồi yên một chỗ. Dù sao hôm nay cô đã quyết định đi theo con hàng này tới cùng, nhiệm vụ học tập cũng đã hoàn tất một phần

Tầm chừng một khắc, xe dừng chuyển bánh, đỗ lại trước một căn biệt thự phong cách Châu Âu, nhìn tổng thể giống như một lâu đài nguy nga tráng lệ của vua chúa thời xưa, thế nhưng vẫn mang nét độc đáo phá cách và hơi hướng hiện đại, quả thực là một kiệt tác của nghệ thuật điêu khắc

Lam Diệp Phù từ từ đi theo chân Lam Y cùng người hầu vào khu biệt thự chính, hướng thẳng phía cổng. Vườn hoa trước rất rộng, do khuôn viên trồng nhiều loại cây nên bầu không khí khá trong lành và dễ chịu, có lẽ thú vui phong cảnh của giới thượng lưu cũng có nhiều cái lợi

"Tiểu Jena, người cứ ở ngoài cũng được. Nếu không nhầm thì khuôn viên đằng sau còn rộng và đẹp hơn nhiều" Lam Y dừng bước quay lại nhìn cô, hướng về phía ngược lại

"Đây là...xua đuôi sao?" Lam Diệp Phù nhíu mày lờm anh một cái

"Cứ coi là vậy đi" Lam Y cười cười vuốt vuốt mái tóc vàng chóc đã được chải chuốt tỉ mỉ, xoay người cùng Shylir tiến vào trong phòng khách. Cô nhìn theo anh, nhún vai một cái rồi theo chân nữ hầu ra khu biệt viện đằng sau tòa kiến trúc. Thật là cân xứng với công trình nguy nga tráng lệ này, khu vườn này quả thật giống như trong xứ sở thần tiên của Alice, đẹp đẽ như vậy, tuy không đập đi ánh sáng của đèn neon, nhưng lại vạn rực sắc hoa cùng muôn ngàn tia nắng. Khu vườn hiện lên mờ ảo đẹp đẽ giống như không có thực

"Vườn hoa này là do đích thân Vân thiếu gia thiết kế. Lục thiếu còn tự mình trồng, lại giống và chăm sóc các loại hoa khác nhau, hoàn toàn không do một kiến trúc sư nào nổi tiếng tạo nên cả" Cô nữ hầu thân thiện giới thiệu, sau đó cúi đầu đi ra ngoài, để cô tự do khám phá vẻ đẹp của Vườn hoa Bạch Nhạc

Đứng trước muôn ngàn loài hoa độc đáo, chỉ ngắm nhìn thôi là không đủ, cô cũng tự mình dần tiến vào con đường được lát gạch kính trong suốt giữa 2 lối hoa, thực sự khó mà có cơ hội thấy được sự hòa quyện lẫn nhau của nhiều hương sắc như vậy

Giữa Bạch Nhạc là một hồ nước trong suốt như gương, lại mang màu xanh phản chiếu của trời, vô cùng lãng mạn và tinh tế. Ngang qua hồ nước là một chiếc cầu nhỏ, hai bên thành được quấn tự nhiên bởi một loại hoa giấy màu tím nhạt. Nếu nói đến khu vườn đẹp nhất, vậy cô có thể khẳng định ngay, đó, là Bạch Nhạc

"Thật đáng nể phục! Lục thiếu đúng là tuổi trẻ tài cao, có tài có đức. Căn biệt thự này dù đã đến lần thứ 2 tôi vẫn thật sự choáng ngợp đấy!" Lam Y lần nữa quan sát lại kiến trúc của phòng khách, vẻ mặt sùng bái ngưỡng mộ, trong khi Shylir bên cạnh cũng mang biểu cảm tương tự, nhưng có phần kín đáo hơn

"Haha. Khu biệt thự này là do cố nội của Vân đại ca thiết kế tặng cho Lục gia, dù gì từ đại gia tộc chúng tôi cũng quan hệ rất tốt mà. Khu biệt thự đã được trùng tu sửa chữa lại khá nhiều lần, thế nhưng một vài nét phong cách đã có sự thay đổi, chẳng hạn như hiện đại hóa hơn. Anh thấy đấy, nó trông

như một tòa lâu đài đúng không?" Lục Niệm Dạ cười cười hướng tay chỉ bao quát phòng khách

"Ồ, cậu chẳng phải là người gốc Ý sao?" Lam Y thắc mắc

"À, thật ra thì đúng là như vậy. Nhưng thời lúc đó Lục gia và Vân gia hình như cũng sống ở Mĩ một thời gian khá dài rồi. Hơn nữa...căn biệt thự này, có kỉ niệm với cha mẹ tôi" Lục Niệm Dạ nói nhỏ dần, ánh mắt có phần đắm chiều hướng về lòng bàn tay, có hơi hoài niệm, nhưng rất nhanh chóng trở lại đáng vẻ ban đầu "Ai nha, Lục Trạch cũng khá rộng, vì phía sau còn chừa lại một mảnh đất trống nên tôi đã nhờ Vân lão đại thiết kế một vườn hoa, rồi tự mình trồng và chăm sóc chúng. Anh thấy đấy, Bạch Nhạc là một nơi yêu thích của tôi"

"Ồ, vậy...Lục thiếu có phiền nếu em gái tôi tham quan một chút chứ?"

"À được" Anh cười cười, nhưng sau đó mới kinh ngạc "Cái gì, em gái?"

"Ừ" Lam Y khó hiểu trả lời

"Em gái anh có đến sao?" Lục Niệm Dạ bật ngồi dậy, không màng đến hình tượng máy mà thốt lên

"ừ, ở vườn hoa Bạch Nhạc!"

Lục Niệm Dạ thất thần ngồi phịch xuống ghế

Chị dâu đến! Chị dâu vậy mà đến!

Bất chợt, anh mở to hai mắt, chợt nhận ra vấn đề

Ở vườn hoa Bạch Nhạc?

Không xong!

Bạn đang đọc truyện *Chi Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Thiên thần giữa vườn hoa Bạch Nhạc

"Có chuyện gì sao?" Lam Y nghiêng đầu thắc mắc cho hành động khó hiểu của Lục Niệm Dạ

"Bạch Nhạc....Bạch Nhạc..." Lục Niệm Dạ lăm bầm, lấy một tay đỡ trán "Mình quá bất cẩn rồi"

"Rốt cuộc có chuyện gì chứ?" Lam Y không hiểu, lặp lại câu hỏi. Anh vốn là người khá nóng vội, nên bất giác trở nên vô cùng khẩn trương

Lam Diệp Phù bước ngang qua cây cầu, một tay thả tự do, tay còn lại vịn lên thành cầu được quán quanh bởi hoa giấy. Cô vén mái tóc, cúi đầu nhìn xuống mặt hồ phẳng lặng mà chân thật, phản chiếu hình ảnh của một thiếu nữ, nét mặt có chút suy tư khiến dung nhan càng thêm rung động

Cuộc sống bình yên thái quá này dường như chẳng mấy phù hợp với một tiền sử sát thủ như cô, nhưng lại có một sức lôi cuốn mãnh liệt khiến bản thân cô không thể phủ nhận. Quá bình yên, quá ấm áp!

Hiện tại, cô đang có mọi thứ, có gia đình, bạn bè, có sự quan tâm, có khát vọng sống. Cô đã chẳng còn là mũi kiếm đỏ của Vân Gia thuở ấy

Cuộc sống như vậy rốt cuộc đến bao giờ kết thúc? Hay vĩnh viễn chỉ là một sự thực không đáng kể trong vòng đời lưu lạc này?

Đại sư huynh từng nói, Varce Fuos (Vân Phù), người vĩnh viễn không thể phát triển năng lực ngoài sự lựa chọn thử thách giới hạn bản thân. Trong cái thế giới cam go và máu me này, chỉ có trở nên mạnh mẽ mới vượt lên kẻ khác mới không bị làm nhục

Vân Giai nhị sư tỷ từng than vãn, tập luyện rồi tập luyện, không biết đến bao giờ vòng luân hồi này mới có điểm dừng, tập luyện là không bao giờ đủ

"Tôi muốn được bình yên!" Lam Diệp Phù ngược mắt nhìn thẳng trời xanh, một nơi xa xăm dường như vô định, nói thật to, nhưng âm lượng không đủ vang đến nhà chính

Hết xong, cô có cảm giác thoải mái hơn hẳn

Phải rồi, cô vĩnh viễn....

"Ồn quá đấy!" Một giọng nói trầm thấp có vẻ khá bức bối đột nhiên lên tiếng, cắt ngang mạch suy nghĩ của cô

"Ai?" Lam Diệp Phù có hơi giật mình, quay đầu lại tìm kiếm bóng hình của người thứ hai. Thế nhưng, cô đã đánh mất một vòng vẫn chưa nhìn thấy "Rốt cuộc là ở đâu?"

"Chắc, ngủ cũng không yên!" Giọng nói của thiếu niên lại thốt lên, có phần ngái ngủ, có lẽ đang bức bối vì bị phá giấc

Lam Diệp Phù cố gắng xác định vị trí phát ra âm thanh, sau đó lùi về sau một bước, liền nhìn thấy bóng người đang nằm trên bãi cỏ, giữa những khóm hoa, bởi vì trước đó tầm nhìn của cô bị một tảng đá che khuất, nên cô không tìm được cũng phải

Để ý kĩ hơn, thiếu niên có nét mặt tựa thiên sứ, mái tóc đen ngắn, sống mũi thẳng, mặc một chiếc áo sơ mi trắng, hai chân vắt chéo, hai tay làm phản tựa, nằm giữa vườn hoa giống như một thiên sứ, lại thêm những cánh hoa xung quanh trong suốt như tựa thủy tinh, đẹp đến độ xuân phong tan tã. Bạch Nhạc vốn đã hiện diện vô cùng mờ ảo, lại càng thêm phần mơ hồ. Lam Diệp Phù vốn dĩ vạn trạng kinh hi, lại càng thêm bản khoản tư lự vì những gì bản thân nhìn thấy. Nhưng sự thực là, thiếu niên kia đã cất tiếng, chứng thực toàn bộ

Khuôn mặt thiếu niên vốn đẹp đẽ, nhưng lại quý dị thêm phần bởi đôi mắt được che bởi một tấm băng trắng khá to, che gần như nửa khuôn mặt

Giữa vườn hoa mộng lung mờ ảo giống như chốn thần tiên của Alice, thiếu nữ đứng bên cầu, nơi hồ nước trong vắt, mang nét đẹp của nữ thần tình yêu Aphrodite cùng thiếu niên yêu nghiệt lại đẹp tựa thiên sứ nằm giữa biển hoa, quả thực không từ nào diễn tả nổi

Lam Diệp Phù hơi nheo hai mắt, tầm nhìn có chút nhạt đi

Là hần...

Hần có hóa thành tro cô cũng nhận ra!

Thiếu niên ngày ấy một thời đối với cô ôn nhu vô độ, lại dịu dàng khiến bão tuyết cũng tan chảy

Nam Cung Từ Phi!

Bạn đang đọc truyện *Chi Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Khóc sao?

"Nam Cung... Từ Phi?" Cô biết là hần, nhưng miệng vẫn một mực đặt câu hỏi nghi hoặc

"Cô biết tôi?" Hần hơi nghiêng đầu, bởi vì mắt không nhìn thấy nên bản thân chỉ có thể xác định hướng âm thanh. Hần một tay chống xuống, lười biếng ngồi dậy sau một giấc ngủ dài, nhưng khí thế giống như một vị vương giả. Tuy rằng tuổi tác không lớn, hơn nữa mới chỉ là một thiếu niên, thế nhưng so với nhiều người đàn ông trưởng thành uy áp còn cường đại hơn

"Cô! Biết tôi?" Nam Cung Từ Phi so với lúc chưa mất trí nhớ càng thêm phần thiếu kiên nhẫn, thế nhưng lần này, hần không giống như đang tra hỏi, mà như đang khẳng định

Lam Diệp Phù đã lâu không gặp hần, có chút ngây người trong chốc lát. Về mặt hoài niệm, lại ảm sâu đau lòng

"Nào dám chứ?" Cô mỉm cười chua chát, ánh mắt đặt sang một khóm hoa lưu ly "Chẳng qua tôi có chút quan hệ, vinh hạnh được nghe danh của Nam Cung thiếu thôi!"

Hoa lưu ly, tên gọi khác là Hoa Forget me not - "Xin đừng quên tôi"

Truyền thuyết kể rằng, có một cô gái xinh đẹp yêu một chàng hiệp sĩ trẻ, và một hôm hai người dạo chơi trong một thung lũng đẹp bên dòng sông Danube. Tình cờ, cô gái thấy một đóa hoa màu xanh đang trôi dọc bờ sông đó. Cô liền muốn người yêu vớt đóa hoa tươi đẹp đó cho cô, chàng hiệp sĩ ngay lập tức lội xuống dòng sông vớt hoa. Nhưng lúc đó dòng nước chợt chảy siết, hơn nữa bộ áo giáp công kênh nên chàng trai không thể bơi vào bờ.

Cuối cùng, hơi tàn lực kiệt, biết không thể nào thoát khỏi cái chết, chàng trai liền cố hết sức ném đóa hoa màu xanh đó về phía cô gái và nói với người yêu rằng: "Xin đừng quên anh (forget me not)", rồi chàng buông mình trôi theo dòng nước

Cuối cùng vốn dĩ, hần cũng quên cô rồi sao?

"Vậy à?" Nam Cung Từ Phi nhàn nhạt đáp lại, thái độ giống như tin, lại như đang ngờ vực "Tôi từng gặp cô?" Hần hơi nheo mắt, dáng vẻ giống như cố nhớ lại. Thế nhưng, càng nghĩ, kí ức lại thêm mơ hồ, đầu bực phát nhức nhối

Lam Diệp Phù nhìn hấn, chợt hoảng hốt. Theo như lời Phong Triệt, trong khoảng thời gian này, không nên gọi kí ức gì cho hấn. Điều đó chỉ càng làm cho bệnh trạng thêm tồi tệ

"Không có, chúng ta chưa từng gặp nhau" Cô nghèn nghẹn nói, tầm mắt mờ nhạt dần, trái tim đau đến nghẹt thở. Vì sao bọn họ lại phải có ngày hôm nay?

"Thật sự?"

"Thật!" Cô gật gật đầu, như thể hấn nhìn thấy rõ. Cô nắm chặt hai tay, đến nỗi móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, máu tươi rỉ ra, rớt xuống cánh hoa trắng muốt, trông vụn vặt quý dị. Cô cố gắng khăng định lời của bản thân, lại giống như đang thực sự phủ định cảm xúc của mình, trong một nỗi niềm vô vọng

Nam Cung Tử Phi không nói gì, quay người, xoa xoa mái tóc rối tung, từ từ tiến về phía trước. Mặc dù không nhìn thấy, nhưng khả năng xác định phương hướng và nhớ đường của hấn vô cùng tốt

Hành động của hấn, làm cô tốt cùng hệt hấn

Vốn dĩ phải biết, hấn đã không còn quan tâm đến cô nữa

Nam Cung Tử Phi khựng lại

Nữ nhân kia vậy mà lại lần nữa níu kéo hành động của hấn

"Cô..." Hấn ngạc nhiên

"Đứng yên đi!" Lam Diệp Phù cảm thấy một chút hối hận, chỉ vì một phút nông nổi, cô liền chạy ra ôm hấn

Nếu nói, suốt trong ba tháng, cô không nhớ hấn, liền là nói dối. Hiện tại gặp lại, hấn với cô giống như hai người xa lạ

Nam Cung Tử Phi hơi nghiêng đầu, bởi vì cô bỗng dưng ôm từ đằng sau. Cảm nhận được hơi thở của cô có chút gấp gáp, lại thêm vụn vặt nghèn nghẹn, hấn thắc mắc "Khóc sao? Vì sao phải khóc?"

Rõ ràng chưa từng gặp mặt, vì sao lại đau buồn nhiều như vậy?

Lam Diệp Phù giật mình, rời mắt khỏi lưng hấn. Cô đưa tay quệt đi thứ chất lỏng trong suốt lại mang vị mặn khó lường trên khóe mắt, lại để ý bản thân vô thức làm ướt một phần áo của hấn. Trong chốc lát, cô cảm thấy bản thân thật hài hước

"Xin... lỗi!" Cô loạng choạng lùi ra phía sau vài bước, rồi xoay người chạy đi, có vẻ như cô còn chưa kiểm soát tốt được cảm xúc của mình

"Tử Phi!" Lục Niệm Dạ lúc này mới chạy ra, nhưng không thấy Lam Diệp Phù, chỉ thấy bóng dáng Nam Cung Tử Phi đơn bạc đứng giữa lối hoa, vẻ mặt có chút mơ hồ

Chuyện gì vừa mới xảy ra vậy?

Bạn đang đọc truyện *Chi Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Cô gái đó...

"Tử Phi, có chuyện gì vậy?" Lục Niệm Dạ thắc mắc

"Cô gái đó là ai?"

"Cái gì?"

"Cô gái đó là ai?"

Lục Niệm Dạ nghiêng đầu, sau khi tiêu hóa hết câu hỏi của Nam Cung Tử Phi mới "à" một tiếng, hóa ra là về chị dâu

"Không có gì đâu" Anh cố gắng phủ nhận, bởi vì Lam Diệp Phù liên quan khá chặt chẽ với khoảng thời gian bị mất đi trí nhớ của hấn

"Cậu có gì giấu tôi?" Nam Cung Tử Phi nhũn mày, bởi vì thái độ của Lục Niệm Dạ, người khác cũng nhận thấy điểm bất bình thường

"Không có không có, ơ..." Anh xua xua hai tay, sau đó chợt khựng lại giây lát. Anh cúi xuống, nhặt lên sợi dây chuyền mảnh như sợi chỉ, nổi bật giữa nền cỏ xanh

Là của nữ giới!

Lục Niệm Dạ cau mày, chỉ có thể là của chị dâu

"Phi ca, nữ nhân hồi này đánh rơi sợi dây chuyền, đệ không quen biết gì, anh tạm thời giữ lấy đi, dù sao hai người cũng hàn huyên một hồi phải không?"

Nam Cung Tử Phi hồ hững tiếp nhận sợi dây từ phía Lục Niệm Dạ, ánh mắt hướng về phía bàn tay, có chút trầm ngâm, lại có chút suy tư

Chẳng ai biết trước rằng, sợi dây chuyền mỏng manh tưởng chừng như vô hại đó, lại là một trong những nguyên nhân gây ra một sự hiểu nhầm đau hại sau này

"Lam Tiểu Phù, không phải bảo ở trong vườn hoa sao?" Lam Y chạy hồng hộc ra ngoài cổng Lục gia biệt thự, thở gấp, hai tay chống gối, sau đó ngừng mặt lên nhìn Lam Diệp Phù đang nhàn hạ dựa người vào chiếc ô tô đen bóng, Shylir cũng từ rào bước theo sau

"Chán rồi!" Cô thở dài, giọng nhàn nhàn, cảm xúc thay đổi rất nhanh

"Không phải nói Bạch Nhạc Vườn là vườn hoa đẹp nhất châu Mĩ sao?" Lam Y thắc mắc, mặc dù anh chưa tận mắt chứng kiến, nhưng nhiều lời đồn đại ra vào không thể phủ nhận

Lam Diệp Phù lảng tránh ánh mắt sang nơi khác. Bạch Nhạc quả thực là xứ sở thần tiên, lại còn có sự xuất hiện của "thiên thần thiếu niên", thế nhưng cuộc hội ngộ lại đầy hài hước và tràn đầy nước mắt

"What happened with your hands?"

//chuyện gì xảy ra với đôi tay của cô vậy?//

Bạn đang đọc truyện *Chi Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Ác mộng

Lam Y bộ mặt máu chó nhìn khuôn mặt vô cảm của Lam Diệp Phù, thực sự vô ngữ. Con bé này, vừa rồi còn khóc như mưa, quay đi quay lại liên quay ngoắt thái độ. Trong khi đó, Shylir ngồi ghế phụ bên cạnh cũng chỉ cười cười thờ dài, sau khi cố gắng hết sức trấn an cô bé bằng chất giọng khó nghe lơ lớ của mình, cô đã kịp băng bó cho đôi tay của Lam Diệp Phù trước khi nó trở thành một vấn đề nghiêm trọng, thật sự cô cũng chẳng biết quá khứ của Tiểu Phù ra sao, thế nhưng thấu qua nỗi buồn của cô bé, cô cũng vô cùng cảm thông

"Don't worry! Everything will be Ok! (Đừng lo! Mọi chuyện sẽ ổn cả thôi!)"

"Thank you Shy!" Lam Diệp Phù mỉm cười, phiền não cũng theo đó tiêu tan. Quả nhiên, một nụ cười bằng mười thang thuốc bổ

"Oh, I'm sorry but...where is your necklace? (Tôi xin lỗi nhưng...sợi dây chuyền của bạn đâu rồi?)"

"I put it on my...(tôi để nó ở trong...)" Cô chợt khựng lại, khi không lục được vật gì từ túi áo. Có lẽ, cô đã đánh rơi nó ở đâu đó

Sợi dây chuyền này là vật mà cô luôn đeo trên người, nó là kỉ niệm tình bạn giữa cô và Tống Nhược Vy, trên đó có khắc tên của cô bạn. Một vật quan trọng như vậy mà cô lại đánh mất

"Cần quay lại không?" Lam Y mặc dù tập trung lái xe, nhưng vẫn tiện đề ý đến cô, phờ phạc hỏi một câu

"Thôi...không cần đâu" Lam Diệp Phù lắc nhẹ đầu, cô chẳng muốn lại chạm mặt hán lần nữa, mặc dù căn biệt thự đó quả thực vô cùng rộng

Đêm dài lắm mộng. Trải qua một buổi sáng chưa xốt, Lam Diệp Phù lại gặp mộng

Trong giấc mơ, cô nhớ tới lúc bản thân ở Mạc Gia

Trời lạnh buốt, Mạc Y Y 9 tuổi khuy lụy quỳ trên nền đất lạnh buốt, khuôn mặt đầm lệ. Bên cạnh đó, Trình Quân An lo lắng không thôi, luôn luôn trấn an

"Mạc Y Y, ta hỏi lại, có phải con mày làm mất hộp đồng của tao???" Mạc Thu giận dữ, cánh tay to lớn đập lên bàn, rung lên như một trận động đất, khiến ai nấy đều nín thở

"Con...không có!" Mạc Y Y run đến độ nói không thành tiếng, cô ta cắn chặt môi. Nếu để cha biết được cô ta vô ý làm hỏng mấy tờ giấy quan trọng đó, khẳng định cô ta sẽ sống không nổi trong căn nhà này

"NÓI DỐI!" Mạc Thu lại một lần nữa đập bàn, ánh mắt hằn lên tia máu vô cùng đáng sợ, khiến Mạc Y Y kinh hãi đến độ bật ngược ra sau, lết chậm dần ra xa, hai tay che miệng

"Lão gia, con bé..."

"Cầm miệng!" Trình Quân An định mở miệng cầu xin, nhưng cũng bị Mạc Thu quát một tiếng. Cho dù là đại phu nhân, nhưng quyền hạn của bà dưới trướng Mạc Thu cũng vô cùng nhỏ bé

"Thu kí của ta tận mắt thấy mày vào phòng tao, trong khoảng thời gian đó chỉ có mày, còn dám nói dối sao?"

"Hức..." Mạc Y Y nấc lên từng tiếng vô cùng tội nghiệp, cô ta không phải khóc vì oan ức, mà khóc vì sợ. Thế nhưng, cho dù có chết, cô ta tuyệt không khai ra

"Hừ, người đâu, dùng gia pháp*" Ông ta phát tay một cái, lập tức, một gia nô từ trong nhà đi tới, trên tay cầm một cái khay

(* nếu không nhầm thì là kiểu hình phạt trong một đại gia đình)

"Mẹ" Mạc Y Y sợ hãi nép sâu vào người Trình Quân An, không dám hé miệng. Cái thứ hình phạt kinh khủng đó, cô ta có lẽ sắp phải trải qua

"Lão gia, tha cho con bé đi!" Bà van nài

"Cầm miệng, mang bà ta vào trong phòng, cầm túc hai tháng!" Người phụ nữ này, đã không quản được con cái để chúng làm càn, lại còn dám mở miệng cầu xin

"Y Y!" Trình Quân An khóc thét lên khi hai tay bị hai tên gia nhân to lớn giữ lấy "Xin đừng tổn hại con bé. Y Y là đứa trẻ ngoan!"

Đứa trẻ ngoan?

Mạc Tiểu Phù từ trong tấm rèm nhìn ra ngoài, cô bé không xuất hiện

Mạc Y Y là đứa trẻ ngoan, vậy cô, là gì?

"Cha!" Giọng nói yếu ớt của một đứa trẻ chọt phát ra "Thả chị ấy ra, là con làm!"

"Mày..." Mạc Thu ngạc nhiên nhìn Mạc Tiểu Phù, sau đó gầm giọng "Hóa ra là mày! Chỉ là một đứa con riêng bẩn thỉu, lại còn suốt ngày quấy phá ta. Thả Mạc Y Y ra, dùng gia pháp lên người nó!" Ông quát một tiếng, gia nô lập tức chuyển hướng

Mạc Tiểu Phù để mặc cho bọn họ thích làm gì thì làm, ánh mắt cô hướng chút hi vọng về phía người phụ nữ kia, chỉ nhận được toàn bộ ghét bỏ, cô tốt cùng thất vọng

"Mạc Tiểu Phù, ta cho ngươi chút cơ hội, ngươi phải nhận thay tội cho Y Y, rõ chưa?"

Cô nhớ lại những lời nói phũ phàng trước đó của bà ta, nhắm nghiền hai mắt. Cô biết, cho dù cô có làm gì đi nữa, thì "mẹ" cũng không thể trở về với cô nữa rồi

"Mạc Tiểu Phù, ngươi xú nha đầu, vậy mà vu oan giá họa cho ta!"

"Mạc Tiểu Phù, ta thất vọng về con!"

"Ồ, đây chẳng phải là đứa con riêng kia sao, thật chẳng ra thể thống gì"

...

Bao nhiêu lời nói đó, hạ nhân có, Mạc Y Y có, và cả cái người từng quan trọng nhất kia của cô bé...có. Thế nhưng, nó so với nỗi đau mà cô đang phải chịu đựng, đau hơn gấp bội

Mẹ! Con vốn là đứa trẻ ngoan! Tại sao?

"Tiểu thư! Tiểu thư! Tỉnh dậy đi!"

Lam Diệp Phù chợt tỉnh giấc bởi tiếng gọi của tiểu Liên. Mồ hôi trượt dài theo gò má, trượt xuống xương quai xanh trắng muốt. Cô thở gấp, lại vừa gặp phải một giấc mộng

Hôm nay, lại tiếp tục đến trường!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Kì lạ

Tiêu Ý Hân gọn gàng, tao nhã trong bộ đồng phục trường, ánh mắt có phần chán nản với cảnh một đám nữ sinh vây quanh ba nam nhân ưu tú kia của bọn họ, huyền não cả sân trường, và ngày nào cũng diễn ra như thế, đều đặn như vắt chanh

Nói chung cùng, cô cũng phải thừa nhận rằng họ quả thực đáng để những nữ sinh kia phát cuồng như thế, từ hình thể đến tài năng. Thế nhưng, có cái gì đó ở bọn họ khiến cô không cảm thấy rằng một trong ba người có thể giúp cô trả thù được Doãn Diệc. Ngay cả đến Lam Diệp Phù, mặc dù cô ấy rất giỏi, và cũng rất xuất sắc, nhưng cô cũng hoàn toàn không thể yên tâm khi để một người bạn như thế đối đầu với hắn ta

"Được rồi nào! Các nữ nhân bé nhỏ của tôi, xin hãy trật tự!" Khinh Từ Quân nháy một bên mắt, ngón tay trò đưa lên môi ra dấu im lặng. Gần như phản tác dụng, những nữ sinh kia chỉ ngày một điên cuồng

"Tchh! Cậu thật chẳng được tích sự gì!" Y Khải Xuyên tặc lưỡi một cái, đôi mắt nâu dài có phần bức bối, một tay ôm eo cô bạn gái Viên Nhã, một tay xoa xoa mái tóc. Đột ngột, trong đám đông, có một nữ sinh phóng tới ôm cổ hắn, làm cô gái Viên Nhã chưa kịp định thần bị xô sang một bên, hướng mặt đất ngã xuống. Đôi mắt cô gái nhắm nghiền, chờ đợi cơn đau ập tới

"Cậu không cần thi cho tôi xin vậy?"

Y Khải Xuyên chợt nghe thấy một giọng nói nửa mai vô cùng quen thuộc, hắn bức tức xô nữ sinh kia sang một bên, nhìn chăm chăm vào mặt kẻ đối diện

Lam Diệp Phù nhanh tay kéo nốt cánh tay của cô nữ sinh kia đang chuẩn bị ngã xuống, một tay vẫn giữ chặt eo Viên Nhã

"À...xin...xin l." Viên Nhã lúc này mới định thần lại, vội vàng đứng dậy

"Không sao chứ?" Cô hơi chỉnh cổ tay áo, đôi mắt hai màu đặc biệt dù vô ý cũng thừa mề loạn

"Không...Không sao!" Viên Nhã liên tục xoa tay, mang biểu cảm kì quái liền bỏ chạy

"Tiểu Nhã!" Y Khải Xuyên lúc này mới chạy với theo

Khinh Từ Quân và Dịch Nhất Phàm chậm rãi đi theo sau, bắt chập sự hỗn loạn

Lam Diệp Phù nhìn Tiêu Ý Hân, mỉm cười một cái chào hỏi

"xin chào cô gái của tôi! chúng ta lại gặp nhau rồi ~"

tan học, Tiêu Ý Hân cùng Lamm Diệp Phù thả bộ về nhà, nhớ lại buổi sáng nay, Ý Hân quay phắt người hỏi "tên thật" kia một câu: "hôm nay cái câu người nói là có í gì?" Tiểu Phù ngu ngơ quay mặt lung tung rồi nhìn lại người đối diện mình: "à, là có ý trêu tức ba tên kia thôi, sao người lại có vẻ để ý đến câu nói ấy như thế? chả lẽ...hmm...chắc không, Tiêu Hân của tôi làm sao lại là một hoa bách hợp chứ? chắc ta suy nghĩ nhiều thôi"

Dường như Tiêu Ý Hân muốn hỏi thêm một cái gì đó nữa nhưng lại thôi, khuôn mặt Ý Hân có gì đó suy tư...là cô đang giấu Lam Phù chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Thăm bệnh

"Tuyệt thật! Cậu vậy mà thắng bọn họ!" Tiêu Ý Hân tỏ vẻ ngưỡng mộ đối với Lam Diệp Phù. Cô ngược nhìn những nữ sinh mặc quân phục bên cạnh,

bọn họ thì nhau la hét, cũng tỏ ra vô cùng cuồng nhiệt

" Jenn đại thần, anh giỏi lắm!"

" Không hổ danh là người yêu của em!"

" Cái gì mà người yêu của cô? Đó là của lão nương có được không?"

" Tam Vương Điện Hạ, cố gắng năm sau nhé!"

.....

" Ý Hân, cậu có phải coi thường tôi quá không vậy?" Lam Diệp Phù cười cười, cái trò chơi trận giả này đối với cô cũng không tính là quá thú vị. Chỉ cần bị đối phương bắn sơn đỏ lên người liền sẽ thua cuộc. Đối với cô là người không thành thạo súng ống, thế nhưng thi hành lại thực sự lão luyện " Cậu không phải cũng trụ được gần cuối sao? Như vậy là quá giỏi rồi!"

Tiêu Ý Hân chỉ gượng cười, dù sao cô cũng từng ở trong hắc đạo, từng được huấn luyện qua, nhưng rốt cuộc cũng bị bắn trúng. Cô thực sự còn cần khổ luyện thêm

Lam Diệp Phù đẩy mặt trần ngập ý vị nhìn ba nam sinh kia tiến đến gần, mỗi người một thần sắc. Dịch Nhất Phàm mang vẻ mặt trầm tư, nhìn chăm chăm cô, Y Khải Xuyên cắn chặt răng, nhìn cô đầy vẻ hận. Bên cạnh đó, Kinh Tử Quân cười nói an ủi hân. Vừa bị cuỗm mất bạn gái lại thua trận, khẳng định tên này chẳng hề dễ chịu

" Cậu! Hân giương ánh mắt khiêu khích, cố lấy lại vẻ bình tĩnh, hân nặn ra một nụ cười " Giỏi lắm!"

Đối với điều này, Lam Diệp Phù chỉ thầm chế giễu hân

" Chúc mừng!" Y Khải Xuyên giơ tay lên, dáng vẻ trông chẳng có gì ác ý

" Ai nha, Y Nhất Vương của chúng ta thật tốt bụng quá đi. Cho dù thua cuộc cũng không hề hân gì!" Mấy nữ sinh bắt đầu bàn tán xôn xao

" Đúng thật, anh ấy chắc chắn sẽ phục thù vào năm sau!"

" Còn mơ nhé, Jenn đại thần nhất định sẽ thắng tiếp!"

....

" Xùy!" Ở trong một góc khuất, một nữ sinh tựa người vào thân cây, hai tay khoanh trước ngực. Cô liếc nhìn đám người ồn ào huyên náo bên kia, lẩm bầm, cảm thấy vô cùng khinh bỉ " Rốt cuộc có tài giỏi đến mức nào cũng chỉ là một nữ nhân!"

Thật là một lũ ngu xuẩn!

" Ô, cảm ơn lời chúc của Y thiếu!" Lam Diệp Phù cũng không bắt tay với hân, chỉ đi lướt qua. Cô sẽ để hân bảo lưu hình tượng hiện tại của bản thân

Y Khải Xuyên đối với việc bản thân không được xem trọng cũng không lấy làm lạ nữa. Dù sao, người này đối với hân cũng triệt để khinh thường rồi

Hân vẫn không hiểu, bản thân đối với cô chỗ nào đắc tội

Trung Quốc

Trước cổng một căn biệt thự sa hoa, một cô gái ăn mặc giản dị mà tao nhã, đang tỏ ra vô cùng lúng túng

Sau khi cố gắng lấy lại bình tĩnh, cô tiến vào trong, những vệ sĩ áo đen cao lớn xếp thành hai hàng dài, cúi đầu đối với cô. Cảnh tượng hoành tráng đến độ khiến cô phát hoảng

" Tiểu thư, là lối này!" Cô gái mặc bộ đồ nữ hầu thân thiện chỉ tay về phía căn phòng cuối dãy hành lang. Căn phòng này khác hẳn với các căn phòng khác, nó to hơn rất nhiều " Thiếu gia biết tiểu thư đến, khẳng định sẽ rất vui"

Cô gái được gọi là "tiểu thư" kia chỉ gượng cười, ngập ngừng nói cậu cảm ơn. Cho đến khi ngó thấy cô nữ hầu khuất hẳn, cô gái mới thở phào nhẹ nhõm. Ngay lập tức, vẻ mặt của cô trở nên vô cùng khăm nhọ

Vui cái con khi!

Đứng trước căn phòng kia, cô đưa tay lên định gõ cửa. Bàn tay vừa đụng tới mặt gỗ phẳng liền dừng lại, run run không tiếp tục

Hít một hơi thật dài, cô lấy lại thần thái của mình, trực tiếp đập cửa xông vào

Đã phóng lao thì phải theo lao a

Bạn đang đọc truyện *Chi Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Thăm bệnh(2)

Sau màn đập cửa oanh liệt, cô gái cảm thấy vô cùng mất ngủ, bởi vì tên nào đó trong phòng vừa phun ra toàn bộ số nước mà hần định uống

Vội về mặt khảm nhò, hần quay sang nhìn về phía cô gái tưởng chừng như vô cùng hiền dịu kia. Cố gắng nuốt nỗi bức tức đang sục trào lên nơi cổ họng, hần lập tức ho như chưa từng được ho

"Anh có chết vì thổ huyết cũng không phải tại tôi đâu nhé!" Cô gái nhẹ nhàng đặt toàn bộ đồ bản thân mang đến lên chiếc bàn rộng lớn mà cô vô tình 'tia' thấy trong không gian rộng lớn. Đối với căn phòng sa hoa này, cô chẳng cảm thấy có gì ngạc nhiên nữa cả

Cô cố gắng lục lại trong trí nhớ lời nói của mẹ đại nhân vĩ đại, chợt 'à' một tiếng

Hôm nay, cô đến đây thăm bệnh

"Vân Từ Hy, tôi nói cho anh biết, tôi chỉ muốn đến xem anh đã chết hay chưa thôi!" Nhan Thiên Lam quăng ra một câu lạnh nhạt, nhưng trong tâm can đang vô cùng đặc ý

Đáng đời, tên tự kỉ như người cũng có ngày ốm sập giường như hôm nay

"Bún thiù!" Hít một hơi thật sâu, Vân Từ Hy sau một hồi giả bệnh mà tâm người không màng, rốt cuộc cũng ngừng. Nhưng giả ho mãi như vậy, cổ họng hần cũng có chút rát "Bổn thiếu gia xem là người lo lắng cho anh đây đây nhé!"

"Mơ tưởng!"

Quét qua một hần một lượt từ đầu đến chân, cô gật gật đầu. Không tệ, chẳng thiếu miếng nào

"Cô...không phải mang cháo cho tôi đây chứ?" Đằng sau lưng, giọng của hần vang lên đầy ngạc nhiên "Á rà á rà....Tiểu! Thiên! Lam!~??"

Một đợt ớn lạnh xâm thẳng vào cô qua lớp da rồi lướt một lượt từ đầu đến chân sau đó xông thẳng lên não, Nhan Thiên Lam rung mình một cái, không cần nhìn cũng biết, hần khẳng định đang nở nụ cười mang nhãn hiệu quen thuộc

"Áy áy, quan tâm anh đây thì phải nói chứ? Nếu là cung thì anh không ngại đâu!" Vân Từ Hy cười đều, nhưng ngay sau đó, hần lại ho mãnh liệt như trước. Nhưng có vẻ, lần này là thật

Đệt, đúng là mồm chó a! Giả cũng thành thật

"Đáng đời!" Nhan Thiên Lam thảm cả tạ trời đất cho hần phát bệnh ngay lúc này, cô quả thực cũng bị ép cả thôi

Vốn dĩ là, tên này chỉ bị cảm. Thế nhưng, tin đó nghe đến tai mẹ cô liền là hần sắp chết rồi. Sau một hồi vòng vèo đình chính, cô bị bắt đến đây thăm bệnh, còn mang theo cái đồng thức ăn bổ dưỡng của mẹ đại nhân

Vân Từ Hy, sao người không chết đi cho xong?

Vấn đề ở đây cũng lớn lắm, người hầu và vệ sĩ ở đây thì đỡ lo, nhưng hôm nay thư kí của cha hần cũng đang yên tọa tại chỗ này

"Thiếu gia!" Trương Thiên vội vã từ ngoài chạy vào, lo lắng học tốc hỏi. Đây là vị thư kí đáng kính mà cô vừa nghĩ tới. Mẹ nó! Có thể không hiện ra dọa người như vậy được không?

"Không biết gõ cửa sao?" Vân Từ Hy chất vấn, ánh mắt có chút mệt mỏi

"À...nhưng tôi...cánh cửa..." Trương Thiên ấp úng

Nhan Thiên Lam đưa mắt về phía sau hần, mới biết cái vấn đề đó là gì. Cánh cửa đen bóng làm từ loại gỗ sang trọng sau khi hưởng trọn cú đá ngoạn mục của cô đã trở nên tàn tạ không lời

"Thôi được rồi! Không có gì đâu! Ra ngoài đi!" Vân Từ Hy đỡ trán

"À, chẳng qua thì cũng có một chút" Trương Thiên đưa ánh mắt không mấy thiện ý về phía cô "Nghe nói Nhan tiểu thư đây có mang đồ ăn đến cho thiếu gia, vậy không biết có thể cho tôi kiểm chứng trước không?"

Mẹ nó! Còn sợ cô đầu độc hần sao?

Tên Trương Thiên này quả nhiên nghi ngờ bọn họ a

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Thân mật? Kinh khủng!!!

"Tôi..." Nhan Thiên Lam ấp úng. Thế nhưng, có vẻ vận may của cô cũng không quá bị chó gầm, nào cô có hoạt động a

Bước vội vã về phía Vân Từ Hy, cô với tay lấy tô cháo của mẹ đại nhân, mở ra nắp hộp, mùi hương thơm phức tỏa ra, khiến không gian dường như có chút thay đổi. Nhan Thiên Lam một chân đề lên đùi hần, khuôn mặt bắt đầu bật motip diễn kịch. Đôi môi cô nở nụ cười thật tươi, cùng với ánh mắt 'dịu dàng chan chứa tình cảm'. Bởi vì cô quay mặt về phía Trương Thiên, còn Vân Từ Hy chỉ có bóng lưng, thế nên phải diễn cho thật tốt

Múc một thìa cháo thật đầy, cô lúi hết tâm can dồn vào câu nói ngọt ngào đầy tình cảm "Nói 'a' nào, anh yêu~"

Sau khi nói ra hai từ kia, chính bản thân cô cũng cảm thấy buồn nôn

Nhan Thiên Lam! Sao ngươi lại khốn đến đến bậc này?

Vân Từ Hy ngạc nhiên trong một hồi, sau khi kịp ngấm được hành động của cô, hần nhanh chóng làm theo

Cô gái bún thiêu này vậy mà linh hoạt a

"Anh yêu, ngon không?" Thiên Lam nở nụ cười thật tươi, vô cùng tươi, thế nhưng chỉ một giây sau, Vân Từ Hy chẳng thể nào cười nổi nữa

Mặt!

Nếu nói người ta đổ cả hộp muối vào đồ ăn đã coi là quá mặn, thì tô cháo này dường như chứa đựng lượng Natri clorua vô tận của biển cả mênh mông

Mặt đến độ hần gần như mất đi vị giác rồi!

Nhan Thiên Lam nhìn khuôn mặt khảm như chó của hần, ngoài mặt vẫn không đổi sắc, thế nhưng trong lòng đang cười vô cùng khoái trá

Như thế nào, cháo của mẹ cô ngon không? Ân, khẳng định là vô ngôn từ diễn đạt đi

Bình thường ở nhà, cha đại nhân của cô là người nấu ăn, cô chỉ là phụ bếp. Hôm nay, khi nghe nói đến từ "cháo mẹ nấu", cô đã biết đó không phải thứ gì tốt lành rồi

"Anh yêu, ngon chứ?" Nhan Thiên Lam vẫn vô cùng dịu dàng, và vô cùng thỏa mãn. Cô múc thêm một thìa cháo to bự nữa, bất chấp việc bản thân tưởng tượng được mùi vị của nó ra sao, vẫn nhét nó vào trong miệng Vân Từ Hy một cách không thương tiếc

Ăn đi! Ăn đi! Ăn nữa đi!

Vân Từ Hy giương như mới ăn hai thìa đã muốn bội thực, vẻ mặt hần thay đổi màu sắc một cách chóng mặt. Nuốt xuống cái thứ "bổ dưỡng" kia, hần cố gắng dùng hết sức lực còn sót lại nói ra mấy từ một cách bình thường nhất "Đồ em nấu, cái gì cũng ngon. Thiên Lam, em thật CÓ TÂM!"

Biết hần nói xia mình, Nhan Thiên Lam cũng không quan tâm. Cô đang cảm thấy vô cùng vui vẻ. Mười mấy năm sống trên đời, cô chưa từng biết on món ăn này đến như thế

Và ngoài lẽ, còn có một người nữa vẫn đang làm bóng đèn cho hai người kia tình cảm 'nồng đậm thâm thiết'

Trương Thiên thực sự cảm thấy rối trí. Hần dường như, cảm nhận được rằng bọn họ đang đóng kịch. Thế nhưng tràng cười trước mắt khiến hần không thể nào giải thích

Tạm dẹp nghi vấn sang một bên, hần tươi cười hài hòa "Thiếu gia và tiểu thư thật thân mật. Cứ thế này thiếu gia sẽ chóng khỏi bệnh thôi!"

Nói xong, hần lui ra ngoài

Vân Từ Hy một đầu máu chó!

Khỏi bệnh cái *beep, hần sẽ sớm chết không phải sao?

"Nhan Thiên Lam, cô! giỏi!"

"Anh yêu, đồ ăn ngon chứ?" Nhan Thiên Lam nhắc lại lần thứ 3 nội dung kia, khuôn mặt chẳng có vẻ gì tức giận

Thân mật? Kinh khủng!!!!

Tuyết cô đơn

...

Tuyết đơn thuần

...

Tuyết đẹp đến vô hạn

....

Lam Diệp Phù bước chân trên con đường dẫn về nhà, sau khi ra ngoài mua chút đồ, ngâm nga ca khúc kia

Hôm nay nhìn xem vẻ mặt của ba người bọn họ, thực sự tức cười muốn chết a

"Hay quá!" Một bóng dáng bé nhỏ ngồi bên bệ hoa ven đường. Cô gái mang vẻ đẹp có chút khiến người ta kinh diễm. Mái tóc nâu bay nhẹ trong gió, vài sợi tơ vương trên khuôn mặt mỹ lệ mà thanh khiết của cô, khiến cho hoa cỏ cũng ghen hờn "Bài hát đó thật sự hay a!"

"Tuyết cô đơn

...

Tuyết đơn thuần

...

Tuyết đẹp đến vô hạn"

Ngạc nhiên thay, giọng hát của cô trong trẻo tựa sương sớm, lại giống như thanh âm của Lam Diệp Phù đến 7 8 phần

Cô gái nhẹ nhàng đứng dậy, ánh mắt dịu dàng của cô đắm chìm trong màu trắng của hoa giấy, cảm thấy vô cùng yêu đời

"Em gái, em hát hay quá, có thể cho anh xin cái tên không?" Một anh chàng hoa si tiến đến gần cô gái bé nhỏ đơn thuần

Đôi đồng tử màu tím bạc hơi ngạc nhiên, nhưng sau đó, cô gái nở một nụ cười thật dịu dàng "Tên tôi là, Hứa Thanh Vy"

Bạn đang đọc truyện *Chi Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Cấp luyện cuối cùng

"Chúc mừng ngươi, Vân Trì!" Vân Liệp khuôn mặt không một biểu tình cảm xúc, nói ra một câu như vậy

"Vây...vây chỉ cần tôi vượt qua một thử thách cuối cùng nữa sẽ hoàn thành huấn luyện ma quý?" Hoàn toàn trái ngược, người được chúc mừng kia mang một vẻ mặt vô cùng sung sướng. Hần có thân hình cao lớn vạm vỡ, khuôn mặt hiếu chiến, nhìn vào đủ để hiểu là một con người giải quyết mọi việc theo vũ lực

Nghe vậy, ở trong góc tối kia, Vân Giai chỉ thầm cười mỉa một cái

"Không vội, ngươi thực sự muốn vượt qua cấp cuối sao?" Vân Liệp mở miệng, ánh mắt như dã thú toát ra hàn khí quý dị như muốn nuốt chửng con

người kia " Dù sao cấp luyện cuối cùng cũng không dễ dàng gì để vượt qua. Không phải kẻ nào cũng chịu đựng được 8 cấp luyện, nhưng kẻ như ngươi thì không ít. Vân Trì, ngươi cũng là một nhân tài, thực sự muốn bỏ mạng sao?"

" Tôi sẽ không! Tôi sẽ vượt qua nó!" Hoi run sợ trước ánh mắt kia, Vân Trì nói với vẻ mặt quyết tâm

" Nghĩ kĩ rồi hẵng quyết định nhé!" Bên cạnh đó, Vân Nhã ôn hòa tươi cười, giọng nói nhẹ nhàng, phong cách ăn mặc cũng vô cùng thực nữ. Đáng lí mà nói, một quý cô như vậy không thích hợp đứng trong không gian của một đàn sói đối. Thế nhưng, cũng khó ngờ rằng, cô là một trong năm người đó

" Vâng!" Vân Trì một mặt vẫn như cũ. Trải qua 8 cấp luyện rồi, hẳn đã chịu qua bao đau đớn khổ cực, hiện tại chẳng lẽ còn thứ gì không đối đầu được?

Hơn nữa, không phải Vân Phù cũng vượt qua được sao? Hẳn không tin bản thân không thắng nổi một đứa con gái

" Nếu ngươi đã vậy, thì được rồi! Hiện tại liền bắt đầu!" Vân Liệp đứng lên, ánh mắt khinh bỉ nhìn hấn

Hấn chưa bao giờ đặt kì vọng người nào có thể vượt qua huấn luyện ma quỷ của hấn. Hấn trước đây, cũng từng nhìn Vân Phù với ánh mắt như vậy

Thế nhưng, thật không ngờ, con bé quái vật đó lại thực sự chịu đựng được cấp luyện thứ 9

Cấp luyện cuối cùng, không phải thử thách nghị lực sao?

" Ở...ở đây sao?" Vân Trì ngạc nhiên

" Như nhau cả thôi! Nhắm mắt lại!"

Vân Trì hơi kinh ngạc, nhưng cũng làm theo lời. Khi ánh sáng lập lòe biến mất khỏi tầm mắt, một con đau chợt ập đến. Vết chém cứa vào da thịt, kéo dài từ ngực đến thắt lưng, sắc

Trước mắt hấn, Vân Liệp trên tay cầm thứ trần bảo mà hấn đòi đòi khao khát kia -Huyết Nguyệt

Hấn mỉm cười đỡ lấy vết thương. Cho dù có là Huyết Nguyệt trong truyền thuyết, thì với thân hình cùng những gì hấn đã trải qua, chẳng lẽ không chịu đựng được

Thế nhưng...thử thách cuối cùng, chỉ có thể?

" Tôi...tôi hiểu rồi! Hóa ra chỉ là đòn đại! Bởi vì đòn đại nên không có kẻ nào dám thử thách, thế nên không ai vượt qua được nó!" Vân Trì cười thật lớn. Thành công rồi! Hấn thành công rồi!

Vân Liệp không nói gì, từ từ rút thanh bảo kiếm vào chuôi, rồi đưa cho vân Nhã

Vân Trì vẫn cười, nhưng cũng chẳng cười được lâu nữa

Đau!

Một con đau đột ngột truyền tới, từ miệng vết thương tỏa ra một lực đạo vô hình, giống như có ai đang cẩu xé bầm vằm hấn ra từng mảnh. Đau đớn giống như toàn bộ thể xác và linh hồn hấn đều đang bị cắn nát

" AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!" Vân Trì hét lên một tiếng chói tai, như xé nát cả cổ họng. Tiếng hét của hấn vang ra cả bên ngoài, khiến ai nấy đều rung mình khiếp sợ. Lại một người nữa!

" CỨU TA! HÃY CỨU TA!" Vân Trì mang hi vọng về những người phía trước, khuôn mặt hấn đã trở nên méo mó vì đau đớn, trông vô cùng khủng khiếp

Thế nhưng, có vẻ, những người kia đều không có biểu tình gì

Vân Trì, hiện tại mới thấu hiểu được cái tổ chức khủng khiếp này, một thời tiếng tăm chấn động thiên hạ

Vân Thiên Bang!

Bạn đang đọc truyện *Chi Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Hứa Thanh Vy

Con đau kéo dài không ngừng nghỉ. Hắn muốn hét lên, thế nhưng đã hét đến độ cổ họng đập nát. Hắn muốn làm một điều gì đó thật mãnh liệt, thế nhưng lại bị Vân Liệp đập một cú vào mạn sườn, văng ra một khoảng

"Các người thật sự là lũ ác quỷ vô nhân tính! Đây là huấn luyện cái gì? Rõ ràng là giết người!" Vân Tri học hắn nhìn những người phía trước. Ánh mắt hắn vẫn lên tia máu, khóe mắt nứt ra, trông thực kinh khủng

"Không! Đây quả thực là cấp luyện thứ 9" Vân Nhã vẫn nhu thuận giải thích. Thế nhưng lúc này, nụ cười của cô thật đáng sợ "Là ngươi chấp nhận mà!"

"Huyết Nguyệt là một thanh kiếm độc!" Vân Liệp nhắm hờ hai mắt, chậm rãi giải thích. Hắn đã quá nhàm chán với tiết mục này "Huyết Nguyệt bản thân nó có chứa cấp độ hoàn thiện nhất của Tiêu Dao Tán*. Khi bị Huyết Nguyệt chém vào da thịt, độc sẽ ngấm vào trong máu. Loại độc này là kịch độc, nhưng nó chỉ gây ra một loại đau đớn khiến người ta không chịu đựng nổi, chứ không phá hủy cơ thể sinh vật. Một khi đã bị dính Tiêu Dao Tán, ngươi phải chịu đựng nó trong suốt 44 tiếng. Nhưng nếu muốn giải trừ hoàn toàn độc tính, chỉ có thể lấy độc trị độc, thường xuyên tiếp xúc với nó. Tuy nhiên, độ đau đớn sẽ giảm đi, mà thời gian chịu đựng cũng sẽ ít dần. Đến một lúc nào đó, ngươi có thể tùy ý bị Huyết Nguyệt chém vào cơ thể, nhưng đau đớn vẫn là đáng kể"

(* cái này mình từng nghe qua, nó là một loại cực độc thời cổ xưa cơ nhưng có vẻ hiện tại cái tên này lại là một bài thuốc)

Vân Tri sợ hãi cực độ. Cấp luyện thứ 9 đáng sợ như vậy, Vân Phù làm sao có thể vượt qua?

"AAAAAAAAAAAA" Con đau đột ngột tăng lên, khiến hắn hét lên

Vân Liệp nhìn đôi mắt đã mất đi sự kiểm soát của Vân Tri, nhàn nhạt giống như một vở kịch

Quả nhiên, đã mất nhân tính rồi!

Cảnh tượng tiếp theo sau đó, có lẽ đối với đa phần vô cùng kinh khủng

Vân Tri lấy hai bàn tay to lớn xé nát phần ngực của chính hắn, lôi toàn bộ nội quan trong cơ thể ra, phá hủy. Đau đớn khiến hắn tưởng chừng như chỉ có cách man rợ này có thể giải thoát

Sau đó, cũng chẳng có sau đó nữa

"Chết?" Vân Giai chậm rãi đi ra. Cô liếc nhìn cái xác trên mặt đất cách đó không xa, cảm thấy vô cùng khó chịu với tiếng hét chói tai của hắn "Lại nữa?"

"Đúng mà nh? Vẫn là tiểu sư muội của chúng ta giỏi nhất!" Vân Nhã cười cười

"Haha, Đại sư huynh, có phải vừa rồi huynh chém hắn sâu hơn bình thường không? Vì hắn coi thường tam sư muội?" Vân Giai nhìn khuôn mặt hắn, cười đều

"Vẫn thế mà!" Vân Liệp thờ ơ

Tên khốn khiếp này, chết cũng không thừa nhận!

Hứa Thanh Vy vui vẻ với ca khúc của cô gái kia, dáng vẻ vô cùng yêu đời

Khu phố cô đang đi khá vắng vẻ, hầu như chẳng có một ai. Ánh đèn lập lòe khiến cô có chút bất an

"A" Tiếng hát của cô chợt im bặt, vì phía trước, có người

Xã hội đen?

Một đám người tiến đến chỗ cô, bắt lấy hai cánh tay cô, dẫn về phía trước

"Các...các người, thả tôi ra! Cứu...um!" Một tên trong đám kia bịt chặt miệng cô

Bọn họ dẫn cô về chỗ nam nhân phía trước, uy áp của hắn đáng sợ đến mức cô đứng không vững

Nam nhân kia bắt lấy cằm của cô, ép cô nhìn thẳng vào mặt hắn, lực đạo khiến cô đau đến chảy nước mắt

Đáng sợ quá!

"Bài hát kia, là của cô?" Nam nhân hỏi, giọng nói không có một tia nhiệt độ, thế nhưng chất giọng khàn khàn trầm thấp vẫn cực kì mê người

"Vâng...vâng?" Bị giọng nói kia dụ hoặc, Hứa Thanh Vy ngờ ngác, cũng không kiểm soát được bản thân đang nói cái gì

Bài hát đó rõ ràng là của cô gái kia a

Khuôn mặt của nam nhân gần sát chỗ cô, đến cả hơi thở của hắn cũng phả vào tai, khiến cô đứng không vững

Ánh mắt của cô vô cùng mơ màng. Nam nhân này, mặc dù đeo một chiếc kính râm trên mặt, nhưng nhan sắc vẫn vô cùng hoàn mỹ tuyệt thế

"Anh...anh là ai?" Hứa Thanh Vy run run hỏi. Trước khi kịp nhận ra nam nhân kia đã bỏ đi, cô nghe thấy giọng của hắn

"Tôi là, Nam Cung Tử Phi!"

Bạn đang đọc truyện *Chi Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: [Phiên ngoại] Chúc mừng năm mới!

[trong phiên ngoại sẽ có gần đủ các cặp đôi, đương nhiên sẽ có nhân vật mới, sẽ xuất hiện trong truyện chính sau]

- - - - -

"An An, hôm nay là ngày tất niên!" Tư Thiên Vũ vui vẻ đứng trước giường của An Tổ Như, vẻ mặt hớn hở giống như một đứa trẻ 3 tuổi chuẩn bị đón năm mới

"Tôi biết, và...đừng có tự tiện xông vào phòng của tôi!" An Tổ Như trên người vẫn còn mặc đồ ngủ, vô cùng bức bối vì tên nào đó ra vào không có sự xin phép

"Tại vì tôi gọi mãi nhưng chị không dậy!" Tư Thiên Vũ tỏ vẻ giận dỗi "Chị đã hứa sẽ làm một bữa ăn hoành tráng để chúc mừng năm mới với tôi!" Tâm hồn ăn uống của cậu bộc phát

An Tổ Như đỡ trán, tại sao trí nhớ của tên này lại tốt như vậy?

Không muốn lãng phí chút thời gian hiếm hoi cuối năm nữa, cô nhanh chóng rời giường làm công tác cá nhân, sau đó đi mua đồ. Tất nhiên, tên nào đó cũng lèo đèo theo sau

"Cậu thực sự giống một cái đuôi nhỏ!" An Tổ Như phì cười với dáng vẻ đáng yêu của Tư Thiên Vũ

"An An, nấu nhanh lên!" Hắn giục, hai mắt dường sáng hơn sao xa. Hắn ngồi trên chiếc ghế sofa cạnh nhà bếp, nhìn chăm chăm vào cô, có chút khiến cô mất tự nhiên

Cô không hiểu, tứ đại gia tộc đều là những sinh vật đẹp đẽ như vậy sao?

Cứ thế, vài giờ trôi qua

"Có vẻ được rồi!" An Tổ Như ném thử một chút chiếc bánh kem mà bản thân đã bỏ nhiều công sức "Thôi chết, đã đến giao thừa rồi, tôi phải đi, ngô..."

Đang định bỏ đi, thế nhưng tay liền bị người nào đó lôi lại, cô liền bất ngờ ngã vào lòng hắn

"Thả tôi ra, tôi phải...cậu...cậu định làm gì?" An Tổ Như hốt hoảng

Tư Thiên Vũ hài lòng với cô gái trong ngực mình, hắn cúi xuống liếm phần kem nhỏ nhoi còn sót lại trên môi cô, và thì thầm vào tai cô với chất giọng ngọt ngào

"Ở lại với tôi đi! Chúc mừng năm mới, An An!"

- - - - -

"Anh!" Tiêu Ý Hân bộ dạng soái khí, một chân đặt lên ghế, một tay chống hông, tay còn lại chỉ vào nam nhân đẹp đẽ đến bức người trước mặt "Năm nay nhất định phải đón giao thừa cùng tôi!"

"Cô thực sự thích giao thừa đến như vậy à?" Thật trẻ con

Lục Niệm Dạ nhàm chán tựa người vào ghế, anh đã quá mệt với lượng công việc cần làm, bản thân lại vừa phải cấp tốc bay đến Trung Quốc, còn không phải vì ai kia sao?

"Nhưng...nhưng tôi, tôi không còn ai cả!" Tiêu Ý Hân dánh về tội nghiệp chọt chọt hai đầu ngón tay vào nhau. Lam Diệp Phù chết tiệt, vậy mà dám bỏ rơi cô?

"Năm mới hay năm cũ cũng thế thôi, tôi mệt rồi, cô ra ngoài trước đi!" Lục Niệm Dạ đỡ trán

"Anh..." Cô tức giận, nhìn chằm chằm vào hấn rồi mạnh mẽ rời đi

Vì sao? Rốt cuộc phải làm thế nào, anh mới để ý đến cô?

Tiêu Ý Hân lang thang trên đường phố đầy tuyết, năm mới sắp đến, mà cô lại lẻ loi như vậy

"Hân Hân!" Giọng nói dịu dàng vang lên phía sau, khiến cô giật mình

Là tên tra nam đó, Doãn Diệc?

"Anh...anh muốn làm cái gì?" Tiêu Ý Hân cảnh giác

"Không phải em bảo em tìm được nam nhân tốt hơn anh sao? Tên đó đâu rồi?" Doãn Diệc ngoài mặt ôn hòa, thế nhưng lại thâm khinh bỉ. Cô tốt cùng ghét về mặt đó

Tiêu Ý Hân muốn quay lưng bỏ chạy, thế nhưng sức của cô căn bản chống không lại, nhanh chóng bị tóm gọn

"Buông...buông tôi ra!" Cô giận dữ, cố gắng bỏ tay hấn ra khỏi người mình. Thật kinh tởm!"

"Hân Hân..." Hấn dùng ánh mắt dịu dàng nhìn cô "Chúng ta quay lại đi!"

"Anh..."

"Tiêu Ý Hân! Cô giỏi, lại dám đi tìm nam nhân khác sao?" Giọng nói lạnh nhạt vang lên phía sau, khiến cô ngạc nhiên

"Lục...Lục thiếu!" Doãn Diệc hốt hoảng buông cô ra. Nam nhân này, không phải là người cô ta nói đến chứ

Nghĩ đến vậy, hấn rùng mình, quay người bỏ chạy

Lục Niệm Dạ nhìn bóng lưng hấn, thở dài. Bắt sau cũng không muộn!

"Anh...không phải nói là không đón giao thừa năm nay với tôi sao?" Tiêu Ý Hân bực dọc

"Tôi không muốn đón giao thừa năm nay với cô!" Anh lạnh nhạt thốt ra một câu

"Quả nhiên là như vậy!" Cô thất vọng

"Mà là nói, tôi muốn đón giao thừa với cô cả đời!" Lục Niệm Dạ quay lưng bỏ đi

"Hả?" Tiêu Ý Hân vẫn chưa kịp tiếp thu, hốt hoảng chạy theo "Này này, ý anh là cái gì chứ?"

"Nghe không hiểu sao đồ ngốc này!" Hấn dừng lại, vẫn không quay mặt về phía cô, chỉ thì thầm "Chúc mừng năm mới"

12 giờ, giao điểm giữa năm cũ và năm mới, là thời khắc đáng trân trọng

- - - - -

Nhan Thiên Lam khước miệng giật giật nhìn căn biệt thự đã được trang trí hoành tráng đến hùng hồn để đón năm mới

Có cần thiết phải như vậy không?

"Thiếu...thiếu phu nhân!" Nữ hầu cung kính cúi đầu. Cô đối với cách xưng hô này cũng không còn gì để ý nữa

Cũng thật may mắn quá đi, Vân Tử Hy con hàng này còn đang ở nước Pháp, đã một tuần rồi cô không phải nhìn cái vẻ mặt của hấn nữa

Cha mẹ cô năm nay có em trai cô ở bên cạnh, cũng bảo cô cứ yên tâm ăn Tết bên nhà "chồng" tương lai

Vì vậy, năm nay cô sẽ đón giao thừa cùng lũ bạn

"Năm mới mà cậu cô đơn quá nhỉ?" Cô bạn thân vỗ vai cô "Soái ca của cậu đâu rồi?"

"Đừng chọc cậu ta nữa" Một cô bạn khác cười xòa

Nhan Thiên Lam nhảm chán, năm nào cũng vậy, giao thừa chẳng có gì mới mẻ

"Còn một phút nữa đến giao thừa đấy nhé! Cùng đếm ngược nào!" Cô bạn kia vui vẻ giơ lên chai rượu, hào hứng nói thật to "59...58...57..."

"56...55..." Những người khác cũng hô kéo theo

Nhan Thiên Lam không tham gia phong trào, định sẽ ngửa mặt lên trời ngắm sao, lại nhìn thấy khuôn mặt đáng ghét của tên nào đó

Chờ chút, "tên nào đó" kia không phải đang ở Pháp sao?

Trực...trực thăng?

"Wow! Cực phẩm soái ca trên trực thăng? Đến đón cậu sao? Ngưỡng mộ ghê!" Lũ bạn trối đánh phát hiện ra người, liền phấn khích hét to, nhưng vẫn có những người đang đếm ngược

"Thu hồi cái bản mặt ngu ngốc đó của cô lại!" Vân Từ Hy nhảy xuống, không nói không rằng bế cô lên, sau đó lại nhảy lên trực thăng

Bá!

Sau khi đã cướp xong người, trước ánh mắt kinh hãi của lũ bạn thân, chiếc máy bay cất cánh rời đi

"...4...3...2...1 Bùm..."

Những chùm pháo hoa liên tiếp được bắn lên bầu trời, tạo nên một khung cảnh vô cùng đẹp đẽ

Trong khi đó, bên này. Nhan Thiên Lam vẫn chưa tiếp thu vấn đề là mấy

"Anh...không phải là đang ở Pháp sao?"

"Còn không phải bị bắt về đón giao thừa với cô sao?" Vân Từ Hy bực dọc. Cái lão già chết tiệt đó

"Dù...dù sao thì...thì...chúc...chúc mừng năm mới" Biểu tình là vậy, thế nhưng con hàng nào đó đã đem hết hành diện trong cuộc đời để nói ra một câu như vậy

"Hả?" Nhan Thiên Lam đối với cái này thích ứng rất nhanh, mặt tỏ ra nham hiểm "Ồ hờ, nói lại lần nữa đi! Này bé ơi, bé vừa nói gì thế? Chị đây, nghe không rõ!"

"Cô...cô im nhanh!" Vân Từ Hy then quá hóa giận, tuyệt không nói thêm một lần nào nữa

Ai nha, con hàng này cũng biết ngại sao?

- - - - -

Trên đường phố Trung Quốc tấp nập người qua lại, một đôi tình nhân kì quái hấp dẫn ánh mắt của vạn người. Cô gái xinh đẹp tựa nữ thần, thuần khiết như thủy tinh, lại mang ngoại hình đặc biệt lạ mắt. Nam nhân cao hơn cô cả cái đầu, nhan sắc bức người đến quý dị, mị hoặc chúng sinh

"Không nghĩ tới Trung Quốc ao ước của em lại lạnh đến như thế!" Lam Diệp Phù cắn răng, đối với thời tiết này cực kì không thoải mái, đương nhiên, con mèo của cô tuyệt nhiên cũng không ưa gì

"Anh thực sự không lạnh một chút nào đi?" Ân, tên này, cứ nhiên ăn mặc mỏng manh như vậy?

"Chắc, nếu lâu rồi em cũng sẽ quen thôi!" Nam Cung Từ Phi nắm chặt lấy tay cô, hấn ánh mắt nhìn chằm chằm con mèo kia thoải mái rúc vào người cô, vô cùng khó chịu

Lam Diệp Phù nhìn biểu cảm của hắn, có chút vô ngữ. Hắn đây là đến cả con mèo của cô cũng ghen sao?

"Anh năm nay...đón giao thừa với em không sao chứ?" Lam Diệp Phù ôm chặt lấy cánh tay hắn, cả người áp sát vào người hắn tìm kiếm chút hơi ấm

"Mọi năm đều có một mình, năm nay có em!" Hắn không trả lời thẳng câu hỏi của cô, chỉ nói ra một câu như vậy, mắt vẫn chuyên chú nhìn con mèo

Cho dù nó là mèo, thế nhưng mang tên là Inu, chó không phải nên ăn thức ăn cho chó sao?*

(* câu này các bạn nghe hiểu không)

"Năm sau em muốn đến Nhật Bản, ở cái chỗ mà Lục Niệm Dạ giới thiệu ấy, nghe nói các mỹ nhân ở đó vô cùng đẹp. Phải không? Anh từng đến rồi phải không?" Lam Diệp Phù tươi cười

"Em đẹp hơn!"

"Cái..." Mặc dù đã từng nghe nhiều lời khen, thế nhưng câu nói này lại khiến cô vô cùng không tự nhiên. Cô biết, hẳn chỉ đơn thuần nói ra, cũng không có ý

Giật mình trước tiếng chuông giao thừa, cô vội quay sang người bên cạnh

"Chúc mừng năm..." Chưa nói hết câu, đường nói của cô liền bị chặn

Hắn thuận thực cường chiếm môi cô, hôn đến mức nghẹt thở

Tên này bị cái gì vậy?

Mất một lúc, hắn mới buông cô ra, thì thầm bằng chất giọng kia khiến trái tim vạn thiếu nữ mê loạn

"Năm nay, anh nhất định phải cưới được em! Lam Diệp Phù, đời này không gả cho anh, em đừng hòng mơ tưởng đến kẻ khác!"

- - - -

Lục viết phiên ngoại chúc mừng năm mới độc giả nha! ^v^ Chúc độc giả năm mới khỏe mạnh, học giỏi và nhiều niềm vui bên gia đình cũng như bạn bè nhé, có crush mau mau tán đồ! ^v< Lục cũng chúc Lục như thế!

Bạn đang đọc truyện *Chi Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Ván cược

Hứa Thanh Vy ngơ ngác nhìn bóng lưng của thiếu niên khuất dần, đứng chôn chân tại một chỗ. Màn mưa xóa đi những u buồn, hoài niệm, nhưng lại không thể làm nhạt đi, cảm xúc của cô

Cô cũng chẳng biết nữa, tự dung có gì đó, khác thường ngày

- - -

"Tiểu Vy, cậu về muộn thật, nhanh nấu cơm đi!" Đới Thi Vũ nằm dài trên sofa, theo dõi bộ phim truyền hình dài tập trên ti vi, thờ dài ngán ngẩm, bụng còn phối hợp vang lên vài tiếng rất kêu, ý vị bán manh thật rõ

Hứa Thanh Vy vừa bước vào nhà đã nghe tiếng kêu rên thân thuộc của cô bạn, thờ dài một tiếng, cười cười. Nếu biết trước Đới Thi Vũ ngoài việc phụ thuộc cô mỗi ngày, cô đã chẳng mang theo cô ấy đến tận nước Mỹ

"Không được, hôm nay hai chúng ta cùng nhau nấu. Tôi dạy cậu" Hứa Thanh Vy hai tay chống hông, khuôn mặt nghiêm túc khiến cho đôi mắt tuyệt đẹp của cô càng thêm mỹ lệ

"Cậu ác thật đấy!" Thi Vũ ngồi bó gối trên ghế sofa, hai má phồng lên giận rồi "Thời nào đại mỹ nữ Trung Quốc, tở lặn lội xa xôi đến đây để cở vũ cho cậu không phải sao?"

Nói xong, hai mắt còn chớp chớp, ủy khuất tội nghiệp

"Đôi gia đại tiểu thư, cậu không phải mục đích chính là đi tìm nam nhân sao?" Hứa Thanh Vy ánh mắt thâm khinh khinh cô bạn, có quỷ mới tin người này thực sự vì cô mà đến "Tôi chơi với cậu từ bé tới giờ, còn không hiểu cậu sao?"

"Ai ya, thôi nào, cùng nấu thì cùng nấu!" Đới Thi Vũ chồm dậy, chạy tới ôm lấy cô bạn. Sám hối, phải thực sám hối, nếu không sẽ chẳng có cơm mà ăn

Sau một thời gian chật vật trong nhà bếp, cô không thể không bội phục Hứa Thanh Vy cô bạn nhỏ này. Với tư cách là một đại tiểu thư mười ngón không dính dương xuân thủy, nấu nướng với cô là một điều bất khả thi

"Cái gì? N...Nam...Nam Cung Từ Phi?" Đới Thi Vũ bật dậy, con người ăn uống bất chấp như cô lại có thể vì một tin tức mà ngừng ăn, chứng tỏ nó có độ chấn kinh vô cùng lớn "Cậu nói cậu đã gặp người này sao?"

"Ừ" Hứa Thanh Vy e dè trả lời, nhìn biểu tình của cô bạn, cô có dự cảm bất thường "Sao vậy?"

"Tôi không biết nên vui hay nên buồn cho cậu nữa" Đới Thi Vũ làm vẻ mặt khó hiểu, tựa hồ như lo lắng, cũng tựa hồ mừng rỡ "Cái họ này, là xuất phát từ tứ đại gia tộc lừng danh. Nếu người đó là thành viên của Nam Cung gia, vậy tôi cũng không biết nên chúc mừng hay chia buồn với cậu? Nhưng tốt nhất, phần tử này không nên trêu chọc vào, thực sự quá đáng sợ. Bọn họ có thể khiến cho một người không vết tích rồi khỏi thế giới này, cũng khó kiếm

được một lí do "

Hứa Thanh Vy nhớ lại màn cảnh với thiếu niên đó, bắt chợt rùng mình một cái

" Thế nhưng, chỉ là một khả năng thôi, tớ hơi mạo muội một chút " Đới Thi Vũ về đêm chiều, hơi hướng ngập ngừng

" Hmm?"

" Nếu như cậu.." Thi Vũ trườn qua phía cô, những ngón tay lướt nhẹ trên mái tóc nâu quăn, dọc theo những đường nét mỹ lệ trên khuôn mặt thanh tú của Hứa Thanh Vy, cười mỉm một cái " Chỉ là một khả năng thôi! Cơ mà, đại nãi nữ, cậu xinh đẹp như vậy, nói xem, nếu người đó mê luyến cậu, sẽ có bao nhiêu vui về a?"

Hứa Thanh Vy giật mình, gượng gạo " Cậu...đang nói cái gì vậy?"

" Tôi nói là cậu, có khả năng làm người của tứ đại gia tộc. Cậu nghĩ xem, tình hình Hứa gia đang hỗn loạn, ông nội cậu sức khỏe đã già yếu. Mà cái ghế chủ tịch Hứa Thị thử hỏi mấy ông bác của cậu ông nào không nhòm ngó đến? Nếu nó rơi vào tay bác cả, vậy chẳng phải mẹ con cậu sẽ chịu thiệt thòi lớn sao? Cho dù tớ có muốn giúp, cũng chẳng thể thắng nổi ông lão cáo già đó. Thế nên, cậu đó. nên tìm một chỗ dựa vững chắc đi. Nếu ông chú đó có đá hai người ra khỏi Hứa gia thì vẫn có chỗ tốt a. Cậu xinh đẹp, lại hiểu chuyện, chỉ cần bước chân vào tứ đại gia tộc, hàng nghìn cổ phần của Hứa Gia cũng không cần màng đến" Đới Thi Vũ chỉ vào cô, hiên ngang nói " Mà tớ nói thế thôi, nó cũng vô cùng nguy hiểm a. Đây là một canh bạc, một ván cược mà cậu nắm khá nhiều phần thắng đấy"

Hứa Thanh Vy hơi cúi mặt xuống. Cược? Cô dám cược không?

Nghĩ đến thiếu niên đáng sợ kia, lại nghĩ đến người mẹ của cô, do dự

Có lẽ, cô có thể thử?

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Một Cú Điện Thoại... Vận Mệnh Bắt Đầu Rời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.